

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Semerad_Vaclav-Ucednik_andelu.PDB

PDB Name: Semerad_Vaclav-Ucednik_andelu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.9.2004
Modification Date: 5.9.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Václav Semerád

Učedník andělů
(sci-fi z paralelních vesmírů)

První školní den

"Vstávej, lenochu!"

"Ale mámi! Ještě chvilku!"

"Prázdniny skončily, jde se do školy! A Čert chce ještě ven!"

Matka se nedala obložit a černý pejsek ji přizvukoval.

"Oldo, pojď ještě ven! Než mi zase zmizíš v té pitomé škole!"

Čert byl v současné době jediný mluvící pes na světě. Byl to malý pokojový pes, takový nenápadný černý voříšek a ačkoliv ze zvuků dokázal vydávat jen obvyklé psí vrčení, kňučení a štěkot, telepaticky se vyjadřoval obstojně a dalo se s ním v omezené míře i diskutovat. Je ale nutné přiznat, že měl své specificky psí názory, především na psí slečny.

"Ach jo!" vzdychl si Olda a nemotorně - a neochotně - se vybatolil z pelechu. Nezbylo mu než zavřít, že už jde...

Oldovi bylo letos dvanáct let, Čertovi dva. Rodiče mu pejska pořídili pod podmínkou, že se o něho bude poctivě starat. Přísnější otec tvrdil, že synovi zodpovědnost neuškodí a učit se jí má každý odmala.

Na začátku prázdnin se ale stalo něco, co jejich dosavadní život převrátilo. V lesoparku se Oldovi ve světelné záři zjevil anděl. Přesněji - andělka Bisiája.

Zvláštní na mimozemské návštěvnici bylo i to, že byla teprve dítě. Vypadala jako malá holčička, menší než Olda. Neodpovídala tedy přesně představám, jak má anděl vypadat, ale nepochybně pocházela z velmi vzdáleného světa. Horší bylo, že jí zpáteční cestu nečekaně přehradila nevysvětlitelná radioaktivita v sousedním vesmíru. Andělka tak na Zemi nechtěně uvízla a nemohla se vrátit.

V nastalé nouzi se andělka velice nutně potřebovala s lidmi Země domluvit. Neznala ale žádnou pozemskou řeč a domluva pomocí obrázků byla nepraktická. Nabídla proto Oldovi, že ho naučí andělskou telepatickou pojmovou řeč a slibovala mu, že se pak domluví i se zvířaty. Olda byl ale nedůvěřivý a požádal ji, aby to nejprve vyzkoušela na jeho psovi.

Tak se pejsek Čertík stal prvním pozemským obyvatelem, ovládajícím telepatickou řeč. Andělka mu k tomu přidala i inteligenci - ne že by z něho udělala filosofa, ale dalo se s ním od té chvíle celkem rozumně diskutovat.

Když to Olda viděl, neodolal a podstoupil to divné učení také. Od té doby si s andělkou rozuměl a mohl jí sloužit jako tlumočník. Navíc se teď telepaticky domluvil i se svým psem, což také nebylo na škodu.

Když Olda zjistil, že andělka z vesmíru je v nesnázích, nabídl jí útočiště. Jeho nabídku po krátkém rozmyšlení přijala - zřejmě neměla na vybranou. Přivedl si ji domů a seznámil ji s rodiči. Ti se naštěstí ukázali jako vzácně chápající a s nabízeným azylem nejen souhlasili, ale ještě to vylepšili pobytem u tetičky na vesnici, připraveným původně jen pro Oldu.

Tak se andělka dostala mezi vesnické děti a prožila s nimi prázdniny, jaké si předtím asi nikdy nepředstavovala. Z původního záměru vydávat ji za Oldovu vzdálenou příbuznou sešlo, když nedokázali utajit její mimozemský původ, ačkoliv se snažila chovat nenápadně. Naštěstí to vesnickým dětem nevadilo a mimozemskou kamarádku vzaly ochotně mezi sebe. Bisiája jim na oplátku pomáhala vylepšovat jejich hry.

Nezůstala ale jen u dětských her, snažila se pomáhat i dospělým. Ukázalo se, že ovládá nadpozemské prostředky, dovede léčit beznadějně nemocné a aspoň částečně vracet starším lidem mládí. Některé její zázraky ale vyžadovaly dvojité křížové působení a potřebovala tedy pomocníka. Aby mohla stařečkům ve vsi vracet mládí, musela Oldu upravit ještě víc - kromě telepatie mu věnovala i některé další ze svých schopností.

V polovině prázdnin se ale musela vrátit a s Oldou se rozloučila. Aby mohl pomáhat lidem i bez ní, dohodla se ve vsi s Cilka a také ji upravila, aby byli na léčení dva. Bohužel si vybrala špatně. Cilka jí všechno slíbila, ale když andělka zmizela, Cilka se začala vytáčet.

Z téměř neřešitelné situace Oldu vysvobodil - Čert.

Na Zemi se totiž koncem prázdnin objevil velice podivný tvor. Říkal si přítel andělů a na Zem přišel pátrat po zmizelém

andělské dívence Bisiája.

Brzy zjistil, že se Bisiája vypravila hledat cestu domů. Vydal se proto za ní, ale přibral si k tomu psíka, který mu sliboval andělku na cizích světech vyčenichat.

Když se potom Čert vrátil, nestačili se mu divit.

Psík si teď dokázal sám otvírat brány mezi jednotlivými vesmíry. S andělským přítelem jich několik stovek navštívil, takže se mohl považovat za zkušeného vesmírného cestovatele. Od přítele andělů získal za svou službu další zajímavé vlastnosti. Sršícím ohněm uměl zahnat na útěk i obrovské dravé veleještěry, obývající svět zvaný Dinosaurie.

Olda s kamarády toho využili k návštěvě tří sousedních vesmírů, kde museli chtít nechtě psíkovy výjimečné vlastnosti potvrdit. Pak ale dalších návštěv zanechali.

V sousedním světě je inteligentní chobotnice před nebezpečím takových cest varovaly - shodou okolností právě toho dne, kdy se dětem podařilo jen se štěstím uniknout tlupě dravých veleještěrů, na které ani Čert nestačil. Velicí ještěři si na ohnivého psa netroufli, ale jeden pes by skupinu bezbranných dětí proti celé smečce neuchránil.

Olda ale po návratu na Zem dostal nápad vskutku geniální.

Částečně za to mohla ještě Bisiája, když svému chráněnci kromě jiných darů věnovala paměťovou pihu, naplněnou nepřeberným množstvím vědomostí. Asi si neuvědomila, že Olda je nejen zvědavý, ale především vynalézavý kluk.

Olda teď věděl o andělech - až příliš mnoho. Jejich civilizace nebyla tak technická, jako pozemská. Andělé se více zaměřili na biologii. Co bychom my lidé řešili pomocí strojů, řešila civilizace andělů biologicky. V jejich světě proto neznali auta, lodě a letadla. Místo toho létali jen tak, sami. Nestavěli města, žili v přírodě a beze strojů, ale při setkání Bisiáji s gangstery se ukázalo, že i takové řešení může být velice účinné.

Když Bisiája Oldovi vysvětlovala, proč mu nemůže věnovat své biologické nástroje, zdůvodňovala to velkým množstvím znalostí, které by k tomu musel mít.

Olda takové znalosti neměl, ale dokázal jejich nedostatek obejít. Jeho náhradní řešení sice připomínalo opravu velejemných součástek počítače sekerou, ale Olda si věřil. Speciální chirurgický orgán, jaký na úpravy potřebovala Bisiája, nahradil primitivní injekční stříkačkou po zemřelém strýčkovi. K přenesení malého množství potřebných buněk ale stačila.

Výsledkem bylo, že se pes Čert naučil létat a pomáhat Oldovi při léčení - a Olda naopak získal orgán schopný otevírat brány vesmírů a ovládat sílu, připomínající elektřinu, ale jinak na Zemi dosud neznámou. Vesmír se před ním otevřel nejen obrazně, ale i doslova.

Závislost na ochotě či neochotě Cilky ke spolupráci tak padla. Olda teď byl závislý jen na pomoci svého psíka Čerta, se kterým se domluvil snadněji.

Samozřejmě musel být ke svému zvířeti vstřícnější, ale to Oldovi nedělalo potíže, Čert byl přece docela rozumný pes.

Konečně se Olda obul a sáhl na věšák pro vodítko. Čertik se zatvářil rozmrzele.

"Ach jo, co jsem zase provedl?" zaprotestoval. "To je nespravedlnost..."

"Počkej, máš to jen k lesoparku," chlácholil ho Olda. "Víš přece, že strážníci mají řeči, když tě vidí bez vodítka. Ještě by nám dali pokutu!"

"Jednou půjdu demonstrovat za práva psů..." hrozil psík, ale zřejmě to nemyslel vážně, dokonce ani nezkoušel pohazováním hlavy oddálit zacvaknutí karabinky na obojko, jak to dělal ještě před prázdninami.

Z bytu neodešli normálně po schodech, ale přes balkón. Tam se Olda rozhlédl a když se nikdo nedíval, vznesli se, přeletěli spolu zábradlí a měkce přistáli na trávníku před panelákem. Pak zamířili pěšky k lesoparku, ale před rušnou ulicí, kde jezdila spousta aut, se opět vznesli a do lesoparku vletěli ve výši korun stromů. Nikde nikoho neviděli a nemuseli se proto bát, že někoho k smrti vylekají, až je uvidí létat. Už ve vzduchu Olda odepnul Čertovi vodítko, jak to psíkovi slíbil.

Mezi stromy přistáli, ale ne proto, aby je nikdo neviděl létat. Čert si chtěl ale přečíst psí zprávy - a k tomu přece musel být nohama na zemi a čumákem těsně nad ní.

Olda by možná raději ještě chvilku létal, ale v tomto bodě vycházel vstříc psíkovi. Byla to přece psí vycházka, on mu dělal jen doprovod. Vztah pána a psa byl i tak nerovnoprávný a kdyby se pes cítil odstrkovaný, nespolečně pracoval by tak ochotně tam, kde musel vyhovět on pánovi. Ačkoliv Olda se svým psem nikdy žádnou oficiální smlouvu tohoto druhu neuzavřel, uznával podvědomě nutnost aspoň částečné vyváženosti jejich vztahu.

Obešli spolu obvyklá místa, kudy chodili nejčastěji. Potkali přitom Oldovu spolužačku Jarču s kokršpanělem Danem, ale ti už se vraceli.

Dan začal samozřejmě na Čerta zle vrčet. Jarča mu už zdálky při spatření Oldy s Čertem zkrátila vodítko a připravila se na přetahování se svým psem, neboť Čert s Danem byli staří soupeři a ještě nikdy nevynechali příležitost ke vzájemnému napadání.

Tentokrát to ale dopadlo jinak, z Jarčina pohledu naprosto nepochopitelně. Čert nejenže na Danovo vrčení nereagoval stejně nepřátelsky, ale Dan se najednou uklidnil a oba psi kolem sebe prošli s přátelským vrtěním ocásků.

"Coveče, vidíš to?" oslovila Jarča Oldu místo pozdravu. "Oni by se snad ani neprali!"

"Čert se přece nepere," odtušil suše Olda.

Ačkoliv žádnou telepatickou domluvu Čerta s jeho dosavadním protivníkem nezachytil, nepochyboval o tom, že Čert nabídkou psího míru zaskočil Dana tak, že na ni kokršpaněl zcela vyvedený z míry přistoupil.

"No jo, Čert možná - ale Dan by se rval..." nechápala dál Jarča.

"Třeba se smířili!" odvětil jakoby nic Olda. "Nebude to tak lepší?"

"To jistě... ale říkej si co chceš, nechápu to," vrtěla hlavou Jarča. "Poslyš, Olí, spěchej trochu, ať dnes nepřiđeš pozdě! Já už jdu z vycházky a ty jdeš teprve ven."

"Bez starosti," mrkl Olda na hodinky. "Beztak se budeš ještě strojit do svátečního, ne? Já jdu takhle, takže ušetřím

čas."

"No jo, máti mi letos zase připravila róbu," odfrkla si Jarča znechuceně. "Na první den se podle ní do školy džíny nehodí..."

"Z toho si nic nedělej," utěšoval ji Olda. "Jestli dnes přijde v džínách jediná holka, budu se tomu hodně divit."

Šli s Čertem dál a brzy jim Jarča s Danem zmizeli s očí. Došli až na obvyklé místočko - na tomhle malém kopečku se na začátku prázdnin objevila Bisiája. Oldy se na chvíli zmocnil smutek - kdoví, kdy a zda ji ještě někdy uvidí?

"Nesmíš si to tak brát," pokoušel se ho rozptýlit Čert, který Oldovo rozpoložení snadno zachytil - Olda se to ani nesnažil skrývat. "Lidských samiček je všude dost!"

"Ty si vážně myslíš, že na ni myslím jenom jako ty na fenky?" okřikl ho Olda. "Tobě se po ní nestýská?"

"No - uměla krásně drbat," ustoupil trochu pes.

"Zvlášť když ti k tomu pokaždé přidala trochu volné energie," podotkl Olda.

"Jo - ale teď, co mám ty nový játra od tebe, už mi ani ta energie tak nádherná nepřipadá. Teď abych ji naopak dával já," posteskl si psík.

"Neříkej, že je ti s idarchonem hůř než předtím!" okřikl ho Olda.

"No - hůř, tak se to nedá štěknout," připustil Čert. "Ale předtím jsi mě drbal za ušima častěji a s tou energií to byla taková pohoda..."

Mezitím se otočili a vraceli se domů. Na kraji lesoparku připnul Olda Čertovi vodítko. Pes si jen trpně povzdychl, ale na rohu ulice již postávali dva městští strážníci, takže vodítko bylo namístě. Také rušnou ulici museli přejít spořádaně pěšky a po přechodu, aby nebyly řeči.

Na kraji sídliště spatřili ještě Kateřinu s jejím boxerem Rexem. Katka už byla nastrojená do školy a proto Rexe venčila jen před domem.

"Nazdar!" pozdravila odměřeně Oldu.

"Ahoj!" pozdravil ji. "Ty už jdeš?"

"Nestarej se!" odsekla chladně Katka.

"Já se nestarám," opáčil Olda.

Pak ale mrkl na Čerta a vzápětí Katka málem padla naznak. Oba dva, pes i jeho pán, se náhle vznesli do výšky a táhlou křivkou přistáli doma na balkóně. Olda se ještě otočil a Katce shora zamával, než zmizeli za dveřmi.

Katka zůstala na rohu jako solný sloup.

Před školou už bylo živo a stále přicházely spousty lidí. Prvňáčky vodili na první den do školy jako každoročně rodiče, takže tam byl pochopitelně větší mumraj.

Olda měl jako většina žáků kytici pro učitele. O ten zvyk se jako vždy staraly maminky, Olda nebyl v tomto směru výjimkou. Z dálky se pozdravil s Michalem a Lubošem, zato úplně ignoroval Édu a Karla, vyhlášená třídní esa, rváče a nebezpečnou partu.

Loni s Oldou bráška Jirka natrénoval chvat sasae-komi-aši, aby ho nešikanovali. Oldovi se podařilo tento chvat úspěšně použít. Praštil s Édou o zem a tím měl do konce školního roku pokoj. Ale teď už se zase Éda vychloubal, že začal chodit do soukromé školy na thajský box a brzy s každým zatočí.

Éda s Karlem měli právě kolem sebe své dvě věrné obdivovatelky Irenu a Jolanu, takže se vytahovali jako trička.

"Hele, Oldo," doběhla ho zezadu Katka. "Prosím tě - co to bylo?"

Vypadala trochu přešlá mrazem, ale nebylo divu. Létající člověk a pes nebývají k vidění všude a každý den.

"Co by bylo?" dělal nechápavého Olda.

"Viděla jsem to správně, nebo se mi to zdálo?" snažila se mu připomenout. "Ty jsi s tím psem - doopravdy lítal?"

"Ono to tak vážně vypadalo?" snažil se ji zlehčit Olda. Raději se otočil a zrychlil krok, aby jí nemusel nic vysvětlovat.

"Hele, Katko, taky jsi viděla u Oldy něco neuvěřitelného?" přidala se ke Katce Manča Hadrboľcová, která při spatření Oldy neskutečně zvážněla. Měla k tomu ale ještě lepší důvod - Oldu koncem prázdnin vyprovokovala, až ji zvedl dvacet centimetrů nad zem a nechal ji tam chvíli bezmocně sebou mrskat, takže se teď na něho dívala s ještě větším respektem.

"On to teď zapírá," postěžovala si jí Katka.

"Jéžiši - buď ráda, že ti nic nedělá! Mě u vody zvedl do výšky! Jen tak - očima!"

"Čau buchty!" oslovil je Éda. "Vo čem je řeč? Snad ne vo tomhle chudáčkovi?"

Ukázal na Oldu, který právě mizel za rohem chodby.

"Hele, vodprejskni!" odpálila ho Manča. "A dobře ti poradím - Oldovi se zdaleka vyhni, anebo se připrav na něco moc nepříjemného."

"Na nepříjemnosti ať se připraví on!" kasal se Éda.

"Měl bys asi vědět, že zametl i s Igorem Krskem," pokračovala opatrně Manča.

"Nebásněte!" odsekl sebevědomě. "On? S Igorem? Hele, houpejte si mě jak chcete, ale mlátit se mnou vo zem nezkoušejte!"

"Rozdej si to tedy s Oldou, ale až s tebou praští, nevyčítej nám, že jsme tě nevarovaly!" pokračovala Manča. "Igor odletěl deset metrů a žbluňkl do nádrže pěkný kus od břehu! Jdi se ho na to zeptat - pokud to přizná."

Éda jen mávl rukou, ale Katka Manču trochu pozdržela, než odešel.

"Poslyš, nebudeš mi to asi věřit, ale já jsem Oldu viděla lítat. I toho jeho čokla!" svěřila jí Katka své dnešní tajemství.

"To jsem viděla taky," potvrdila jí kamarádka, jakoby to bylo něco normálního. "Prostě to dovede - ale jak, to nevím.

Prej to má z nějaký příručky pro eskamotéry."

"Neblázní!" oťrásla se Katka. "Lítat jen tak, to nedokáže žádný kouzelník na světě!"

"No - pokud je to lítání," pokrčila rameny Manča. "Olda nám něco tvrdil o hromadné hypnóze a halucinacích. Pokud se nám to jen zdá... tomu by se snad dalo věřit."

"Halucinací všechno nevysvětlíš," pochybovala Katka.

"To ne," zvažněla Manča. "Jestli byla halucinace, co prováděl se mnou, tak to byla moc přesvědčivá halucinace."

"Budeme si asi na něho muset dávat pozor," shrnula to Katka. "Vypadá nevinně, ale tím větší překvapení by mohl připravit."

Školní rok začal jako vždycky. Slávy byl kopec nejen u prvňáčků, hned při příchodu nastalo bouřlivé vítání kamarádů, kteří se celé prázdniny neviděli. Třídní učitelka Hrdinová dostala jako každý rok hromadu kytěk a pronesla slavnostní řeč; další projev si žáci vyslechli ze školního rozhlasu. Nakonec si zapsali rozvrh na příští týden a Hrdinová odešla s plnou náručí květin.

Přesněji - chtěla odejít. Ale Olda za ní vyběhl na až chodbu, kde ji požádal o naléhavý soukromý rozhovor.

Překvapená učitelka nejprve o smyslu takového rozhovoru pochybovala, ale Olda trval na svém.

"Nebývá to obvyklé," řekla pořád ještě udiveně.

"Souhlasím, bude to velmi neobvyklé," ujišťoval ji.

"Dobře, pojď se mnou do sborovny," přikývla po krátkém váhání. "Soukromé hovory na chodbě nebývají soukromé, hned o nich každý ví."

Olda s ní tedy šel do sborovny a aby nešel jen tak, nabídl se pomoci nést květiny, na což mu Hrdinová opáčila, že nejsou zas tak těžké, aby je neunesla sama.

"Tak povídej, co máš na srdci," vyzvala ho, když složila náklad květin na svůj stolec.

"Chtěl bych si vypůjčit všechny učebnice ze všech ročníků nad námi," řekl Olda.

"Nač je potřebuješ?" zeptala se ho udiveně.

"Chtěl bych se je naučit dopředu," upřesnil Olda.

"No - to snad počká," usmála se na něho. "Určitě se k nim časem dostaneš."

"Myslím to tak vážně, že nemáte tušení," pokračoval Olda. "Nechci čekat několik let. Chci se je naučit tak rychle, jak to půjde. Půjčíte mi na minutku jednu z vašich knížek?"

Natáhl ruku k jejímu stolu, kde měla kromě příprav i své soukromé knihy. Hrdinová měla zálibu v přírodopise a na stole měla proto knihy o přírodě. Jednu s krátkým zaváháním Oldovi podala. Olda ji namátkově uprostřed otevřel a letmo do ní nahlédl, pak knihu vrátil.

"Mohu si tady na chvíli, tak na pět minut, sednout?" požádal ji.

"Co chceš dělat?" zeptala se ho.

"Uvidíte. Můžete se mi dívat přes rameno," řekl vyhýbavě.

Pak vytáhl z rukávu srolovanou připravenou čtvrtku a z kapsy tužku. Sedl si, čtvrtku přes hranu stolu narovnal, rozprostřel ji - a začal kreslit.

Hrdinová zalapala po dechu, když viděla, co se děje.

Olda začal na čtvrtku malovat motýla, přesně toho na namátkou otevřené stránce. Jeho kresba byla velice realistická, motýl vypadal jako černobílá xerokopie, byl i na stejném místě stránky, jako v knize. Na zbytek čtvrtky začal Olda psát tiskacím písmem text. Začal číslem stránky dole a když Hrdinová na této stránce knihu potají otevřela, zjistila s hrůzou, že Olda to píše slovo od slova naprosto přesně, bez jediné chybičky.

Pak se zvedl a podal čtvrtku zkoprnělé třídní.

"Paní učitelko - to byla ukázka fotografické paměti," řekl sebejistě. "Zkontrolujte si ten text, je naprosto přesně opsaný. Kdykoliv vám to mohu citovat i pozpátku. Proto si chci půjčit všechny učebnice. Ručím vám za to, že je budu do týdne znát nazpaměť, budu jim rozumět a dokážu to i před všemi učiteli. Řekněte mi, ale upřímně, má to smysl, aby člověk s takovou pamětí zbytečně seděl ve škole?"

"Proboha!" vyhrkla Hrdinová.

"Chci se příštím rokem přihlásit na medicínu," pokračoval Olda. "Tam to bude horší, je to přece jen vysoká škola. I tak odhaduji, že mám naději zvládnout ji - řekněme za dva roky. Možná za rok - podle toho, jak mi to půjde. Uznějte sama, proč bych měl ztrácet čas tady?"

"Ty si myslíš, že čas ve škole je ztracený?" podívala se na něho opět přísně.

"Pro většinu žáků samozřejmě ne," odušil. "Pro mě ano."

"Opravdu si myslíš, že jsi tak výjimečný?" zaútočila na něho.

"Výjimečný..." zamyslel se. "Jak se to vezme. Z devadesáti devíti procent nejsem ničím zvláštní, o tom si nedělám iluze. Z jednoho procenta... tuhle malou výjimku byste mi uznat měla. Není takovou výjimkou třeba moje paměť?"

"Paměť..." zamyslela se. "Fotografická paměť ale není dobrý typ paměti. Rychle nabyl, rychle pozbyl, ten otisk brzy vyprchá..."

"Tady bude asi každá rada drahá," povzdychl si Olda. "Nemám tu paměť tak dlouho, abych mohl dokazovat její trvanlivost. Měla by být trvanlivější než je potřeba, ale bude asi těžké to něčím potvrdit. Leda bych vám nakreslil něco, co jsem viděl o prázdninách."

"Seženu ti papír," nabídla se, ale Olda už měl před sebou nejen papír, ale i pastelky. Ani si nevšimla, že by je odněkud vytáhl a neuvědomila si, že to je - další záhada.

Zase si sedl a chvíli kreslil. Když skončil, podal výkres učitelce, ale ta mu nahlížela přes rameno a proto byla ohromená už delší dobu.

"Prosím tě... co to má znamenat?" vyhrkla.

Na výkrese byla vztyčená obrovská hnědá chobotnice v neznámé džungli. Chobotnice mívají zobák, tahle měla jakási divná kusadla a dívala se dost podivně - skoro rozumně.

"Vy jste ještě o těch mimozemšťanech neslyšela?" podíval se Olda zpřímá na učitelku. "Nedávno bylo ve zprávách, že do Spojených států přicestovali lidé z paralelního vesmíru. Bylo tam i pár zmínek o mimozemských tvorech. No - a tohle

je jeden z nich."

"Ty jsi tam přece nebyl! Nechceš mi snad tvrdit, žeš takové tvory viděl v Čechách?"

"Něco jsem vám přinesl, abyste mi věřila," řekl nevzrušeně.

Zalovil rukou v kapse a vytáhl nepříliš velké klenotnické pouzderko, v jakém se kupují prsteny nebo náušnice.

"Nebojte se toho, je to mrtvé," řekl, když jí pouzderko dával do ruky.

Uvnitř byl na špendlíku napíchnutý sršeň. Byl to ale velice divný sršeň, pokud se mu tak dalo říkat. Nejenže byl větší než sršni bývají, ale na konci zužujícího se zadečku, zatočeného nahoru jako štír, měl dlouhé, ostré žihadlo. Navíc měl čtyři páry křídel. Byla tenčí, ale bylo jich nějak příliš mnoho.

"Tohle taky není ze Země," řekl vážně. "Není to ani ze světa chobotnic. Tyhle potvůrky létají až v Dinosaurii - nasbíral jsem si tam pár menších kusů, větší bych ani neměl kam dát."

"Kdeže to létá?" zalapala po dechu, ale nemohla od podivného hmyzu odtrhnout oči.

"V Dinosaurii, v třetím paralelním vesmíru," upřesnil klidně. "Příště vám odtud přinesu vážku, už minule jsem si ji tam vyhlížel. Jen na ni budu potřebovat větší krabici - při rozpětí křídel půl metru by se mi do krabice od bot nevešla."

"Ty si chodíš... jen tak... po cizích světech?" podívala se na něho s nedůvěrou.

"Chodím. Zakázané to nemám - ale vás tam vzít nemohu, nezlobte se. Svět chobotnic je lidem nebezpečný a Dinosaurie ještě horší. Něco by vás tam sežralo, ani byste se neotočila."

"Nebezpečný, říkáš? A ty se tam nebojíš?"

"Nebezpečné světy by to byly pro vás, paní učitelko," řekl Olda. "Já se tam nemám čeho bát, ale vás bych tam musel pečlivě hlídat. Neumíte kolem sebe udělat ohnivou clonu, neumíte létat, neumíte dravce přimrazit - devět z deseti by vás ulovilo už v první čtvrt hodině. Uvažoval jsem, že si odtud přinesu jako důkaz hlavu menšího veleještěra - co takhle dát ji do školního kabinetu? Hlava tyrannosaura je moc velká, ta by se tam nevešla, ale i velociraptor ji má větší než kůň... To by žádná jiná škola neměla!"

"Prosím tě... to myslíš vážně? A co bys dělal, kdyby tě ti ještěři přepadli?"

"Asi by se hodně divili," odtušil. "Na to žihadlo nesahejte, je jedovaté. Viděl jsem tyhle potvůrky pořádat ještěra, velikého jako tele. Do pěti minut bylo po něm."

"A co bys dělal, kdyby šly po tobě?" snažila se ho zřejmě nachytat.

"To už jednou zkusily," odtušil Olda. "Přimrazil jsem je. To asi neznáte, ale každého živého tvora to na místě znehybní. Pak stačilo zvedat je ze země a nabodávat na špendlíky. Ty potvory létají v hejnech a naštěstí jsou z dálky dobře slyšet. Mám jich doma ještě osm, víc se mi jich nevešlo do tašky."

"A ty - tohle všechno - dokážeš?"

"Přiznejte mi alespoň jedno procento výjimečnosti, paní učitelko, neprohloupíte," usmál se Olda čtverácky.

"Ale - jak jsi k tomu vlastně přišel? Vsadila bych cokoli, že jsi byl ještě loni docela normální průměrný kluk. Nechce se mi věřit, že by ses během prázdnin tak změnil."

"Ano, během prázdnin," přikývl vážně. "Jen to maličko upřesním - po velice důležitém setkání s mimozemšťany. Kdybych vám vykládal, co všechno umím, neuvěříte mi. Leda bych vám ukázal něco neškodného, co je ale dobře vidět. Už jste někdy viděla napůl průhledného člověka? Určitě ne, ale jako učitelku biologie by vás to mohlo zajímat, ne?" Zprůhlednil se, až z něho bylo vidět jen pomalu tepající srdce.

"Ježíši... to snad ne..." natáhla k němu ruku, až se ho dotkla. Samozřejmě se její ruka zarazila o jeho neviditelnou kombinézu.

"Raději na mě nesahejte," varoval ji se smíchem. "Neviditelnost se mění po vrstvách, mohla byste taky trochu zprůhlednět... ale nejspíš by na vás zprůhledněly jen šaty."

"To je taky možné?" zarazila se a stáhla ruku zpět.

"Už jsem to zkoušel se psem," ujistil ji. "Chápete už, proč mě tak láká medicína? Víte, co by dal každý lékař za to, kdyby na pacientech viděl to co já? Někteří i duši čertu!"

Postupně nechal ze sebe viditelné plíce, pak žaludek.

"Já vím, existují na to všelijaké přístroje," pokračoval. "Ale takhle krásně to žádný lékař nevidí. Nebyla by škoda takový dar zahodit?"

Bylo to ale náročné a raději se přestal zprůhledňovat.

"Říkáš - medicínu," opakovala po něm. "Proti tomu bych nic nenamítala, i když... je to podivný dar... Ale uznej, sama to těžko rozhodnu. Uvidím, co se dá pro tebe dělat, ale zatím asi budeš muset chodit dál do školy."

"Nečekám přece, že by to šlo hned," opáčil Olda. "Chtěl bych ještě přinést do školy pár předmětů z jiného světa. Doma bych je asi mít nemohl, ale ve škole by to mělo větší smysl. Nemůžete o tom taky trochu popřemýšlet?"

"Ty se chceš vypravit... někam do jiného světa? Není to přece jen příliš nebezpečné?"

"A vy byste dokázala takové možnosti odolat?" podíval se na ni vyčítavě. "Nebojte se, už se tam trochu vyznám. Chodím tam s naším psem, jako hlídač je nedostižný. A kromě toho - umím létat. To také nebývá obvyklé, že?"

Při těch slovech si zul školní cvičky, zaklonil se a před očima zděšené učitelky vkročil na stěnu, jako by to byla podlaha. Kráčel po ní až ke stropu, tam se opět pootočil a pokračoval dál po stropě. Zastavil se až u lustru, nepatrně do něj strčil a od kývajícího se svítidla pomalu, jako pouťový balónek, klesl zpátky na podlahu, kde rovnou vklouzl do cviček.

"Tohle jsem tedy od tebe nečekala," povzdychla si učitelka.

"To má být stížnost, nebo pochvala...?" znejistěl.

"Oboje!" odvětila. "Takové překvapení je trochu moc, ne?"

"Dočkáte se možná i větších," zvažněl trochu. "Tohle je jen začátek, uvidíte."

"Ach jo," povzdychla si...

Frajeřinka

O Oldově rozhovoru s třídní se nikdo ze spolužáků nedozvěděl. Popravdě řečeno, ani by tomu žádný nevěnoval pozornost. Ze školy se všichni vyhnuli jako povodeň, až je musel na chodbě umravňovat školník, pan Tichý.

Olda samozřejmě také neodcházel spofádaně - to by byl asi jediný. Hnal se s ostatními, ale na schodech mu někdo nastavil nohu a kdyby neuměl létat, pád ze schodů pět metrů do dálky a dva do hloubky by neskončil dobře. Naštěstí se stačil ve vzduchu srovnat a dole na široké podestě schodiště přistát normálně na nohy, ale dovedl si představit, co by ten pád asi znamenal, kdyby...

"Kterej pitomec!" vykřikl, když dole dopadl a ohlédl se.

Nahoře se křenila známá čísla - Éda s Karlem se svými společníci Irenou a Jolanou. Někdo z těch čtyř to musel být, ale kdo?

"Máte kliku, že se s vámi nemíním zdržovat," vykřikl nahoru za nimi Olda, otočil se a běžel dál.

"Dávej si radši pozor na schody!" křičel za ním Éda. "Páni, to byl ale držkopád!"

"Nějak jsem si nevšimla, že by si dole natloukl nebo zlomil nohu," podotkla na to suše Máňa Hadrbolecová. "Kdybyste takhle padali vy, už by vás nakládali na nosítka!"

"Jen se ho nezastávej!" odsekl Éda.

Samotnému mu ale vrtalo hlavou, jak to Olda dokázal vybrat. Správně se měl po těch schodech skutálet až dolů jako pytel brambor.

Před školou už na Oldu čekal Čert. Seděl způsobně na trávníku, aby nepřekážel.

"Jdu ještě na oběd, počkáš na mě před jídelnou?" zeptal se ho Olda telepaticky.

"Očichám si zatím okolí," souhlasil psík, ale také směřovaně na Oldu, takže nikdo jejich rozhovor nezachytil. Pak se otočil a za neustálého očichávání chodníku zamířil pryč.

"Hele - to je přece tvůj pes?" upozornil Oldu Luboš.

"No a co? Počká snad na mě přes oběd."

"To mu ale hodně věříš!" podíval se na Oldu Luboš udiveně. "Co když ti uteče? Neměl bys ho nějak... uvázat?"

"Máme džentlmenskou dohodu, že neuteče," opáčil Olda. "To je tisíckrát lepší, než ho uvazovat. Kdyby chtěl utéci, nic by ho nezadrželo."

"Ty - poslyš, to jsem ještě neslyšel!" řekl Luboš. "Jako vtip je to dobrý, ale co když ti ho odchytí městská policie? Za pobíhání psů bez vodítka je pokuta!"

"Aby někdo chytil takhle inteligentního psa?" vyprskl Olda.

"V železné kleci si ani génius nemusí vědět rady!" namítal Luboš.

"To možná platí na Zemi," řekl Olda. "Jakmile se dostaneš do vícerozměrného vesmíru, jsou ti všechny železné klece k smíchu."

Došli zatím zrychleným krokem k budově školní jídelny, vstoupili a zařadili se jako loni do fronty před okénkem.

"Maličká potíž je v tom, jak se do toho vícerozměrného vesmíru dostat," opáčil klidně Luboš. "To asi bude problém, ne?"

"Jaký problém?" usmál se Olda. "Když víš jak na to..."

"Ty to snad víš?" udeřil na něho už trochu našťavaně Luboš.

"To ví i můj pes," řekl Olda. "Proto ho nikdo nechytí - a já se o něho nemusím bát."

"Poslouchej, něco takového bys musel nejdřív dokázat," ovládl se už zase Luboš.

"Po obědě, stačí?" odsekl Olda.

"Něco takového nemůžeš dokázat ani teď, ani po obědě," popichoval ho Luboš.

"Dokázal bych ti to hned, ale byl by pořádný průšvih," varoval kamaráda Olda. "Kdyby nic jiného - sousední vesmír nevoní, ale páchne jako zkažená vajíčka."

"Tvrdit si můžeš co chceš," pokrčil rameny Luboš. "Záleží na tom, jestli tomu chceme věřit nebo ne. Co když naopak sousední vesmír - tedy, pokud existuje - voní jako sad růží?"

"Tak pozor," zvedl prst Olda. "Netušíš, jak snadno bych ti to mohl dokázat!"

"Snadno?" rozesmál se Luboš, až se po něm začali ohlížet i žáci, kteří je dosud nebrali na vědomí. "Na to klidně vsadím i svůj počítač - a mám jistotu, že na něm budu hrát hry ještě hodně dlouho!"

"Počítač si nech," zavrtěl hlavou Olda. "Ale když prohraješ, vezmeš ten průšvih na sebe a vymyslíš si k tomu nějaké hodně věrohodné vysvětlení, platí?"

"A co vsadí ty?" opáčil klidně Luboš.

"Hlavu tyrannosaura," odušil Olda. "Jestli si na ni chvíli počkáš."

"Dobře," řekl Luboš. "Můžeme se vsadit. Až ji přineseš..."

"Dobře, ještě lépe, výborně!" ozvalo se ode dveří. "Můžeme se taky zúčastnit?"

Ani si nevšimli, že mezitím dorazila i Édova parta. A Éda se rozhodl Oldu zesměšnit.

"Ty chceš vsadit hlavu tyrannosaura?" opakoval po Oldovi. "Snad ne opravdovou?"

"To se ví, že ne!" odušil Olda. Pak se obrátil k Lubošovi.

"Drž mi místo ve frontě, za chvíli ji máš," požádal ho a odešel k nejbližšímu volnému stolku. Rozložil si na něm čtvrtku a pastelky - od setkání s třídní je měl ve hmotové paměti, takže si je teď snadno vytvořil. Pustil se do kreslení a za chvíli měl obrázek hotový - hlava tyrannosaura na něm cenila zuby opravdu hroživě.

Vstal, vrátil se do fronty a podával výkres Lubošovi, ale otočil ho přitom, aby ho viděli i nejbližší čumilové.

"Páni!" vydechla okouzleně Katka Váňová. "Jako od Buriana!"

"No - ujde to," opáčil Luboš. Podle reakce okolostojících pochopil, že ten obrázek bude mít cenu. "Teď už jde jen o to, jestli tak snadno dokážeš ty bláboly o sousedním vesmíru."

"Bláboly?" zamračil se Olda. "Platí, že ten průšvih bereš na sebe?"

"No samo!" ušklíbl se Luboš sebevědomě.

Vzápětí by to nejraději odvolal, ale bylo už pozdě.

Zadní stěna jídelny se náhle propadla a ohnivé kolo ohraničilo velký otvor, za nímž byla změť jakýchsi podivných zelených lián. Skoro současně se začal po jídelně šířit silný zápach zkažených vajíček.

"Fůůůj!" ozvalo se od nejbližších stolků a žáci se znechuceně zvedali od jídla. Kdosi se slabším žaludkem začal zvracet.

V té chvíli mohl Olda zabránit nejhoršímu, ale tak se kochal pohledem na ohromného Luboše, že zapomněl bránu do sousedního vesmíru zavřít.

Nevaroval ho ani blížící se zvuk tryskových motorů, ačkoliv jich bylo podezřele mnoho.

Za liánami se náhle ostře zablesklo a ozvala se strašlivá rána. Z otvoru ve stěně jídelny vylétly kotouče černého dýmu, ozval se třeskot rozbíjeného nádobí a okenních skel.

Olda sice při tom leknutí mezivesmírnou bránu zrušil, ale bylo už pozdě, školní jídelna byla plná nepříjemného sirovodíkového zápachu, dýmu - a zoufalého křiku vyděšených dětí.

Vypukla strašlivá panika.

"Co se to tu děje?" ozvalo se ode dveří.

Stál tam učitel Kružík, ale poznali ho jen po hlasu, neboť dým jídelnu úplně zaplnil. Se zmizením brány se katastrofa přestala zvětšovat, ale neskončila. Všichni úporně kašlali, mimo sirovodíku byl ve vzduchu i ostře štiplavý zápach výbušniny. Ozývaly se zvuky kácejících se stolků a rozbíjeného porcelánu.

"Hoří!" vykřikl někdo.

"Nehoří! Ale všichni spořádaně ven!" nařídil Kružík.

Byl to správný povel, ale měl přijít o chvíli dřív. V téhle chvíli byl už bohužel marný. Žáci se začali v panice tlačit do dveří jako povodeň. Kružíka smetli a vytlačili do chodby a dál na ulici. Další se za nimi valili jako stádo ovcí, když do ohrady vběhne smečka vlků. Ozývaly se bolestivé výkřiky, ale nikdo na ně nebral ohledy.

Teprve venku před budovou se všichni zastavovali a kupili se ve velkém obloukovitém houfu před vchodem. Byl tu zmatek nad zmatek. Z vytlučených oken jídelny se valily černé kotouče dýmu a ze vchodu se stále hrnuli žáci - a po nich i kuchařky. A do toho nějaké žacky křičely bolestí, Olda viděl nějaké podivně zkroucené ruce a došlo mu, že to jsou zlomeniny. Průšvih tím očividně přesáhl rozumné meze.

Odkudsi přilétl černý pes - Oldův Čertík. Ale jen Olda věděl, že to není náhoda. Sám si ho zavolaal a Čert telepaticky pochopil, že je zle a musí spěchat.

"Ukaž mi tu ruku!" vykřikl Olda na jednu brečící prvňáčku, která si levou rukou zoufale přidržovala zlomenou pravačku. Srovnal jí ruku, až dívka zavřeštěla bolestí - ale vzápětí udiveně zmlkla, když ji ruka náhle přestala bolet. Zato Olda se psem začali dýchat jako po výstupu na vysoký kopec.

"Ty sem pojď taky!" zachytil Olda za ruku další poraněnou dívku s velkým krvavým šrámem přes obličej.

"Oldo, dost! Já už nemůžu..." vnímali všichni kolem čísi unavený povzdech.

"Naděchni se pořádně!" poručil Olda psovi, ale také to už na něho nedokázal přesně nasměrovat. "A pojď sem - musíme stát do kříže!"

Pes lupal po dechu, ale ještě se soustředil. Někteří si přitom všimli, jak se náhle zaleskl stříbrem, pak ale začal zase ztěžka oddychovat a lehl si břichem na kamenné dláždění.

Houkání sirén všechny ohlušilo. Hasiči vyskákali z auta, ještě ani nezastavilo, rozhrnuli dav školáků a hnali se s dupáním bot do jídelny, táhnouce za sebou rozvíjené plátěné hadice.

Mezitím přijela i sanitka. Vyskočil z ní lékař s ošetřovatelem.

"Je tu někdo raněný?" vykřikl do davu.

Dvě žacky k němu vedly třetí, podpíraly ji z obou stran. Olda se tam hned vrhl a psík po kratším váhání vstal a ploužil se za ním.

"Zavolej na sál - nejspíš tu máme frakturu předloktí," nařizoval lékař řidiči do okénka, když dívka ruku zběžně prohmatal. "A hod' mi dlahy!"

"Dovolíš?" přitáhl Olda dívku k sobě.

V té chvíli bylo vidět, jak celý zesvětlel - a pes u jeho nohou také.

"Za chvíli to bude v pořádku!" utěšoval Olda dívku.

"Tady Jitka má na obličeji krev!" hlásil mezitím lékař zrzavý žák, přivádějící k sanitce mladší spolužačku.

"Ukaž!" obrátil se k ní lékař a otfel dívence krev s čela tamponem.

"To ses jen někde umazala, vůbec nic tam nemáš," řekl jí a obrátil se opět k dívence se zlomenou rukou. Zkoušel ji natáhnout ruku podél dlahy, ale pak se mu něco nezdálo a začal jí ruku prohmatávat.

"Kde je ta zlomenina?" rozhlédl se kolem. "Kam, k čertu, utekla?"

"To jsem... snad... já...", připomněla se mu dívka. "Nikdo jiný tu nebyl..."

"Bolí tě to?" zeptal se jí suše.

"Přestalo - ale bolelo to!" ujistila ho.

"To je nesmysl," zavrčel doktor. "Ta zlomenina byla naprosto jasná, ty to máš nanejdvůš naštipnuté. Nevadí - pojď si sem taky sednout, uděláme ti snímek. Kde je ale ta zlomenina?"

"Nikdo tu přece nebyl," ujistily doktora její dvě spolužačky, které ji prve přivedly.

Lékař udiveně kroutil hlavou, ale pak se začal shánět po jiných zraněných. Zdálo se ale, že se už nikomu nic víc

nestalo. Mezitím k lékaři dorazil učitel Kružík a začal se ho ptát, jak to vypadá.

"To není možné," zavrtěl hlavou, když uslyšel, že zatím nebylo nic vážného. "Zdálo se mi, že jsem tady viděl nejméně jednu žačku se zlomenou rukou."

"Taky se mi to zdálo," ušklíbl se doktor. "Ale zatím mám jen jednu našťipnutou ruku, pokud je vůbec našťipnutá. Báť jsem se, že to bude horší."

"Kdyby se to odešlo bez zranění, tím lépe," opáčil Kružík. "Ale přiznám se, také tomu nevěřím, to by byl nemístný optimismus."

"Co se tu vlastně stalo?" zeptal se ho lékař.

"To ještě nikdo neví," pokrčil rameny učitel. "V jídelně mělo něco explodovat. Rána to byla pořádná a kouř tam byl také, to mohu potvrdit."

Z budovy vyšlo několik hasičů. Zamířili k policistům, kteří se už pokoušeli uklidňovat davy školní mládeže a už i náhodných okolodoucích. Také učitel Kružík s lékařem zamířili tím směrem v očekávání, že se něco dozvědí.

"Kde že to bylo?" divil se policista. "Ve stropě? To snad nemyslíte vážně!"

"Co se děje?" zeptal se ho Kružík a představil se přitom jako službu konající učitel ze školní jídelny.

"Našli tam tohle," ukázal jim policista otrhaný kus silného plechu, velikosti sešitu.

"Co to je?" zeptal se ho zdvořile Kružík.

"Kus pláště letecké bomby," odušil policista. "Bomba takové velikosti by ale tu jídelnu rozmetala po okolí. A navíc - nevypadá stará, od války. Skoro jako by ji nedávno vyrobili. Ovšem tohle je snad jasné každému..."

Otočil ten zubatý kus plechu na opačnou stranu.

Na zeleném železe se skvěl - nacistický hákový kříž.

Trest

V ředitelně byli kromě ředitelky Faustové dva učitelé - korunní svědek Kružík a Oldova třídní Hrdinová.

"Šest žáků se shodlo, že jsi to provedl ty," vyslychala Oldu ředitelka. "Zapírání prostě nemá smysl!"

"Já přece nezapírám," odvětil Olda. Stál tu se svěšenou hlavou a bylo mu jasné, že tohle dobře nedopadne. "Já jen, že to byla hrozně nešťastná souhra náhod."

"Náhod!" vybuchla ředitelka. "Náhoda, která způsobí škodu sto tisíc korun, není žádná náhoda, ale trestuhodná nedbalost - pokud ne zlý úmysl!"

"Vždyť je to příšerně nepravděpodobné," trval na svém Olda. "Když do glóbu náhodně zabodnete špendlík, jaká je asi pravděpodobnost, že v tom místě budou v reálu padat bomby?"

"Na Zemi dost malá," řekl Kružík. "I když - ani na Zemi nebude úplně nulová."

"No vidíte!" vzhledl na něho Olda. "Jak jsem to mohl vědět?"

"Čím jsi tu bránu otevřel?" udeřila na něho Hrdinová. "To není to žádná hračka pro děti. Odevzdej to paní ředitelce, bude to tak lepší."

"Nemám co bych odevzdával," odvětil Olda.

"Máš přece něco od těch mimozemšťanů - sám jsi mi to dnes říkal!"

"Jo, mám," přikývl. "Ale já sám jsem tou bránou."

"Legrácky tě brzy přejdou," upozornila ho suše ředitelka. "Mluvíme s tebou vážně."

"Vy mi nevěříte?" podíval se na ni Olda divoce. "Sakra, tak si vezměte tenhle oheň!"

Ředitelka se na něho chtěla přísně podívat a pokárat ho, co si to dovoluje za výrazy, ale místo toho úplně ztuhla překvapením. Olda před sebe natáhl ruku dlaní vzhůru - a z dlaně mu šlehal jasně svítící plamen. Neměl v ruce kahan ani svíčku, plamen šlehal jen tak - z ničeho. Přesněji - Oldovi z dlaně. Ačkoliv si to nikdo nedokázal vysvětlit.

Oba učitelé i ředitelka se udiveně nahnuli dopředu, aby to viděli zblízka.

"Čím to děláš?" zajímal se Kružík. "Jak to, že tě to nespálí?"

"Tam nic nehoří," vysvětloval rychle Olda. "Jen se mi u ruky štěpí molekulární kyslík na atomární a exotermicky se rekombinuje. Vzniká světlo, teplo a proudění vzduchu typické pro plamen, proto to tak vypadá. Vytváří se přitom ozon, ale tak malé množství ještě nebude zdraví škodlivé."

"Jak to víš?" zděsil se Kružík.

Fyzika a chemie byly jeho obory, ale tak jednoduché vysvětlení by ho asi nenapadlo.

"Co se přitom děje, vím už z dřívějšíka," vysvětloval Olda. "Doma jsem si přečetl nějaké učebnice fyziky a chemie po Jírkovi, z nich vím, jak se to všechno nazývá."

Kružík jen údivem lapal po dechu.

"Dobře, to by snad bylo vysvětlení toho ohně," připustila ředitelka, očividně vyvedená z míry. Ačkoliv to viděla pěkně zblízka na vlastní oči, nechápala to.

"Teď nám ještě vysvětlí, čím to děláš?" dodala.

"Mám snad v ruce kahan, nebo něco takového?" vybuchl Olda. "Vy něco vidíte? Proč raději neuznáte, že mi to jde rovnou z ruky?"

"To přece... není možné," vrtěla hlavou Faustová.

"Jistěže," přikývl Olda. "Není to možné. A Země je odjakživa placatá a předměty těžší než vzduch nelétají..."

"Prosím tě, zachovej trochu vážnosti," napomenul ho Kružík. "Nechceš nám snad tvrdit, že ten oheň - nebo ta iontová rekombinace - vzniká jen tak. Něco to musí způsobovat."

"Já to nezapírám!" opakoval Olda. "Dělám to já. Ale nepotřebuji k tomu žádný stroj ani přístroj. Sám jsem tím

přístrojem! Stejně je tomu s vesmírnou bránou. Já sám jsem ta brána. Umím jich vytvořit víc druhů. Jedna z těch bran dokonce vede rovnou do Pekla."

"Náboženské věci nech stranou," napomenula ho přísně ředitelka.

"To není náboženství, to je věda," namítl Olda. "Pochopte - Gehenna, česky Peklo, není náboženský výmysl, ale reálný svět, soused naší Země. Jenže je přílišně radioaktivní."

"Jak to víš? Měřil jsi to?" vyhrkl Kružík.

"Vím to tak věrohodně, že o tom nepochybuji," odtušil Olda. "Měřil jste snad vy sám zakřivení Země? Nejspíš ne, ale věříte těm, kdo to změřili. Jestli máte ve škole nějaký geiger, přineste si ho, na okamžik vám Gehennu otevřu. Předem vás ale varuji, není to bezpečné."

"To snad není nutné," odvětila ředitelka. "Takže tvrdíš, že jsi ve školní jídelně otevřel bránu do jiného vesmíru - a tam zrovna padaly bomby. Je to tak?"

"Ano," přikývl Olda.

"Jak nám ale vysvětlíš, že do jídelny vletěla střepina - s hákovým křížem?"

"Jednoduše," opáčil Olda. "Obyvatelé sousedního světa jsou podobní chobotnicím. Vím od nich, že tam s nimi od Druhé světové války válčí nějakí Němci, zřejmě fašisti. Tak to snad bylo i ve zprávách, ne?"

"Takže - tys věděl o tom, že tam občas padají bomby?" zamračila se ředitelka.

"Na Zemi taky občas padají bomby," opakoval po ní. "Kdo to trochu sleduje, musí to dávno vědět. Jen jsem nečekal, že to bude přesně tam, kde zrovna otevřu bránu."

"Ale věděl jsi to - a riskoval jsi. A kromě toho - kdyby to byl jiný svět, mohly by tam být - co já vím - nebezpečné bakterie. Tím bys vlastně riskoval i obrovskou epidemií. Vždyť to mohla být obrovská katastrofa."

"Epidemie nehrozila," opáčil. "Ty světy jsou prozkoumané mimozemskými metodami. Byl jsem tam víckrát a nikdy se nic nestalo. Tohle byla - prostě nějaká náhoda."

"I ta náhoda ohrožovala spousty tvých spolužáků," pokračovala ředitelka. "Údajně tam došlo i k několika zraněním a škody jsou přes sto tisíc korun!"

"Největší škody tam nadělali naprosto zbytečně hasiči," hájil se Olda. "Rozbili všechno, co se dalo. Žádný oheň tam přitom nebyl. Jen kouř - ale ten pocházel ze sousedního světa a když jsem bránu zavřel, přestalo to."

"To nemohli vědět," zastala se jich ředitelka. "A jak to bylo s těmi zraněnými?"

"Já jsem je uzdravil," řekl Olda. "Jednu holku jsem vyškrábl doktorovi přímo u sanitky, ani si toho nevšiml. Proto nakonec nikdo zraněný nebyl."

"Jak - uzdravil?" znejistěla ředitelka. I oba zbývající učitelé znejistěli.

"Mám prostě od mimozemšťanů sílu uzdravovat," řekl Olda tiše. "Použil jsem ji - sám jsem se pak sotva držel na nohou a Čerta jsem musel domů odnést."

"Počkej - co sem pleteš psa?" přerušila ho Hrdinová.

"Protože mi s tím uzdravováním pomáhal," odvětil Olda. "On má ty dary taky, pomáhal mi. Jenže to vyčerpává. Nakonec jsme na tom byli nejhůř ze všech my dva."

"Poslyš - tohle už je k neuvěření!" vrtěla hlavou nevěřičně ředitelka.

"Tady pan učitel nějaké zraněné viděl," domáhal se Olda jeho svědectví. "Měl by vám to potvrdit. A že v nemocnici nezjistili ani odřeninu, to už snad taky víte."

"Něco jsem tam viděl," připustil Kružík. "Ale mohl jsem se mýlit. Doktor Vaněk se tam také zmýlil, když nahlásil do nemocnice zlomeninu, která se pak neprokázala."

"On tu zlomenou ruku vyšetřoval, když ještě zlomená byla," řekl Olda. "Jenže pak jsem ji uzdravil a než dojeli do nemocnice, srostla tak dobře, že to nepoznali ani na rentgenu."

"To snad ne," vrtěla hlavou Hrdinová. "Na rentgenu poznají srostlou kost i po letech!"

"Já to tak umím," připustil Olda. "Na méně vyspělých světech tomu říkají zázraky."

"To přeháníš," zamračila se ředitelka. "Zázraky sem netahej!"

"Já je dělám," podotkl Olda skromně.

"Tak proč jsi mi tvrdil, že chceš studovat medicínu?" vyjela na něho Hrdinová.

"Protože dělám zázraky a nevím jak," opáčil Olda. "Já bych to ale chtěl vědět. Asi bych je dělal lépe, kdybych o tom věděl víc."

"Dobře," přikývla ředitelka. "Takže připouštíš, že kromě škody vznikla i nějaká zranění. Zřejmě ses je snažil napravit - dejme tomu, že úspěšně. Bylo by sympatické, že ses snažil co nejvíc omezit následky. Ale ty škody také nepopřeš."

"Nepopírám," sklonil hlavu Olda. "Už jsem o tom mluvil doma. Naši to zaplatí - já za to taky něco slíznu. Přinejmenším mi prodají do bazaru počítač a walkman."

"Považuješ to, doufám, za spravedlivé?" zeptala se ho ředitelka.

"Jo," přikývl Olda. "Každá sranda něco stojí a tohle jsem nezvládl. Trest musí být."

"To tedy musí," povzdychla si ředitelka. "Víš, Oldo, jestli je to pravda s uzdravováním a se zázraky, vzala bych ti to jako polehčující okolnost. Nicméně - na nějakou klukovinu jsou škody příliš velké. Zaplacení škod je samozřejmě - ale kromě toho dostaneš sníženou známku z chování. Je ti to jasné?"

"Trest musí být," sklopil hlavu ještě víc.

"A navíc - vůbec nepočítej s vyřízením své žádosti ohledně vysoké školy," pokračovala ředitelka. "Třídni se dnes za tebe přimlouvala, ale sám musíš uznat, že jsi ji pořádně zklamal. Budeš dál chodit do školy, je ti to jasné?"

"Cože?" vyhrkl a zvedl hlavu. "To snad nemyslíte vážně!"

"Myslím to naprosto vážně," řekla ředitelka suše. "Na studium na vysoké škole nemáš. Možná máš nějaké výjimečné schopnosti, ale právě jsi prokázal, že ti chybí zodpovědnost. Ta je tam ale nutná. Prostě - zapomeň na to."

"To snad ne!" vhrkly Oldovi do očí slzy. "Tresty беру, ale tohle... to je příliš!"

"A tady třídní - aby využila tvých mimořádných schopností - ti připraví nějakou látku navíc, aby ses ve třídě nenudil. To je asi jediné, co pro tebe můžeme udělat."

"To není spravedlivé!" namítal Olda se slzami v očích. "Moje vina byla, že jsem to jen špatně odhadl. Žádnou škodu bych nezpůsobil, kdyby tam nepadaly bomby. Ale ani ve snu by mě nenapadlo, že byste to spojovali - s tím druhým."

"Ono to ale spolu souvisí," řekla ředitelka. "Na vysokou školu mají chodit dospělí lidé, kteří už mají nějakou zodpovědnost. Ty jsi zatím dokázal pravý opak. Skončíme to. Dostaneš dvojku z chování - a o případném dalším jednání můžeme uvažovat za rok, pokud dokážeš, že už máš k odpovědnosti lepší přístup."

Těšitel

Ze školy přišel Olda domů jako zmoklá slepice.

Nebylo divu.

Už předtím se nad ním doma rodiče dlouho radili. Olda se ale dušoval, že žádnou škodu neudělal úmyslně, naopak se snažil uzdravením poškozených následky katastrofy omezit. Až se nakonec dohodli na mírnějším, ne tak krutém trestu - odebraný walkman ani počítač mu vzhledem k jeho současným zálibám příliš nevadil.

Když teď přišel s tím, že asi dostane dvojku z mravů, maminka jen spráskla ruce a Olda viděl, jak jí ukápla slzička. To ho asi mrzelo nejvíce, mamince ublížit nechtěl. Nechtěl ostatně ublížit nikomu, jen to nezvládl. Táta ale rozhodl, že jeden trest už vynesli a dvakrát trestat za totéž by asi nebylo spravedlivé. Ostatně - Oldův úmysl podporovat nemocné by byl na tuhle klukovinu víc než dostatečnou náplastí.

Horší to bylo ve škole. Dvojku z mravů by ještě snesl, ačkoliv to nebylo nic příjemného. Ale jeho velkolepé plány dostaly zásah torpédem pod čaru ponoru a nebezpečně se nakláněly nad hlubinou. Sedět ve škole a učit se rok něco, co se za den naučí nazpaměť? Bez neurčitěho slibu ředitelky, že se o tom může za rok uvažovat znovu, by si asi nadával na každém kroku. Na koho jiného ale mohl nadávat? Sám se přece vytahoval - jako laciné tričko! Patří mu to! Proč se vlastně nechal Lubošem vyprovokovat? Kdyby mlčel, nic by se nestalo.

Luboš ho ale tvrdě zklamal. Při vyšetřování zapřel svůj podíl viny, ačkoliv ji měl podle sázky vzít plně na sebe. Ale co huň, jako jeden z prvních dobrovolně svědčil proti Oldovi. To byla taková zrada, že ho Olda okamžitě škrtl ze seznamu svých kamarádů.

Éda Sudek a Karel Machatý si samozřejmě přisadili a i když jejich svědectví nemělo na výsledek velký vliv, jak už to bývá, když mají darebáci náhodou pravdu, bylo výjimečně tak v souladu s ostatními, že se mohli Oldovi pošklebovat, jak mu pěkně zavařili.

Olda beztak u výslechů nezapíral a bezelstně svědčil i sám proti sobě. Táta měl taky na autě nálepku "Co neubrzdiš, neukecáš."

Loni seděl s Oldou v lavici Ivan Filip, seděli tak ještě na první školní den, ale po Oldově průšvihy si Ivan přesedl k Lubošovi. Olda teď seděl v lavici sám jako černá ovce třídy a když se jen přiblížil k nějaké diskutující skupince spolužáků, hovor pokaždé umklal a všichni se na něho dívali - jako na dvouhlavé tele.

Dalo by se to vysvětlit tím, že měli spolužáci z Oldy respekt? Pravda, kdo z lidí včetně dospělých dokáže otevřít bránu do cizích světů, o kterých se jenom vzdáleně a mlhavě vědělo ze zpráv? Za tím odstupem ale byla i obyčejná závist - a škodolibost, jak to Oldovi nevyšlo.

V době všeobecného posměchu se ve třídě našli jen dva žáci, kteří se za něho postavili.

Předně Michal Langmajer.

Při vyšetřování nesvědčil, protože v jídelně ani nebyl, ale nepřipojil se k posměváčkům a některé dokonce okřikoval.

"Smát se cizímu neštěstí je malá česká trapnost," prohlásil suše. "Hlavně ať sousedovi taky chcípne prase, to seš celej ty, Édo! Inteligentní jako celý stádo vopíc!"

Holky, které to sledovaly, se rozhiňaly. Éda zrudl, rozhlédl se a očima hledal spojení. Sám si na Michala netroufl, ale nablízku byl jen Karel, s tím nemohl počítat. Karel se zásadně nepouštěl do potyček se silnějšími protivníky, takže mohli na Michala jen po straně dělat ksichtíky. Michal tím větší část posměchu udusil a i když se k Oldovi nepřidal, vysloužil si jeho tiché uznání. Nešel ale tak daleko, aby se s Oldou dal do hovoru, nebo aby si k němu na uvolněné místo přisedl. Zůstal se známým třídním klaunem Járou Vaňkem. Mělo to výhodu, že Michal Járu usměrnil, aby šaškoval na jiné téma než proti Oldovi.

Hrdinová se při hodině biologie o ničem nezminila, vykládala jako by se nic nestalo.

Kružik začal opakováním ložské látky a oznámil všem, že si příští hodinu napíše malou kontrolní práci, aby se ukázalo, do jaké míry matematiku přes prázdniny zapomněli. Snad jen Oldu to nechalo ledově klidným - matematiky se teď nebál.

Na konci vyučování, než odešli na oběd, přišla za Oldou i Marie Hadrboľcová.

Olda na oběd nespěchal. Věděl, že ho v jídelně budou okukovat žáci ostatních ročníků. V roli průšviháře a dvouhlavého telete se necítil dobře. Naštěstí dnes díky nemocné učitelce Bendové odpadlo odpolední vyučování, nebyl tedy nejmenší důvod hnát se do jídelny klusem.

Olda si nejprve pečlivě ukládal věci do brašny a ze třídy vycházel jako poslední.

"Hele, Oldo," zastoupila mu na prázdné chodbě cestu Manča. "Holky mě vyslaly, abys nám řekl, co to vlastně máš."

"Které holky?" zeptal se jí mrzutě Olda.

"To je snad vedlejší," opáčila důležitě. "Už jsem jim řekla, jak jsi mě zvedl do výšky, taky Jitka to přiznala a o Igorovi už to ví každý. Co to vlastně bylo v jídelně...?"

"Černá magie," odsekl Olda a vykročil ke schodišti do šaten. "A hlavně průšvih. To snad pochopí každý a

nepotřebuje k tomu ani extra inteligenci."

"Neblbni, poslyš..." chytla ho za rukáv. "Přece nebudeš dělat haura? Víme, že jsi měl něco s mimozemšťany. Co to bylo zač? Nebyl to náhodou ten kluk, co byl s tebou začátkem prázdnin u vody? Víš - ten, co se pak rozplynul..."

"Jo, to byl mimozemšťan," odušil Olda, ale pokračoval dál dolů po schodech.

"Počkej..." cloumala mu rukávem, jak cupitala vedle něho a neměla s ním stejný krok. "Proč s tím děláš takový drahoty, když o tom stejně víme?"

"A na co vám to bude?" zeptal se jí Olda, když se na odpočívadle na okamžik zastavil. Podíval se přitom na ni tak přísně, jak jen dovedl.

"No... zajímá nás to, ne?" podívala se na něho nevinně. "Máš něco od mimozemšťanů a děláš s tím drahoty, to není fér! Teď, když už ví o mimozemšťanech kdekdo..."

"Když s tím nebudu dělat drahoty, bude průšvih," odušil.

"Nebude," ujišťovala ho rychle. "My o tom nikomu ani necekne." "

"Já vím," odušil. "Zůstane to jenom mezi našimi městy..."

"Ale Oldo..." zatahala ho zase za rukáv. "Buď trochu fér..."

Podíval se na ni pátravě. Vypadala opravdu jen zvědavě, nezdálo se mu, že by si z něho chtěla dělat legraci, jak si v první chvíli myslel.

"Mimozemšťan, co byl tenkrát se mnou u vody, byla andělka," řekl. "Rozumíš? Anděl, jenže holka."

"Oldo..." zamračila se. "Já to myslela vážně..."

"Já to vážně říkám," ujistil ji. "Andělé existují. Můžeme jim říkat třeba mimozemšťané, ale jsou to ti samí andělé, co se v pradávných dobách zjevovali našim prapředkům."

"Vážně?" podívala se na něho pátravě - asi mu úplně nevěřila.

"Vážně," přikývl. "To, co o nich vím, naprosto přesně odpovídá tomu, co se o nich ví už z dřívějška."

Došli do šatny a Olda se rychle přezul. Manča spěchala taky, aby jí neutekl.

"Andělé by snad měli mít... křídla, ne?" zkoušela to opatrně.

"Oni je mají," odvětil na půl úst. "Ta křídla ale patří k vesmírné bráně, kudy přicházejí. Když projdeš se slýribem branou, vznikne ognilmiligi v podobě bozgi - vypadá to skoro jako labutí křídla. Vznikají až za příchozím, takže je naši prapředkové omylem přidali andělům na záda - kam také jinam, když je tam mají i ptáci, že?"

"Hele - ty používáš mimozemská slova?" vydechla obdivně.

"A jaká, když nevím, jak se to řekne česky? Pokud pro to nějaký český výraz vůbec máme... čeština přece převzala už stovky cizích slov."

To už vycházeli na ulici. Společnou školní jídelnu měli v polovině cesty mezi dvěma sousedními školami, ale většina spolužáků spěchala obsadit výhodná místa ve frontě u výdeje a ulice byla prázdná.

"A ta holka... co vlastně byla zač?" pokračovala ve vypytování.

"Co by byla zač?" pokrčil rameny. "Holka jako ty, jen z jiné civilizace. Udělala si výlet do cizího světa, vybavená na to byla - na tom není nic špatného. U nás na Zemi se ale trochu zasekla a nemohla zpátky. Proto u nás chvíli zůstala."

"A to bydlela - u vás?" zajímala se.

"Nejdřív u nás," souhlasil Olda. "Naši jí upravili pokoj po Jirkovi, je na vojně, bylo tam volno. Pak jsme odjeli k tetičce na venkov."

"A u tetičky?" vyzvíдалa dál.

"Tam jsme spolu spali na peci," zasn timer Olda. "Tetička má ještě pec, kde se dá spát - je to docela prima, jenže je tam vidět od plotny. Prý abychom tam nepáchali alotria."

"Vy jste tam - nedělali alotria?"

"To ani nešlo," usmál se. "Jednak tam na nás bylo vidět, jednak - na alotria jsme neměli pomyslení. Jen na konci Bísíája v noci mizela - ale to jsem se dozvěděl až později."

"Jak - mizela?"

"Chodila si předemprozkoumat cestu dál," vysvětloval jí Olda. "Nemysli si, není to tak jednoduché. Tvrdila, že jsou světy plné žravých bakterií, kde se člověk může zakrátko změnit v hromádku rosolu. Každou noc si odletěla prozkoumat dopředu jeden svět - aby se s nimi pak nezdržovala. Ale to mi řekla až na odchodu. Díky ní vím, kam až smím jít bez obav z těch žravých bakterií. No - a další vědomosti mám od Čerta, ten se vrátil ještě z větší dálky."

"Od Čerta? Toho tvýho - psa?"

"Ten pes byl dál, než si dokážeš představit," odušil Olda. "Navštívil prý osm set světů, je to teď největší vesmírný tulák na světě a v nejbližším kosmickém okolí."

"Jak to víš?" podívala se na něho podezíravě.

"Potvrdil mu to přítel andělů - a tomu to věřím. Čert ostatně umí mluvit taky."

"Mluvit? Co já vím, tak pořád jen štěká!" pochybovala.

"Zvuky vydává jako každý pes," souhlasil Olda. "Štěká nebo kňučí. Navíc ale ovládá telepatii a když mluví se mnou, nikdo jiný to nevnímá."

"Telepatii?" podívala se na něho tázavě.

"Jo," přikývl Olda. "A teď pozor, už budeme v jídelně. Nemyslím si, že bych měl dělat přednášku o cizích světech pro všechny, kdo se tomu posmívají."

"Ty, Oldo... a co tě vlastně všechno naučila... ta andělka?"

"Naučila mě toho moc," odušil Olda, ale nenápadně přešel na telepatii, směřovanou jen na kamarádku, aby byl pro ostatní žáky úplně zticha. Zařadili se na konec fronty, tvořené žáky ze sousední školy, ti ale o Oldovi nevěděli, takže si jich nevšíмали.

"Nejdůležitější je zacházení s volnou energií," pokračoval Olda už jen pro Manču.

"To je co?" obrátila se k němu potichu.

"Já pro to nemám slova," odušil. "Volná energie je hodně zvláštní. Vím jen, že vzniká ve hvězdách - možná i v pozemských reaktorech, ale tím si nejsem jistý. Měla by. Četl jsem, že pozemským fyzikům pořád nehrála nějaká energie při výpočtech štěpné jaderné reakce, až si vymysleli nové, výjimečně těžko zjištělné částice neutrína, které by tu zbytkovou energii odnášely. Neutrína opravdu existují, ale mimozemšťané tvrdí, že energii místo částic odnášejí miniaturní bublinky zakřiveného prostoru. Říkají tomu volná energie a umí ji využívat."

"Já tomu ale vůbec nerozumím," přiznala zaraženě. "Ty ano?"

"Trochu," odušil Olda. "Napadlo mě už, že by to vysvětlovalo, proč je volné energie na Zemi více než jinde. Na některých světech pochází jen ze slunce, u nás se k tomu přidává energie uvolněná v atomových reaktorech. Zakřivení prostoru je zajímavý jev, může pojmout více energie, než se vejde do atomové bomby. Bublínky volné energie jsou ovšem malé, takže se nedají jen tak zjistit."

"To je na mě moc vědecké..." otrásla se. "K čemu je to dobré?"

"S volnou energií například létám," vysvětloval jí telepaticky Olda. "Ovládám na dálku oheň, mohu být neviditelný, využití je zkrátka mnoho. Když ji pošlu na jiného člověka, změní se v biologicky aktivní sílu. Lidé se rychle uzdravují z nemocí, hojí se jim rány, někteří snad i mládnou - to pořádně neznám, ale mám odzkoušené, že to působí."

"Tohle všechno tě naučili?"

"Tohle - a ještě mnohem víc," přikývl Olda.

"A můžeš... můžeš to naučit i někoho jiného?"

"Nač to chceš vědět?" podíval se na ni pátravě. "Chtěla bys to také umět?"

"No jistě, kdo by nechtěl?" přikývla.

Olda se zamyslel.

"Víš - mohl bych to někoho naučit," pokračoval telepaticky. "Ale není to jednoduché. Andělé to neradi dávají barbarům, jako jsme my. Musí k tomu mít opravdu vážný důvod. Já si zatím netroufnu někomu to věnovat. Naučil jsem to jen svého psa Čerta, ale to je pes."

"Psovi to dáš - ale lidem ne?" podívala se na něho vyčítavě.

"Psa nenapadne někoho zabít," opáčil jen pro ni. "Volná energie může příšerně snadno zabíjet. Smím ji na to používat jen proti zvířatům."

"Jak - zabíjet?" zarazila se. "Ani Igorovi jsi přece nic neudělal?"

"Vidíš - a kdyby mě místo Igora napadl bengálský tygr nebo rozzuřený slon, zabil bych ho rychleji než mrkneš. Je v tom hrozná síla, na dvoře u Macounů jsem unesl i traktor. Igora jsem ale jen šetrně odhodil stranou. Když jsi chtěla něco předvést, opatrně jsem tě nadlehčil a zdvihl ani ne decimetr vysoko. Když nás ale na Dinosaurii přepadlo sedm velociraptorů, vynesl jsem celou partu do výšky padesáti metrů a těm dravcům jsme uletěli vzduchem."

"To... to snad ne!" zarazila se. "Nepřeháníš trochu?"

"Viděla jsi mě létat, nebo ne?"

"No - viděla," přikývla. "Ale - nezlob se, je to všechno příliš... příliš neuvěřitelné."

"Já vím," přikývl. "Neuvěřitelné - to je to pravé slovo! Neuvěřitelné - asi jako člověk na Marsu nebo na Měsíci. Andělé se tam přitom mohou podívat - kdykoliv se jim zachce."

"Už jsi tam byl?" vyhrkla.

"Ne - nemám na to všechny nutné schopnosti," připustil. "Ale do jiných světů procházet umím. Je to úžasné dobrodružství a byl jsem s Čertem už v pěti."

"Tys tam už s sebou někoho vzal?" podívala se na něho pátravě. "Co to bylo za partu?"

"U tetičky na venkově jsem se seznámil s místními dětmi," odušil. "Dvakrát jsme se spolu podívali do Dinosaurie. Ale nebylo to bezpečné, raději jsem toho nechal a teď už tam chodím jen s Čertem."

"V čem to nebylo bezpečné?" chtěla honem vědět.

"V Dinosaurii žijí dinosauři," usmál se Olda. "Potkali jsme se tam s tyrannosaurem, ale víc nás ohrožovali menší velociraptori. Rozuměj, asi to budou jiné druhy, než žily v pravěku na Zemi, ale jak jsme je měli pojmenovat? Čemu se nejvíce podobali, takové jméno dostali."

"A teď už tam s sebou nikoho nevezmeš?"

"Raději ne," zavrtěl nádvkem k telepatickému vyjádření hlavou. "Já se těch potvor bát nemusím, Čert také ne - když jsem ho poprvé viděl zahnat tyrannosaura, ještě jsem se o něho bál, ale teď už ne..."

"Čert, ten malej podvraták - aby zahnal..." vykulila Manča oči.

"Taky neuvěřitelné, co?" usmál se Olda. "Kdybys viděla, jak ta obluda vztekle prskala - ale couvala před ním a nakonec se otočila a pelášila!"

"Nevypadá na to," podotkla.

"Nevypadá," přikývl. "Ale dokáže to. Čert je velice neobvyklý pes."

"No dobře... ale co se vlastně stalo v jídelně?" zkusila změnit téma.

"Otevřel jsem na okamžik bránu do sousedního vesmíru," zamračil se Olda. "Chtěl jsem přesvědčit Luboše - no, vsadili jsme se a on prohrál. V sousedním vesmíru je ale válka, kus bomby vletěl až do našeho světa a tlaková vlna výbuchu vykonala své."

"Za to jsi ale tak docela nemohl, ne?" podívala se na něho.

"Ale mohl," zamračil se. "O té válce jsem věděl už dlouho, obyvatelé sousedního světa mě varovali. Věděl jsem o tom jen z doslechu, do té doby se nic nestalo, zkrátka mě vůbec nenapadlo, že se strefím přímo na bojiště."

"Jak - strefíš? Podle čeho si vlastně vybíráš místo, kde tu bránu otevřeš?"

"Potíž je v tom, že si moc vybírat nemohu," přiznal. "Kde to tady na Zemi otevřu, tam se to otevře i na druhém světě. Světy se ale proti sobě neustále pootácejí a tak nikdy nevím, co bude na druhé straně. Už se mi párkrát stalo, že za otevřenou bránou bylo moře. Nezbylo mi nic jiného než ji zase zavřít a zkusit to jinde - nebo jindy. Přítel andělů to snad uměl spočítat, ale na mě to jsou ty výpočty přece jen moc obtížné."

"Podle toho, co jsme poznali v jídelně, sousední svět zrovna moc nevoní," vzpomněla si ještě. "Je to takové všude?"

"Není," zavrtěl hlavou. "Ani v sousedním světě není takový smrad všude, jen v hustých lesích. Hodně smrdí i jeho obyvatelé, ale dá se to vydržet. Dobrý je, že se dá s nimi hovořit. Musíš na to ale ovládat telepatii - nebo němčinu."

"Němčinu?" podivila se.

"Jo, němčinu," potvrdil to. "Ale já tam od té katastrofy v jídelně ani nechodím."

"Poslyš, Oldo, nešlo by, abys mezi námi... víš... dal dohromady podobnou partu, jako jste měli na vesnici..."

"Po dosavadních zkušenostech - ne!" opáčil zprudka.

Mezitím se zvolna došourali k okénku, dostali na podnosy jídlo a nesli si je ke stolku.

"Víš, Oldo," přemítala Manča nad polévkou, "Určitě není dobře, když jsi na to sám."

"Mám přece Čerta," odušil. Na rozdíl od ní se dokázal vyjadřovat i s plnou pusou.

"To je přece pes!" zaškaredila se. "Ten ti nepomůže, kdyby ti bylo zle."

"Zato je to nejvěrnější kamarád na světě," opáčil Olda. "Nikdy mě nezklame."

"Kolikrát už tě někdo zklamal?" odsekla.

"Dost!" povzdychl si neslyšně. "Ne všichni, ale... na vesnici to začalo a tady je to ještě horší... Luboš je jsem považoval za kamaráda, ale viděla jsi od něj ten podraz? Kdo má zájem se mnou kamarádit? Všichni se mi vyhýbají jako prašivé kryse!"

"Všichni ne," namítla rychle. "Já jsem se tě vždycky zastávala. I proti Igorovi Krskovi, hned na začátku prázdnin, jen si vzpomeň!"

Olda chvíli přemýšlel. Pravda, Manča se snažila Igora zastavit, i když jen nesmělým upozorněním, aby neblbl, že Oldovi teče krev... nebylo jasné, zda to bylo kvůli Oldovi, nebo jen zabraňovala Igorovi udělat příliš velký průšvih. Postavit se tomu známému rváči otevřeně by byla hodně velká odvaha.

"Není to jednoduché," trval na svém. "Kdybys věděla oč jde, určitě bys utekla."

"Myslíš?" podívala se na něho.

"Nemohu tam brát nikoho, kdo nedokáže to co já," pokračoval telepaticky. "Bylo by to příliš riskantní."

Dojedli mlčky a oba stejně.

"Dej mi sem ten tác, odnesu nádoby za oba," nabídl se.

Podala mu mlčky svůj tác i s talíři. Olda si je urovnal a odnášel, ale Máňa šla s ním.

"Hele, Olí..." zkoušela ho přesvědčovat venku na ulici. "Někomu bys věřit měl, ne?"

"Věřím jen Čertovi," opáčil. "Ten mě nezklame."

"Ty jsi... hroznej, to ti tedy povím," řekla uraženě. "Máš ty vůbec srdce?"

"To jistě mám," opáčil. "Chceš je vidět?"

"Nechci," odsekla. "Až budu chtít vidět kus ledu, máme doma ledničku!"

"Poslyš..." podíval se na ni pátravě. "Máš chuť podívat se, co budu dělat odpoledne?"

"Někde v cizích světech?" ožila trochu.

"Ne, v nemocnici," opáčil suše.

"Co tam?" podivila se.

"Dej si domů učení a přijď," pozval ji. "Budu na tebe čekat nejvýš dvacet minut před hlavní bránou, jasný?"

"Co tam ale chceš dělat?" dorážela na něho.

"To uvidíš," mávl rukou.

Když přišla k nemocnici, rozhlédla se, ale nečekala, že by tu Olda byl. Měla to přece na autobus blíž a stihla to jak mohla nejrychleji. Olda stejným autobusem nejel, dřívějším jet nemohl, to se prostě nedalo stihnout.

Proto byla trochu překvapená, když se od vrátnice odlepil Olda i se svým černým psem.

"Kdo tě sem zavezl?" podivila se. "Přijela jsem přece prvním možným autobusem!"

"My dva jsme přiletěli vzduchem," opáčil klidně Olda, aniž by otevřel pusou.

Zase telepatie, jak jinak, uvědomila si.

"No dobře..." zarazila se, ale hned se vzpamatovala. "Kam se jde?"

"Na internu," opáčil lakonicky.

Mezitím prošli vrátnicí. Chtěla se podívat, jak to, že je tam pustí se psem, ale najednou si všimla, že pes zmizel.

"Kde máš Čerta?" zeptala se Oldy.

"Přeletí přes plot, sejďeme se u interny," vysvětloval jí Olda. "Vrátní ho nechtěli pouštět přes vrátnici a neviditelnost by ho stála moc síly. Létání přes plot je nejjednodušší."

"Ale co uvnitř?" starala se.

"Uvidíš," mávl rukou.

Mezitím došli k interně a Olda zamířil ke vchodu pro personál.

"Je tu sestra Alenka?" zeptal se první sestry v sesterském úboru, na kterou narazili.

"Copak, dnes jste dva?" usmála se na ně mladá sestřička. "Alenka je na sesterně."

"Děkujeme," řekl za oba Olda.

Vystoupali spolu do schodů. Nahoře je zpozorovala další sestřička.

"Alenko!" zavolala do chodby. "Těšitel je tady!"

Ze sesterny vyšla starší sestra a hned se na oba usmála.
"Jdete jako vždycky?" zeptala se Oldy. "Pan Hlaváček už ale na JIPce není. Zlepšil se, je teď na trojce."
"Já vím," souhlasil Olda. "Ale víte přece..."
"Pan Hlaváček se ale na vás těšil..." podívala se na Oldu sestra Alena prosebně.
"My tam pak zajdeme, ale... kdo je teď na tom nejhůř?"
"Na sedmičce je nová, nějaká mladá... Přivezli nám ji ráno..."
"Můžeme tam?" ptal se Olda.
"No... nemá se to... ale vy dva můžete. Ale jen na chvíli!"
"Nám to bude stačit," rychle souhlasil Olda.
Sestra se rozhlédla, jestli se někdo nedívá, pak jim pootevřela dveře.
Byli na pokoji, na jehož dveřích byl nápis "Jednotka intenzivní péče, nevstupovat!"
Manča se zvědavě rozhlížela, ale Olda se tu už vyznal. Nejprve se hnál k oknu. Za ním se ve vzduchu vznášel - černý psík.
"No to je dost!" obrátil se na Oldu - ale Manča to také vnímala, jen se otřásla údivem.
"Pojď sem honem!" zval ho dovnitř Olda.
Pes přistál na pečlivě vydrhnuté podlaze - Manču napadlo, že sestra Alenka dostane asi záchvat, až to uvidí. Olda si toho nevšiml a vedl psíka k zadnímu lůžku.
"Nejdřív tady," rozhodl.
Postavil se krok od lůžka a počkal, až se psík zastaví. Vypadalo to, jako kdyby i ten pes přesně věděl, kde má stát. Pak se Olda nadechl - a Máně se naježily vlasy hrůzou.
V pokoji se na okamžik rozsvítilo. Olda přitom získal nezvykle bledou barvu, ale ještě nezvykleji působil jeho pes - na okamžik jako kdyby měla jeho srst barvu stříbra. Oba ihned začali dýchat jako po vyčerpávajícím závodě.
"Teď jdeme sem," rozhodl Olda a hrnul se k dalšímu lůžku. Také pes tam přeběhl a opět se postavil na stejné místo jako předtím - jako kdyby měli na podlaze značky.
"Tak - a jedem!" nařídil Olda.
Opět se v pokoji trochu rozsvítilo, Manče se zdálo, že trochu méně než prve. Nicméně pes opět zasvítil stříbrem a Olda zbledl ještě víc než prve.
Olda pak zamířil ke třetímu lůžku.
"Oldo..." zakňučel psík, až Marii opět vstaly vlasy na hlavě. "Oldo... víš co..."
Olda vytáhl z kapsy špekáček, zabalený v průhledné plastické fólii.
"Ale spěchej, nemáme moc času!" pobídl psa, vybalil uzeninu a podal mu ji.
Pes se pustil do špekáčku, jakoby týden nežral. Slupl jej rychle, jen se olizoval, zatímco Olda rychle, ale pečlivě utíral papírovým ubrouskem mastnou skvrnu na podlaze.
"Tak jedem, už je to dnes poslední," pobídl psa.
Postavili se ke třetímu lůžku. Ačkoliv to Manča očekávala, překvapilo ji, jak ještě může Olda zblednout. Vypadal nezdravě, byl bledý jako papír a dýchal jako po nesmírné námaze.
"Dobrý to bylo," pochválil si to.
Pootevřel okno, pak vytáhl z kapsy další špekáček a vybalil jej. Pes po něm chňapl, s pochoutkou v tlamě vyletěl oknem a zmizel směrem dolů.
"Vidíš?" oddychoval Olda a trochu se usmál. "Za dva špekáčky - tři lidi."
"Co jste to s nimi dělali?" vyhrkla Máňa.
"Přidávali jsme jim život," odušil Olda. "Aby sis nemyslela, že nemám srdce. Ty lidi to rychle uzdravuje, už jsme jich odsud dostali osm."
"Jak - vy?" zavrtěla hlavou nedůvěřivě. "Snad doktoři, ne?"
"My," přikývl Olda vážně. "Doktoři tomu říkají zázrak a je to tak, vždyť tohle dovedou jen andělé. Bísíája uměla křísit i mrtvé, ale i tohle stojí za to. Jen se pojď podívat!"
Vyvedl ji na chodbu, kde vrchní sestra Alenka hlídala, jestli někdo nejde. Když spatřila Oldu, jen na něho spiklenecky mrkla.
"Koho jste dneska potěšili?" zeptala se ho.
"Sedmičku, pětku a trojku," odušil Olda. "Sedmička byla ta nejhorší, že?"
"Půjdete ještě vedle?" zeptala se ho pro jistotu.
"Podíváme se tam," usmál se na ni Olda.
Vešli do velkého pokoje, plného lůžek s pacienty.
"Á - náš andílek," přivítal Oldu starší děda. "Hlaváček! Kde se couráš?"
"Pan Hlaváček ještě včera ležel na jednotce intenzivní péče," řekl Olda. "Zdá se, že už chodí. Dobrý, co?"
"Tady jsi!" vstoupil do pokoje starší šedovlasý pán a hned se vrhl k Oldovi. "Poslyš, víš ty vůbec, co děláš?"
"Doufám, že vím," odušil Olda a potřásal podávanou rukou.
"Houby víš!" namítl pan Hlaváček. "To není léčení, to je zázrak! Umiš si to představit? Dva infarkty a cukrovka! Po obojím ani stopy! Dnes jsem poprvé po deseti letech pil slazený čaj a doktor se hrabal ve snímcích, jestli je neprohodili. Já omládl o deset let!"
"To ještě ne," opravoval ho Olda. "To se ještě nemohlo projevit."
"Nemohlo projevit!" potřásal hlavou starý pán. "A co moje cukrovka? Je pryč!"
"No - jestli se spravila, můžete být jenom rád, ne?" odušil Olda bezelstně.
"Poslyš, chlapče..." sklonil se k Oldovi pan Hlaváček. "Nechtěl by ses podívat ještě do Vinohradské nemocnice? Víš -

jeden můj známý, Jiří, tam leží na popáleninách. Co kdyby ses taky na něho podíval? Třeba bys mu pomohl!"

"Tam už mě vyhodili," řekl Olda smutně. "Nebyl jsem pro ně dost sterilní."

"Kdo tě vyhodil?" zamračil se starý pán.

"Jeden mladý doktor. A seřval kvůli mně sestru, co tam mám co dělat..."

"Měl jsi tam nějakého známého pacienta?" zeptal se ho pan Hlaváček. "Nejspíš ne, vid'? Co kdybys tam přišel se mnou za Josefem? Já se jen tak vyhodit nenechám."

"Uvítal bych to, ale nejprve se musíte uzdravit," opáčil Olda. "Nezapomeňte, jak jste vypadal, když vás přivezli."

"Necháš nám aspoň telefon?" vylovil pan Hlaváček ze zásuvky stolku zápisník a tužku.

"To by snad šlo," ustoupil Olda a nadiktoval mu telefonní číslo rodičů.

"Mobil nemáš?" zajímal se pan Hlaváček.

"Naším stačí pevná linka," řekl Olda.

"Myslel jsem, že dnešní mladí nedají bez mobilu ani ránu!" zarazil se pan Hlaváček.

"Není to úplně nutné pravidlo," odušil Olda. "No co se dá dělat, půjdeme."

"A neukážeš nám přece jen, jak to děláš?" zeptal se Oldy mladík, dosud tiše sedící na druhé straně místnosti.

"To nepůjde," zavrtěl hlavou Olda. "Už jsem dnes těšil třikrát. A tady to přece nikdo tak nutně nepotřebujete."

"No, František by byl trochu výjimkou," řekl vážně pan Hlaváček. "Víš - bylo by velice zajímavé, kdyby ten tvůj zázrak účinkoval i na něho."

"Potřebuje to?" opáčil Olda.

"Rozhodně z nás nejvíc," souhlasil pan Hlaváček. "On totiž nevidí."

"Cože?" zvažněl okamžitě Olda. "Proč jste mi to neřekli dřív?"

"Zázračný doktor jako ty by to snad mohl poznat sám, ne?" zkoušel ho pan Hlaváček.

"Nejsem doktor," zavrtěl hlavou Olda. "Nepoznám nemoci, umím jen něco málo..."

"No, u mě opravdu těžko něco svedeš," usmál se František. "To by byl opravdu zázrak, ale tomu bych se sám nejvíc divil."

"Jak dlouho... nevidíte?" zeptal se ho Olda.

"Od narození," usmál se František.

"Proč jste mi to neřekli dřív?" bědoval Olda.

"Nic si nevyčítej, chlapče, za tohle přece nemůžeš," usmál se trochu smutně František.

"Přijdu zítra," sliboval Olda.

"To už tu nebude, zítra mají Františka propustit domů," ujistil Oldu pan Hlaváček.

"Aha," řekl Olda. "Mohl bych tu na chvíli otevřít okno?"

"Proč?" zarazil se pan Hlaváček.

"Pozvu si sem... Čerta," řekl Olda. "Ale nebojte se, je to jen můj pes."

"Pes?" podivil se František. "Co pes - tady?"

"Bude tu nutný," odušil Olda - a otevíral okno.

Oknem skočil do místnosti nevelký černý pejsek. Jakoby číhal za sklem, ve skutečnosti si ho Olda přivolal telepaticky.

"Čerte - dostaneš dva špekáčky, ale... ještě jednou, ano?"

"Dva?" ujistil se psík. "Ale víš, že..."

"Bude to hodně potřeba," přimlouval se Olda.

"Tak jo... Dva a dva jsou čtyři, to by šlo..."

V místnosti by byl slyšet pád špendlíku. Kromě Máni, která už to věděla, stáli všichni jako solné sloupky. Ten pes uměl počítat! Ale především, on mluvil!

"Tak jedem," řekl Olda.

Došli k Františkově posteli a Olda psíkovi vykázal místo, kde má stát.

Pak se oba nadechli jako před nějakým namáhavým výkonem - a v pokoji se opět trochu rozsvítilo, psí srst zasvítla stříbrem a Olda zbledl jako křída.

Pes si ale po tomhle výkonu lehl bezmocně na břicho a námahou jen vyplazoval jazyk.

Olda vytáhl z kapsy další špekáček, vybalil a položil před psíka, ale pes už neměl sílu zmocnit se své oblíbené pochoutky. Jen ležel a lapal po dechu s vyplazeným jazykem.

"Co to... co to bylo?" zeptal se zmateně František.

"Nějaké čáry!" odpověděl mu děda, ležící u dveří. "Bylo u toho nějaké divné světlo."

"Já nevím... cítil jsem jen nějaké teplo," řekl slepý František.

"Poslyš, chlapče..." vzpomínal se trochu pan Hlaváček. "Teplo - to jsem taky trochu cítil, když jsem ležel tam... Co to bylo za divy?"

"Já jen... aby mi František nezmizel," řekl Olda a námahou sípal, jako kdyby se právě vynořil z vody. "Kdo ho má pak shánět..."

"Mohli jsme ti napsat jeho adresu," uvažoval pan Hlaváček.

"Takhle to bude lepší," řekl Olda namáhavě. "Nevadí, když si tu na chvíli sednu?"

"Co je?" zpozorněl jeden z pacientů. "Tobě je špatně?"

"Ani ne..." mávl rukou Olda. "To přejde. Už jsem snesl víc..."

Posadil se na nejbližší židli. Čert se mezitím natáhl po špekáčku a začal si pochutnávat.

"Ten pes... byl celej jako stříbrnej," řekl nepříteli nahlas pan Hlaváček. "Poslyš, chlapče, co to provádíš za kouzla? Nezlob se, ale nepřipadá mi to vůbec přirozené!"

"Jak se to vezme," odušil Olda. "Není to nic nenormálního. Je pravda, umí to málokdo na světě. Kdyby nás bylo víc,

bylo by to lepší..."

"Ale co ten pes?" chtěl vědět pan Hlaváček.

"Čert je můj kamarád, vid', Čerte?" sklonil se Olda k psíkovi a podrblal ho za ušima. "My dva jsme správná dvojice, bez něho by to nešlo."

Čert mezitím dožvýkal špekáček a pomalu se zvedl na nohy. Olda také vstal, vylovil z kapsy další špekáček zavinitý v plastikové fólii, vybalil a podal psovi.

"Počkej na mě venku," napomenul ho.

Pes pozvolna doběhl k pootevřenému oknu, ale místo aby vyskočil, vznesl se naprosto plynule na okenní rám. Pak se odrazil a stejně plynule se snašel na druhé straně na zem.

Olda za ním zavřel okno.

"Dnes už půjdeme," řekl. "Pět seancí by Čert nevydržel. Já možná taky ne."

"Poslyš - tobě to připadá normální?" osmělil se pan Hlaváček. "Vždyť to jsou - velice podivné věci. Mluvicí pes, nepozemské světlo a nakonec i to divné uzdravování, to přece není tak docela samozřejmé."

"No - úplně samozřejmě to asi není," připustil Olda. "Je to zatím ve stadiu pokusů. Ani nevím, jak bych vám to mohl pořádně vysvětlit. Leda počkat, až o tom budu vědět víc."

"Kdo vlastně s tebou tyhle experimenty dělá?" vyzvídal pan Hlaváček.

"Momentálně - jen já a Čert," usmál se Olda.

"Počkej - snad nechceš říci, že tohle všechno děláš - jen ty sám?"

"Už to tak bude," trval na svém Olda.

"To přece není možné!" nevěřil zoufale pan Hlaváček. Ostatní pacienti to také sledovali, ale byli z toho natolik vyvedeni z míry, že se nezmohli ani na slovo.

"Nepřipadá mi normální, aby někdo na pokusy takového významu využíval tak malého kluka. Ale abys to dělal sám, to je přece tak absurdní, že je to úplně nemožné!"

"Nemožné?" usmál se Olda. "Tohle slovo je velice ošidné. Co je vlastně nemožné? To, co nedokážeme? Možná se pohybuji někde na hranicích našeho dobře známého světa - možná i kousek za nimi, ale určitě neporušuju přírodní zákony. To podle mě ani nejde."

"No dobře - ale opravdu to děláš sám od sebe? A co rodiče, vědí o tom aspoň?"

"Vědí," přikývl Olda. "Tedy - možná nevědí, že jsem právě tady v nemocnici, ale vědí, že to umím a chci dělat."

"A oni s tím - souhlasí?"

"Copak by mohli nesouhlasit?" odfrkl si Olda. "Vědí, že umím uzdravovat. Proč by mi v tom měli bránit?"

"A tady ta malá slečna - jak ta se na tom podílí?" ukázal pan Hlaváček na Marii.

"Přišla se jen podívat," řekl rychle Olda. "Chtěla vědět, co dělám."

"Já myslel, že ti pomáhá," řekl pan Hlaváček.

"Do dneška jsem o tom neměla ani tušení," špitla rychle. "Vím, že je Olda zvláštní kluk, ale ne, že dělá tohle!"

"Olda je zlatý kluk," pokýval hlavou starý děda. "Takovejch kdyby bylo víc..."

"Neříkejte!" ošíval se Olda. "My už půjdeme."

"Přijdete zítra zase?" ptal se hned pan Hlaváček.

"Já určitě," usmál se Olda.

"Já - nevím, možná taky," přidala se Marie.

"Víte, slečinko, kdybyste se od Oldy něco naučila..." podíval se na ni starý děda, až zrudla a raději vyběhla na chodbu.

"Zítra, ano?" mrkl Olda na sestru Alenku.

"Jen přijď, Oldo," loučila se s ním.

U brány se k nim pomalu přišoural Čertík.

"Tedy - dneska zalezu do pelechu a nevstanu," postěžoval si smutně.

"Byl jsi - úplně famózní pes!" obrátila se k němu Manča a drbala ho za ušima. "Ty buřty sis opravdu zasloužil."

"On ti nerozumí, když neumiš telepatii," řekl Olda.

"Ale rozumí," odvětila. "Drbání za ušima rozumí každý pes. Pochvale taky."

Kráčeli spolu zvolna k autobusové zastávce. Oba se přitom dívali na zem.

"Poslyš," obrátila se Marie na spolužáka, aniž by zvedla hlavu, "tohle jsem nevěděla... Jak dlouho už to provádíš?"

"Teprve týden," řekl stručně.

"Kolik lidem jsi takhle... pomohl?"

"Sedmadvaceti," usmál se. "Počítám i dnešní. Zajímalo by tě, kolikrát to mělo úspěch? Asi u patnácti. Ale u těch to stálo za to."

"Pokaždé tě to tak... zdrbne?" zeptala se ho s jemným nádechem soucitu.

"To se srovná," mávl rukou hrdě. "Za hodinu už to na mě nepoznáš."

"A co Čert?" nadhodila.

"To je horší," přiznal Olda. "Je to malé psisko a tahle zátěž je pro něho moc. Na druhou stranu - podívej se na něho, jak už se z toho otřepal. A těm lidem to určitě pomohlo."

"Život za pár buřtů..." podotkla tiše.

"Nejen za pár buřtů," usmál se trochu Olda. "My dva se krásně doplňujeme. Čert je rád, když jsme spolu a nerad, když na mě musí čekat."

"Poslyš - ale teď vážně: co bych pro vás mohla udělat?" podívala se najednou na Oldu tak nedětsky vážně, až na ni udiveně vzhlédl.

Okamžitě mu v mysli vytanula Cilka Macounová na vesnici. Cilka, kterou mu vybrala a hned také upravila andělka Bísíája. Najednou ty dvě musel chtít nechtít srovnat.

Marie Hadrbolecová byla úplně opak Cilky. Cilka jako energická vůdkyně vesnické party chodila většinou v kalhotách. Manča byla nenápadná, spíš trochu zakřivená divenka, oblečená do nevýrazných tmavých šatiček. Cilka byla o rok starší než Olda a téměř o půl hlavy vyšší, zvyklá přehlížet všechny shora jako generál. Manču znal ze třídy a mohl se jí dívat rovně do očí. Cilka měla hranatý, opálený pihovatý obličej s dvěma copy, Marie oválný obličej, dlouhé hladké vlasy do půli zad; takový čistě holčičí účes.

To ale byly jen vnější znaky, podle nich se na nic nedalo soudit.

Rozhodovalo, že se Cilka rozhodla zrušit spolupráci, ačkoliv ji Bísíája slíbila a dostala od ní k tomu úžasné nepozemské vybavení, zatímco Marie se sama od sebe začala zajímat, jak by mohla pomoci, ačkoliv na to neměla nic než tu snahu.

Další úvahy ale přerušil příjezdající autobus. Nebyl zdaleka plný, snadno si našli volná místa vedle sebe a Čert jim okamžitě zalezl pod nohy.

"Víš - to není vůbec jednoduché," řekl Olda.

"Dá se to naučit?" zajímala se. "Když to dokáže i pes..."

"To není jen o učení," řekl Olda. "Když ti řeknu všechno, utečeš ode mě a budeš se mi hodně zdaleka vyhýbat."

"Považuješ mě zřejmě za husu, co?" opáčila Máňa tiše. "Za pitomou, nafoukanou husu. Po tom, co jsem viděla v nemocnici, mi přece musí být jasné, že to není jen tak!"

"Už jsem ti říkal, jak jsem k tomu přišel?" pokoušel se ji odstrašit varovným tónem.

"Říkal," odpověděla. "Setkal ses s mimozemšťany. Něco ti dali - nebo s tebou něco udělali, takže teď létáš a všechno to ostatní. Je to takové tajemství, že mi to vážně nemůžeš říct?"

"Tajemství - trochu," přikývl. "Ale ne takové, abych to nemohl říci."

"Tak proč mi to neřekneš?" dorážela na něho. "To ti za to nestojím..."

Olda se na ni opět podíval tak podivně, až raději zmlkla, i když měla chuť ve výčitkách pokračovat.

"Jak chceš," řekl telepaticky a směřoval to úzkostlivě na ni, aby to nezachytil nikdo cizí. "Abys věděla, andělé spoustu věcí dělají jinak než technicky. Místo strojů si v břiše vytvářejí úplně nové orgány. No - a já už je tam mám taky."

"Tobě se někdo... hrabal v břiše?" vyjekla údivem a snad v tom byla znát trochu i hrůza.

"Jo," přikývl. "A taky v hlavě. Možná na to nevypadám. Ale měl bych teď znát asi tolik co absolvent dvou univerzit. Nejdůležitější jsou ty úplně nové orgány v břiše."

"Aha... a proto to nemůžeš nikoho naučit..." pochopila.

"Jak říkám, není to jen o učení," pokračoval. "Není to ale úplně zabité. Umím ty orgány někomu udělat. Ne všechny, ale něco už dokážu."

"Ty by sis troufl - hrabat se někomu v břiše...?" zajíkla se údivem.

"Troufl," přikývl. "Jinak to nejde, andělé to dělají také tak. Neumím to tak jako oni, ale už jsem upravoval Čerta, ačkoliv je to pes. Prostě - šlo to. A nebylo to ani složité, i když to asi bylo na hranici možností a na všechno bych si přece jen netroufal."

"Co třeba neumíš?"

"Nedokážu nikoho naučit telepatii. Na to je nutný zásah do mozku a to je na mě příliš složité. Neumím předat jejich vědomosti, vlastně ani nevím, co by mi k tomu chybělo. Umím jen idarchon, xeri a slýrib. Idarchon zajišťuje energii: dá se s ním létat, ovládat neviditelnost, oheň a jiné věci. Xeri je něco jako elektřina, ačkoliv to elektřina není, ale rozdíl bys nejspíš nepochopila, to se v žádné škole neučí. Slýrib umožňuje otvírat vesmírné brány."

"I tak bys toho uměl dost, kdyby to byla pravda..." podívala se na něho obdivně.

"Je to pravda, ale..." zamyslel se. "Idarchonem a xeri se dá snadno vraždit. Slýribem snad ne, ale - vlastně taky; kdybych tě prohodil do Pekla, živá by ses odtud nevrátila."

"Do pekla?" usmála se. "To už si zase děláš legraci, vid'!"

"Nedělám," zamračil se. "Peklo je sousední svět a mohl bych ti ukázat, jak to tam dnes vypadá. Kdysi k nám odtud přicházeli praví ďáblové, ale teď už tam nejsou, nedá se tam žít."

Netušil ještě, jak hluboce a krutě se mylí...

"Odvážil bych se dát to někomu, kdo by toho zneužil," pokračoval. "Ale teď mi řekni - jak vhodného člověka poznám?"

"Co já vím - těžko," souhlasila. "Zejména když kromě psa nikomu nevěříš."

Byla v tom výčitka, ale Olda ji nechtěl vnímat.

"Bísíája, ta andělka, nám chtěla umožnit léčit lidi," pokračoval. "Na to jsou ale potřeba dva. Proto to dala mně a jedné holce na vesnici. Počítala s tím, že se domluvíme, ale Cilka si to rozmyslela a couvla. Kdyby se mi nepodařilo upravit Čerta, nemohl bych dělat vůbec nic."

"Tobě se to ale podařilo - takže teď léčíte spolu," pochopila.

"Ano," přikývl Olda. "Nemusím ti ani vysvětlovat, že Čert je malý pejsek, léčení je pro něho obtížné, ale - Cilku nutit nemohu, když nechce. Ačkoliv - ona ten slib nezrušila, jen to na radu rodičů odložila, až nám bude oběma osmnáct let. Čert je pro mě jen dočasné řešení, je to s ním lepší než nic - ačkoliv se určitě snaží, tomu můžeš věřit."

"Aha..." polkla naprázdno Máňa. "A kdyby se ti nabídl někdo... silnější než tvůj pes?"

"Tebe to nezastrašilo?" podíval se na ni čtverácky.

"Neříkám, že zrovna já..." bránila se honem. "Ale dejme tomu, že by se někdo našel..."

"Ty bys o někom věděla?" opáčil Olda. "Sem s ním! I když - nebudu to zastírat, není to jednoduché a byla by to změna na celý život. Umím ty orgány vytvořit, ale nikdo na světě je nedokáže zrušit. I kdyby je nějaký chirurg vyoperoval, narostou znovu."

"A nebudou v tom břiše... třeba překážet?" zajímala se.

"Nezdá se, že by mi překážely," opáčil.

"No jo - ale ty jsi kluk... víš... vy to tam máte jinak..." trochu zrudla.

"Aha..." pochopil oč jde a na okamžik se zamyslel. "Pak tě musím ujistit, že Bisiája je taky holka - a zřejmě jí to taky nevádí. UVědom si, biotechnologie andělů jsou starší než naše pozemské pyramidy. Na každou chybu určitě přišli už v době, kdy jsme my na Zemi lovili mamuty. Já jim tak věřím, že jsem sám sobě přenesl dva orgány - ze psa."

"Ze psa?" podívala se na něho dost vyděšeně.

"Já a Čert jsme si je vyměnili," usmál se Olda. "Já jsem dostal některé od Bisiáji, Čert od andělského přítele jiné, ale teprve dohromady to bylo to pravé."

"Teda..." vzdychla si. "To vědět... vždyť jsi vlastně tak trochu - Frankenštajn!"

"Ale jdi!" usmál se tomu. "To snad nemůžeš srovnávat. Setkali jsme se s mimozemskou civilizací, která je daleko před námi. A něco jsme od ní dostali. Když toho budeme využívat jen opatrně a k dobrému, proč ne? Určitě je to lepší než dodávky zbraní do Afriky."

"To jistě, ale..."

"Poslouchej," obrátil se k ní najednou tak vážně, až se otřásla. "Jestli znáš někoho, kdo by se chtěl ke mně přidat, dohod' mi ho, přiveď mi ho, nebo ho za mnou pošli. Samozřejmě ho varuj, že to není jednoduché a bude na to potřebovat odvalu. Ale na druhou stranu, tyhle dary jsou úžasné, to jsi sama viděla. Nemluvím o výletech do cizích světů - takové dobrodružství ti nikdo jiný na světě neumožní. Beru do party každého, kdo slíbí, že toho nezneužije - na tom trvat musím, ale to snad pochopíš. Čím nás bude víc, tím lépe. Nejlepší by bylo, kdybychom léčili společně. Když ale bude někdo trvat na úplné nezávislosti, pomohu mu upravit psa. Jak vidíš, jde to, i když jen tak - tak."

"Vystupujeme," připomněla mu místo odpovědi.

Autobus zastavil. Vyskočili ze sedadel a hrnuli se k východu. Čert vyskočil, prosmýkl se dopředu a než vystoupili, stihl si očichat sloup s cedulí autobusové zastávky.

"No - a teď víš skoro všechno," usmál se Olda na Manču. "Doufám, že to nebudeš dávat do placu jako dobrý vtip - upřímně řečeno, na vtip je to moc vážná záležitost."

"Za co mě máš?" zamračila se trochu. "Tak pitomá snad nejsem!"

"Taky doufám," řekl. "Kdybys byla, nic bych ti neřekl. Ěda Sudek a Čarlí Macháč by z toho udělali akorát grotesku, tobě snad můžu věřit."

"Přisahám...!" zvedla ruku.

"Hele - nechceš, abych tě hodil domů?" napadlo najednou Oldu.

"Jak to myslíš?" zarazila se.

"Dej mi ruku," napřáhl pravačku. "Ať aspoň něco zažiješ!"

"Myslím, že dneska už toho bylo až - až!" usmála se trochu, ale ruku mu podala.

"Čerte, jdi si lehnout," poslal pejska domů. "Přijdu hned za tebou."

"Počkám na tebe před vchodem," opáčil pejsek. "Zatím si to tam dočuchám."

Pak se otočil a začal si očichávat nejbližší psí pamětihodnosti.

Marie vzápětí pocítila, jak jí mizí pevná půda pod nohama.

Něco podobného už přece zažila, jenže to se bezmocně vznášela sotva dvacet čísel nad zemí a nemohla se ničeho zachytit. Teď měla pocity podobné, ale než se nadála, zjistila, že kolem ní pomalu proplová - vršek vysoké pouliční lucerny. Olda ji netáhl, jen ji jemně držel za ruku. Vznášeli se vedle sebe jako ve vodě nebo v beztlakovém stavu. Mrkla dolů, ale zjistila, že stromy jsou všechny pod nimi a oni jsou v pořádné výšce. Udělalo se jí trochu nevolno od žaludku a podvědomě pevněji stiskla Oldovu ruku, ale honem si řekla, že je to jen nezvyk a opravdu - přestalo to.

Olda zamířil k jejich paneláku. Viděla, že spolu letí přímo k jejich balkónu. Olda ovšem věděl, kde bydlí, ale tahle cesta byla hodně neobvyklá. Trochu zpomalili, pak se přenesli přes balkónové zábradlí a pomalu klesali.

"Připrav se, dosedneme. Ale pozor, bude to náraz jako při pádu ze dvou metrů. Pořádně to oběma nohama odpéruj," upozorňoval ji.

Bylo to tak, ale tentokrát ji gravitace nepřemohla, i když se zhoupla v kolenou.

"Dobrý, co?" usmál se na ni. "Já už takhle lítám od začátku prázdnin."

"Ani jsem nestihla ječet," oplatila mu úsměv. "Teď jde o to, abych se dostala domů. My totiž dveře na balkon zavíráme a z téhle strany není klika."

"Zkus to," pobídl ji. "Když bude zavřeno, snesu tě dolů ke vchodu."

Marie strčila do dveří, ale ty se kupodivu otevřely.

"Tak se měj - a zítra ve škole!" rozloučil se Olda.

Vznesl se, přeletěl balkónové zábradlí a zmizel dolů. Z šestého patra, kde Hadrbolcovi bydleli, by si při pádu zaručeně přelámал všechny kosti, ale když se Marie opatrně vyklonila přes zábradlí, spatřila ho dole klidně plachtit nad korunami stromů směrem k domovu.

Zázitek to byl ale parádní!

Džentlmenská dohoda

Dalšího dne se ve škole nic pozoruhodného nepříhodovalo. Posměšky od Édovy party se začaly trapně opakovat, jak zhodnotili i další kluci než Michal Langmajer.

Marie po škole odešla s ostatními dívkami a Olda se jí neodvážil přiblížit. Očekával, že aspoň odpoledne za ním někdo

přijde, ale nikoho to ani nenapadlo.

Večer rozdal v nemocnici další tři porce životní síly, Čerta přitom už ani moc neskrýval, krátce si popovídal s pacienty a zamířil domů.

Vzal to ale s Čertem trochu netradiční cestou. Už na chodbě v nemocnici otevřel bránu do světa chobotnic a pokračovali dál podivným lesem s kmeny silnými až deset metrů, jejichž koruny se rozprostíraly v úžasné výšce více než sta metrů.

Les byl kromobyčejně tichý. Až na praskání suchých větviček pod jejich nohama se tu nic neozývalo. Většina hmyzu se vznášela nahoře v korunách, ale to bylo tak vysoko, že sem dolů žádné bzučení ani jiné zvuky nepronikaly.

"Je tu někdo?" pokoušel se Olda o telepatický kontakt, ale volal jen tak bez směřování a tak slabě, že mu nikdo neodpověděl.

Kráčeli tedy s pejskem dál tím strašidelným lesem. Koruny kmenů se vysoko nad nimi tak proplétaly, že sem dolů pronikalo jen málo světla. Možná i právě proto tu rostlo jen řídké mlázi. Dalo se jím procházet v pohodě, jen občas rozhrnovali slabé větve. Ačkoliv oba kráčeli v klidu a pohodě, oba byli nastražení - svět chobotnic jim byl přece jen cizí.

Ušli ale v pohodě více než kilometr a nic se nezměnilo.

"Mám dojem, že jsme se strefili do úplně mrtvého místa," řekl Olda Čertovi. "Tady asi nikoho nepotkáme, škoda."

"Netvrdil bych to tak určitě," ozvalo se oběma náhle v hlavě a před nimi se z nevelké prohlubně zdvihl jeden ze stromovitých obrů. "Jdete mi rovnou do rány!"

"Nejdeme ti do rány," opravil ho Olda klidně. "Přišli jsme v míru a už jsme se dohodli, že si nebudeme škodit."

"S kým sis to dohodl?" skřípl telepaticky stromovitý. "Já o těch dohodách nevím."

"To ale není naše chyba," opáčil klidně Olda. "Xiatlien od hlavonožců nám slíbil, že tu dohodu budete uznávat i vy."

"Xiatlien, Xiatlien..." vrčel stromovitý. "No - něco jsem slyšel. Má se to ale vztahovat jen na mláďata."

"Mláďata lidí - a na všechny ne-lidi," upřesnil to Olda. "Já jsem mládě a tady to je pes, takže jsme přátelé, ne?"

"Pes... pes... tak nějak říkali i nám, jenže nás stříleli..." stěžoval si obr.

"Neříkali vám psi, ale Velkovlci," opravil ho Olda. "Promiň, ale to byli Němci. Oni sice vypadají jako my, ale chovají se hůř. Chápu tě, ale my s tím nemáme nic společného."

"Až na to, že zrovna ty vypadáš jako Němec," zavrčel stromovitý. "Němci jsou zákeřné bytosti, od nich bych čekal kdejakou špatnost."

"Nejsem Němec," odpálil ho Olda. "Ale ty bys mi mohl říci, kde jsou tu hlavonožci. Měl bych na ně pár otázek."

"Tady tím směrem najdeš jejich hnízdo Aomuniak," ukázal obrovitý tvor Oldovi svou dlouhou prackou. "Ale je trochu daleko, počítám - tak pět tisíc tvých délek."

"To ještě jde," řekl Olda. "Ani si moc nezajdeme, je to skoro ve směru, co jsme šli."

"Tedy - na mláďata máte hodně odvahy," uznale odvětil stromovitý. "Musím vám ještě sdělit, že vás od hnízda dělí řeka s hejny dravých ryb. Na našince si netroufnou, ale vy byste pro ně byli vítanou kořistí."

"Děkujeme ti za varování," odvětil vážně Olda. "Řeku tak jako tak přeletíme."

"Máte s sebou nějaký aparát?"

"Ne - my oba létáme jen tak," odtušil Olda. "To přece Němci nedokáží, že?"

"Ne," souhlasil stromovitý. "Proč jste ale nevzletěli, když jsem vám vstoupil do cesty?"

"Protože my dohody dodržujeme a očekáváme, že je budete dodržovat i vy."

"Dobrá, dodržujete dohody... Ale pak vás musím varovat ještě jednou. Nesnažte se věřit dohodám s Němci. Porušují je kdykoliv je to napadne. Co vy na to?"

"Podle toho co vím tu máte ty nejhorší darebáky, co se kdy na Zemi našli. Prý tu máte i Hitlera, o kterém jsme se donedávna učili, že je dávno mrtvý."

"No - někdo takový tady je," připustil stromovitý. "Slyšel jsem o tom dvě verze. První, že sem Němci utekli před nějakou živelnou katastrofou. Druhá, novější, říkála, že Němce na Zemi čekal za jejich lumpárny nějaký přísný trest a proto utekli sem k nám. Ať je to jak chce, ti tady jsou pěkná pakáž, to máš pravdu. A ty máš smůlu, že se jim moc podobáš."

"My ale nejsme jako oni," odtušil Olda. "My se s vámi domluvíme v dobrém."

"Xiatlien říkal, že jste byli dřív mnohem vstřícnější," přidal se Čert. "Ti Germáni to asi zkazili i nám, co?"

"To tedy ano," řekl stromovitý. "Dobrá, jděte si za hlavonožci. Kdo přichází v dobrém, není naším nepřítelem."

Změnili tedy nepatrně směr. Pět tisíc krát metr dvacet, počítal Olda, to bude zhruba šest kilometrů, neboli hodinka ostřejší chůze. Počítal s tím, že to od řeky vezmou vzduchem a do té doby se oba trochu vzpomatují ze slabosti po léčení v nemocnici.

Olda ještě uvažoval, jak mohl někdo nazývat tyhle obyvatele velkovlky, když se vlkům vůbec nepodobají! K vlkům má přece podstatně blíže i Čert!

To byla ostatně podružná záhada - jeho a Čertovým cílem byl dnes Aomuniak, hnízdo zdejších chobotnicovitých tvorů. Oba teď lehce klusali po hluboké, měkké vrstvě spadaneho listí, občas jim pod nohama praskla větévka, ale toho si nevšíмали. Dobré je, že tu nejsou hadi, uvažoval Olda. Hady taky nesnáším, přidal se Čert. U nich pes nikdy neví, jestli koušou nebo utečou. U nás na Zemi žijí hadi, kteří kousnutím zabijí člověka i psa, poučoval Olda Čerta. Vždyť říkám, že to jsou potvory, souhlasil s ním pes. A protože šli poblíž jednoho obrovitého kmene, neodolal a tohle místo v neznámém světě si označil...

Zakrátko došli na břeh řeky. Nebyl příliš obrostlý, jak Olda očekával. Koruny stromů se nepropustně spojovaly i vysoko nad řekou a dolů nepronikalo o nic víc světla než jinde.

Olda se na břehu podíval do vody. Velkovlk měl pravdu - ryby tam byly. Nebyly velké, ale rozhodně se vyplatilo věřit

mu, že jsou nebezpečné. Pozemské pirani se také nevyznačují nějakou obzvláštní velikostí.

Poletíme, pomyslel si Olda.

Vzápětí se vznesli a přeletěli říčku, ale nepřistáli za ní, pokračovali v cestě vzduchem. Bylo to tak jednodušší než jít pěšky.

Olda občas zkoušel někoho telepaticky oslovit, ale nesměrovaná telepatie neměla velký dosah a zatím se mu nikdo neozval. Nespěchali přece. Vznášeli se teď v desetimetrové výšce - právě nad úrovní mláží. Měli tu přehled.

Konečně se na Oldovo telepatické ťuknutí cosi ozvalo - a zakrátko už Olda spatřil první hlavonožce. Nebyli ale dole na zemi. Dva se spustili shora, viseli vysoko nad nimi z větví.

"Mohl bych si promluvit s někým, kdo se vyzná v lidech?" zeptal se Olda prvních dvou.

"Těžko," odušil hlavonožec. "V lidech se pořádně nevyzná nikdo..."

"Minule jste mi říkali, že se v nás vyznáte," opáčil Olda.

"No - možná," připustil hlavonožec. "V tom případě jdi tímhle směrem, někdo už tam na tebe bude čekat."

Olda se s Čertem snesl níž, těsně nad neduživé mláží dole pod stromy. Terén se tu začal zvedat, zakrátko byli o dobrých padesát metrů výš než u řeky.

"Sem pojďte!" mával na ně dole chapadlem jeden hlavonožec.

Přistáli pár kroků před ním. Olda odpéroval oběma nohama, Čert se trochu rozplácl, ale zjevně mu to nevadilo.

"Vítejte v Aomuniaku," pokynul jim hlavonožec.

Ve svahu se temnělo široké ústí jakési jeskyně, kam Oldu i s Čertem zavedl.

"Moc se mi tam nelíbí," ošíval se Čert. "Kdyby nás tam zavřeli..."

"Kdo přijde v dobrém, nemusí se nás bát," ujistil je vážně hlavonožec.

Rozeklanou chodbou se brzy dostali do veliké suché jeskyně. Osvěťloval ji velký modrý krystal, visící se stropu dolů. Všechno v něm bylo modré - hlavonožci i lidské obličej.

"Můžete mě oslovovat zkráceně Lochgón," představil se jim. "Moje skutečné jméno je sice podstatně delší, ale pro lidi nevyslovitelné."

Olda představil sebe i Čerta.

"Proč chcete někoho, kdo se vyzná v lidech?" zeptal se ho zdvořile Lochgón.

"Je to taková zvláštní historie," začal Olda. "Víte - já jsem teprve mládě. Když jsem se chtěl dozvědět víc, než se běžně říká dětem - tedy lidským mláďatům, dospěli mě okřikují, že mám na tyhle vědomosti dost času a měl bych se učit jen to, co mi předkládají. Jenže já mám dojem, že bych zvládl daleko víc."

"Vy lidé nemáte rádi ty, kdo vyčnívají z davu," přerušil ho hlavonožec. "To už jsme o vás zjistili i tady."

"No právě!" opáčil Olda. "Takže - když jste mi minule řekli, že o lidech Země víte víc, než o sobě víme sami, napadlo mě, že byste mi mohli nějaké vědomosti poskytnout, když už mi je nechtějí dát naši učitelé."

"Zajímavý postřeh," usmál se hlavonožec. Oldu to trochu zarazilo, kusadla hlavonožce přece neměla mimiku, a přesto v něm vznikl dojem shovívavého úsměvu.

"Podle čeho ale soudíš, že ti takové informace poskytneme? Dali jsme už lidem spousty důležitých informací a jen málo jich neobrátili proti nám."

"Prosím, abyste si mě nepletli s Hitlerovou bandou," urazil se Olda. "Já svá slova plním a ke komu přijdu jako přítel, toho nezradím."

"Máš štěstí," opět se usmál hlavonožec. "Ještě před rokem bych ti to nevěřil. Hitlerovci porušili příliš mnoho slibů. Naštěstí se tu našli lidé, kteří sliby dodržují. Doufám, že nepatříš mezi Němce, ale do té druhé skupiny."

"Němec nejsem," podotkl Olda. "Ale to nezávisí na tom, jestli člověk patří zrovna mezi Němce nebo Čechy. Čestné lidi i darebáky najdete všude. Mezi Němci je možná víc darebáků, zejména mezi hitlerovci. Ale to poznáte většinou až podle jejich činů."

"Doufám, že nejsi Hitlerův člověk. Ale vraťme se k věci. Nač to potřebuješ?"

"Chtěl bych uzdravovat lidi," řekl Olda. "Setkal jsem se nedávno s bytostmi z jiného vesmíru. Naučili mě spoustu znalostí, ale pak se museli vrátit a nedokončili to. Mohl bych teď léčit lidi - už jsem s tím začal - ale jistě chápete, že bych k tomu potřeboval víc znalostí."

"Léčení lidí, říkáš?" zauvažoval hlavonožec. "Ty sám jsi ale zdravý, ne? Zajímavé! Jsi první, kdo se na nás obrátil s takovou žádostí, ale chápu ji."

"Když u nás byla Bísíája z tamté vyspělé civilizace, velice se divila, jak jsme na tom špatně co se týče zdraví a délky života. Chtěla nám pomoci, ale pak se musela vrátit, nechala nám ale nějaké užitečné prostředky. Chtěl bych teď její dary používat, jsem ale ještě mládě a moc toho nevím. Můžete mi s tím pomoci?"

"Můžeme, jistě," souhlasil Lochgón. "Ale máme jednu důležitou podmínku. Nebudeš to nikdy používat proti nám."

"Léčení se snad ani nedá používat proti někomu," namítl Olda.

"Léčení samo jistě ne," souhlasil Lochgón. "Ale vědomosti se zneužít dají."

"Nikdy toho nezneužiju," sliboval Olda.

"Nestačí, že toho nezneužiješ sám," pokračoval Lochgón. "Nesmíš ani dopustit, aby ty vědomosti zneužili jiní. Budeš muset pečlivě uvažovat komu dalšímu je dáš. Aby je nezneužil ani třetí, pátý, jednaosmdesátý člověk, který se je dozví."

"Myslím, že to mohu slíbit," řekl Olda. "Bísíája z tamté civilizace nám dala ty možnosti pod podobnou podmínkou - máme dávat pozor na to, komu je dáme. Její pomoc byla přitom dvojího typu - jednak nám dala nějakou biotechnologii a současně nějaké vědomosti - dávala nám je ale také biologicky."

"Vědomosti předávané biologicky?" ožil Lochgón.

"Ona to dělala zvláštním způsobem," vysvětloval to Olda. "Vytvořila malou šupinku se všemi potřebnými

vědomostmi, přitiskla ji na kůži, ta se tam přilepila a rozpustila, přičemž se její obsah přenesl do hlavy."

"A ty umíš takové šupinky dělat?"

"Ne - tyhle znalosti nám Bísíája nedala."

"Já ti je dám," řekl Lochgón. "Naučím tě to. Děláme to podobným způsobem."

"Vy taky umíte dělat paměťové pihi?" ožil Olda.

"Říkáme tomu jinak, ale - zřejmě nejsme jediní, kdo na tuhle možnost přišel."

"A uměli byste mě to naučit?" zvídal Olda. "Víte - my lidé máme dost pomalý způsob vyučování a tohle by to mohlo změnit. Když jsem poznal paměťové pihi..."

"Ty od nás dostaneš," uzavřel debatu hlavonožec. "Nebudeš první ani poslední, kdo je od nás dostane, ale první, kdo to chce použít k léčení jiných - to jsme ještě nezažili."

"Vy už jste něco takového - s lidmi?" zarazil se Olda. "Myslel jsem, že s nimi válčíte."

"S většinou válčíme," připustila chobotnice. "Ale našlo se i pár výjimek. Možná by tě to mohlo zajímat, ale - nejvíc nám teď pomáhá člověk, který si také říká Čech. Jen díky jemu se tebou vůbec zabýváme - ani ten druhý nás zatím nezklamal."

"Možné to je," připustil Olda. "Ale já s ním nemám nic společného. Ani ho neznám."

"Chtěl by ses s ním seznámit?"

"Kdyby mi to pomohlo v léčení..." pokrčil rameny Olda.

"Nepomohlo," opáčila chobotnice. "Ten druhý nám pomáhá jinak. Odstranil pro nás - či přesněji: zabil - největší darebáky, co tu mezi Němci žijí."

"On vám pomáhá takhle?" zaškaredil se Olda. "Nezlobte se, ale já nemám rád zabíjení. Ani když jde o darebáky... Uznávám, někdy to jinak nejde. Ale já bych raději pomáhal lidem žít, než abych jim život zkracoval."

"Ty jsi teprve mláďe," připustil Lochgón. "Ani nechceme, aby ses do téhle věci míchal. Pro nás asi bude lépe, když se věnuješ léčení lidí a když se vy dva vůbec nepoznáte. Máš asi pravdu, někdy to jinak nejde, ale nám se tvůj přístup líbí víc. Nevadí, znát se nepotřebujete. Mám ale jednu velice důležitou otázku. Víme bezpečně, že k nám nemůžete přicházet pomocí našich strojů. Přesto se tu objevujete. Máte zřejmě vlastní stroje a to nás znepokojuje. Stroje se mohou vzájemně nebezpečně blokovat. Kdo za vámi stojí?"

"Nikdo," odvětil Olda. "Žádné stroje neexistují. Používáme biotechnologie andělů - té civilizace, která nám pomáhala."

"Biotechnologie?" zajímal se hlavonožec. "To by nás velice zajímalo! Pověď!"

Olda se ale zarazil. Vzpomněl si na Bísíāju, jak váhala, až mu nakonec bránu do cizích vesmírů nedala s tím, že to barbarům svěřit nemůže. A tihle hlavonožci zabíjejí lidi... možná jen v sebeobraně, ale přece jen... Bránu získal od přítele andělů prostřednictvím Čerta, ale možná omylem a rozhodně ne proto, aby to vědomě šířil dál.

"My to umíme ovládat, ale nevíme, jak to pracuje," zkusil se vyhnout odpovědi.

Vlastně to nebyla velká lež, principy brány znal jen mlhavě, rozhodně by je nedokázal využít, kdyby si ten umělý orgán slýřib prostě nenaklonoval...

"Aha..." zarazil se i Lochgón. "Umíte to jen ovládat. Kdybyste měli náš gawonyx, uměli byste ovládat naše brány... můžeš mi ten přístroj aspoň ukázat?"

"Vždyť říkám, žádný stroj ani přístroj neexistuje," ohradil se Olda. "Co potřebuji, mám přímo v sobě."

"Takže máš - biologické dálkové řízení podobné našemu quru," pokusil se to srovnat.

"Nevím, co je to quru, ale může to tak být," oddychl si Olda. "Něco máme podobné. Už to, že s vámi mluvíme pojmořečí... Lidé Země ji normálně neznají. Máme ji ale odlišnou. Když vy promluvíte na neupravené lidi Země, nerozumí vám. Nás ale vnímají. Je dobré, že se mezi sebou dorozumíme aspoň takhle, ale pojmořeč andělů je, jak se zdá, srozumitelnější."

"Může to být i tím, že jste lidem Země biologicky bližší než my," zamyslel se Lochgón.

"Možné by to bylo," nenamítal nic Olda. "Tomuhle moc nerozumím."

"Pak ale musí být na Zemi něco, co vaše příkazy poslouchá," pokračoval Lochgón.

"Andělé nám říkali, že na to kdysi měli velké, těžké stroje s početnou trvalou obsluhou. Pak to vylepšili natolik, že to žádnou obsluhu nepotřebuje," pokračoval Olda, jak mu to kdysi Bísíája říkala.

"Ovšem," povzdychl si hlavonožec. "Je zbytečné zpovídat mláďata, která nic nevědí. Pro nás je ostatně důležité už to, co jsi nám řekl. Dobře, dostaneš od nás všechno. Budeš sem ale muset přijít za dva dny, dřív to nedokážeme vypěstovat."

"Bísíája také pěstovala tu paměťovou pihi celý den," souhlasil Olda.

"Ano - ale naše světy se za tu dobu navzájem otočí. Přijdu za dva dny tam, kam se tato část vašeho světa natočí - jen tu nebude naše sídlo Aomuniak."

"Já vím - přítel andělů musel vždycky spočítat, jak budou světy otočené," přidal se Čert. "Nikdy jsem to ale nepochopil."

"Přijďte sem tedy pozítří," řekl hlavonožec. "Budu tu čekat."

"Děkuji už teď, rozloučil se s ním Olda. "Čerte - jdeme domů!"

Otevřel si nevelkou bránu přímo v jeskyni a oba jí proskočili...

Další problémy

Jeden den mohl Olda považovat za úspěšný, další přesně naopak.

Učitel tělocviku zjistil, že Olda při jeho hodině používá nepřírodní prostředky. Nebylo to tak těžké zjistit, když

dvanáctiletý školák překonal dva mužské světové rekordy. Učitel na to reagoval tak, že Oldu diskvalifikoval, naměřené výsledky škrtl a napsal mu z tělocviku velkou pětku. Všem žákům tím trochu vyrazil dech.

"Podvodníky podporovat nebudu," prohlásil suše.

"Podvod by to byl, kdybych něco skrýval," hájil se Olda. "Já se s tím ale netajím. Prostě jsem už takový. Nebudete mě asi moci klasifikovat."

"Koukám, že ta dvojka z mravů bude naprosto spravedlivá, ale možná by to mohlo být ještě horší," řekl na to učitel.

"Za drzost."

"To beru," řekl Olda. "Ale podvod to nebyl."

Učitel na to reagoval předvedením vzpurného žáka do ředitelny, ale Olda trval na svém i před ředitelkou.

"Každý na škole ví, že tyhle schopnosti mám," opakoval. "Mám se snad přetvařovat? Mám jenom jako dělat, že běžím?"

"Čím víc budeš na sebe upozorňovat, tím hůř pro tebe," odpověděla suše ředitelka.

"Včera jsem byl v jiné škole," odpověděl také tak strohým tónem. "Musím říci, že měli pro mě větší pochopení. I když to nebyli lidé."

"Byl jsi někde v jiném světě?" podívala se na něho ředitelka přísně. "Prosím, bránit ti v tom nebudu. Uvidíme, jaké vysvědčení tam dostaneš a jestli bude u nás platit."

"Vysvědčení nerozhoduje," řekl Olda. "Rozhodují znalosti. A ty mít budu."

"Bez slušného vysvědčení se ale na vysokou školu nedostaneš," upozornila ho.

"Jste si tím jistá?" usmál se. "Jestli mě vezmou na vysokou školu v Aomuniaku, nebudu potřebovat ani Karlovu univerzitu!"

"Ještě jsem neslyšela o případu, že by tady někdo uznal diplom z mimozemské školy," trvala na svém ředitelka.

"Někdo s tím začít musí," odušil Olda a obrátil se ke dveřím, právě totiž začalo zvonit na další hodinu.

"Počkej!" zarazila ho. "Rozmysli si to! S vysvědčením, jaké můžeš při tomhle přístupu ke škole čekat, se nedostaneš ani do učení. A ty mimozemské školy - kdoví, co je to zač!"

"To uvidíme relativně brzy," odušil Olda. "Nejspíš už zítra. Můžu už jít?"

"To je ale drzost!" vybuchl učitel tělocviku.

"Nech ho, Josefe," zarazila ho ředitelka. "On mu spadne hřebínek!"

Další hodinu ale Olda zažil další nespravedlnost v podobě pětky z matematiky, když se odvážil oponovat učiteli matematiky Kružíkovi.

Týkalo se to učitelova kategorického tvrzení, že nulou dělit nelze a basta.

"Nulou obvykle dělit nelze," snažil se obhájit Olda. "Jsou ale případy, kdy dělení nulou je možné a je dokonce reálné. Například na tom stojí a padá teorie antigravitace."

"Žádná teorie antigravitace neexistuje!" prohlásil stroze Kružík.

"To mi vážně připomíná Planetu opic," vybuchl Olda. "Letadla těžší než vzduch nelétají a antigravitace neexistuje. Já se tedy nevznáším, protože je to nesmysl!"

Vznesl se a zůstal viset těsně pod stropem. Třída se začala chichotat.

"Drzostí nikoho nepřesvědčíš," trval na svém Kružík. "Sedni si do lavice a neruš. Máš za dělení nulou pětku z matematiky."

Vytáhl svůj obávaný notes, nalistoval příslušnou stránku a zapsal Oldovi velkou pětku. Všichni zmlkli jako mávnutím proutku. Kružíkův notes nevěstil nic dobrého.

"Tak co bude?" podíval se Kružík na Oldu. "Řekl jsem - sedni si!"

"Já přece sedím!" opáčil udiveně Olda.

A skutečně, nohy měl pokrčené, takže seděl - ale hlavou dolů a nohama na stropě.

"Do lavice!" ukázal Kružík velitelsky dolů. "A dosednout!"

Olda se posadil pohodlněji - ovšem na strop, hlavou dolů. Třídou opět proběhla vlna tlumeného smíchu.

"Antigravitace je nesmysl," uvažoval nahlas Olda. "Takže se nemohu vznášet, položila by se nám pozemská věda.

Upřímně se těším, až se položí. Popírat fakta dlouho nevydrží!"

"Řekl jsem - dolů!" zvýšil hlas Kružík.

"To je kam?" zeptal se Olda. "Pro mě je dolů tady na stropě, protože při tom nepatrném přebytku antigravitace, jaký vyvíjím, se mi směr nahoru a dolů prohodil. Snažím se dokázat, že antigravitace je naprosto reálná. Takže je za jistých omezujících podmínek - například při konvergenci některých funkcí - reálné i dělení nulou."

"To bude další pětko!" rozhodl Kružík.

Napsal Oldovi další pětku a vítězně se posadil. Šum ve třídě ale pokračoval. Olda měl zřetelně na své straně sympatie všech žáků.

"Díky Oldovi si budeme muset napsat kratší písemný test," prohlásil Kružík.

Očividně to směřovalo k tomu, aby Olda o sympatie třídy přišel. Žákům obvykle není jedno, když se kvůli někomu píše neoblíbená písemka a uplatňují jiné kolektivní sankce.

"Nejlépe o exotermické rekombinaci atomárního kyslíku," dodal Olda.

"O čem?" zvýšil hlas Kružík.

"O exotermické rekombinaci atomárního kyslíku!" opakoval Olda. "Hoří vám notes!"

A skutečně, stránky notesu položeného na učitelském stolek hořely plamenem.

Kružík notes popadl a sklapl. Tím sice oheň udusil, ale několik stránek proměněných v popel se rozlétlo po okolí.

"Co to bylo?" podíval se Kružík nerozhodně na Oldu.

"Další případ dělení nulou, pane učiteli," odušil suše Olda. "Volný molekulární kyslík se rezonančně štěpí na atomární a ten se za vzniku tepla rekombinuje. Ale protože je to opět založené na dělení nulou, tak tenhle jev vlastně neexistuje a vůbec nic se nestalo."

"Že se nic nestalo?" vybuchl Kružík. "To je poškozování školního majetku! A pokus o podvodné znehodnocení známek!"

A vyběhl celý rozlícený ze třídy.

Olda se otočil nohama dolů a vítězně zaplul do lavice, doprovázen obdivnými pohledy celé třídy. Takhle odvrátit hrozící písemku se ještě nikomu nepodařilo.

"Tý vole!" vyjekl škodolibě Ěda Sudek. "To si teda odskáčeš!"

"No a?" opáčil Olda. "Za vědeckou pravdu se dřív i upalovalo! To už dneska nehrozí!"

Samotnému mu ale bylo jasné, že zase přestřelil a že to bude mít obzvlášť zavařeně. Znepřítelil si podstatnou část učitelského sboru - to nemohlo skončit dobře.

"Ty se ale vážně chováš jako sebevrah kamikadze!" zpražila ho Jitka. "Mohlo by se ti stát, že tě vyloučí ze školy!"

"O to mi přece jde," odpálil ji suše Olda.

Třída se rychle rozdělila na několik táborů, ale všechny Oldu z rozhovorů vynechávaly. Tentokrát při něm nestál ani Michal Langmajer.

"Tos přepisk, Oli," řekl mu stručně. "Nikdo tady nepochybuje o tom, že máš pravdu, ale ani s jasnou pravdou nemůžeš jít proti matikáři!"

"Oldo, co blbneš?" vrtěla nad ním hlavou i Máňa Hadrboľcová. "Vážně chceš vylézt ze školy? Co budeš dělat?"

"Vážně si myslíš, že mě může někdo vyhodit?" usmál se na ni Olda. "Z povinné školní docházky? To přece nejde!"

"Ale polepíš si to!"

"Mám to přece i tak polepený jako billboard!" odsekl. "Říká se: Když praskla kráva, ať praskne i chalupa!"

V té chvíli se otevřely dveře a do třídy vešla třídní Hrdinová. Žáci se rozprchlí na svá místa jako když střelíš do vrabců.

"Takže zase Olda!" řekla Hrdinová, když se hluk utišil a umkllo i šoupání židlí.

Posadila se a vytáhla třídní knihu.

"Co nám to děláš, Oldo?" ukázala na něho prstem.

"Hájl jsem vědeckou pravdu," odušil oslovený nasupeně.

"Čím jsi zapálil ten notes?" přešla Hrdinová do výslechu.

"Dělením nulou," opáčil Olda. "Totiž - existují jevy, kdy se uplatňují i okrajové oblasti matematiky, například dělení nulou, na kterém je postavená i antigravitace."

"A ty jsi to nevydržel, co? Nemůžeš se krotit?" odvětila s náznakem pohrdání v hlase. "Musíš se pořádkem před třídou předvádět? Jak je to s tím dělením nulou?"

"Já nepopírám, že to většinou nejde," řekl Olda zkroutěně. "Jen v některých speciálních případech konvergence funkcí, limitně se blížících nule. Mám to vykládat dál? Není to přece váš obor, ostatně - nechápe to ani učitel matematiky."

"On to chápe, ale musí se držet osnov," opáčila Hrdinová klidně. "Je lépe učit, že dělit nulou prostě nejde, než některým žákům vysvětlovat, kdy to jde a kdy ne. Měl bys uznat, že to pro všechny není. To je přece hodně vysoká matematika."

"Proč osnovy nepočítají s jedinci, kteří jsou podstatně dál než je učivo?" řekl Olda. "Jak je to vlastně s tím individuálním přístupem?"

"Asi máš pravdu," usmála se trpce. "Osnovy s tebou nepočítají. S tím ale nehneš! Není možné sestavovat osnovy, aby pojaly i takovou výjimku jako jsi ty."

"Co mám dělat, když osnovy obsahují vědecké nesmysly?" zeptal se Olda. "Chápu, že je dělení nulou okrajová část matematiky, ale dostávat pětky za to, že vím víc než osnovy požadují, mi nepřipadá spravedlivé!"

"Je ti tak zatěžko naučit se látku přesně tak, jak je vyžadovaná?" zeptala se ho.

"Zatěžko? To jistě ne, ale je mi proti srsti kázat bludy, když vím, jak je to doopravdy," odušil. "Proč mám papouškovat vědecké nesmysly?"

"Když jsem chodila do školy jako ty, vykládali nám ještě kantoři, že ptáci létají, protože si ohřívají vdechnutý vzduch. Na námitku, že by potom nepotřebovali křídla, jsem slízla pětku z biologie. Pak jsem se to naučila přesně podle kantora a dala se vyvolat. Znamku jsem si se skřípěním zubů opravila - a co? Dnes učím biologii už bez toho nesmyslu s teplým vzduchem. Tenkrát to ale jinak nešlo."

"Galileo Galilei - a přece se točí!" odsekl Olda.

"Mohla bych ti argumentovat dvaceti upálenými vědci, po kterých dnes pes neštěkne, ale tím ti nezabráním, aby ses dal upálit také," řekla. "Tak dál - jak to bylo v tělocviku?"

"To je těžké," vzdychl si Olda. "Kdykoliv se budu snažit, budu i podvědomě používat antigravitaci. Havránek to bere jako důvod k diskvalifikaci. Jenže - já už to ani jinak neumím. Úmyslně to flákat bych považoval za větší podvod. Je ta známka z tělocviku tak rozhodující?"

"Každá známka bude důležitá," opáčila Hrdinová. "Chceš se snad při velké konkurenci dostat na gymnázium. Vysvědčení tě může úplně vyřadit. Bude to nespravedlivé, ale svět už je takový. Vysvědčení jsou zkrátka důležitá."

"To mám kvůli pitomým známkám - podvádět?" vybuchl Olda.

"Proč podvádět?" namítla. "Že se něco naučíš tak, jak je to v učivu, i když to není podle nejnovějších poznatků? To snad není podvod."

"Ty poznatky navíc nejsou nejnovější, ale starší než egyptské pyramidy," podotkl Olda. "Andělé létali letadly na bázi antigravitace někdy v době, kdy tady pračlověk mlátil pěstním klínem mamuty!"

"Jací andělé?" pozastavila se nad tím. "Náboženské tmářství nám do školy netahej!"

"Ale vždyť oni skutečně dali základ pověstem o andělech," vrtěl hlavou. "Říkejme jim tedy mimozemšťané - ačkoliv pocházejí ze Země. Kdysi u nás byli a lidé si je pamatují jako dobré bytosti - to snad není náboženské tmářství!"

"To by ještě nebylo, kdyby kolem toho nebyla spousta nesmyslů. Zázraky a tak..."

"Paní učitelko - chcete vidět zázrak?" chytil se toho Olda.

"Nechci," řekla. "Zázraky neexistují."

"Zázraky neexistují," souhlasil Olda. "Ale některé možnosti tak vypadají. Taky se říká, že je nemožné odlišit některé vyspělé technologie od černé magie."

"No - jako nadsázka to ujde," řekla. "Nebudeme se tu ale zabývat zázraky ani magií, máme za úkol vyřešit konflikty s učitelským sborem. Jak bys to chtěl řešit ty, Oldo?"

"Já?" zarazil se. "Myslíte, jak bych to řešil, být učitelem?"

"No - třeba," povzbudila ho.

"Já bych se asi zajímal o podstatu věci," řekl Olda. "Tělocvik - má sloužit k rozvoji těla. Když ale někdo mimo svalů ovládá antigravitaci, je nesmysl používat na něho tabulky výkonů pro příslušnou žákovskou věkovou kategorii. Dokud nebudou vydané tabulky pro kategorii žáků ovládajících tyto prostředky, nedá se to prostě hodnotit. A už vůbec ne jako podvod."

"Učitel ale hodnotit musí, to je jeho povinnost."

"Jak hodnotí učitel tělocviku tělesně postižené?" zeptal se Olda.

"Ti jsou výjimkou," ustoupila třídní. "To je ale státem uznaná skupina."

"Nemůže mě uznat jako podobnou výjimku v jiném směru?" nadhodil Olda.

"Ty bys chtěl jen samé výjimky," zamračila se.

"A nejsem?" opáčil. "Žák, který skočí do dálky patnáct metrů, je snad výjimka, ne? A to jsem na konci pískoviště přibrzdil, mohl jsem letět ještě dál!"

"To už ale nebyl skok daleký, nemyslíš?"

"Já to netvrdím," přikývl. "Splnil jsem jen příkaz skočit - jako ostatní."

"Měl jsi skákat skutečně jako ostatní - bez nadlehčování antigravitací."

"Myslíte, že to jde?" opáčil Olda. "To už je jednodušší oběhnout hřiště bez dýchání."

"To snad nejde!" zaváhala.

"Pro výjimky, jako jsem já, to neplatí," odušil. "Zkoušel jsem o prázdninách plavat pod vodou - uplavu bez dýchacího přístroje sto metrů, rybník bohužel nebyl delší. Záleží na vás, jestli to pochopíte jako zázrak, nebo jako úspěch mimozemské biotechnologie. Já se to snažím brát vědecky, ale pochopíte, do současných tabulek se prostě nevejdou."

"Budeme mít s tebou potíže," přikývla. "Pozemskou matematiku neuznáváš, v tělocviku požaduješ výjimku. Co ještě?"

"Pozemská matematika přece dělení nulou uznává," opáčil Olda. "Je to v Rektorysovi - to je ta tlustá bichle matiky pro vysoké školy, mají ji v knihovně. Obávám se, že ji na škole umím nazpaměť jen já. A když se dají z hodnocení vynechat tělesné postižení, proč ne tělesné vylepšení? Možná za vámi přijde i učitel Horák a bude si stěžovat na použití nadpřirozených sil ve výtvarné výchově. Hudební výchova bude další problém. Já teď zpívám andělsky - to není tmářství ani nadsázka, to je zpěv s psychorezonancí. Snad nebudou problémy v češtině, tu musím umět tak jak je, ale ujišťuji vás, že umím povinné básně nazpaměť i pozpátku a taky všechny učebnice češtiny do konce školní docházky. Totéž platí u dějepisu, zeměpisu, zkrátka u věd spojených se Zemí. Po mimozemských zkušenostech mohu mít problémy i v biologii."

"No potěš pánbůh," podívala se na něho upřeně. "To se máme nač těšit, co?"

"Už jsem vám to přece vysvětloval," odvolával se Olda na předchozí jednání.

"Vysvětloval," přikývla. "Ale už taky víš, proč ti nemůžeme ve všem vyhovět. Budeš se muset přizpůsobit ty. Když nebudeš dělat potíže nám, nebudeme je dělat my tobě. Pozor, to není slib, to je výstraha! Vynasnaž se nepoužívat ve škole mimozemské schopnosti, byly by ti jen ke škodě. Pak máš naději, že se k tobě budeme chovat... jak si zasloužíš."

"Zkrátka - vyčínat se nevyplácí," povzdychl si Olda.

"Můžeš to chápat i tak," blýskla po něm očima. "Své schopnosti můžeš přece uplatnit mimo školu. Snaž se ale omezit je všude, kde by mohly vzniknout škody. Divím se jen, že ti to trpí rodiče. Zaplatit škody v jídelně nemohlo být pro ně jednoduché."

"Zaplatil jsem to já," opáčil uraženě Olda.

"Kde bys na to vzal peníze?" zeptala se ho.

"Zázrakem," odušil Olda. "Ale to je záležitost chemie. S kamenem mudrců není výroba zlata tak těžká, jak si asi myslíte. Očekával bych, že to budete považovat za úplně nemožné, proto tomu rovnou říkám zázrak, ale ujišťuji vás, že to umím a že to jde."

"Ty máš kámen mudrců?"

"Ano," řekl. "V mimozemské technologii je to reálné jako u nás elektrická pračka."

"Jak myslíš," pokrčila rameny.

"Myslím to naprosto vážně," řekl uraženě.

"Tak to uzavřeme," rozhodla. "Omluvíš se Kružíkovi, zaplatíš mu zničený notes - když ti peníze nedělají problémy, nebude tě to bolet. Pokusím se přemluvit některé kolegy, aby tvé schopnosti tolerovali, když je nedokážeš potlačovat. Nebudeš se ale při hodinách vznášet u stropu, zapalovat předměty a rušit výklad. Můžeš zkusit donést Kružíkovi soukromé důkazy o možnosti dělení nulou. Kdyby to bylo v nějaké uznávané vysokoškolské učebnici, Kružík to jistě přijme. Ale ve škole budeš tvrdit, že nulou dělit nelze."

"Není to vždycky pravda," neodpustil si Olda.

"To nerozhoduje," odvětila. "Osnovy vyžadují tuhle odpověď, budeš ji tedy dávat i ty. Jistě uznáš, že to většinou pravda je."

"Nešlo by raději dohodnout, aby se mě na to Kružík neptal?"

"Nešlo. To by se tě za chvilku nesměl na nic zeptat žádný učitel. A dost dohadování, už jsme s tebou ztratili příliš mnoho času!"

Vstala, pokynula třídě a odešla.

Překážky

Den po incidentu s učiteli tělocviku a matematiky navštívil Olda s Čertem hlavonožce v sousedním vesmíru.

Na místě, kde otevřel bránu, se díky pootáčení paralelní Země objevily pusté skály, ale hlavonožci dodrželi slib a čekali tu na něho. Kromě Lochgóna tu byla ještě jedna chobotnice. Představila se Oldovi jako Aiwuy a měla tentokrát hlavní slovo.

"Rozhodli jsme se dát ti dva naše dary," oznámila mu. "Kromě vylepšené paměti včetně požadovaných vědomostí dostaneš schopnost urychleného hojení ran a návod, abys mohl tyto operace provádět jiným. Připomenu ti ale slib, že ani ty ani tvoji klienti ničeho nezneužijete."

"Já sliby dodržuji," ujistil ji.

"Bude to ale poměrně velký zásah do hlavy," upozornila ho. "Víme, že to sneseš, bát se nemusíš, ale raději ti dáme narkotikum."

"Už jsem něco podobného vydržel," řekl Olda srdnatě, ačkoliv si tím nebyl příliš jistý. Trochu se v duchu zatetelil obavami. Už jednou takhle ztřeštěně přivolil k podobné operaci - naštěstí ji dělala andělka Bísíája. Tohle jsou ale úplně jiní tvorové, vůbec lidem nepodobní, i když zřejmě také rozumní.

"Tvůj přítel na nás může dohlížet, chceš-li," pokračovala chobotnice.

Olda bleskově zauvažoval. Nemělo smysl, aby Čert na chobotnice dohlížel. Ačkoliv byl přímo psí génus ve srovnání s ostatními psy, neboť mu Bísíája přidala inteligenci, srovnání s lidmi by dopadlo hůř. Patřil by někam mezi mentálně opožděné hlupáčky a jistě by nebyl problém oklamat ho. Mohl by mít ale v tomto směru symbolický význam - někdo zkrátka na korektní průběh operace dohlížet bude a možná to postačí, aby se chobotnice snažily zbytečně nic nepokazit.

Čert tedy důležitě zůstal, aby dohlížel, kdežto Olda vypil podávaný hrnek mléčné bílého nápoje. Pak se znenadání složil na kameny - narkotikum reagovalo příliš rychle. Chobotnice s tím ale počítaly a zachytily ho.

Když se probрал, chvíli se nechápavě rozhlížel. Pak se ale upamatoval kde je a zejména proč tu je, zkusil zapátrat ve své paměti - a opravdu! Co s ním vlastně hlavonožci dělali? Bylo to skoro stejně drsné, jako když nedávno přenášel klony on. Až na to, že on byl ryzí amatér, kdežto tohle dělali profesionálové.

"Nezapomeň - kdybys chtěl někomu předávat vědomosti paměťovým štěpem, musí mít nejprve naši přídavnou paměť - jinak to neúčinkuje," upozornili ho ještě.

Olda je ještě jednou ujistil, že jejich dary nezneužije, pak se s nimi rozloučil a s Čertem prošli bránou zpátky na Zem. Za tu dobu se Země posunula jen o pár metrů.

Ještě chvíli se mu z toho točila hlava, ale pozvolna si zvykal.

Jeho nedávný partyzánský chirurgický pokus mu teď připadal jako spravování hodinek kladivem. Podařilo se mu to asi jen díky propracované mimozemské biotechnologii, zejména vlastnosti, česky krásně nazývané blbovzdornost. Musel uznat, že andělské technologie byly v tomto směru opravdu velice odolné.

Ted' už to ale mohl dělat s podstatně větší důvěrou v úspěch.

Měl totiž o tom - úplně jiné vědomosti.

Své plány mohl předělat. K lepšímu.

Zaplacení škod ve školní jídelně proběhlo nadobyčej hladce.

Oldu napadlo použít hiblagu. Rozmnožování peněz mu Bísíája kdysi vymluvila, zkusil tedy rozmnožit něco jiného, rovněž cenného. Nechal si proto ve zlatnictví ukázat zlatý řetízek. Nedůvěřivá prodavačka jej na pult před něho položila jen na okamžik a bedlivě ho sledovala, ale Olda se řetízku ani nedotkl. Prodavačka ale netušila, že si šperk uložil do hmotové paměti.

Doma Olda šperk několikrát rozmnožil a kladívkem zlato skoval do malé hrudky.

Nepoškozený šperk by měl jistě větší cenu, ale Olda potřeboval jen zlato. Hrudku si pak rozmnožil a s maminkou začali obcházet zlatnictví a drahý kov prodávat na váhu.

Jakmile měli pohromadě dlužnou částku, odolali pokušení prodávat zlato dál. Maminka s Oldou docela ráda souhlasila, že zlato štěstí nepřináší.

Průsvih ve školní jídelně tedy skončil pro rodinu finančně mírně. Jen pro Oldu měl mít ještě dohru na vysvědčení. Taková věc ovšem bere chuť do veškerých školních aktivit. Třídní Oldovi už ani nepřipomínala jeho nabídku donést do školy pár mimozemských artefaktů.

Jediné, co Olda dodržoval, byly návštěvy nemocnice. Už ho tam znali a sestřičky ho bez řečí ochotně pouštěly i na JIPku, kam jinak nesmí ani příbuzní. Když ho tam hned první týden přistihl mladý doktor, strašlivě se rozčilil, zavolal si vrchní sestru a ptal se, co to znamená?

"Máme to dovolené od primáře," odvětila sestra Alenka bez mrknutí oka.

Olda nevěděl, jestli si to vrchní sestra pohotově vymyslela, nebo zda to bylo opravdu s dovolením jejího šéfa. Olda ho nikdy nezahlédl. Buď to byla náhoda, nebo se mu primář schválně vyhýbal. Dalo by se to ale pochopit. Mohl by pak tvrdit, že o ničem neví.

Když pouštěli domů pana Hlaváčka, vymínil si na Oldovi, že s ním půjde navštívit jeho kamaráda do Vinohrad na oddělení spalenin. Olda si rezervoval dvě dávky léčivé síly a využil ji nejen na známého pana Hlaváčka, ale i na další pacientku. Ležela na lůžku v rohu místnosti, podle sestry na tom byla velice špatně a obávali se, že už se ani nevzpamatuje.

U spalenin se výsledky životní síly projevovaly rychle. Hlaváčkův známý Jiří se začal po Oldově dávce prudce zlepšovat a mladá žena z rohového lůžka ke všeobecnému údivu též. Hlaváček ovšem nemlčel. Vysvětloval ty úspěchy jen Jiřímu, ale před ostatními dychtivě naslouchajícími pacienty. Než Jiřího pustili, stihl Olda rozdat pár desítek potěšení. Nejprve to vědělo jen pár pacientů, pak i některé sestry a Olda byl najednou všude vítaná osoba.

Mělo to pro něho nevýhodu, že musel jezdit na dvě místa a svou péči dělit, ale nebylo to tak obtížné. Začal prostě návštěvy obou nemocnic střídát.

Ve Vinohradech ale jednoho dne začali Čerta venku honit nemocniční zřízcenci. Mysleli to asi dobře - co v nemocnici se psem? Čert jim zmizel, ale neviditelnost ho natolik vyčerpala, že toho dne odmítl Oldovi asistovat i za pět špekáčků a Olda mu to chtěl nechtěl musel uznat.

Při jeho příští návštěvě mu ale sestřičky slavnostně předaly velikou tašku, ve které měl Čerta nosit přes vrátnici. Na tašce byla připevněná cedulka s propustkou, podepsanou samým primářem, kde bylo napsáno, že pes Čert, rasy voříšek, je potřebný k lékařským účelům, proto má volný vstup do celého areálu.

"Vidiš, jak jsi důležitý?" ukázal Olda ceduli Čertovi. "Který pes má takové výsady?"

Pejsk se ovšem nadmul pýchou.

Ve Vinohradské nemocnici na oddělení popálenin projevili všichni i s primářem Oldovi velkou vstřícnost, zato v druhé nemocnici to dopadlo právě naopak.

Mladý lékař si stěžoval primáři, ten si povolal vrchní sestru Alenku na kobereček a na závěr jí odebral osobní hodnocení.

"Ten kluk neměl na JIPce co dělat," skončil přísně.

Alenka se chtěla hájit, ale mladý doktor si ještě přisadil.

"Za takového bordelu se nedá léčit," tvrdil. "Když se tam bude pohybovat kdekdo cizí, můžeme se snažit jak chceme, výsledky budou ve psí. Ostatně tam párkrát viděli i psa. To už je přece vrchol!"

Sestra Alenka proto musela Oldovi s politováním oznámit, že jeho další přítomnost na oddělení je krajně nežádoucí.

"Já vím, že jsi nedělal nic špatného, výsledky jsme měli v poslední době vynikající, ale to víš, šéf je šéf a já musím poslouchat, jinak bych si mohla hledat jiné místo," řekla mu ještě na schodech před dveřmi na oddělení. Zastoupila mu je ale a nepustila ho dál.

Olda jen naprázdno polkl.

"Uvědomujete si, že těm lidem berete právo na zázrak?" řekl jen.

"No - ono to musí jít i bez tebe," řekla nerozhodně. "Dřív to přece šlo taky."

"Kolik lidí vám ale ročně zemřelo?" zeptal se ji Olda. "Pokud ví, co sem chodím, nebyl tu ani jeden exitus."

"Já vím," odvětila. "Tohle my ale nesmíme nikomu říkat."

"Každého, kdo tu zemře, v podstatě zabijete," řekl Olda temně.

"To snad ne, Oldo!" ohradila se sestra.

"Až vám tu budou lidi umírat, vzpomeňte si na mě," řekl klidně. "Já budu chodit jinam. Musím vám ale prozradit, že i tam pacienti přestali umírat. A není to náhoda."

"Já vím, ale... jsem jen vrchní sestra a proti primáři jít nemohu, to prostě nejde," řekla a hlas se jí přitom třásl. "Kdyby to záviselo na mně, vítala bych tě jako dosud, vždyť víš, že jsem ti vždycky vycházela vstříc."

"Vím," přikývl vážně. "Až vám tu někdo zemře, řekněte primáři, že je to proto, že mu odešel právo na zázrak. A kdyby vás vyhodil, přimluvím se, aby vás vzali jinde."

Obrátil se a odcházel. Vrchní sestra Alenka se za ním lítostivě dívala, ale pak se otočila a spěchala za svou prací. Očekávala, že ji teď bude primář častěji kontrolovat.

"Hele, mladej," málem do Oldy před východem vrazil mladý doktor. "Návštěvní hodiny jsou na dveřích. Neumíš číst? Co tady zase vokouníš?"

"Byl jsem se tu rozloučit," odušil Olda smutně.

"Rozloučit? Tady vůbec nemáš co dělat! Koukej sypat po svejk!"

Olda se na doktora podíval pozorněji.

"Nejste vy ten doktor, co si na mě stěžoval?"

"Jsem!" vypnul hrud' lékař. "Tady nemají takové cucáči co dělat."

Olda rychle uvažoval.

Mohl by mladému doktorovi odebrat trochu životní síly. Každý organizmus ji odedávna chytá a v malé míře využívá, jen se o tom moc neví. Narušení křehké rovnováhy by nemuselo mít žádný vliv, doktor je mladý a životní energii by si možná bez následků doplnil přirozenou cestou, ale stačilo by málo... přitom by to vypadalo přirozeně... třeba jako malé zhroucení od přepracování...

Ne, tohle ne, otfásl se Olda. Odebrat volnou energii rozpálené smůle je něco jiného, to je neživá hmota. Ale odebrat ji živé bytosti... mohlo by to mít i ošklivé následky. I v mladém věku může člověk náhle zemřít... Na to jistě Bisiája myslela, když mu říkala, že andělé dávají barbarům idarchon neradi... Ne, tohle nikdy!

Ovšem na druhé straně, tenhle sebevědomý doktor těm nemocným nepochybně ublíží. Měl by aspoň vědět, co provádí.

"Až vám na JIPce někdo zemře, vzpomeňte si na mě," řekl Olda. "Za tu dobu, co sem chodím, nezemřel nikdo a všichni se rychle uzdravovali. To teď přestane. A vy ty lidi budete mít na svědomí."

"Hele, ty cucáku pitomej, koukej vocaď zmizet!" nahnul se doktor výhružně k Oldovi.

"Jistě - vy vrahu!" řekl Olda - a zprůhledněl.

Doktor odskočil dozadu a chvíli si mnul oči. Východ z budovy byl prázdný. Chlapec tu nikde nebyl. To přece... to přece není možné!

Olda v klidu pokračoval dál. Za rohem se přestal dělat průhledným, aby ušetřil volnou energii pro pacienty.

"Pojď, Čerte," přivolal telepaticky psíka. "Pojedeme do Vinohrad."

Uznání

Na oddělení popálenin přijel tentokrát Olda naprosto nečekaně.

Sestřičky ho ihned dovedly k nejnovějším - a nejpotřebnějším - případům. Záchranky vozí pacienty na oddělení popálenin často v hrozném stavu a Vinohrady jsou v tomto směru proslulé, takže tu člověk může vidět to nejhorší, co se kde vyskytne. Olda s Čertem předali tři porce energie, ale Olda pak prohlásil, že jsou dnes oba příliš unavení.

"To nic, Oldo," usmívala se na něho sestřička Hedvika. Byla mezi sestrami nejmladší, nedávno ukončila zdravotní školu, takže byla Oldovi věkem nejbližší. Nedokázala se mu ovšem přiblížit ani ona a brala ho jako ostatní sestry - se shovívavou převahou dospělých.

"Kdybych nemusel chodit do školy," uvažoval Olda nad hrnkem kakaa, které mu teď pravidelně dělali, "mohli bychom sem chodit ráno i večer."

"Hele - i tak je toho na nás oba dost," protestoval Čert nad plnou miskou guláše.

Byl to nápad sestřičky Hedviky, vyptat se jich, co mají nejraději. Olda kakao zbožňoval, takže nabídkou nepohrdl. Čert předtím guláš neznal, ale když mu jednu porci nabídl, usoudil, že je lepší než špekáčky od Oldy. Teď už dostával guláš pokaždé a Olda proti tomu nic neměl. Tvrdil, že pejsek vydává dost energie, aby po žádné takové pochoutce neztloustl. V té chvíli vstoupil do sesterny primář Alexijev. Hedvika ihned vyskočila a postavila se do pozoru.

"Mohl bych požádat... na slovíčko..." obrátil se ale primář na Oldu.

"Prosím," kývl Olda. Rychle dopil kakao a zvedl se.

Primář si ho odvedl do své pracovny.

"Posaďte se, prosím," pokynul mu na křeslo pro hosty. "A víte, že ještě nevím, jak se jmenujete? Tady vám nikdo neřekne jinak než Olda, ale příjmení jako byste ani neměl."

"Říkejte mi tak také," poprosil ho Olda a zabořil se do křesla. "Oslovovat příjmením mi připadá moc oficiální, vždycky se přitom až oťresu."

"Asi bych vám tykal jako zpočátku..." začal primář a posadil se proti němu. "Kdybyste nám nepřinesl zlepšení výsledků o takových - nejméně pět set procent. Tak to aspoň vypadá ve statistice. Statistika je ale věda značně ošidná a navíc neříká nic o tom, že to byly nejtěžší případy, které jsme tu měli. Takže to zlepšení bude ještě větší."

"Děkuji za uznání," odušil Olda. "Pak jistě nebude vadit, když sem budu docházet ještě častěji než dosud."

"Jak to myslíte?" zpozorněl primář. "Nebudete chodit ob den?"

"Zkusil bych chodit denně, pokud nebudete proti," řekl Olda.

"Vás už to tak nevyčerpává jako dřív?"

"Ne," usmál se Olda. "Nebo ano, ale to je víceméně technická záležitost. Mám na vás víc času a tady je a bude pořád co dělat."

"Poslyšte, pane Oldo," pokračoval primář. "Já jsem vás při vašem léčení, pokud se tomu tak dá říkat, pozoroval. Nic ve zlém - čistě ze zájmu. Musím přiznat, nedovedu si to vysvětlit. Můžete mi přiblížit, jak to děláte? Viděl jsem, jak se přitom objevuje jakési světlo, pacienti, pokud byli ochotni vypovídat, hovořili o vlně tepla. Vy sám i váš pes přitom nakrátko zběláte, dýcháte jako po maratónu - to nasvědčuje výdeji nějakého druhu energie. Nebo se mýlím?"

"Nemýlíte se vůbec," řekl Olda. "Ta energie je skutečně poměrně málo známá."

"Co je to za energii?" ptal se primář. "Slyšel jsem v této souvislosti o magnetismu, ale elektromagnetické měřicí přístroje v tomto směru mlčí."

"Nejde o elektromagnetismus," vrtěl hlavou Olda. "Tak tomu říkají ti, kdo to nechápou. Ta energie nemá s magnetismem nic společného, proto ji běžné fyzikální přístroje nedetekují. Přitom ji asi většina živých tvorů úspěšně využívá, i když ve zlomcích skutečných možností a víceméně nevědomky. Citlivější osoby ji ale mohou vnímat a pojem magnetismus jim pak připadá jako nejbližší. Já tu energii mohu koncentrovat, takže se začíná projevovat i viditelně. A když už je to vidět, pak si můžete být jistý, že toho neviditelného je podstatně víc."

"Možné to je, nemám důkazy proti. Máte ale vysvětlení, proč to ovládáte zrovna vy?"

"Vysvětlení samozřejmě mám," usmál se Olda. "Něco vám ukážu. Vy přece musíte znát lidskou anatomii z paměti, ale tohle jste určitě ještě neviděl."

Zprůhledněl a postupně si nechal zviditelnit různé orgány.

"Panebože!" vydechl úžasem lékař. "Co je tohle za div? To je - to je úžasné!"

"Myslíte moji částečnou průhlednost, že? Srdce přece musíte poznat na první pohled," usmál se Olda. "Tohle patří mezi moje možnosti. Mohu si nechat částečně zprůhlednit nejen sebe, ale i pacienta. Je to lepší než rentgen."

Postupně nechával viditelné další orgány, až se zastavil na idarchonu.

"Moment!" zarazil ho Alexijev. "Co je tohle? Tenhle orgán neznám!"

"Výborně!" zajásal Olda. "Kdybyste tvrdil, že jej znáte, musel byste buď lhát, nebo znát anatomii andělů. Tohle skutečně k lidské anatomii nepatří. Dostal jsem to jako dar od andělů - anebo chcete-li, mimozemšťanů, kdyby vás slovo anděl příliš rozčilovalo."

"Pravda - pro slovo anděl byste měl mít nějaké vysvětlení," zahučel primář.

"Mám," souhlasil Olda. "Ty bytosti nás kdysi navštívily a od těch dob se na Zemi jejich existence traduje, i když často ve značně zkrácené podobě. Když to stručně shrnu - jsou nám hodně podobné, ale nejsou pozemského původu."

"A vy jste se s nimi setkal?" podíval se na něho pátravě lékař.

"Ano," přikývl Olda. "Letos o prázdninách. Dostal jsem od nich dar - orgán se spoustou neuvěřitelných funkcí. Jednou z nich je možnost koncentrovat vesmírnou energii. To je právě základ mého léčení. Někteří lidé tvrdí, že jsou schopní posílat na jiné lidi kladnou energii. Mohou mít pravdu, ale - bez idarchonu to nikdo nedokáže v takové síle jako já."

"Kladná energie..." jako kdyby si lékař náhle vzpomněl. "To už jsem slyšel víckrát. Ale považoval jsem to za nesmysl."

"Může to být nesmysl," připustil Olda. "Kdo tvrdí, že s tou energií manipuluje jen tak, sám a bez idarchonu, může si prostě vymýšlet. Nedá se ale vyloučit, že je k ní citlivější a pak by mohl mít i pravdu. Smůla je, že se to špatně prokazuje. Kdyby to někdo zkoušel v mé přítomnosti, mohl bych se pokusit zjistit, do jaké míry se mění okolní energetické pole - my je s Čertem vždycky hodně vycucneme."

"Váš pesek má ten orgán také? Jak k němu přišel?"

"Čert se skamarádil s více vesmírnými tvory než tušíte," usmál se Olda. "Aby se s ním mohli domluvit, přidali mu i trochu inteligence, takže teď mluví."

"To je neuvěřitelné," řekl primář. "Vám to ale věřím - už jsem vašeho psa slyšel."

"No - on vlastně nemluví, ale telepatie vypadá skoro jako řeč a při troše nepozornosti si rozdíl nemusíte ani všimnout."

"Abych to ale shrnul - základem vašich schopností je na Zemi naprosto ojedinělý orgán, získaný od mimozemských bytostí. O nějakém předávání zkušeností ovšem nemůže být ani řeč, bez toho orgánu to nikdo jiný nedokáže."

"Ano, máte pravdu," přikývl Olda. "Až sem s vámi souhlasím. Bez idarchonu si to ani nedovedu představit a i kdyby to šlo, bude to asi velice slabé působení. V jistých případech by i to mohlo pomoci, ale pořádná dávka je rozhodně jistější. Trochu nové pro vás asi bude, že já ten orgán idarchon snad dokážu vytvořit."

"Jak - vytvořit?" zarazil se lékař.

"Tak, jak to říkám," ujišťoval ho Olda. "Je to trochu složitější, než si asi představujete, ale pokusím se vám to vysvětlit. Nedávno jsem byl na návštěvě u jiných mimozemšťanů. Jsou to nejbližší sousedé naší Země a jejich vztahy k nám nejsou zrovna ideální, ale... naučili mě, co my neumíme: pěstovat sám na sobě transplantáty a přenášet je na jiné lidi."

"Tohle bych asi potřeboval blíž vysvětlit," zarazil Oldu primář.

"Není to těžké k pochopení," pokrčil rameny Olda. "Dokážu sám na sobě pěstovat nové orgány. Může to být v podstatě cokoliv - vzor ale musím mít přímo v sobě, neexistující orgán se tím vytvořit nedá. Budou kompatibilní s jakýmkoliv příjemcem, takže se zaručeně ujmou. Potřebuje někdo umělé srdce? Vypěstuji mu nové srdce. Není to sice tak jednoduché, jak to říkám, ale v podstatě je to možné. Kdybych nebyl takové mládě, už bych to dávno zkusil, ale Aiwuy mě varovala, ať to zkouším, až mi bude aspoň dvacet let, ne dřív."

"Kdo je to - Aiwuy?"

"Taková obrovská chobotnice," pokrčil rameny Olda. "Nemusejí přece vypadat všichni mimozemšťané jako my. Slyšel jsem, že lidsky vyhlížejících je mezi nimi asi setina."

"Poslyš - jak ses vlastně dostal k mimozemšťanům?" sklouzl primář opět do tykání, ani si to zřejmě sám neuvědomil.

"Také jedním z darů od andělů," řekl Olda. "Umím si otevírat brány do jiných vesmírů a přecházet do nich. Vesmírů jsou tisíce a na mnoha z nich jsou příhodné podmínky pro život, takže občas podnikám výpravy do neznámých světů - ale to bych vám asi neměl říkat, když to nemohu dokázat. Přesněji - dokázat bych to mohl, ale můj poslední pokus skončil katastrofou, za kterou mám slíbenou dvojku z mravů - a o další průšvih už pochopitelně nestojím."

"Katastrofa - a dvojka z mravů?" divil se lékař. "Vždyť tě znám jako mírného kluka, co jsi musel provést?"

"No - průšvih," ušklíbl se kysele Olda. "Co jiného! Otevřel jsem přímo ve školní jídelně bránu do paralelního vesmíru. Jenže tam právě probíhala katastrofa a nepříjemné následky se projeví až u nás. Vykouřená školní jídelna, panika, zkrátka parádní průšvih. Při vyšetřování jsem ani nezapíral..."

"Nezapíral... to bych ti věřil, vypadáš dost bezelstně..." řekl primář shovívavě. "Spíš se divím, že ti učitelé uvěřili, že jsi to způsobil. Muselo to být dost... nezvyklé přiznání."

"Jistě - ale přesvědčil jsem je," mávl rukou Olda. "Kdybyste mi nevěřil s těmi vesmíry, přinesl bych vám na ukázkou nějaký vesmírný důkaz. To není těžké - až byste viděl něco, co se na Zemi zaručeně nevyskytuje..."

"Co jsi jim vlastně přinesl, aby ti uvěřili?"

"Jen nějaký hmyz," řekl Olda. "Hmyzu je na Zemi hodně druhů, ale osmikřídlý sršeň se tady v Evropě určitě nevyskytuje."

"Osmikřídlý sršeň?"

"Když říkám sršeň, používám taky jen významově nejbližší pojem," připustil Olda. "Je to prostě nějaký mimozemský hmyz. Něco mezi naším sršněm a vrbcem."

"Svatá prostoto! A ty jsi to donesl učitelům, aby ti mohli dát dvojku z mravů?"

"Ono to zpočátku vypadalo ještě hůř," řekl Olda. "Ale to je vedlejší."

"A teď chodíš normálně do školy a po večerech do nemocnice uzdravovat lidi..."

"No jistě!" ožil Olda. "Nevyužít takový dar od andělů by byl zločin, nemyslíte?"

"Možná," znejistěl lékař. "Ale jsi na to trochu mladý. A ten pejsek... Úspěchy ti neberu, nejsem proti, ale - není to zrovna obvyklé. Opravdu bys měl především chodit do školy."

"Chtěl jsem se přihlásit na lékařskou fakultu, ale to mi na škole zatrhli," postěžoval si na nepochopení Olda.

"Na lékařskou fakultu?" usmál se primář. "No - na tu jsi vážně hodně mladý."

"Možná," připustil Olda. "Jenže - a to mi možná nebudete věřit - já už teď vím všechno, co se tam učí. Až na jediné - neovládám správně názvosloví. Anatomii znám možná jako vy, jen to neumím pojmenovat. Přesněji - všechno umím pojmenovat jen mimozemskými názvy."

"Mimozemskými názvy?" podíval se na něho nedůvěřivě. "Ne že by ti mimozemšťané nemohli ledacos sdělit, ale aby tě naučili anatomii pozemšťanů, to je snad trochu... nelogické. Odkud by ji sami znali?"

"Vy nesledujete zprávy, že?" podíval se Olda na lékaře přísně. "Měl byste vědět, že lidé ze Země žijí v paralelním vesmíru už od Druhé světové války. Uteklo tam před porážkou pár tisíc hitlerovců, dokonce tam má být ještě i Hitler osobně." (*viz román Čtvrtá říše) "Vlastně - vidíš, to mě nenapadlo," přiznal primář. "Pak to ale vypadá úplně jinak!"

"Mimozemšťané mají jinou, podle mě rozvinutější civilizaci," řekl Olda. "Dovedou teď i s námi lidmi něco, co my sami nedokážeme."

"Dobře - ty ses tam tedy dostal... ale jak ses s nimi domluvil? Neříkej mi, že česky!"

"To jistě ne," usmál se té představě Olda. "I když mimozemšťané znají z pozemských jazyků přinejmenším němčinu. Tu ale neznám já - a jsme opět u andělů! Jejich telepatická řeč je pojmová - a srozumitelná komukoliv, dokonce i zvířatům. Mimozemšťané na Druhé Zemi mají něco podobného - takže si nakonec rozumíme."

"Opravdu zajímavé," přiznal primář. "Máš neznámý orgán od andělů, něco dalšího od sousedních mimozemšťanů - a léčíš s tím po večerech. A kromě toho chodíš do školy..."

"Jo," řekl Olda. "Ale jen proto, že je to nařízeno zákonem. Pane primáři, vždyť já toho vím nejspíš víc než celý učitelský sbor dohromady!"

"To snad ne!" pozastavil se nad tím lékař. "Nemůžeš mít přece životní zkušenosti jako staří kantoři, to mi netvrdí!"

"Nemluvím o životních zkušenostech," opáčil Olda. "Jen o mechanických vědomostech na úrovni nabílování z knih pozemských i mimozemských. Těch ale mám - divil byste se."

"Můžeš mi něco z toho předvést?"

"Klidně," souhlasil Olda. "Půjčte mi papír a tužku!"

Když dostal žádané, začal kreslit. A pan primář se jen chystal za hlavu a neodvážil se ani pípnout, dokud Olda výkres nedokončil.

Na výkresu byl mírně zvětšený podélný řez lidským srdcem. Byl ale tak podrobný, že se primáři údivem protáčely panenky. Ten list vypadal jako vytržený z učebnice anatomie, jaké vydávají jen největší prestižní světová lékařská nakladatelství. Pokud to mohl posoudit, byla tu každá žilka, každý záhyb, všechno správně na svém místě.

"Chybí tam něco?" podal list papíru Olda lékaři.

"Člověče," zalapal oslovený po dechu. "Takhle to namalovat - a z hlavy!"

"Jediné co neznám, je české a latinské názvosloví," přiznal Olda. "Tohle je třeba eulde, tady to dimte, tohle velké chufule, tady jise, nebo třeba šóre... tak tomu ale říkají hlavonožci. Zbývá mi naučit se to česky a latinsky. Ještě mi bude chybět znalost pozemských léků, ale mezi námi, mám prostředky natolik lepší, že bych se bez léků obešel. A kdybych nějaké přece jen potřeboval, asi bych si pro ně došel k hlavonožcům, mají je účinnější."

"Človíčku!" vydechl lékař. "Ty se nám chystáš otočit lékařskou vědu vzhůru nohama, je ti to jasné?"

"Tak to přece není," zavrtil hlavou Olda. "Jaképak vzhůru nohama? To co znáte, bude přece platit dál. Jen k tomu něco přibude."

"No - budiž. Ale to něco je hodně velký skok. Vezmi si třeba pana Vaněčka. Popáleniny třetího stupně - skoro zahojené, my bychom to tak rychle rozhodně nedokázali, navíc se to asi obejde bez plastiky, kterou jsem už najisto plánoval. On měl navíc cukrovku, která beze stopy zmizela, spravil se mu i šedý zákal, takže jde domů zdravější než před úrazem! Pozval jsem si kolegu očaře, co Vaněčka doporučoval na operaci toho zákalu. Nejdřív mi prostě nevěřil, pak tvrdil něco o zázraku. A já se mu nedivím."

"Bisiája - ta andělka - mi říkala, že domorodci na méně vyvinutých světech její léčení nazývají zázrak," souhlasil Olda.

"Ono to opravdu funguje rychle. Ona prý umí křísit i mrtvé, ale na to si přece jen netroufnu."

"Ještě abys křísil mrtvé!"

"To umím jen napůl," řekl Olda. "Když někoho přimrazím, musím ho oživit. Přimrazení vypadá skoro jako smrt - ale nesmí se to přetáhnout, jinak to dopadne špatně."

"Už jsi někoho přimrazil?" podíval se na něho pátravě doktor.

"Nejdřív jednu ženskou - ale ta na mě střílela, to bylo v sebeobraně," řekl Olda, nedbaje zděšení, které tím u primáře vyvolával. "Pak jsem to zkoušel na několika velociraptorech na Dinosaurii - to je svět dva vesmíry od nás, kde dinosaurů nevyhynuli. Funguje to perfektně. Uznávám, nemuseli to být praví velociraptoři, jen se jim podobali. Ale až tam potkáte ještěra pět metrů vysokého, s tlamou plnou decimetrových zubů a chodícího po zadních, nejspíš mu taky budete říkat tyrannosaurus."

"Tys tam takového potkal?"

"Párkrát," přikývl Olda. "Víte, proto tam nemohu nikoho brát. Kdo nedokáže létat, kdo kolem sebe neumí vytvořit ohnivou stěnu, kdo neumí přimrazit, ten by tam dokázal přežít déle než půl hodiny leda v těžkém tanku."

"A ty tohle všechno umíš?"

"Umím," přikývl Olda. "Létat je asi nejjednodušší."

Nadzvedl se, chvíli se vznášel dvacet centimetrů nad podlahou, pak opět přistál.

"To ostatní vám tady asi nepředvedu," omlouval se. "Nemám nejmenší důvod přimrazit člověka a ohnivá stěna by

mohla vyrazit pojistky v celé budově. Postačí vám tohle?"

Natáhl k němu ruku rozevřenou dlaní nahoru. Nad dlaní mu syčel plamínek, podobný slabě puštěnému autogenu.

Primář nejprve ucukl hlavou, ale rychle se uklidnil - ten plamen byl zřejmě neškodný.

Plamen zhasl a Olda stáhl ruku.

"Človče..." přemítal lékař, "kdybys mi teď řekl, že ses upsal ďáblu, uvěřil bych ti to."

"To nedělejte, pane primáři!" zvažněl okamžitě Olda. "S tím se nežertuje!"

"Nechceš mi snad tvrdit, že existují i ďáblové?" podíval se na něho lékař pobaveně.

"Existují," přikývl až nepřírozeně vážně Olda. "Nedělejte si z nich legraci! Obývali svět Gehenna na opačné straně Země, než jsou chobotnice. Gehenna ale znamená Peklo. Dnes už není vhodná k životu, ale ďáblové se zčásti přestěhovali k nám."

"Ty jsi nějakého viděl?"

"Viděl," řekl Olda vážně. "Viděl jsem ho vraždit člověka. Není to legrace! Mezi ďábly a anděly je dávné nepřátelství. Já jsem se přátelil s anděly. Ďáblové by mě mohli nenávidět, proto o další setkání s nimi nestojím."

"Co bys dělal, kdybys opravdového ďábla potkal?" nadhodil lékař.

"Potíž je, že vypadají jako lidé," oťásl se Olda. "Nemusel bych si ho ani všimnout. Ale dejme tomu, že bych ho poznal... pak bych se mu klidil s cesty. Proti ďáblům nemám naději."

"A kdyby tě třeba - napadli?"

"Nevím," řekl Olda. "Kdybych přežil první úder, asi bych se bránil. Když vám řeknu, že holýma rukama zabiju tyrannosaura, není to plané vychloubání. Pokusil bych se neprodat kůži lacino. I ďáblové jsou smrtelní, viděl jsem jednoho zemřít. Ale to byl vyrovnaný souboj, kdy byla protivníkem ďábla andělka. Já jsem jen člověk a velké iluze si nedělám."

"Poslyš, Oldo..." zbledl trochu Alexijev. "Tohle myslíš - taky vážně?"

"Naprostou vážně," řekl chlapec. "A měl bych k vám velkou prosbu. Nikdy neříkejte do telefonu, co jsem vám o nich řekl. Nevíte, kdo to poslouchá."

"Myslíš - že naše policie..."

"Policie ne," řekl Olda. "Nemusí to být zrovna policie."

"Takže... ďáblové...?"

"Oni - nebo spíše jejich sluhové," přikývl Olda. "Na jednoho pravého ďábla připadá spousta lidí, kteří jim slouží. Jsou i v Čechách, poznal jsem některé."

"Poslyš, na tak malého kluka by to bylo nějak hodně zážitků, nemyslíš?"

"Na tak malého kluka mám opravdu trochu moc zážitků," souhlasil Olda. "Hořela nade mnou střecha chalupy, střelili na mě, viděl jsem umírat pravého ďábla..."

"Neuvěřitelné!" vrtěl hlavou primář. "Ale - já ti to skoro věřím..."

"Věřte nebo nevěřte," řekl Olda. "Zapletl jsem se do takových problémů, že mě jedna dvojka z mravů nevyvede z míry. Vydržím i tu školu - jako ostatní. Nevydržím ale nechat si to pro sebe. Všude je spousta lidí, co potřebují pomoc. Když mě vyhodí z jedné nemocnice, půjdu jinam."

"Už tě někde vyhodili?" podíval se na něho primář překvapeně.

"Samozřejmě," usmál se Olda. "Jednou dokonce tady. Pak mě sem pan Hlaváček přitáhl na návštěvu podruhé a protože je dospělý, nikdo ho nevyhazoval."

"Kdo tě odsud vyhazoval?" zamračil se primář.

"Ále... jeden mladý doktor, ani si ho nepamatuji," zalhal trochu Olda.

Aby ho zapomněl? To by musela jeho fotografická paměť obzvlášť selhat! Od sestřiček už věděl, jak se ten doktor jmenuje, ale nechtěl mu ubližovat. On to přece určitě myslel dobře.

"Poslyš, Oldo," zamyslel se primář. "Ty nám tady děláš revoluci ve zdravotnictví, ale to je jen dobře. Dary, které jsi dostal, jsou záračné a souhlasím, že by byl zločin je nevyužívat. Momentálně ti nedokážu zajistit změnu ve škole, ale mohl bych ti ledacos zařídít v medicíně. Mám více známých, kteří na mě dají. Můžeš získat přístup k vědomostem, do jiných oddělení a možná i do jiných nemocnic. Budeš moci provádět experimenty i na lidech - pevně věřím, že to bude k dobrému účelu. A jestli se ti časem podaří implantovat své super orgány dalším lidem, mohl by to být větší převrat v medicíně než objev penicilínu."

"Vy se mě jako konkurence nebojíte?" podíval se na něho Olda.

"Proč jako konkurence?" odušil primář. "Přiznám se bez mučení, mám takový sobecký úmysl dát se ti do služeb, abych se sám co nejvíc naučil. Kdyby tvoje léčení stálo a padalo se tvými novými orgány a kdybys je časem dokázal někomu implantovat, budu první ve frontě, kdo o ně bude stát. Asi jsem taky trochu idealista, ale vidím v tobě spíše přínos pro vědu než konkurenci. Takže - pomoc z mé strany bude vypočítává, ale nemusíš se toho bát."

"Dobře, to jste mě opravdu potěšil," usmál se Olda. "Měl bych ale ještě jednu prosbu. Co jsem vám řekl o ďáblech, je pravda. Proto si myslím, že by se to mělo držet tak dlouho v pozadí, jak to půjde. Rozumíte - bez pompéznosti a barnumské reklamy. Držet to jen mezi odborníky, dokud těch odborníků nebude tolik, aby jim nemohl nikdo uškodit."

"Myslíš, že by někdo dokázal takový pokrok zastavit?"

"Mohl by," přiznal Olda. "Přiznejte si to. Stačí škrť péra - a vyhodí vás z nemocnice bez ohledu na vaše zásluhy. Dokud o vědě budou rozhodovat politické sekretariáty - a jen si to přiznejte, zatím tomu tak je - mají nad ní vládu ďáblové. Můžeme se snad utěšovat, že nejsou vševědoucí, ale podceňovat je nesmíme."

"To je sice dost nestravitelná informace, ale - budu ti věřit i tohle," řekl vážně primář.

"Věřte - nevěřte," odušil Olda. "Ale bude lépe chovat se tak, jako kdyby měla nastat ta úplně nejhorší možnost."

"Aha - princip fail-safe," usmál se primář. "Opravdu jsem od tebe tolik rozumu nečekal, ale tím lépe, budu to

respektovat."

Podali si ruku na další spolupráci - a Olda s Čertem odešli.

Olda měl tentokrát dobrý pocit, že našel přítele.

A to je v dnešním světě - ohromná výhra.

Nehoda

Nejvíce touženými dny se teď pro Oldu staly soboty a neděle.

Školními úkoly se příliš nezdržoval, ty měl vždycky hotové už v pátek. S běžnou látkou byl rychle hotový a třídní nesplnila svůj slib - nebo vyhrůžku - že mu bude dávat individuální učivo. V sobotu a neděli měl tedy volno. A pokud mu rodiče nevymysleli jinou náplň volného času, mohl si dělat co chtěl. A Olda toho využíval k návštěvám odlišných světů. Čert tam byl všude s ním, byl jeho strážce a dával pozor, aby je něco nepřekvapilo.

Dinosaurie byla teď jejich nejoblíbenějším cílem. Nebyla daleko, znali ji, ale přitom jim dokázala občas připravit všelijaká překvapení.

Například - hmyz.

Z druhohor se na Zemi zachovala spousta fosilií, ale většinou jde o kosterní pozůstatky. Na hmyz se zachovalo jen málo památek. Hmyz byl přitom na Dinosaurii velice bohatý, ale občas i nebezpečný a bylo lépe držet si jeho větší představitele dál od těla.

Naštěstí na to většinou stačilo přimražení.

Ale i bez hmyzu tam bylo dost k obdivování. Například srstnatí dinosauři - Olda jich už znal několik desítek druhů.

Nebo malí létající dinosauři velikosti holubů. Největší obdiv obou ale pořád sklízeli velicí pancéřnatí dinosauři.

Neznamenalo to ale, že by zanevřeli na jiné světy.

Na jeden z nich - Olda si jej nazval Zahrádka - se mohli dostat hned dvěma způsoby. Buď postupně, tedy přes svět hlavonožců, Dinosaurii a jeden další svět, nebo zkratkou, když se před vytvořením brány zaměřili na měsíc. Přes měsíc to nebylo tak jednoduché, ale Čert to Oldovi jednou předvedl a Olda už to pak vystihl také. Nejlépe jim to šlo za úplňku.

Zahrádka vypadala velice přívětivě. Byli tam různí živočichové podobní pozemským, což se projevilo na jménech, která jim Olda dával: krávy, psi, lišky, krtci, myši. Rostla tam dlouhá zelená tráva, na které se zvířata popásala. Zvláštností bylo, že se ten svět proti Zemi neotáčel, jako jiné. Všechny paralelní Země měly stejně dlouhý rok; to bylo železné pravidlo, ale různé světy se obvykle otáčely rozdílnou rychlostí, takže se tam naši cestovatelé při každé další návštěvě objevili jinde. Někdy to bylo nepříjemné, neboť na místě, kde byly ještě včera hory, byl náhle oceán. Nevadilo jim to, když tím světem jen prolétali, ale rozbouřený oceán nebyl ani příjemný, ani bezpečný.

Zahrádka, přístupná přes měsíc, ale nastavovala naší Zemi stále stejnou tvář - nepříliš zvlněnou rovinatou pláň s řídkými lesíky. V dálce se běhal vrchol jediné osamělé hory, nejspíš bývalé sopky, někde v místech, kde na naší Zemi byly Litoměřice. Z dálky se ta hora tvarem podobala japonské Fudžijamě, ale nahoře měla místo kráteru plošinku, rovnou jako stůl. Olda si tam jednoho krásného slunečného dne s Čertem zaletěl a do ztvrdlé hlíny zabodl stanovou tyčku s českou vlajkou. Bylo to takové normální klukovské furiantství. Spíš sám sobě než jiným tím ukazoval - heč, já jsem tu byl první!

Nenapadlo ho, kolika lidem může ta plátěná vlaječka jednoho dne zamotat hlavu...?

Na Zahrádce byl příjemný klid a Olda se rozhodl založit si tu zahrádku. Použil k tomu semínka rostlin ze světa chobotnic, které měly proti pozemským zajímavé vlastnosti. Vlastně si tenhle svět pojmenoval Zahrádka až podle tohoto svého rozhodnutí.

Nenapadlo ho, že sem doveze rostliny, které sem původně nepatřily?

S tím si příliš hlavu nelámal. Věděl, že se rostliny spontánně nerozmnoží tak rychle, aby se mu pokus vymkl z rukou. Zprvu se obával, že mu zahrádku vyplení zdejší býložravci, ale ti o ně nejevili zájem, trávy bylo přece kolem dost. Obešel se tedy bez plotu či ohrady.

Ačkoliv byl Olda městský kluk, jeho zahrádka rostla rychleji než ta u kapličky, o kterou se staraly vesnické děti. Zasluhu na tom asi mělo teplé a hlavně vlhčí podnebí, nesrovnatelné s pozemským suchopárem. Blahodárný vliv měly i dávky vesmírné energie, které jim párkrát věnoval. Vesmírná energie způsobila prudký vzrůst i okolní trávy. Ta v okruhu deseti metrů kolem zahrádky dosáhla až dvoumetrové výšky.

Olda si sem plánoval pozvat rodiče, až to tu trochu vzroste.

Co a proč tady vlastně Olda pěstoval?

Všechny rostliny pocházely ze Země chobotnic. V rozích jeho zahrádky se brzy začaly zvedat křehké koruny stromů. Ne velikány, pěstované chobotnicemi, ale citelně nižší stromy, bližší lidským měřítkům. Mezi nimi se zelenaly keřičky s podivně klopenatými listy. Brzy na nich budou hranaté fialové plody, obsahující pod tvrdou slupkou měkké nažloutlé - máslo.

Tyto rostliny dostal od chobotnic s tím, že byly beztak vymyšleny speciálně pro lidi.

"Máslo užívané v malých dávkách vám lidem prodlužuje život," říkala mu Aiwuy, když mu ta drobná žlutá semínka dávala. "Jsou vám geneticky přizpůsobené. Při destilaci se uvolní účinný lék. Kdysi jsme to dělali pro vaše krajany - než porušili závazky a začali nás - zabíjet."

"Měli jste tu největší darebáky, co kdy u nás žili," omlouval Olda aspoň zbytek lidstva. "O Hitlerovi se ve škole učíme jako o největším zloduchu lidstva."

"On tady už dlouho vládnout nebude," slibovala Aiwuy temně.

"Bylo by načase," souhlasil s ní Olda.

Mezitím pronikal s věrným Čertem dál do hlubin paralelních vesmírů.

Následující svět za Zahradkou byl ale mimořádně nepříjemný.

Bylo tam příliš málo pevné země a příliš mnoho oceánu, zmítaného častými bouřemi. A navíc - ani to málo pevné země nebylo dost pevné. Když se Olda po dvacetikilometrovém letu a hledání konečně postavil na skalnatou půdu jednoho ostrova, jasně cítil neustálé otřesy. Čert po přistání opět vzletěl s poznámkou, že se mu to vůbec nelíbí - a měl pravdu. Ostrov se Oldovi pod nohama třásl víc a víc, až se propadl do moře a také Olda se na poslední chvíli zachránil startem do vzduchu. Během dvou až tří minut moře ostrov úplně pohltilo a na jeho místě zůstal jen řvoucí oceán.

Olda raději poslechl Čerta, aby šli jinam. Neriskoval ani výzkum nejbližšího sousedního světa - Pekla. Ze Zahradky naštěstí vedlo spojů více a jedním měsíčním se spolu dostali až tam, kde podle Čerta nikdy nebyla ani Bísíája, ani Čert se svým andělským přítelem.

Znamenalo to ale, že tady musí dbát větší opatrnosti. Jak to říkala Bísíája? Na některých světech jsou bakterie tak agresivní, že se tu může člověk během chvilky změnit v hromádku hnijícího rosolu. Naštěstí to platilo spíše o odlišných podmínkách venušských světů. Zemské a lunární světy byly zatím v pohodě - až na svět zemětřesení za Zahradkou a Gehennu, kde zase vládla nebezpečná radiace.

Po světě chobotnic a dalších šesti neobydlených světech nakonec narazili na svět, kde už tak pusto nebylo.

Jedna z výhod paralelních vesmírů byla, že se mimo stejné délky roku mohli spolehnout na stejné denní období. Ačkoliv se jednotlivé světy otáčely různou rychlostí, kam se vypravili ráno, tam také právě začínal den. Vzhledem ke stejnému postavení paralelních Zemí ke svým Sluncím to bylo naprosto nutné.

Na dalším světě se vynořili večer a Olda od první chvíle věděl, že ten svět je neobvyklý. Vystoupili totiž z brány na břehu jezera a naproti přes vodu leželo jasně osvětlené - město.

Jezero jim ale zabránilo vypravit se tam ihned a Olda celkem rozumně usoudil, že večer není nejvhodnější období k návštěvě cizího světa. Vrátili se proto domů a návštěvu odložili na ráno. Olda přitom ignoroval Čertovo tvrzení, že to tam není zajímavé, protože tam nejsou psi.

Dojmy z podivného města mu ale dlouho nedovolily usnout. Vůbec nepochyboval, že je obydlené rozumnými bytostmi. Chobotnice byly také rozumné, ale nestavěly si žádná města. Byli u nich na návštěvě v jedné pochmurné jeskyni nazývané Aomuniak, ale nebudila v nich velké nadšení. To nebylo město podle jejich gusta.

Tohle ale město bylo, o tom Olda nepochyboval. Bylo osvětlené tisíci světélky, míhaly se tam jakési vozy, na dálku byly vidět lidem podobné postavičky. Olda jen litoval, že s sebou nemá dalekohled, aby si je lépe prohlédl. Utěšoval se tím, že ráno bude neděle a bude se moci novému světu po celý den naplno věnovat.

Čert sice pořád brblal, že tam fenky nebudou, protože by je vycítil i přes jezero, ale také se trochu těšil. Zejména na prémii v podobě jitnice, kterou mu Olda velkoryse slíbil.

Nakonec ráno Oldu vzbudil, jen aby nezaspali.

Cesta do paralelních vesmírů netrvala dlouho. Mohli by ji klidně začínat přímo v pokoji, ale Olda s Čertem raději odcházeli do lesoparku. V případě výskytu překážky by se tam mohli o pár metrů posunout a navíc to vypadalo jako normální venčení, takže Oldovi rodiče neměli často ani tušení, kde se Olda toulá.

Měsíční cesta vyžadovala, aby se zaměřili na měsíc. To bylo snadné, když byl vidět, ale horší, když byl skrytý pod obzorem. Dalo se to ale zvládnout i v takovém případě, i když tady měl se svými nejlepšími instinkty jistou výhodu Čert.

Na Zahradku se dostali v pohodě. Vynořili se poblíž Oldovy zahrádky a Olda ji očima v rychlosti zkontroloval.

Všechno se mu zdálo v pohodě, takže použili další měsíční spoj, aby se dostali na podivný pouštní svět.

Všude kolem nich byl teď jen písek a písek, nikde jediná stopa života ani kdyby to měla být hromádka kostí. Taková místa se najdou i u nás na Zemi uprostřed Sahary, případně v jiné poušti. Možná, kdyby odletěli několik set kilometrů stranou, našli by třeba úplně jinou tvář tohoto světa, ale Olda se držel osvědčené zásady nikdy se nepouštět příliš daleko bez vážného důvodu a Čert s ním vřele souhlasil. Olda bral jeho názor vážně hlavně u instinktem tušených nebezpečí, kdy mělo včasné varování cenu zlata. Přelet přes sto kilometrů nebyl nemožný, ale mohl by ztížit návrat, proto se nikdy nepouštěli dál.

Teď se tu ale zastavili jen na okamžik, aby uzavřeli bránu zpět a otevřeli si další.

Olda jednou zkusil otevřít dvě brány najednou. Čert mu totiž opakovaně nadhazoval, že jeho andělský přítel tak překonával některé zvlášť nebezpečné radioaktivní a jedovaté světy. Šlo to i Oldovi, ale bylo to náročné. Druhá brána byla horší než neviditelnost a vyčerpávala podstatně víc než první. Olda tvrdil, že se to dá použít pouze výjimečně a že se raději bez toho obejdou, dokud to nebude naprosto nutné.

Vynořili se opět u jezera, ale přes noc se jim světy trochu pootočily, takže město leželo asi deset kilometrů stranou. Navíc zůstávalo za jezerem, ale to se oba rozhodli přeletět.

Jezero bylo podlouhlé. Jeho konce byly daleko, i když z jednoho břehu na druhý bylo na šířku, jak tvrdil Olda, co by kamenem dohodil. Olda měl dokonce podezření, že to jezero je vlastně řeka. Voda tu ale stála a pokud by to byla řeka, tekla by jen pomalu a líně.

"Můžeme se vznést hodně vysoko a hned to budeme vidět," navrhl Čert.

"Je to nutné?" otázal se ho Olda. "Při prvním průzkumu bude lépe držet se při zemi."

"Tak poletíme tamhle naproti k tomu lesíku," zkusil to Čert.

Totéž napadlo i Oldu, takže souhlasil. Psík bral každý svůj přijatý návrh jako vítězství a Olda mu radost nebral. Lesík pro oba představoval zachytý bod, takže se vznesli nízko nad stojaté vody jezera a zakrátko přistáli u lesíka.

"Je to tu nějak suché," začichal Čert. "To je divné, voda je nedaleko."

"To najdeš na Zemi často," ujistil ho Olda.

"Tady to koryto vypadá jako silnice," ukazoval Čert Oldovi packou.

Dlouhý, plochý pás ze smaragdově zelené hmoty s okraji mírně zdviženými nahoru se silnici opravdu podobal. Koryto na vodu to asi nebylo. Jednak tu netekla, navíc pás sledoval nerovnosti terénu, ačkoliv se Oldovi zdálo, jako by někdo terén trochu upravil - tady bylo cosi jako násep, jinde byla proražená úžlabina. Pás byl ale úplně pustý.

"Po silnici by snad něco jezdilo," pokrčil rameny Olda.

"Ne vždycky," opáčil Čert ostražitě. "Ale kdyby něco přijelo, mohlo by nás to přejet!"

"Výhneme se tomu tedy," souhlasil Olda.

Vzali to tedy terénem na dohled od smaragdového pásu. Pěšky se jim šlo v pohodě, Čert si všechno zvědavě očíhával a i když tvrdil, že tu není nic zajímavého, zejména ne fenky, pořád se zastavoval. Musel pak Oldu dobíhat, protože Olda krácel pořád stejným krokem jako stroj. Nešel příliš rychle, ale ani se necoural.

K městu by mohli doletět rychleji, ale teď bylo důležité, co dělal Čert. Jeho očíhávání nebylo bezúčelné, při pěší cestě mohl objevit ledacos zajímavého. Olda se zase rozhlížel kolem v očekávání nějakých bytostí. Bylo by asi lepší objevit nějakou ojedinělou, nebo aspoň menší skupinku počtem tak do pěti, než se dát ve městě obklopit velkým davem, se kterým bude těžší domluva. Kromě toho Čert Oldovi vyprávěl, jak Bísíája při svém cestování párkrát narazila na barbary, kteří po ní stříleli. Bylo by asi lepší mít je v takovém případě pěkně před očima než kolem dokola.

Vyšli na nevysoký vršek a zastavili se, aby se rozhlédli.

Stranou bylo několik nevelkých háječků - vždycky to bylo pár stromů, taková malá oáza zeleně uprostřed suché žlutí okolní krajiny.

Druhý háječek zleva se ale od ostatních odlišoval. Byl ještě pár kilometrů před nimi, ale když se tam Olda zadíval, měl dojem, že pod několika stromy stojí cosi - umělého. Buď domy nebo nějaká vozidla, případně i něco jiného, co na tu dálku nebylo znát. Olda zalitoval, že ho ještě nenapadlo koupit si pořádný dalekohled. Co je to za cestovatele bez dalekohledu?

S Čertem se vzácně shodl na názoru, že půjdou tak, aby k tomu přišli od jiného blízkého lesíku. Kdyby k tomu šli přímo, byli by celou cestu na očích místních lidí. Tedy - pokud se jim tak dalo říkat. Změnili proto raději směr.

Začalo to být napínavé. Co je to za bytosti? Jak se budou tvářit, až se u nich nečekaně objeví návštěva z cizího světa? Přijmou je přívětivě nebo nepřátelsky? V druhém případě byli odhodláni opustit jejich svět a nepřekážet jim, ale - co když se k nim budou chovat přátelsky? Domluví se s nimi telepatii? Bísíája sama o sobě k dokonalému porozumění nestačila, zatímco s chobotnicemi se její pomocí domluvili perfektně.

Lesík s těmi tajemnými věcmi se blížil. Prošli mezitím dvěma jinými, prázdnými lesíky, kde se nic nepohnulo. Stromy měly divně pokroucené listy, vypadaly jako bublinková folie, ale na tom by ještě nebylo nic neobvyklého.

"Teď nás tak vidět spolužáci!" napadlo Oldu.

"Hmm..." odušil Čert. "Kdyby se tu někde schovávala aspoň jedna fenka... a nemusela by být ani černá, i když - černá by byla nejlepší..."

"Ty taky na nic jiného nemyslíš," zaškaredil se na zasněného psíka Olda.

"Zato ty si vlastních samiček skoro nevšímáš," odfrkl si Čert. "Jsi vůbec normální?"

"Jsem, protože jsem pořád ještě... štěně," řekl Olda. "Když jsi byl štěně ty..."

"No jo - to je už hroozně dávno," zívá psík.

"Tak jdeme!" utál to Olda.

"Copak nejdeme?" obrátil se na něho uražený Čert. "Já přece jdu nejméně dvakrát delší cestu než ty!"

"Protože pořád odbíháš," řekl Olda. "Přitom to nejzajímavější je to támhle před námi."

"Nejzajímavější, nejzajímavější," brblal Čert. "Možná pro tebe. To zajímavé kolem nás tě vůbec nezajímá."

"Naštěstí nemám tvůj všetečný nos," podotkl Olda.

"No bodejť!" opáčil Čert. "V tom bych s tebou neměnil! Vždyť ani nevíš, co je ve světě zajímavého!"

Pravda, nemuseli se shodnout ve všem.

Poslední úsek cesty mezi dvěma lesíky prošli pomaleji. Byli přece jen na cizí planetě, byť dvojniku Země. A čím byli blíží, tím více zvolňovali.

"Poslyš," nařkl psík. "Teď foukl na okamžik vítr k nám - ale zdá se mi, že tam nikdo není a že je to tam opuštěné. A jestli tam něco je, smrdí to dost nepříjemně."

"Tak počkej," opáčil Olda. "Tomu nerozumím, nějak se v tom neorientuji. Je tam něco, nebo není? A kdyby tam nic nebylo, co ti tam může nepříjemně smrdět?"

"Já tomu taky moc nerozumím," přiznal Čert. "Nepříjemně snad může smrdět cokoliv, kanystrem od benzínu počínaje. Když někde najdeš jen prázdný kanystř od benzínu, nebude ti to tam taky připadat opuštěné?"

"Dobře, máš asi pravdu," řekl Olda. "Tak jdeme."

Pokračovali tedy k lesíku.

Zblízka bylo vidět, že tam je několik velkých předmětů podobných želvímu krunýři.

"Hele, nejsou tam nakonec skutečné želvy?" napadlo Oldu.

"To by byly větší než stegosaurus," zhodnotil je Čert, nemístně pyšný na své znalosti z Dinosaurie, ačkoliv jména tamních potvorám dával Olda a ne vždy odpovídala pozemským vzorům.

To už zase pokračovali plným tempem. Želví krunýře to zřejmě nebyly, byly to úplně prázdné skořepiny, připomínající obří keramické hrnce. Možná tak i vznikly.

"Tedy, má to díry skoro jako okna a dveře," hodnotil je Olda. "Na dálku to vypadá jako domy. To by mě zajímalo, k čemu to opravdu je?"

"To se ptáš mě?" odfrkl si Čert. "Když tomu sám nerozumíš?"

"To byla řečnická otázka," usadil ho Olda. "To je otázka, na kterou nečekáš odpověď, protože ji buď vůbec nikdo

nezná, nebo ji naopak znají všichni a otázka je tedy zbytečná."

"Má nějaký smysl dávat zbytečné otázky?" řekl Čert.

"Někdy je to dobré," opáčil Olda. "Asi to smysl má, když už se tomu tak říká."

"Nechci moc kritizovat, ale..." zavrčel Čert.

"Co ale?" podíval se na něho přísně Olda.

"Nic," odtušil Čert. "To byla řečnická odpověď."

Okukovali chvíli tu divnou tmavohnědou keramiku, ale odpovědi na Oldovu řečnickou otázku se nedočkali. Ano, vypadalo to jako domy. Ale to bylo asi tak všechno. Uvnitř nebylo nic než navátý - nebo možná také naplavený - ztvrdlý prach. Okna i dveře byly jen prolomené otvory, nebyly ani pravoúhlé, většina měla zhruba eliptický tvar s delší svislou osou. Olda jim v duchu říkal dveře, pokud byly od země, zatímco okna až dolů nedosahovala. Byly tu ovšem těsně u země i malé otvory, vhodné ještě tak pro kočky.

"Mohli bychom se tu schovat před deštěm," mínil Olda. "Ve střeše díry nejsou."

"Možná," souhlasil váhavě Čert. "Tedy - kdyby tu za poslední půlrok vůbec kdy přšelo. Je tu všude děsné sucho do hloubky."

"Poslyš," napadlo Oldu, "Co ti tu vlastně tak smrdělo?"

"Já nevím," znejistěl Čert. "Teď už tu ta vůně není."

"To je divné, ne?"

"Je," potvrdil Čert. "Ale to mě nevzrušuje. Vítr se může točit všelijak."

Vyšli z lesíka a pokračovali směrem k městu. Opět trochu zvolnili. Upřímně řečeno, do nejistoty se jim moc nechtělo, ale zvědavost převážila nad opatrností.

"Poslyš, kde jsou ti..." zavětril najednou Čert, když se slabý vítr náhodně otočil a na okamžik foukal přímo proti nim.

"Co je?" zarazil se Olda.

"Von tam - nikdo není..." vyštěkl Čert.

"Jak - nikdo není?"

"To město..." pohodil hlavou Čert, "to město - je prázdný! Jako ten dům za námi."

"Neříkej!" vyhrkl Olda.

Bez dalšího domlouvání se oba rozběhli. Čert byl po zemi rychlejší, ale Olda vzletěl do výšky a rychle běžícího psíka předletěl. Ten to ovšem pochopil, odrazil se a brzy ve vzduchu Oldu dohonil.

Město se jim řítilo vstříc. Ale Olda skoro zděšeně zíral na prázdné skořepiny domů, kde nebylo nic než prach. Všude stejné tmavohnědé skořepiny s eliptickými otvory, ale nikde nic, co by připomínalo bytosti, které by tu měly žít.

"Včera večer tu přece bylo docela rušno," tvrdil Olda.

"Taky se mi to tak zdálo," přizvukoval mu Čert. "Teď tu ale nikdo není!"

"Kde všichni jsou?" uvažoval Olda.

"Nech si ty řečnické otázky," zavrčel Čert. "Prostě tu nejsou. Spíš by mě zajímalo, kam tak najednou přes noc zmizeli."

"To je taky řečnická otázka," upozornil ho Olda. "Jestli ode mě čekáš odpověď, musím tě ujistit, že ji taky neznám."

"No jo - ale co budeme dělat?" obrátil se na něho nerozhodně Čert a namířil si to dolů.

"Měli jsme se tu zastavit včera, když tu bylo živo," uvažoval Olda a přistál, pro jistotu až pár metrů od prvních domů. "Jenže to je těžké. Sami na takový výzkum nestačíme."

"Tak budeme dělat výzkum jen tam, kde stačíme," navrhoval Čert.

"Nebudou všechny světy tak poklidné jako Zahrádka," namítal Olda.

"No a?" opáčil Čert. "Kdyby tady třeba byly obrovské elektrické kočky, taky bychom nic kloudného neobjevili. Co nám ale brání ty ošklivé přeskočit?"

"Vlastně - máš pravdu," řekl Olda. "Můžeme některé přeskočit. Až na to, že pak pro nás zůstanou trvalou záhadou."

"No a?" opakoval Čert.

Opatrně došli až k prvním domům, ale když do nich nahlédli, bylo uvnitř stejně prázdné jako v lesíku. Nikde nic. Olda si představoval, jak by vypadala pozemská města, kdyby z nich náhle zmizeli lidé. Domy by jistě prázdné nebyly, všude by se válelo nějaké harampádí. Ale tady? Vůbec nic. Jen prach. Navátý prach - ztvrdlý časem. Žádná známka toho, že by tu ještě včera bylo tak živo.

Chvíli bloudili tím přízračným městem, ale nikde nic neobjevili.

"Poslyš, každé město snad musí mít nějaké podzemí," napadlo Oldu. "Naše města mají sklepy, kanalizaci, podzemní chodby..."

"Ano," souhlasil Čert. "A taky poklopy a mříže, kterými by ses tam dostal, kdybys o to stál. Ale - jednak není o co stát, jednak bývají zamčené."

"Ano, ale tady nic takového není," pátral Olda nejprve uvnitř jednoho domu, pak v jeho nejbližším okolí.

"Buď tedy kanalizaci nepotřebují a tedy ji nemají, nebo ji mají, ale dobře schovanou," usuzoval psík. "Musím ti říci, že podle čichu ji spíš nemají. Na Zemi to z kanálů jinak táhne!"

"To je divné," řekl Olda, ale řekl to, jen aby nemlčel. Mlčet v tak přízračném místě bylo ještě horší než mlátit prázdnou slámu. Všechno kolem bylo tak podivné, že jim to bralo dech, ale vysvětlení nikde.

"Kdybychom tady oba včera neviděli..." pokračoval Čert.

"Co jsme vlastně viděli?" opáčil Olda. "Viděli jsme město plné života, ale teď je docela mrtvé. Co se tu mohlo stát, proč se to tak najednou změnilo?"

"Řečnická otázka!" odfrkl si Čert.

"Lepší nemám," odsekl Olda. "Horší je, že ji sami nejspíš nerozlouskneme. Jsme tady platní jako myšinec v obilí. Tohle by chtělo delší pobyt - ale ten si nemůžeme dovolit, když jsme na to jen dva. Navrhují to tady skončit."

"Výjimečně mi mluvíš od srdce," použil Čert metaforu, až se na něho Olda udiveně podíval. Kde k tomu to psisko přišlo? Vlastně - ten pes to řekl telepaticky, takže i ta metafora nejspíš pochází od andělů. Zajímavé - já si myslel, že to je náš, lidský vynález.

"To se dost pleteš," pomyslel si nahlas Čert. "Nevěřil bys, co všechno máte od andělů. I když je docela dobře možné, že jen nepřímo."

"Jak - nepřímo?" zarazil se Olda.

"Zprostředkovaně přes jiné," odušil pes. "Například přes ďábly..."

"Jak to víš?"

"Od přítele," odušil Čert. "Když jsme létali po světech, měl na mě víc času než ty. A bylo to s ním hrroozně zajímavé."

"No dobře," spolkl Olda tu jemnou výtku. "To bys mi mohl něco z toho občas sdělit."

"Klidně," uvolil se pes. "Já si toho náhodou dost pamatuji. Ale tady bych to nejraději vzdal a myslím si, že máš podobný názor. Vrátime se, nebo půjdeme dál?"

"Na návrat domů je dost brzy," opáčil Olda. "Vezmeme to aspoň o jeden svět dál."

"Jo," štěkl souhlasně psík.

Otevřeli si bránu dál, ale tam byla tak hustá spleť zelených lián, že ji rychle zavřeli, aby si otevřeli jinou trochu dál. Olda mínil, že by se do tak hustého pralesa ani nepropasírovali. Ani světla tu moc nebylo - prakticky tu byla tma, osvětlovalo ji jen to, co prošlo od nich.

Otevřeli tedy bránu o dvacet metrů dál, ale tam byl stejný obraz.

Brána se otevřela v tak husté houštině, že přitom spoustu lián zpětrhala. Liány zde byly tak propletené, že se nedaly vůbec rukama rozhrnout.

"Takhle to nejde," rozhodl Olda. "Vezmeme to vzduchem."

"Má to drobnou nevýhodu," štěkl psík. "Může se stát, že se dolů na zem nedostaneme. A jak mám čenichat, když se budu vznášet? To vážně nevím..."

"Čenichat přece nemusíš," ujistil ho Olda. "Nestopujeme Bísíāju, jsme jen na výzkumné výpravě. Až se dostaneme dolů, však si to očicháš."

Vznesli se tedy asi dvě stě metrů nad zem a pokusili se otevřít bránu ve výšce.

Na druhé straně ale byla stejně hustá džungle jako předtím.

"To je divné," uvažoval Čert. "Přítel mě ujišťoval, že brána vesmíry nivelizuje do výšky tak, že je v obou v okamžiku otevření úroveň země stejně vysoko. Proto nemůže být současně otevřeno víc bran než jedna."

"To může platit i tady," odušil Olda. "Znamenalo by to jen, že tady sahá vegetace ještě dvě stě metrů nad terén - a je tu pořád stejně hustá. Musíme výš!"

Uzavřeli tedy bránu, vznesli se kilometr nad město a podnikli další pokus.

"To už není samo sebou," zavrčel Olda, když za bránou našli - stejnou houštinu.

Tentokrát se vznesli do výšky nejméně čtyř kilometrů. Byl tu už o poznání řidší vzduch, což jim nevadilo, ale výška to byla značná. Otevřeli bránu - a konečně byl za ní volný prostor.

"Podívej se!" upozornil Oldu Čert.

Když se dívali skrz bránu, bylo to jasně vidět. Na jejich straně se hluboko dole krčilo to podivné keramické město, na druhé straně ale byl terén podstatně výš.

"Člověče psi - ta vegetace má sílu nejméně dva kilometry!" odhadl to Olda. "To je ale síla! Tam musí být strašné množství hmoty!"

"Nevím, kolik je tam hmoty," souhlasil Čert. "Nejspíš hodně, ale mě víc zajímá, jak se skrz tu masu dostaneme dolů?"

Opatrně spolu proletěli bránou, Olda ji zavřel a pak se pomalu snášeli k zelenému moři.

"Zkusíme na tom přistát," řekl zaraženě Olda. "Nevidím v tom jedinou skulinku, kudy bychom se dostali níž."

Snesli se zvolna až těsně nad vegetaci. Shora to působilo dojmem korun stromů, ale tak hustých, že mezi nimi nebylo místočka, kudy by dohlédli dolů. Zblízka bylo vidět, jak z té jednoduté masy vyčnívají zelené větve. Neměly listy ani jehličí, byly jako zabalené do lehkých zelených závojų, takových nadýchaných zelených pavučin. Byly tak husté, že skrz ně nebylo vidět ani na dva metry.

"Tedy - tomu se dá říkat prales," řekl Olda uznale.

Lesy ve světě chobotnic tvořily obrovské stromy, jejich kmeny měly dolní průměr deset metrů a koruny se vypínaly do výše tří set metrů. Shora také vypadaly jako koberec, ale takhle husté přece jen nebyly. Dole při zemi bylo volněji, nerostlo tam téměř nic. Chobotnice si ale les upravovaly. Udržovaly mezi stromy pravidelné odstupy a za padlé okamžitě vysazovaly jiné, tam se nedalo mluvit o pralesech.

Tohle ovšem byla džungle!

Snesli se až dolů a Olda se pokusil přistát na nějaké silnější větvi.

Větev mu ale znenadání uhnula, takže ji nezachytil a vletěl do houští pod ní. Okamžitě ho obklopil žlutý oblak. Olda se raději vznesl vzhůru, ale začal kýchat jako o závod.

"Co to máš kolem sebe?" zajímal se Čert.

"Nějaký prášek!" kýchal Olda. "Řekl bych, že je to pyl, ale nejsem si tím vůbec jistý."

"Počkej, já to očichám," nabídl se psík a snesl se níž.

Ačkoliv Čert neměl vůbec úmysl přistát, vyletěl žlutý obláček i proti němu. Čert se mu chtěl obezřetně vyhnout, ale obláček změnil směr, jako kdyby byl psík magnetický. Rázem ho žlutý prášek obklopil jako Oldu.

"Tfůůůj!" začal psík kašlat. "To je ale smrduté!"

Prudce vzletěl aspoň o dvacet metrů výš, ale obláček se ho držel.

"Polet' rychleji, ať to z tebe vyvane!" radil mu Olda v domněni, že se tím prášku zbaví.

Rozletěli se tedy rychleji, až za sebou zanechávali žlutý pruh podivného pylu. Vítr to odfukoval, ale jen pomalu.

Najednou se Čert podíval na Oldu.

"Oldo - taky vypadám tak divně jako ty? No jo! Taky!"

Olda se podíval na psa - a málem vyprskl smíchy, kdyby ho včas nenapadlo, že se ho to týká ve stejné míře také.

Pes byl totiž - holý. Neměl na sobě jediný chlup. Vypadalo to přinejmenším směšně, ale nebylo to asi nic příjemného, protože se třásl - zimou.

Přesně totéž se stalo Oldovi. Jediným pohybem ruky zjistil, že má hlavu holou jako koleno. Zmizely mu nejen vlasy, ale i obočí a řasy na očních víčkách.

"Hrome, chovalo se to jako nějaká kyselina," vrčel Čert.

"Kyselina ne," namítal Olda. "Ta by přece pálila do očí."

"Co to tedy bylo?" vyjekl psík.

"Nevím," pokrčil rameny Olda.

"Hele - Oldo, vrátíme se!" navrhl Čert. "Je mi ddděsná zzzzima!"

Vznášeli se pořád ve výšce nejméně dvou kilometrů nad terénem, i když sotva sto metrů nad tou podivnou zelenou vegetací. Olda usilovně přemýšlel, co to bylo za prášek a proč se tak projevoval. Neuvěřitelně rychle na obou rozpustil všechny chlupy a vlasy, ale kyselina to nebyla, ta by se nezastavila a proleptala by jim rychle i kůži.

"Nejen chlupy," doplnil ho Čert a prohlížel si za letu své přední packy. "Já nemám ani drápy! Sežralo mi je to!"

Olda mrkl na ruce.

"Jo, už to taky vidím," broukl ke psíkovi. "I nehty mi to spolykalo, naštěstí bez bolesti. Jako kdyby se to živilo - neživými částmi těla."

"Zajímavé, proč ti to nesežralo oblek," připomněl Oldovi Čert.

Olda se podíval na rukáv. Oblek to vydržel, ale teď teprve Olda viděl, že má všude pod oděvem na těle nálet žlutého prášku. Držel se na něm, ačkoliv letěli rychlostí stíhačky z první světové války.

"Oblek to nesežralo, protože je částečně živý," vysvětloval Olda psovi. "Kdybych měl na sobě normální šaty, asi by je to sluplo jako malinu, ale kombinéza od Bísíáji je něco mezi mrtvou a živou hmotou."

"Vrátíme se domů," žadonil psík. "Jjjije mmmi zzzima!"

"Nejprve se toho musím nějak zbavit," uvažoval Olda. "Ty už to možná na sobě nemáš, ale já bych to mohl přinést domů. A když si představím, co by to udělalo... Průšvih ve školní jídelně by byl proti tomu jen malá muška!"

"Hele - támhle je nějaké jezero!" ukazoval Oldovi packou psík.

Podivná vegetace jižně od nich skutečně končila na břehu, ale nevypadalo to na jezero, spíš to byl břeh moře.

"Myslíš - spláchnout to?" pochopil Olda. "Dobrý nápad! Zkusím to ze sebe smýt."

Změnili směr k vodní hladině, která se jim v dálce objevila. Při jejich rychlosti jim cesta naštěstí netrvala dlouho a Olda začal prudce sestupovat. Jezero nebo moře, druhý břeh nikde neviděli, ale hlavně že je tu voda a je jí dost.

"Počkej na mě," žadonil úplně holý pejsek a spouštěl se za ním.

"Zůstaň nad vodou a dávej pozor," požádal ho Olda. "Ty se snad potápět nepotřebuješ."

Psík tedy zabrzdl dvacet metrů nad hladinou a Olda šipkou vletěl do vody.

Brrr, ta byla ale studená! Olda ihned změnil směr nahoru. Tak ledovou vodu nečekal.

"Oldo, vyleť z té vody!" křičel na něho telepaticky psík. "Je v ní něco hrozně velkého a nějak moc rychle se to blíží!"

Olda vylétl z vody a pokračoval šikmo vzhůru. Přitom spatřil na hladině kromě kruhů, které pocházely od něho, rychle se blížící šípovitou vlnu. Náhle se za ním z vody vymrštilo cosi obrovského. Vylétlo to dobrých padesát metrů z vody, bylo to celé šedé, ale na začátku to mělo obrovskou zubatou tlamu a ačkoliv se oba od vody vzdalovali, rychle se to k nim blížilo. Do tlamy tyrannosaura by se vešli oba, ale tohle bylo větší než velryba, tam by se asi vcelku vešel i dálkový autobus.

Olda zbledl. Vzpomněl si na radu Bísíáji udeřit útočící bestii přímo do mozku, ale to by musel nejprve vědět, kde tahle obluda mozek má, pokud má vůbec nějaký! Raději vylétl výš, předletěl i Čerta, ačkoliv ten také nabral směr pryč od obludy. Oba se současně změnili ve dvě klubka modravého ohně, ale tlama neuhnula a šla po nich jako buldok. Zblízka viděli už jen tu krvavě červenou rozevřenou tlamu s bílými trojúhelníkovitými zuby a Oldovi se udělalo mdlo, když si představil, že by se o vteřinku opozdil.

Naštěstí se jim podařilo zvýšit rychlost. Obrovská tlama zůstala pozadu a začali se od ní vzdalovat. Obluda asi mozek měla, neboť pochopila, že jí uniknou. S úděsným mlasknutím to své ozubené nádvoří sklapla a zastavila se. Pak teprve začala v podobě šedivého sloupu, teď už aspoň sto metrů vysokého, padat zpět do vody, až se bílé gejzíry rozstříkly do všech stran.

Oba se ve výšce roztřáslí zimou a prožitou hrůzou.

Tenhle svět tedy rozhodně nebyl přívětivý!

Teď už se Olda nezdráhal, když Čert zarputile trval na návratu. Otevřeli si bránu zpět do světa keramických domů a snesli se dolů.

"Tedy, tady to smrdí!" prohlásil Čert.

Přistáli poblíž jakési jámy, ale když do ní Olda nahlédl, s hrůzou zjistil, že je v ní na dně souvislá vrstva - mrtvol. Moc toho vidět nebylo, jen spousta kostí a mezi nimi hnědé, zřejmě shnilé maso. Hemžila se po tom vrstva jedovatě zelených červů.

"Čerte - tohle ti tady tak smrdělo?" zeptal se psíka a ukázal mu dolů.

"Jo," štěkl psík. "Oldo, přiznám se, vůbec se mi to tu nelíbí. Nepůjdeme raději domů? Nerad bych tady zůstal jako ti dole..."

Olda se rychle rozhlédl, ale pak souhlasil.

"Máš pravdu," řekl. "Myslím, že pro dnešek už bylo horrorů dost."

Vzletěli, udělali si bránu ve výšce a brzy nato se snesli k Oldově zahrádce. Olda navrhl ochutnat jeden z prvních plodů salámovníku a Čert samozřejmě nebyl proti. Vylepšili si tím aspoň rychle psychický stav a pozvedli si náladu nad bod mrazu.

"Některé světy jsou docela příjemné," rozumoval Čert, když dojídali. "Snad jednou taky narazíme na svět, kde budou i psi a hlavně fenky. Ale některé světy - hanba mluvit! Obrovské elektrické kočky, nebo ta vodní příšera... Co to vlastně bylo?"

"Nevím," přiznal Olda. "No - dostali jsme dnes opravdu důrazné varování. Dopadlo to ještě dobře, ale příště by to mohlo dopadnout hůř."

Měsíc byl kdesi pod obzorem, proto otevřel bránu Čert, který se na podobzorový měsíc lépe zaměřoval.

"Poslyš, to zas bude řečí!" uvažoval psík. "Tvoje smečka tě bude jistě hubovat!"

"To bude," povzdychl si Olda. "Ale co ty? Jestli takhle nahatý potkáš nějakou fenku, to aby ses hanbou propadl do země, ne?"

"My psi si to tak nebereme," odfrkl si Čert. "Neslyšel jsi o úplně holém psím plemenu? Prý se jim říká naháči."

"O těch jsem slyšel," přikývl Olda. "Ale do dneška jsem žádného neviděl. Až teď... no co se dá dělat, jdeme domů, dopít ten kalich hořkosti do dna..."

"Tuhle metaforu neznám," ucukl Čert.

"Ta asi není od andělů," řekl Olda. "Některé metafory jsou možná starší, jiné novější. Tahle s kalichem je sotva dva tisíce let stará."

"I to je dost," odsekl Čert. "Ale víš, co je horší?"

"Co myslíš?" podíval se na něho Olda.

"Že si to ověříme dnes a na sobě."

Spojenec

Jak Olda čekal, průšvih se samozřejmě konal. A bylo jich hned několik.

První nastal doma. Matka nad oběma jen spráskla ruce.

"Co jste to vyváděli?" vyjekla, jen vstoupili do dveří.

Oldovi nezbylo než přiznat barvu. Objevovali cizí světy - a takhle to dopadlo.

"A co kdybyste se tam rozpustili úplně?" vybuchla maminka. Potom - jak Olda musel logicky uznat - začala brečet.

"No - dopadlo to ještě dobře," utěšoval ji, ale to nestačilo.

"Dopadlo... to vidím!" podívala se na něho utrpeně. "Vypadáš jako vetřelec z jiného světa. A podívej se na toho chudáka psa!"

Pes se třásl zimou, i když na něho hodila starou osušku. Naháči jsou na svou nahotu zvyklí od štěněte, Čert na to nebyl zvyklý a kožich mu očividně chyběl.

"Narazili jsme tam na něco, co se živí rohovinou a chlupy," začal jí vědecky objasňovat Olda. "Čert přišel o drápy a chlupy, já o vlasy a o nehty."

A ukázal mamce prsty, kde mu z nehtů zůstaly jen měkké plošky.

"A co kdyby vás to sežralo úplně?" vybuchla.

"My už tenhle svět vynecháme," ujišťoval ji Olda.

"Vynecháte? Vy v tom nerozumu chcete pokračovat? To tedy ne!"

"No - pokračovat nebudeme," upřesňoval to Olda. "Objevíli jsme už víc příjemnějších světů, s nimi si nadlouho vystačíme."

"Neměli byste chodit nikam," řekla maminka. "Říkáte - příjemnější. Neznamená to, že je jen pořádně neznáte? Co ten výbuch ve školní jídelně? Nemyslel sis, že je svět chobotnic taky v pohodě? A co se ukázalo? Jak málo chybělo, aby v té jídelně byli mrtví? Stačilo, aby ta střepina šla níž a vletěla do žáků, místo aby se zasekla do stropu. To bys chtěl?"

"My už si dáme pozor," sliboval Olda, ale marně. Ani přivolaný tatínek nejevil snahu po pochopení a další výzkumy Oldovi kategoricky zakázal.

Další průšvih na Oldu čekal večer v nemocnici, kde jako holohlavý vzbudil nežádoucí pozdvižení. Sestřičky sice Oldovi opatrně dovolily potěšit obvyklé tři pacienty, ale zavolaly si na to primáře, aby se na Oldu podíval.

"Oldo, Oldo - co to má znamenat?" usmál se na něho primář. "Že by ses zrovna ty dal ke hnutí skinheads? To bych do tebe neřekl."

"To byla jen menší nehoda," ujišťoval ho Olda.

Pak mu vyprávěl, jaké dobrodružství na neznámém světě dnes ráno zažili.

"Poslyš, Oldo," zvažněl primář, "Pojď ke mně do pracovny!"

Olda sebou trochu trhl, ale primáři vyhověl. Čerta vzal s sebou, aby psa zbytečně nikdo z pacientů neokukoval.

"Víš - nechtěl bych tě znepokojovat, ale - není to žádná legrace," začal primář, když byli spolu sami. "Nevíš, co tyhle neznámé světy udělají a především - co se na nich vyskytuje. Co kdyby tam bylo něco horšího?"

"My už jsme s Čertem doma slíbili, že toho necháme," ujišťoval ho rychle Olda.

"No - bylo by to rozumné," pokračoval primář. "Mohli byste z takového světa přinést na Zem smrtelné bakterie a vyhubit tady všechno živé. To tě nenapadlo?"

"Takové bakterie jsou prý hlavně na venušských světech," ujistil ho rychle Olda. "Víme to od andělů - ale tam my

nechodíme."

"Hlavně na venušských světech... to nevylučuje, že by takové bakterie nemohly být i na světech, kam chodíte."

Olda musel přiznat, že Bísíája byla lépe vybavená než on a navíc byla opatrnější.

"Měli jsme se držet světů, které nám andělé předem bakteriologicky prozkoumali," řekl se sklopenou hlavou. "Narazili jsme ale na nepříjemný svět plný zemětřesení, proto jsme se uhnuli tam, kde to prozkoumané nebylo."

"Oldo, Oldo!" vzdychl si lékař a podíval se na něho přísně. "Tobě nedošlo, že bys mohl zničit celý náš svět? Děláš neuvěřitelné ztřeštěnosti. I když uznávám, že jsi rozumnější, než se dá od dvanáctiletého kluka čekat, tohle rozumné nebylo."

"Kdyby tam bylo něco opravdu smrtícího, asi bychom se nevrátili," řekl Olda.

"Anebo ano. Víš snad, čemu se říká inkubační doba?"

"Vím," řekl Olda a leknutím jen naprázdno polkl. "Myslíte, že by se bakterie projeví, až by bylo pozdě?"

"Přesně to si myslím," přikývl primář. "Asi by bylo lepší vás teď oba zavřít na infekční oddělení do karantény, jestli se na vás něco dodatečně neprojeví. Kosmonauty po návratu z měsíce také zpočátku drželi v karanténě - a to je měsíc považovaný za mrtvé těleso! Jen se obávám, že je na to pozdě. Kde všude jste se tady mezi lidmi toulali?"

"Nechci se vám příliš plést do debaty," pomyslel si Čert - ale tak, že mu oba rozuměli. "Kdysi mi to andělský přítel vysvětloval. Jedna funkce xeri, těch nových ohnivých jater, co jsem od něho dostal a Olda je má ode mě, zajišťuje zvýšení odolnosti proti bakteriím. Není to absolutní, aby chránily před čímkoliv, ale - buď jsou bakterie silnější, pak by z nás za chvíli udělaly kupičku hnoje, nebo je silnější xeri a pak je spolkně. Vylučuje to ale, aby se množily v těle. Přítel mi tvrdil, že s tím nemůžu onemocnět žádnou nemocí, způsobovanou bakteriemi. Nechci se moc hádat, ale kdyby tamten žlutý prášek byly bakterie, mohly by na nás spolykat jen mrtvé části těla - jak se ostatně stalo."

"No jo - ale vždyť se na nás ten prášek držel," namítl Olda.

"Stačilo udělat na okamžik ohnivou stěnu," řekl psík. "Udělali jsme ji oba, když jsme se chtěli zbavit té vodní obludy, takže - žádné bakterie už nejsou."

"A proč jsi mi to neřekl, když to víš?" vybuchl Olda. "Proč jsi mi navrhoval, abych to spláchl? Vždyť to mohlo skončit - no, víš jak!"

"Protože ses mě na to neptal," odsekl psík. "Kdyby tě napadlo, že to jsou bakterie, mě by hned napadlo, že je musíme spálit. Copak já vím, že bakterie vypadají jako žlutý prášek?"

To sice měnilo situaci, Olda i primář si mohli oddychnout, ale nic to neměnilo na faktu, že průzkum neznámých světů je na dva nezkušené průzkumníky přece jen nebezpečný.

"Měli bychom otestovat aspoň pár vzorků," řekl primář tónem, nepřipouštějícím odpor.

Olda tedy neprotestoval, zejména když odběr prováděl primář sám a omezil se na to, že ho tyčinkou s vatou trochu podrbal na hlavě a na rukou.

"Odesu to do laboratoře sám," sliboval. "Jednak na ně osobně dohlédnu, za druhé by tě dnes vyhodili, že není pracovní den - a já bych to neodkládal ani o hodinu. Jak to dopadlo, to ti řeknu, hned jak se to dozvím. Ale upřímně - měl bys takových ztřeštěností nechat."

"Asi toho necháme," sliboval Olda smířlivě. "Beztak jsme těch světů objevili víc, než se mohlo všem objevitelům za celou historii lidstva zdát. Do každého jsme přitom jen nahlédli, při pořádném průzkumu by to byla zaručená fuška na pár desítek let."

"Víš, Oldo - ty by ses měl více věnovat léčení tady na Zemi," řekl primář vyčítavě.

"Copak se tomu nevěnujeme?" pokrčil Olda rameny. "To se přece nevylučuje. Můžeme každý den vydat tři dávky vesmírné energie, na víc beztak nestačíme. No - a po celý zbytek dne se můžeme toulat po okolních světech."

"Ale když vydáte nějakou energii na ohnivou stěnu, musí vám chybět jinde, ne?"

"Nemusí," opáčil Olda. "Ohnivou stěnu dělá xeri, to je jiný orgán než idarchon. Ty dva jsou na sobě nezávislé. Idarchon sice dodává do xeri energii, ale dělá to jako vedlejší činnost, neunavuje se tím."

"Dobrá, dejme tomu..." zabručel primář. "V každém případě bych vám doporučil další výlety omezit, nebo rovnou zarazit. Uznej, že jste riskovali víc než bylo vhodné."

Olda to uznal.

"Mám ještě na jednom světě něco rozdělaného, co bych nerad přerušil," světil se. "Ten svět není daleko od Země, dostanu se tam skrz jedinou měsíční bránu. Říkám mu Zahrádka a zkouším tam pěstovat rostliny od chobotnic. Tvrdily, že jsou nám geneticky přizpůsobené a mohly by nám hodně pomoci."

"Geneticky modifikované rostliny - to je přece vážný problém," pokýval hlavou primář. "To říkáš jen tak?"

"Jen tak," přikývl Olda. "Jednak dělám pokusy na cizím světě, takže by se žádná z těch rostlin neměla dostat na Zem proti mé vůli. Za druhé - nepochybují o tom, že nás chobotnice znají, už mi to předvedly. Za třetí, léky z těch rostlin by mohly znamenat úžasný průlom do našich léčiv."

"S léčiv by se mělo zacházet opatrněji," připomněl Oldovi primář. "Nejsou to hračky pro děti. Měli by se tím zabývat odborníci."

"Jistě," souhlasil Olda. "Sám bych se to testovat neodvážil. Na druhou stranu to může být něco, co za nějaké riziko stojí, nemyslíte? Chobotnice tvrdily, že to účinkuje tak dobře, že budeme hodně překvapení."

"Do testování léčiv bychom měli zapojit profesionály, nemyslíš?" zkoušel ho viklat.

"Ale ano," usmál se Olda. "Vždyť říkám, že bych to sám nestihal. Proto si myslím, že je dobře, když o tom budete vědět."

"Jistě," souhlasil primář. "Ale měl bych o tom snad vědět předem. Ne až ex post... tedy až když je to hotové. Nemyslíš? To už může být pozdě."

"Vynasnažím se," sliboval Olda.

Tím to - naštěstí - v nemocnici skončilo. Nebo si to Olda myslel.
Pořád ho ale čekaly další kola průšvihů...

První náznaky zažil Olda při venčení Čerta.

Maminka Čertovi ušila psí kabátek, aby mu nebyla zima - léto už bylo pryč a holý psík se venku trásl zimou. Což neznamenal, že by se vzdal venčení, to pes nikdy neodmítá, ani na smrtelném... koberečku."

Olda si také vzal čepici - a vyrazili.

Hned za silnici ale potkali Kateřinu Váňovou s jejím boxerem Rexem. Jakmile je Katka spatřila, začala se okamžitě smát.

"Co to má být?" ukazovala na Čerta.

"Psí dečka," odvětil Čert důstojně. "To bys měla poznat - při své inteligenci!"

"Jéžiš," okamžitě zvažněla Katka. "Co to bylo? To mluvil - pes?"

"Samozřejmě," odtušil vážně Čert. "Kdo jiný?"

"Oldo..." zděšeně se podívala na kamaráda a úplně se zajíkla. "Co je to s tebou?"

Nejspíš byla tak zaujatá holým Čertem, že až teď, když hledala u Oldy vysvětlení, jak je to možné, že pes mluví, zpozorovala konečně, že není všechno v pořádku ani s ním.

"Měli jsme s Čertem nehodu," vysvětloval ji klidně Olda.

"Nehodu? Jakou nehodu?"

"Dostali jsme se do maléru," řekl Olda. "Neboj se, zarosteme rychle. Čert beztak touhle dobou mění srst za zimní, aspoň nemusíme pořád zametat psí chlupy."

"Co jste to ale...?" vyhrkla Katka.

"Byli jsme se podívat v cizím světě," ujistil ji Olda. "No - a bylo to tam trochu drsnější než jsme čekali. Spolklo mi to vlasy a Čertovi chlupy. Už jsi někdy viděla ruku bez nehtů? Podívej se!"

Natáhl k ní ruku, ale Katka před ním jen o krok ustoupila.

"Byli jste v cizím světě?" dívala se na Oldu jako na dvouhlavé tele. "Teda - ne že by se o tom ve škole nemluvílo, ale měla jsem to za normální kecy! Stejně jako že tvůj pes mluví."

"Jak sama vidíš a slyšíš, úplné kecy to nebyly," ujistil ji Olda.

Také boxer Rex Čertovi raději uhnul s cesty, ačkoliv by dřív sebevědomě očekával, že mu naopak půjde s cesty Čert. Zřejmě na něho zapůsobil instinktivní strach z neznáma.

"Poslouchej, Oldo," nechtěla se Katka rozloučit, aniž by se dozvěděla víc podrobností. "Co je to za cizí světy, kam chodíte?"

"Viš... ošival se Olda, "teorie paralelních vesmírů je moc vysoká matematika, než abych ti to dokázal populárně vysvětlit. Prostě - souběžně s naší Zemí jsou v jiných dimenzích tisíce Zemí, o kterých dlouho nikdo nevěděl. Mezi sousedními - ve smyslu souběžnosti vesmírů - se dá otevřít brána a když to dokážeš, můžeš souběžný vesmír navštívit. Je to tam podobné jako tady - je tam slunce, někdy i měsíc, souběžné země bývají skoro stejně velké, většinou mají dýchatelné ovzduší a dá se na nich vydržet. Jsou tam oceány, jezera i řeky, prostě - světy jako náš. Jen tam nemůžeš očekávat lidi, jako jsme my. Někde jsou aspoň rozumné chobotnice, jinde ani ty ne."

"A ty tam chodíš?" pochopila.

"Jo," řekl Olda. "Umím otevřít bránu mezi sousedními vesmíry a občas tam chodím. Už jsme jich s Čertem navštívili víc. S inteligentními chobotnicemi jsme se docela skamarádili. Nejsou ale všechny světy příjemné, některé jsou - trochu drsnější."

"A co se vám tam vlastně stalo?"

"Snad to vidíš sama, ne?" pokrčil rameny. "Než jsme se stačili polekat, spolykalo to na nás všechny vlasy, nehty, chlupy i drápy."

"A kdybys tam byla s vámi - byla bych teď taky holohlavá?"

"V lepším případě - kdybys to přežila - nejspíš ano," potvrdil jí Olda.

"A v horším případě?" zarazila se.

"V horším bys byla po smrti," řekl Olda nevzrušeně. "Mohla by ses tam rozpustit, nebo by tě spolkla žraločí velryba, co chtěla spolknout i mě."

"Velryby člověka spolknout nemohou," opáčila rychle. "Hrdinová to říkala."

"Naše pozemské velryby ne," souhlasil Olda. "Tam ale byla obluda větší než velryba, ani nevím, jak přesně dlouhá. Tlamu měla už sto metrů vysoko a ocas pořád ve vodě. V těch světech žije ledacos. Můžeme tomu říkat jak chceme, bude se to leda vzdáleně podobat tomu, co známe ze Země. Potkali jsme tam třeba tyrannosaura. Nejspíš nebyl stejný jako ti, co kdysi chodili po naší Zemi, ale když potkáš ještěra pět metrů vysokého, co chodí po zadních nohou a má zubatou tlamu, že by se tam člověk vešel vcelku, nejspíš tě taky napadne nazývat ho tyrannosaur."

"To že jste tam potkali?" podívala se na něho nevěřicně. "A ono vás to nesežralo?"

"Nesežralo, když jsme tady," opáčil Olda. "Možná se po škole povídá, že umím létat. To taky není kec. Umíme to oba. Stačí vznést se do výšky a ty potvory na nás nedoskočí."

"Proč jste tedy... oba holohlaví?"

"Nezvládli jsme to," pousmál se trochu trpce. "Bylo to zkrátka - moc nečekané. Není to nic vážného, jen budeme nějakou dobu blbě vypadat."

"Poslyš, Oldo," řekla Katka trochu tišším hlasem, "Manča říkála, že hledáš někoho, kdo by šel s tebou..."

"Ani to není kec," odtušil Olda. "Manča chtěla něco vědět a něco jsem jí tedy předvedl. Ale po tomhle si asi dáme s objevováním nových světů pokoj."

"Vy už tam nepůjdete?"

"Samozřejmě že půjdeme," opáčil Olda. "Narazili jsme sice na pár nepříjemných světů, ale objevili jsme už i několik příjemných a s těmi bychom si mohli nadlouho vystačit."

"Vážně jste objevili nějaké příjemné světy?"

"Dá se to tak říct," kývl. "Už jsme se také domluvili s nějakými rozumnými domorodci, i když to nejsou lidé. Není to všude o krk. Jen někde."

"Manča ale říkala... že máte oba něco navíc..." otrásla se Katka. "Že jste něco divného dostali od nějakých mimozemšťanů..."

"Říkala to správně," odušil lakonicky Olda. "Máme něco od mimozemšťanů. Už to ale umím udělat taky."

"Ty bys..." zarazila se Katka a podívala se na Oldu dost vyděšeně.

"Jestli chceš, upravím tě taky," řekl klidně.

"No, víš... my už musíme s Rexem domů," zamlouvala to honem.

"Tak ahoj," zvedl ruku na pozdrav. "Kdyby sis to náhodou rozmyslela, přijď. Jistě víš, kde mě najít. Kdo se bojí, nesmí do lesa."

"Jó... to jistě," otáčela se raději honem k domovu.

"Pojď, Čerte," obrátil se Olda na psa. "Nebudeme si dělat iluze, že by Katka přišla."

"Náhodou - vypyťvala se, jako kdyby měla chuť to zkusit," opáčil Čert.

"Prosím tě - podívej se, jak upaluje domů!"

"Upaluje," řekl Čert smutně. "Ta už nepřijde."

"No - po tomhle asi nemá smysl chodit ani za ostatními," zhodnotil to Olda. "Musíme počkat, až trochu zarosteme. Takhle to každého jen odstraší."

V neděli večer volal Oldu telefonem primář z Vínohrad. Oznamoval mu, že bakteriální testy byly všechny negativní, ale připomněl, že by to příště nemuselo dopadnout tak dobře.

Olda mu od srdce poděkoval. Tahle oficiální zpráva byla dost důležitá, aby ho nemuselo trápit nečisté svědomí. A taky - možná - hororové sny.

Víkend skončil a Olda šel opět do školy. O jeho nehodě vědělo pět - šest lidí. Někteří, jako Katka nebo Ivan, ho během víkendu zahlédli, jiní to věděli od nich.

Olda se ale musel obrnit ledovým klidem vůči posměváčkům Édovi s Karlem, kteří se vděčně chopili krásné příležitosti k pošklebkům.

Vtipy o holých lebkách jen pršely a Oldovi nezbylo než je ignorovat. Až se nakonec po jednom (podle mínění Édy obzvlášť podařeném) vtipu na posměváčka Karla obrátil:

"Poslyš, chceš se ke mně přidat? Můžeme začít hned - a do zítřka budeš mít hlavu holou jako já, chceš?" navrhl mu.

"To bych se musel nechat!" odsekl spatra Karel.

"Ale, ale, člověče!" opáčil Olda. "Snad si nemyslíš, že proti tomu stihneš něco udělat? Oholí ti to nejen vlasy, ale i obočí - ani se nestačíš polekat!"

"Jen to zkus na mě sáhnout!" ohradil se prudce Karel. "Uvidíš!"

"Proč bych na tebe sahal?" opáčil Olda útrpným tónem. "Copak jsem primitiv? Ani se tě nedotknu - a přece tě doma nepoznají! Děv gibdlunůč dretozi! Uvidíme zítra!"

Natáhl přitom prsty proti Karlovi, pak spustil ruce dolů a opět si pohodlně sedl.

"Hele - co to bylo?" vyjekl Michal Langmajer.

"Černá magie!" odušil Olda temně. "Řekl si o to sám!"

Karel se okamžitě stáhl do své lavice a zaraženě odtud Oldu pozoroval. Éda se rychle usadil vedle něho a také už neřekl ani slovo.

"Jakápak černá magie?" vrtěl hlavou Michal. "Žádná neexistuje!"

"Jak se to vezme," řekl Olda. "To zaklínadlo mám náhodou od chobotnic z druhé Země. Jestli nefunguje, nic se nestane. Uvidíme zítra."

"No jo... ale co když se něco stane?" starala se Jitka Kučová, která Oldovy čáry zažila na vlastní kůži a věděla, že je nesmí brát na lehkou váhu.

"Tebe se to netýká," odpálil ji Olda.

"Týká, abys věděl," ohradila se zprudka. "Jestli tě necháme beztretně škodit, bude to čím dál horší a nakonec..."

"Neslyšela jsi?" přerušil ji Olda. "Černá magie neexistuje! Nech si to tady od Michala vysvětlit. Já to ostatně tvrdím taky."

"Tak jak to, že to používáš?" vybuchla. "Už jsem to zažila, neříkej, že to nic není!"

"Používám to jen když mě někdo vyprovokuje," opáčil Olda. "Ale ani pak to není čistá černá magie, jen obyčejná mimozemská technologie. Ale účinkuje!"

"Hele, nech toho," zkusila to Jitka s prosíkem. "Dyť ti nic neudělal!"

"Já jemu taky ne," podotkl Olda. "Co se má co do mě navázat?"

"Poslyš, Oldo," přidala se důrazně k Jitce i Máňa Hadrbolecová. "Jedny lidi uzdravuješ, jiným bys škodil? To přece nejde dohromady! Odvolej to!"

"Já mu přece neškodím," řekl Olda smířlivěji. "Jestli chceš - dobře, odvolávám to."

S Máňou se hádat nechtěl a raději ustoupil - respekt si už ostatně získal dost velký.

"Hele, Manči - co to mělo být?" obrátila se na spolužačku Jitka. "Kdo koho uzdravuje?"

Olda zvedl útrpné oči ke stropu, ale Máňa už to nemohla vzít zpátky.

"Olda uzdravuje lidi," řekla odhodlaně s vědomím, že se může sama vystavit posměchu. "V nemocnici. Já to viděla."

Doktoři tomu říkají zázraky!"

"No počkej - to snad ne!" zarazil ji Michal. "Zázraky neexistují!"

"Neexistují," přikývla Marie. "Ale zázračné uzdravování ano. Olda to s tím svým psem provozuje už od prázdnin. Léčí i případy, které sami doktoři vzdávají!"

"To je snad nesmysl," oponoval jí Michal.

"Jaký nesmysl?" odsekla Marie, rozzlobená, že jí nikdo nevěří. "Posílá na lidi nějakou kosmickou sílu. Jasně jsem to viděla nejméně třikrát! Vždycky se od toho až rozsvítí a lidi se pak rychle uzdravují. I z nemoci, které sami doktoři považují za nevyléčitelné!"

"Prosím tě - jak by to dělal?" neustupoval ani Michal.

"Hele, Mišo, ty jsi neviděl Oldu tady ve třídě lítat?" vyjela na něho Marie. "To snad viděli všichni! Olda má prostě schopnosti, jako nikdo jiný!"

"Například uzdravovat," ušklíbl se Ěda.

"Nesměj se tomu, ty moulo... docela věřím tomu, že by mohl i škodit. Jestli přijdete do školy ráno oba holohlaví, vůbec se tomu nebudu divit! Patřilo by vám to!"

Ěda okamžitě zbledl a stáhl se.

"Můžeš tedy někomu škodit, nebo ne?" udeřila Jitka přímo na Oldu.

"To jsou dvě různé otázky," vykrucoval se Olda.

"Jaké dvě?" opáčil Michal. "Já jsem slyšel jen jednu! Neumíš počítat?"

"Jsou to dvě otázky v jedné," trval na svém Olda. "První je, jestli bych fyzicky dokázal někomu ublížit. Na tu otázku je jasná odpověď - Ano! Zabiju holýma rukama i tyrannosaura! Druhá otázka je, jestli bych si srovnal se svým svědomím ublížit člověku. Odpověď je taky jasná - Ne. Leda kdyby to byl nějaký darebák a ohrožoval jiné lidi."

"To je ovšem čistá teorie," ušklíbl se Ěda.

"Všechno je čistá teorie," odtušil Olda. "Lítat neumím, zapalovat notesy na dálku taky ne, otevírat brány do jiných vesmírů jsem nikdy ani nezkoušel..."

"Počkej - ale vážně!" zarazil ho Michal. "Kdybys uměl uzdravovat lidi, měl bys toho využít! Vždyť by to bylo něco úžasného!"

"Olda přece chodí uzdravovat lidi do nemocnice," odvětila Marie. "Byla jsem tam s ním a všechno mu dosvědčím."

"Co jsi tam s ním dělala?" zamračil se Michal.

"Já? Nic," podotkla. "Jen jsem to chtěla vidět. Uzdravoval on, s tím svým černým psem. Bylo to ale hodně tajemné - a taky trochu děsivé. To nepozemské světlo - a pes byl stříbrný..."

"Opravdu myslíš, že ho to naučili mimozemšťané?"

"Jistě, když to naši doktoři neznají..."

Další dohadování přerušil zvonek a všichni se rozprchli do lavic.

Třídní Hrdinová vešla těsně po zazvonění a jen se krátce rozhlédla po třídě, už věděla, že něco nehraje.

"Ale, ale! Zase Olda!" zahrál jí kolem rtů úsměv. "Copak je to za překvapení?"

Třída byla zticha.

"Na otázku se snad sluší odpovědět," přešla Hrdinová do přísnějšího tónu.

"To bylo - na mě?" ujišťoval se honem Olda.

"Na koho jiného?" opáčila třídní. "Copak jsi to zase prováděl?"

"Menší nehoda v paralelním vesmíru," přiznal Olda. "Ve druhém od měsíční rozbočky za Zahrádkou, což je od Země buď čtvrtý svět přes normální brány nebo druhý přes měsíční."

"A co ti tak krásně oholilo hlavu? Poslyš, Oldo, kdyby to bylo záření, nebyly by s tím žerty!" řekla už docela vážně.

"Záření to nebylo," řekl rychle Olda. "Jen hodně agresivní bakterie. Konzultoval jsem to už v nemocnici a zdá se, že to není tak nebezpečné, jak to vypadalo."

"Aha. Tak ono to vypadalo ještě nebezpečněji?"

"No, primář Alexijev mě málem zavřel na infekční, ale už se to asi vyřeší i bez toho."

"Na infekční? Měl snad podezření, že jsi nemocný?"

"To ne - ale první kosmonauty po návratu z měsíce taky drželi v karanténě, než nabeton zjistili, že tam žádné bakterie nejsou."

"Tebe ale nikdo v karanténě nedržel, ne?"

"Ne, ale - pár vzorků si ode mě pro jistotu vzali. Všechny byly negativní."

"No - je vidět, že tam měl aspoň někdo rozum," řekla třídní. "Ale je taky vidět, že je to také znepokojilo. Oldo, Oldo, všem jenom přiděláváš práci!"

Olda jen sklopil hlavu. Na těch výtkách cosi bylo, i když se zatím nic zlého nestalo.

Hrdinová se s tím naštěstí spokojila, nechala Oldu Oldou, kývla, aby se posadil a začala normální hodinu. Tím to pro ni zřejmě skončilo.

Odpoledne ale na konci poslední hodiny vyvolal Oldu školní rozhlas do ředitelny a tam výslech pokračoval.

"Dohodli jsme se snad, že nebudeš v těch nebezpečných pokusech pokračovat," udeřila na Oldu ředitelka Faustová.

"Dohodli jsme se, že nebudu nikoho ohrožovat," opravil ji drze Olda. "Spolužáky přece neohrožuji. Leda sebe a svého psa, ale ten chodí se mnou dobrovolně a neprotestuje."

"Dobrovolně - pes?" podívala se na něho ředitelka přísně.

"Čert má trochu větší inteligenci, než je u psů běžné," trval na svém Olda. "Umí mluvit a můžete si ho vyzkoušet z kuželoseček, tam ještě jeho znalosti sahají."

"Psa nechme stranou," řekla přísně ředitelka. "Riskuješ přinejmenším svůj život, ale i to je nepřípustné, chápeš?"

"Riskuji méně než při přecházení přes ulici," odpověděl Olda. "To je nebezpečnější. Podle všech statistik zemřelo na ulicích podstatně víc dětí než v cizích vesmírech."

Ředitelka při těch slovech zalapala po dechu. Co na tohle mohla odpovědět?

"Slyšela jsem něco o bakteriích," pokračovala, když se trochu vzpamatovala. "Nemohly by být nebezpečné ostatním lidem?"

"Mohly," souhlasil Olda. "Ovšem jen za předpokladu, že by se dostaly na Zem."

"No právě! A co kdybys je sem zavlekl právě ty?"

"To se dá vyloučit," opáčil klidně Olda. "Kdyby byly bakterie tak agresivní, aby mě tam ohrožily, udělaly by ze mě hromádku rosolu, ale nevrátil bych se a na Zem by se nedostaly. Ve všech ostatních případech mám schopnost cizí bakterie sežehnout dřív než se vrátím. Je to dokonalejší než karanténa při návratu prvních kosmonautů z měsíce."

"Obdivuji tvou jistotu, se kterou se srovnáváš s týmem dospělých odborníků, předem na všechno připravených," podívala se na něho přes brýle.

"Díky za obdiv," opáčil Olda drze. "Uvažte ale, že na rozdíl od pozemských odborníků používám mimozemské technologie. Co mi řeknete na to, že jsem mimozemskými prostředky prokazatelně uzdravil několik nemocných cukrovkou? Za normálních okolností je cukrovka na celém světě uznávána za nevyléčitelnou. Já ji léčím."

"Léčíš - cukrovku?" zarazila se ještě víc.

Pravda, Olda v téhle diskusi použil skutečně neobvykle velký kalibr.

"To myslíš vážně?" dodala po chvíli uvažování.

"Dva případy mám potvrzené, tři ne. Ale jen proto, že se mi to lékaři neodvážili přičíst, takže to zbaběle prohlásili za zázračné spontánní vyléčení."

"Poslyš, tohle je snad trochu silné vychloubání, nemyslíš?" vzpamatovala se konečně.

"Máte někoho známého s cukrovkou?" pokračoval klidně Olda. "Nechte mě vyzkoušet to na něm - a pak se můžeme dohadovat, jestli to bylo vychloubání nebo skutečnost!"

"Testovat na někom neověřené preparáty je nepřípustné," namítla.

"Nepoužívám žádné preparáty," odrazil ji Olda. "Jen kosmickou sílu. Budu stát se psem metr od něho. Nikoho se nedotknu, nikomu nebudu nutit žádný lék."

"Známého s cukrovkou náhodou mám," opáčila klidně Faustová. "Víš co? Dojednám ti malý pokus. Když se povede, omluvím se ti ve školním rozhlase. Když se nepovede, napíšeš tisíckrát větu Nemám se nemístně vychloubat zázraky. Něco za něco. Co ty na to?"

"Omluvu ve školním rozhlase neberu," zavrtěl po krátkém zaváhání hlavou Olda. "To nic neznamená. Co takhle - stornovat tu dvojku z chování?"

"To se ale ceníš!" opáčila ředitelka uznale. "Měla bych ocenit aspoň tu odvalu. Dobře, zvedneme tedy sázky. Když se ti to ale nepovede, nenapišeš tu větu tisíckrát, ale pět tisíckrát. A hezky rukou, rozumíš? Nemysli si, že ti to uznám, když to napíšeš počítačem! To by bylo moc jednoduché. Krasopisné napsání jedné věty může trvat pět vteřin, takže to bude trest - na osm hodin perné práce. Bereš?"

"Necelých sedm hodin," opovážil se ji opravit Olda.

"Počítám, že to nikdo na světě nedokáže bez únavy a ta by to zaručeně zpomalila," řekla tvrdošíjně ředitelka.

"Nepochybuj o tom, že to bude trest víc než dostatečný!"

"Já to za těch podmínek беру," řekl Olda pevně.

"Uvidíme, až to napíšeš," řekla ředitelka. "To už budeš třeba mluvit jinak."

"Já nic psát nebudu, paní ředitelko," řekl Olda tiše. "Já tuhle sázku vyhraju!"

"Uvidíme!" odpálila ho. "A nechci už slyšet o žádném cestování po vesmírech, i kdyby to bylo reálné jako kdysi gymnázium!"

"Mohu vám slíbit, že přestanu dýchat," řekl Olda. "Ale ne tohle."

"Musíš pořád provokovat?" podívala se na něho hodně přísně.

"To není provokace, to je upřímnost," řekl.

"Budiž - ale dost drzá," ujistila ho.

Olda si řekl svoje a teď už jen mlčel.

Výslech v ředitelně zdržel Oldu tak, že všichni spolužáci dávno zmizeli. Olda se přezul, vzal si kabát, který v šatně ještě osaměle visel, hodil si tašku na záda a vyrazil domů.

Před školou se k němu ale přitočila Máňa Hadrboľcová. Čekala ho za jedním ze sloupů, stojících před vchodem školy.

"Hele, Oldo, to je dost, že jdeš. Co bylo v ředitelně?" oslovila ho zvědavě.

"Teda - ty jsi ale zvědavá!" opáčil. "Kvůli tomu čekáš tady v té zimě?"

"No - mě to vlastně ani moc nezajímá," otočila hlavu stranou od Oldy. "Já jsem ti jen chtěla něco říct."

"No - když už jsi na mě kvůli tomu čekala, co to bude?" zeptal se Olda.

"Já jen - že jsem nikoho dalšího do tvé party sebevrahů nesehnala," řekla.

"A s tímhle jsi tu na mě čekala?" řekl Olda útrpně. "To snad mohlo počkat, ne?"

"Nemohlo," řekla rychle. "Povídám - nesehnala jsem ti nikoho jiného. Jen - sebe."

Olda zůstal překvapením stát - jako přimražený.

"Hele - to myslíš vážně?" podíval se na Marii udiveně.

"Vážně," opakovala. Také se zastavila a dívala se na něho vyzývavě. "Řekl jsi, že bereš každého. Už to vypadalo slibně, ale - po dnešku všichni ztratili zájem."

"Ty ne?" nechtěl tomu pořád uvěřit.

"Já ne," přisvědčila. "Tedy - nepočítej se mnou ve všem, na co si vzpomeneš! Výpravy mezi všežravé bakterie ani mezi tyrannosaurusy mě vážně nelákají. Ale mohla bych ti být dobrá v nemocnici. Tedy - jestli o mě ještě stojíš!"

"Říkal jsem ti ale, že to není jednoduché," opakoval své varování.

"To už vím," pohodila hlavou. "Všechno jsem si přebrala v hlavě aspoň stokrát. Jestli je pravda, že dokážeš dělat ty úpravy, co jsi o nich mluvil, já je беру. Jistě chápeš, že takové rozhodnutí není snadné - tak to ber taky, než si to rozmyslím."

"Dokážu to dnes líp než tenkrát," řekl tiše. "Ale potřebuji týden na přípravu. To není výmluva - to je nutnost. Ten týden budeš mít na rozmyšlenou. Doufám, že necouvneš."

"Proč týden?" zarazila se trochu.

"To je prostě nutnost," opakoval. "Technicky se to nedá zvládnout dřív. Musím si na to něco připravit a potrvá to zhruba týden."

"Ale - dokážeš to udělat, že ano?" ujišťovala se raději.

"Líp než tenkrát," ujistil ji. "Dobře - tak pojd'! Za chvíli nám jede autobus."

"Kam jedem?" zeptala se. "Do Vinohradské nemocnice? Dal ses na popáleniny, vid'?"

Beze slov se usmál, přikývl, otočil se a vykročil. Nedala se pobízet a šla vedle něho. Šli tak mlčky až na roh ulice.

"Hele - Oldo," začala nesměle, "to se ani nedivíš?"

"Divím," odušil. "Ale nedávám to na sobě znát. Pravda, viděla jsi toho víc než ostatní. Ale nečekal jsem, že zrovna ty..."

"Když mi bylo líto těch nemocných," vysvětlovala to. "Abys věděl, byla jsem se na tebe přeptat i ve Vinohradech, primář Alexijev mi o tobě uspořádal celou přednášku. Tvrdil mi ale, že to budeš moci dělat nejdřív až ti bude osmnáct let!"

"Tak mi to doporučila i chobotnice Aiwuy z paralelní Země," řekl Olda. "Jenže já jsem se naučil trochu víc riskovat. Nemluvím teď o průzkumu cizích světů. Bísíája, ta andělka, co mi dala idarchon a s ním sílu uzdravovat lidi, si se mnou troufla dávat vesmírnou sílu jednou denně. I to by možná stačilo, ale já to zkusil častěji. Pět dávek za den je ale příliš velká zátěž, především pro Čerta, nakonec jsme se ustálili na třech, výjimečně na čtyřech. Je to pořád třikrát víc, než na co si troufla andělka. A právě tak jsem ochotný riskovat - i s tebou."

"Primář Alexijev říkal, že to může být riziko i pro mě," odvážila se mu připomenout.

"Primář Alexijev pořád přesně neví, oč jde," řekl Olda a vážně se na ni podíval. "Budeš to vědět dříve než on, ale musím tě ujistit - dokážu to."

Na autobusové zastávce už je čekal podivný úplně holý psík oblečený do psiho kabátku. Marie se otřásla. Olda se s tím psem musel telepaticky domluvit, zatímco se nahlas bavil s ní. Nahlas ale neřekla nic. Nastoupili, našli si volná místa vedle sebe, posadili se a Čert se jim natáhl pod nohy. Chvilí jeli mlčky, ale pak to nevydržela.

"Poslyš - co vlastně dokážeš někomu dát?" zeptala se ho tak potichu, jak to bylo možné v hluku uvnitř autobusu.

"Říkal jsi, že telepatii dát neumíš..."

"To jsem dřív neuměl," přikývl. "Teď už to umím. Dostaneš ji taky, je to velice šikovný způsob dorozumívání."

"Říkal jsi ale, že se to musí dávat - někam do hlavy...?"

"Předtím jsem to neuměl," ujistil ji. "Naučily mě to až nedávno chobotnice."

"Tys byl u nich?" zeptala se celkem zbytečně.

"Taky se s nimi můžeš skamarádit," navrhl jí bezelstně.

Dojeli k nemocnici. Oldu už tam sestřičky čekaly, hned ho vedly dál.

"Dvě kakaa, koblihy a gulášek!" hlásila jedna vesele kamsi do chodby.

Marie vstoupila do pokoje hned za Oldou, zatímco Čert se protlačil dopředu. Na tomhle pokoji byli jen těžší pacienti, proto si jich nikdo ani nevšiml.

Olda s Čertem už to brali rutinně. Nechali si ukázat, kdo jejich pomoc potřebuje nejvíce, rozestavili se a spustili to. Rozdali tři porce volné energie a pak stejně tiše pokoj opustili.

Čert se hned hrnul na sesternu k misce a než tam ostatní došli, už si pomlaskával.

"Tady máte vy dva," zvala je sestřička ke stolku.

"Já jsem tu jen do počtu," odvážila se slabě protestovat Marie.

"To nevadí," ujišťovala ji sestřička. "Pro jedno kakao se nemocnice nepoloží."

"Jak to účtujete?" namítala Marie.

"Tím se nezatežujete," mávla rukou sestřička. "Olda nám tu dělá zázraky a my abychom pro něho neměli ani kakao? To by tak hrálo!"

Vypili tedy kakao, snědli koblihy a zvedli se k odchodu. Na Čerta čekat nemuseli, měl v sobě gulášek dřív než oni kakao.

"Zítřka ještě na JIPce, ale pak by to chtělo podívat se na pana Mokráčka, nějak mu to znovu zhnisalo," referovala Oldovi starší sestra. "A máte se stavít u primáře."

Cestu k primáři znali oba, brzy zakleпали na dveře a vzápětí seděli oba v křeslech.

"Zdá se, že to dobrodružství není takový průšvih," přivítal se primář s Oldou. "Všechno je negativní, nenašli vůbec nic. Podezírali mě, že jsem jim předhodil sterilní zkumavky."

"Za to může xeri," uvažoval Olda. "Když si poradilo s mimozemskými formami života, naše pozemské bakterie mu neodolají. Dalo by se možná využít i ke sterilizaci."

"Mohlo by to tak být," souhlasil primář. "A copak naše Mařenka? Přišla ses podívat, jak to Olda dělá?"

Marie trochu zrudla, ale neřekla nic.

"Ta už to viděla," ujistil primáře Olda. "Jako jediná ze spolužáků. Ostatní to nezajímá."

"Pomáhat nemocným není špatný úkol," pokýval hlavou primář. "Ale upřímně řečeno, tady jsme narazili na Tajemno v krystalicky čisté podobě. Jak to Olda dělá, neumíme běžným způsobem vysvětlit. Ta volná - nebo kosmická - energie odolává všem dostupným přístrojům a všem pokusům o její detekování."

"Ono se časem něco najde," mávl rukou Olda.

"Budeme muset něco udělat se školou," přešel hned primář na jiné téma. "Taky už si myslím, že ve škole, kterou nepotřebuješ, zbytečně ztrácíš čas. Zkusil bych si o tom pohovořit na lékařské fakultě, mám tam nějaké známé a spolužáky, aby něco vymysleli."

"Žádnou protekci nechci!" namítl Olda nesměle.

"Protekce by byla, kdybych ti pomáhal obcházet neznalosti," řekl primář. "To by jistě byla chyba, to ale dělat nebudu. Když ti pomohu obejít naši pověstnou byrokracii, abys sám prokázal, co v tobě je, nebude to snad nic zavrženíhodného. Nechci přece, aby ti prominuli nic jiného než věk, který neodpovídá současným běžným zkušenostem. Snad tě tam vezmou."

"Ty chceš jít - na lékařskou fakultu?" podívala se na Oldu udiveně Marie.

"Proč ne?" odvětil primář. "Je to možná neobvyklý případ, ale co je u Oldy obvyklého? Znalosti má dost velké, to mohu potvrdit. Možná bude potřebovat nějaké konzultace, snad pár praktických cvičení - i když některé může podle mého mínění vynechat, například z anatomie může dělat rovnou závěrečné zkoušky..."

"Kde ses to ale naučil?" vyjela si udiveně na Oldu.

"Něco od andělky, něco od chobotnic," odušil stručně Olda. "Něco zkoumáním sama sebe, víš přece, že se umím dělat průhledným. Jiní by za to asi dali všechno."

"Kdybyste se náhodou chtěla dát na medicínu, mladá slečno," usmál se primář, "poradil bych vám držet se Oldy a občas si nechat od něho něco předvést. Jeho prostředky jsou - jak bych to řekl - názorné jako nic jiného. To mohu zodpovědně posoudit."

"Škola bude proti," povzdychl si Olda. "Ředitelka Faustová řekla, že na studium nemám dost zodpovědnosti."

"A máš?" usmál se trochu primář. "Jistěže ne! Děláš nezodpovědné pokusy, touláš se po kdejakých vesmírech a můžeš mluvit o štěstí, že jsi přišel jen o vlasy. Myslím si ale, že učitelé dělají chybu, když čekají od dvanáctiletého kluka životní rozhled dospělého. Tyhle zkušenosti si musí nasbírat každý sám a pak teprve se dá uvažovat o zodpovědnosti. Potřebuješ k tomu samozřejmě čas. Ten ničím nenahradíš, i když jsi vyvedl průšvihů dost na to, aby ses aspoň z některých poučil."

"Vy to berete úplně jinak," řekla udiveně Marie.

"Jinak než kdo?" opáčil primář. "Jinak než učitelé? Ti mají jedinou starost - nabouchat žákům do hlavy co nejvíc vědomostí. Smutné je, že nepoznali, že jsou u Oldy zbyteční. Já se v nemocnici setkávám s něčím jiným - u nás se objevují celé životní romány. Smím tedy mít na život jiný pohled, nebo ne?"

"No - asi ano," přikývl Olda. "Vy kdybyste si promluvil s Faustkou, možná by otočila!"

"Nejprve se podívám na fakultu, ostatní až podle toho," usmál se primář. "Dobře, jsme domluvení, takže - ahoj zítra!" Zvedl se a vyšli ven. Čert právě pečlivě vylízával misku od guláše. Olda se na něho zadíval s podezřením, že mu sestříčky daly ještě jednu porci, ale pak pokrčil rameny.

Za chvíli spolu jeli mlčky autobusem domů.

"Poslouchej, Mančo," řekl Olda, když už viděli zastávku, kde měli vystupovat. "Já tedy začnu - doufám, že nebudeš litovat. Když se to povede, budeme na lékařské fakultě spolu a bude nám tam určitě veseleji."

"Vážně myslíš, že na to budu stačit?" zamračila se. "Já si to, bohužel, nemyslím. Možná budeš rád, když ti občas pomůžu místo Čerta."

Podíval se na ni s pobaveným úsměvem.

"Jestli se to povede," řekl a zvedl se, "budeš na tom jako já. Asi sis toho nevšimla, ale já už se bavím s Alexijevem dost na úrovni. Má u mě slíbené, že bude další na řadě na úpravu."

"Další?" podívala se na něho. "Proč až za mnou?"

"Protože jsem mu to slíbil, až mi bude těch osmnáct let," řekl Olda.

"A proč tedy ... už za týden?"

"Protože ses přihlásila ty," řekl Olda. "Prosím tě, neber to jako nějaký obzvláštní projev náklonnosti, to ne. Ber to, jako že nemůžu couvnout, když už jsem ti to slíbil."

Vystoupili z autobusu a ten odjel.

"Proč jsi mi to tedy sliboval?" zeptala se ho cestou k nároží, kde se museli rozejít.

"Protože jsem do poslední chvíle nevěřil, že řekneš ano," přiznal.

"A teď už věříš?" usmála se lišácky.

"Ne," řekl. "Ale můžeš mě ještě příjemně překvapit."

"Uvidíme - ty nevěřící Tomáši!" řekla a rozběhla se domů.

"Čerte! Jdeme!" obrátil se Olda na psíka, ale ještě se za ní chvíli díval, než vykročil.

"Uvidíme," řekl si pro sebe.

Pokus - a omyl

Příští poledne čekalo Oldu další pozvání do ředitelny. Tentokrát ne školním rozhlasem, vyřídila mu to osobně třídní

Hrdinová.

"Čas rozhodnutí může nastat," uvítala Oldu ředitelka. "Jak jsi na tom s odhodláním, co se týká léčení cukrovky?"

"Myslíte - ten pokus?" ptal se opatrně Olda.

"Jistě," řekla Faustová. "Nebo to chceš vzít zpět? To by sis měl rozmyslet dřív. Máš jen dvě možnosti: pokus nebo ta pět tisíckrát napsaná věta..."

"To ne... já jen, že tu nevidím žádného pacienta. Nebo máte cukrovku vy sama?"

"Nemám," ujistila ho. "Pacienta mám vedle."

Zvedla se a zavedla Oldu do kabinetu. Na pohovce tam ležela postava přikrytá dekou, takže Olda neviděl, o koho se jedná.

"Tady je pacient," řekla ředitelka. "Můžeš začít. Doufám, že ti nebude vadit, když se na to budu dívat. Jistě uznáš, že mě to zajímá."

"Dobře," řekl Olda. "Smím si na chvíli otevřít okno?"

"To je součást léčení?" podivila se.

"Ne - já jen, aby sem mohl můj pes... už sem si ho zavolal - já ho na to potřebuju."

"Oldo!" vyhrkla udiveně. "Jsme v prvním poschodí! Umí ten pes šplhat po fasádě?"

"Umí něco lepšího. Umí létat," řekl Olda a otevřel okno.

Dovnitř vletěl úplně holý psík, navlečený do psího kabátku. Ředitelka údivem zalapala po dechu a umlkla, tohle bylo na ni trochu silné kafe.

"Tak, Čerte - jedeme!" ukázal Olda psíkovi, kam se má postavit.

Ve tmavém kabinetě se na okamžik rozsvítilo. Pes i chlapec trochu pobledli, pak začali rychle dýchat.

"To je všechno," řekl Olda zadýchaně. "Další uvidíte do týdne. Můžeme jít?"

"Všechno?" divila se ředitelka.

"No, je jistá - a přiznám že nenulová - pravděpodobnost, že to nebude stačit," řekl Olda pořád ještě udýchaně. "Musel bych to za týden opakovat. To záleží od individuálního stavu."

"Dobře, pojd' ještě se mnou," pokynula mu ředitelka. "A ty tady počkej," obrátila se na ležící postavu.

Vrátili se do ředitelny i s Čertem.

"Říkáš, že uvidíme za týden - nebo za dva, kdyby to nestačilo," začala, když zase seděli proti sobě. "Zajímavé. Nevylučuješ možnost neúspěchu, ale zní to věrohodněji než kdybys mi tvrdil, že to bude naprosto zaručené."

"My ještě nevíme, proč to někdy trvá déle," řekl Olda omluvně.

"Kdo - my?" pozvedla k němu oči.

"Já a primář Alexijev z Vinohrad," řekl Olda. "My to spolu testujeme."

"Testujete to - na lidech?!" vyhrkla.

"Snad to nechcete testovat na krysách?" vybuchl Olda. "Nebylo by na ně kosmické energie škoda?"

"Ale na lidech... co kdyby to mělo nějaké - dejme tomu nepříjemné - účinky?"

"Má to většinou ty kladné," ujistil ji Olda. "Víme o jednom nepříznivém účinku, ten mi ostatně připomínal i chobotnice, ale - to je dost okrajová záležitost."

"Primář Alexijev..." opakovala ředitelka. "Zajímavé. Právě dnes se za tebe přimlouval. A co hůř - vyčetl mi do telefonu, že jsme zamítli tvou žádost o zproštění docházky do školy... Jako kdybych byla nějaká žába na prameni."

"On to snad tak zle nemyslel," řekl Olda rychle.

"On to tak doslova řekl," nedala se ředitelka. "Budu si muset dojít do Vinohrad, abych ho na vlastní oči poznala a přesvědčila se, že je skutečně primářem a že se za něho nikdo jiný nevydává, protože - tvrdil mi o tobě neuvěřitelné věci..."

"Co třeba?" zajímalo Oldu.

"Podle něho bys měl mít na svědomí šest lidských životů," řekla přísně. "Ne zničených, naopak. Tvrdil, že současná věda si obvykle neví rady při popáleninách většího rozsahu - ani si nepamatuji, kolik procent to říkal. Prý jsi uzdravil už šest takových, co by podle posledních vědeckých poznatků neměli nejmenší naději přežít. Co ty na to?"

"No - je to možné," řekl opatrně Olda.

"Počkej - jak to, možné?" podívala se na něho přísně. "Ty to ani přesně nevíš? Jak to?"

"Já se o to zásadně nestarám," odtušil Olda. "O vašem pacientu taky nic nevím. Prostě jsem použil kosmickou sílu - a ostatní nechám na jiných. Ti jsou snad za léčení placení, ne?"

"Takže ty uzdravuješ lidi - a jiní jsou za to placení?" podivila se.

"No a co?" opáčil Olda. "Účelem je uzdravovat, ne? Alexijev mi umožňuje pomáhat lidem, slíbil mi i jinou pomoc - mně to stačí."

"Nevycházím z údivu," vrtěla hlavou. "Momentálně jsi přece největší rošťák školy, jdeš z průšvihů do průšvihů, stížnosti jen prší - kdo to včera vyděsil Jolanu Čtvrtkovou kostlivou rukou, až musela večer na pohotovosti dostat sedativa? A ty zatím v nemocnici zachraňuješ lidské životy v počtu, že je to tak na státní významání. Co s tebou mám dělat?"

"Splnit slovo," řekl Olda. "Až zmizí ta cukrovka, smazat mi dvojku z chování."

"A když nezmizí?" vybafla na něho.

"Tak to zopakuj," řekl klidně. "I když ještě žádná cukrovka nepotřebovala dvojí dávku. Třetí dávku potřebuji jen hodně zažrané nemoci, jako leukémie, tuberkulóza nebo rakovina v posledních stadiích před smrtí... případně některá ochrnutí..."

"Leukémie, tuberkulóza, rakovina v posledních stadiích! Ty snad tohle léčíš?"

"Leukémii a tubery jen jednou, rakovinu už čtyřikrát..." opáčil Olda. "Na popáleninách se vedlejší nemoci moc často

nevyskytují."

"Leukémie, tuberkulóza a rakovina jako vedlejší nemoci?!"

"Mám slib, že mě Alexijev půjčí jinam, kdyby na popáleninách nebylo co dělat," řekl Olda. "Potíž je v tom, že Vinohradské oddělení popálenin je v Čechách příliš vyhlášené, vozí tam nejtěžší pacienty a je tam pořád plno."

"Máš asi pravdu, to se říká," vzdychla si. "No, já se o všem ještě trochu informuji a pak uvidím. Smazat tu dvojku z chování bychom asi měli už na přímluvu primáře Alexijeva, bez ohledu na ten poslední pokus. Ale ten by taky bodl, že?"

Manča na Oldu zase čekala venku a on už se ani nedivil. Nemusel si ani telepaticky přivolávat Čerta, ten s ním šel hrdě už ze školy. Nasedli na autobus a jeli.

V nemocnici rozdali obvyklé tři dávky, snědli svačinku a rozloučili se. Čert sice trochu brblal, že dnes dávají o jednu dávku víc než obvykle, ale Olda mu nad obvyklý nemocniční gulášek slíbil prémiovou jitrnici a pejskovi očička jen zajískřila.

"Dnes večer budou jitrnice?" ujistňoval se. "A dostanu k té jedné celé jitrnici i kůžičky ze všech ostatních?"

"Jak jinak?" ujistil ho Olda. "Kůžičky jsou přece vždycky tvoje."

Pejsek si radostí tak poskočil, až se Manča upřímně rozesmála.

Na rohu ulic, kde se rozcházeli, si ještě zamávali, ale pak spěchali domů.

Olda ten den přišel domů ve veselejší náladě. Před večeří rozmnožil mamince nákup, až to vysálo kosmickou energii ze širokého okolí.

U večere byl nezvykle zticha, jen si pro sebe spřádal plány pro nejbližší dobu. Všechny zato bavil Čert. Samozřejmě dostal jitrnici i všechny kůžičky - dostal by je v každém případě, nicméně psík to považoval za zaslouženou odměnu za dnešní námahu.

"Oldo, vytahej mi ty špejle," požádal Oldu. "Já přece dřevo nežeru..."

Olda mu prosbu obratem splnil.

"Co to? Koukám, páníček slouží pejskovi!" podotkl táta.

"Dnes Čerta nechte, zaslouží si to," opáčil Olda. "Jestli to dobře dopadne, Faustka mi smaže tu dvojku z mravů."

"Jak to?" zajímal se táta.

"Průšvihy se někdy dají vyretušovat něčím kladným," opáčil Olda. "Mínus a plus dá ve výsledku nulu - a je zase pohoda."

"Copak jsi udělal tak kladného?" zajímal se táta.

"To, jak chodím do Vinohradský," řekl Olda a hodil Čertovi kousek prázdné kůžičky od své jitrnice, kterou Čert s potěšením chňapl ještě ve vzduchu.

"Chodit do nemocnice ještě nic neznamená," namítl táta.

"Já tam nechodím jen tak," řekl Olda. "My tam s Čertem léčíme."

"No - je to asi lepší než courat se po kdovíjakých vesmírech," povzdychla si maminka. "V nemocnici se vám aspoň nemůže nic stát."

"Léčíte... léčíte..." vrtěl hlavou tatínek. "Souhlasím, v nemocnici těžko přijdeš o vlasy, ne-li něco horšího. Ale - je to hra, nebo to má nějaký výsledek?"

"Asi má," řekl Olda a položil přístroj. "Primář Alexijev se za mě přimlouval u Faustky."

"To jako - že se v nemocnici chováš mravně až vzorně?" dobíral si táta Oldu.

"To by jistě nestačilo," řekl Olda. "On jí ale referoval ty výsledky a Faustka z toho byla dost naměkko."

"To je to tak - epochální?"

"Pamatuješ, tati, jak rychle se ti zahojil ten popálený prst?" připomněl Olda tátovi.

"No - to mohla být náhoda," zarazil se otec, protože kdesi v koutku věděl, že to nebylo úplně normální hojení.

"A dovedeš si představit takovou spáleninu na třech čtvrtinách těla?"

Otec se zamyslel.

"To je snad trochu moc," rozpomínala se maminka na své školní znalosti. "Tak velké spáleniny by snad ohrožovaly život."

"Alexijev taky tvrdil, že by ta paní neměla naději," přikývl Olda. "Zahojilo se jí to, ani nepotřebovala plastickou operaci. Víte, že ve Vinohradech přestali dělat plastické operace? A že v tom byli taky vyhlášení!"

"No - to by snad byla škoda, ne?" zarazil se táta.

"Nedělají je, protože je nepotřebují dělat," řekl Olda. "My léčíme dokonaleji."

"Kdo - my?"

"Já s Čertem," opáčil Olda. "Po spáleninách vždycky zůstávaly strašné jizvy. My dáme pacienta do kupy tak perfektně, že je často zdravější než před úrazem. Přitom se totiž sveze i to, co pacientovi vadilo už předtím. Po našem léčení zmizí cukrovka, spravují se jizvy po infarktech, měli jsme tam i leukémii - ta se srovnala stejně rychle jako ta spálenina."

"Počkej!" zarazil Oldu otec. "To by přece bylo něco... něco převratného, nemyslíš?"

"Bísiája taky říkala, že tomu na všech zaostalých světech říkají zázraky."

"Možná," odbyl to otec. "Ale snad by se něco takového mělo - vzít pořádně, vědecky! To by přece mohl být převrat větší než v medicíně penicilin!"

"A co myslíš, že u toho dělá primář Alexijev?" řekl Olda. "Pozoruje, zapisuje, srovnává výsledky - a dohazuje mi ty nejhorší případy, jaké se mu dostanou na oddělení. Není to snad ten přísný vědecký přístup?"

"Říkáš, Alexijev," uklidnil se otec. "To je známá osoba a jestli ten výzkum vede on..."

"Výzkum vede on," řekl Olda. "Léčíme ale já s Čertem."

"Tak se podívej, maminko!" řekl táta čtverácky. "Máme doma nového sira Fleminga, trochu šlehnutého Louisem Pasteurem."

"Legrácky..." udrtil Olda. "Ono vás to přejde. Náhodou, léčení je vážná věc. A jestli má pravdu Alexijev, že máme na tričku šest zázračně zachráněných životů, o běžných spravených popáleninách nemluvě, tak to žádná srandička nebude..."

Rodiče se na sebe jen nerozhodně podívali.

"Budeme tam chodit dál, ale něco vám povím - starý Prskavec o prázdninách u tetičky Aničky tvrdil, že můžeme s Cilkou znamenat tři sta šedesát zázraků ročně. Uvidíme do roka a do dne - ale jak se zdá, spletl se. Ovšem jen v počtu. Těch zázraků bude hodně přes tisíc."

"Já jen - aby ti to neškodilo ve škole," pokusil se namítnout táta.

"Ve škole to táhnu normálně," řekl Olda. "Akorát jsem se musel pohádat s matikářem o nějaké matematické pravdy - dopadlo to dobře, uznal, že mám pravdu já a ty pětky smazal. Nebýt tělocviku, měl bych samé jedničky."

"A co máš s tím tělocvikem?"

"Tělocvikář zkrátka trvá na tom, že jsem nefér. Ale řekl bych, že to na školní konferenci neobhájí. Já přece nezakrývám, že používám mimozemské prostředky, jen trvám na tom, že už to bez nich nejde a že je pitomost, abych je zapíral. On bude muset ustoupit."

"A když neustoupí?"

"Pak bude mít na krku velice zajímavý problém - žáka, který láme světové rekordy, dělá z místa trojitě salto nazad - a má přitom pětku z tělocviku!"

"A co kdybys zkusil ustoupit ty?" navrhla maminka. "Neříkej, že by to nešlo. Že bys to nedokázal sehrát jako normálně."

"Tak to by tedy nešlo!" odsekl Olda. "Ještě vy mě nuťte podvádět! On mě obviňuje, že nehraji fér. Já tvrdím, že se mu akorát nevejdou do škatulek, kde mu prostě chybí škatulka pro mimozemské schopnosti. Já hraju fér, to on mě nutí fixlovat! A vy se k němu nepřidávejte, stejně jednou vyjde pravda najevo."

Ráno ale přivítal Oldu před školou Jára Vaněk nezvykle vážně.

"Hele, Oldo, slyšel jsi to?" vybafl na něho, jen ho z dálky spatřil. "Faustka dnes nebude ve škole. Včera večer jí odvezla dceru záchranka, dnes bude asi v nemocnici."

"Odkud to víš?" zeptal se ho Olda.

"Nejsem slepej," poťukal si Jára na čelo.

Byl to zbytečný dotaz, Jára přece bydlel ve stejném paneláku jako ředitelka a příjezd záchranky je příliš nápadná záležitost, aby se dala přehlédnout.

Oldovi ale v té chvíli probleskla hlavou ležící postava v kabinetu, na které podle přání ředitelky udělal svůj pokus. Měl se týkat cukrovky, ale... Oldovi až zatrnulo. Panebože, proč mi to tak tajila?

Vyučování začalo jako obvykle. Po druhé hodině Oldu nečekaně zavolal školní rozhlas do ředitelny a Oldovi se trochu sevřelo hrdlo. Hlas Faustky v rozhlase byl jako obvykle strohý a věčný, ale Oldovi připadalo, jako by v něm slyšel - temnou výstrahu.

Na udivené dotazy spolužáků odpovídal vyhýbavě, i když měl jakési tušení, co ředitelku přimělo zanechat dceru v nemocnici a vrátit se do školy.

Na dveře ředitelny proto zaklepal dost nesměle.

"Dál!" ozvalo se.

Olda vstoupil. Kromě ředitelky tu nikdo nebyl.

"Posaď se," pokynula mu na židli, nazývanou mezi žáky potítko, ačkoliv tento výraz má obvykle jiný význam, spojovaný s maturitami.

"Říkal jsi, že znáte s Alexijevem jeden škodlivý účinek vašeho léčení," začala Faustová přímo. "Momentálně by mě velice zajímal. Sem s ním!"

"No... začal nesměle Olda, "víte... ono to asi tisícinásobně zvýší odolnost organismů vůči všemu cizímu..."

"To by zvýšilo i okolnost bakterií, ne?" vskočila mu do řeči.

"Ano, však také zvýší," souhlasil Olda. "Ale větší organizmy v takovém případě získají děsivou převahu, takže cizí bakterie vyhubí, někdy už po minutě. Až pak se zvýší regenerační schopnosti, což způsobí urychlené hojení."

"Dobře - ale kde je ten škodlivý účinek?" zeptala se ho věčně.

"Vadí to u gravidity," špitl nesměle Olda. "Víte, embryo je v tom případě považované za cizí, je přitom menší - zkrátka to odnese. S Alexijevem se v takovém případě rozhodujeme podle situace a Alexijev si na to vždycky zve konsilium aspoň tří lékařů. Když léčení spálenin snese odklad, odloží se až po porodu a do té doby se léčí postaru - to už tam taky máme. Když ale hrozí exitus, má podle Alexijeva přednost záchrana matky... měli jsme už spáleniny, které by ta paní nepřežila a v tom případě... zkrátka, už jsme to jednou udělali..."

"Dvakrát," opravila ho Faustová. "Připočti si moji dceru. Večer ji odvezla záchranka. Potrat, zřejmě vyvolaný tvou metodou."

"To jsem ale nechtěl," zbledl úplně Olda. "Přisáhám, že jsem nevěděl, že je vaše dcera gravidní! To bych to nedělal!"

"Přiznám se, to jsem nevěděla ani já," řekla suše Faustová. "Ale už se stalo... poslyš, je to sice nepřijemná záležitost, ale - možná to tak bude lepší. Byla jsem v nemocnici upozornit na dceřinu cukrovku, ale řekli mi, že se mýlím, že je jinak naprosto zdravá - a navíc se z toho potratu hrozně rychle vzpamatovala... kdyby to nebylo předtím tak vážné, už by mi ji pustili domů, nechávají si ji tam jen pro jistotu na pozorování..."

"To je mi opravdu líto," řekl Olda a díval se do stolu.

"No - jedno ti uznám," řekla Faustová. "Cukrovka je fuč. Oni sice cosi plácali o omylu, sami to teď pro jistotu vyšetřili pětkrát a vylučují, že by tam někdy nějaká cukrovka byla, ale já dobře vím, že předtím si byli taky naprosto jistí a dělali ty testy více než pětkrát - zkrátka předtím tam byla, teď není a jestli říkají, že by to musel být zázrak, jen jim přikyvuji. No a to těhotenství - jednak mi to mohla dcera říci, za druhé to prošlo velice hladce a když se to tak vezme, u cukrovky je každé těhotenství rizikové a děti mohou být poškozené. Pro mladé bude lepší, když si pořídí další dítě - tentokrát zdravé a bez rizika. Takže to není jen holá tragédie."

"Měli jsme to odložit," tvrdil Olda. "Kdyby bylo mimino cukrovkou poškozené, mohli jsme to napravit dodatečně. Pak by se to ukázalo."

Faustová se na Oldu pátravě zadívala.

"Poslyš, Oldo, snad tě to nemrzí?" zeptala se ho po chvílce. "Prokázalo se přece, že máš pravdu. Tu cukrovku jsi vyléčil hladce, sami doktoři tvrdí, že je to zázrak..."

"Pravda je příjemná, ale ten vedlejší efekt nebyl zrovna potěšující," řekl Olda a konečně se odvážil pohlédnout na ředitelku.

Zdálo se mu, že se usmívá. Sice trochu koženě, ale to už snad patřilo k jejímu zjevu.

"No - řekněme, bude potřeba, abys to léčení nebral úplně partyzánsky," řekla Faustová po chvílce mlčení. "A kdyby se to opakovalo - v nemocnici pod konsiliem bude těch případů jistě minimum a budete mít větší jistotu, že to opravdu jinak nešlo."

"Takže - se nezlobíte?" podíval se na ni už přímo.

"Nemám proč," řekla. "Ta nehoda - mám na ní asi stejnou vinu jako ty. Kdybych dceru nepřikrývala, třeba by tě napadlo zeptat se jí na graviditu..."

"Když my jsme o ní oba mluvili jako o pacientovi... tedy v mužském rodě," vylouval se. "Proto mě to nenapadlo... Já o tom jinak vím - i mimozemšťani mě na to upozorňovali."

"Aspoň vidíš, že být doktorem není jen tak," řekla Faustová. "Když zajede trochu víc do materiálu soustružník, zasakuje a vyhodí zmetek, ale nic víc se nestane, než že mu to strhnou ze mzdy. Když se stejným způsobem splete chirurg, jde o život. V našem případě je vyléčená cukrovka něco tak úžasného, že to dobré převážilo a celkový výsledek je pořád kladný."

"V tom případě - no, já už si dám příště větší pozor," sliboval Olda.

"To je asi všechno. Tu dvojku z chování zřejmě smažeme, pokud zase neprovedeš něco tak kolosálního jako byla ta vykouřená jídelna... Jen ti vyjádřím díky za sebe i za dceru. Ta se mnou výjimečně souhlasí, i když už má vlastní rozum. Obě jsme pochopily, že to spolu může souviset. A zatím můžeš jít."

Olda se ocitl na chodbě ani nevěděl jak.

Pravda je, že očekával strašlivé výčitky. Také se mohlo jednat o náhradu škody, mohly přijít i nějaké další sankce - ale jak se zdá, Faustka s dcerou si více cenily navrácení zdraví dcery než té nehody.

Tohle zase byla klika!

Rány pod pás

Odpoledne se s Čertem chystali jako vždy do nemocnice. Máňa se přihlásila, že půjde zase s nimi a Oldovi se zdálo, že je svět opět krásný jako nikdy dřív.

V autobuse najednou Čert začal výt, až řidič zastavil.

"Ten pes si vystoupí!" prohlásil dozadu a otevřel dveře. "Já to poslouchat nebudu, mám nárok na klid při řízení!"

"Počkej na nás u nemocnice," řekl rychle Olda Máně a vystoupil i s Čertem. Musel ho za obojek vyvléci ven, pes se motal, nereagoval na domlouvání a jen vyl. Marie z toho byla vyvedená z míry, že se zmohla sotva na přikývnutí.

"Čerte, Čertíku!" choval venku Olda psa v náručí a utěšoval ho.

"Aúúú, aúúú!" vyl pes. "Ty to nevnímáš?"

"Co se ti děje?" strchoval se Olda.

"To je strašný! Aúúú, aúúú!"

"Tak co je? Já nic necítím. Co se ti vlastně děje?" dorážel Olda na psíka.

"To je vražda!" vyjekl Čert. "Aúúú!"

Olda si s ním nevěděl rady. Pes se jenom svíjel a lapal po dechu. Až po chvílce to, jak se zdálo, přestalo.

"Teda, to bylo příšerný!" vydechl si pes. "To byla hrůza, děs, horror!"

Už se trochu vzpamatovával, aspoň natolik, že se postavil na nohy, ale otřepával se z té hrůzy, jako by to nemohl ze sebe setřepat. Samozřejmě neměl co, jen kabátek a ten na něm pevně držel.

"Ale co to bylo?" nechápal Olda. "Já přece nic necítím!"

"No, je to možný," řekl Čert a pořád se otřepával.

"Bylo to telepatický... jako když ti někdo předává své pocity, ale - tak smrtelný pocity jsem ještě nezažil."

"Já jsem to nebyl," řekl Olda. "Kdo to mohl být? Jedině Cilka, ale ta snad ne..."

"Ne, to ti vypadalo jako směs hned několika takových pocitů. A byly si děsně podobný, to na tom bylo ještě příšernější!"

"Poslyš, nemohlo to být - říká se, že lidé někdy vnímají okamžik, kdy jim někdo blízký umírá... nemohlo to být něco podobného?"

"Denně na světě umírají tisíce lidí - a zachytáváme snad něco? Ba ne, Oldo, šlo to přes telepatii. A uvědom si, mám ji

lepší než ty, mohl bych navázat s přítelem andělů směrované spojení i přes tisíc vesmírů! Přes tolik vesmírů bych ale mohl zachytit, kdyby se tam někdo topil - a tohle přesně tak vypadalo, rozumíš? Proto jsi nic takového nevnímal!"

"Ale kdo by se tam topil?" uvažoval Olda. "Přítel andělů? To je nesmysl na kvadrát, ten se přece utopit nemůže."

"Leda - leda Bísíája," napadlo Čerta. "Ta jediná může na mně vysílat směrovaně!"

"Bísíája přece nemá tvoji dokonalejší telepatii," namítal Olda.

"Leda by ji mezitím dostala," nadhodil Čert. "Uvažuj trochu! Všemřerová telepatie je dobrá tak na pár metrů. Až teprve směrovaná telepatie překonává vzdálenosti. Pro přechody mezi vesmíry to platí dvakrát. A koho tam známe, he?"

"Nebo to bylo ze Země," řekl Olda. "Pak by to musela být Cilka, nikdo jiný tu telepatii nemá. Musela by se ale topit a je těžké předpokládat, že by se v zimě koupala. Hele, Čerte, asi to nevyřešíme. Už jsi aspoň fit?"

"Fit jsem," odušil psík. "Ale smutně fit. Hrozně smutně fit!"

"Nevadí, poletíme do nemocnice."

"Dobrý nápad," odušil Čert. "Už se těším na gulášek!"

Ještě se otřepal, ale pak už vzletěl a s Oldou v závěsu byl za chvíli před vchodem do areálu Vínohradské nemocnice.

Máňa tu ještě nestála, ale oni letěli přímo vzdušnou čarou, zatímco autobus na zemi kroužil piruety serpentinami a navíc zastavoval u kdejaké zastávky.

Za chvíli skutečně autobus přijel a Máňa radostně vystoupila - viděla je z okna a hned se k nim hrnula.

"Co to bylo?" ptala se Oldy. Ten ale nic nevěděl a ani Čert neměl sdílnou náladu.

Vrátnici prošli bez potíží - všichni vrátní si na Čerta zvykli a ani už nevyžadovali vidět cedulku. Olda nosil tašku věnovanou pro Čerta jen první týden, pak začal nosit jen ceduli od primáře a tašku sestřičkám poctivě vrátil.

Tentokrát tu primář Alexijev nebyl - byl pryč na jakémśi nutném jednání. Sestřičky daly Oldovi jen seznam nejnaléhavějších případů, Olda s Čertem tři nejhorší ošetřili, pak si všichni dali na sesterně svačinku - sestřičky přitom obdivovaly apetit Čerta. Pak se rozloučili a vyšli ven z pavilonu.

"Dnes se ještě podíváme na neurochirurgii," řekl Olda Marii.

"Co tam?" zajímala se.

"Chtěl bych si domluvit spolupráci," usmál se Olda.

Došli na neurochirurgii a Olda se svou samozřejmostí (kterou později jedna ze sestřiček nazvala drzostí) probojoval až ke službě konajícímu lékaři. Ten chtěl nejprve vyhodit Čerta, ale po přečtení doporučující cedule od primáře Alexijeva se trochu uklidnil.

"Když Alexijev píše do celého areálu, prosím," ustoupil. "Co vás ale přivádí sem?"

"Mohl bych si u vás prohlédnout nějaké nástroje na operace lebky?" zajímal se Olda.

"Jo - klidně, ale jen skrze sklo," svolil doktor. "Prohlédnout ano, ale nesahat!"

"Potřebuji je jen vidět," ujistil ho Olda.

Doktor ho zavedl ke skřini s nástroji a ochotně mu vykládal, co se k čemu používá.

"Nač to všechno potřebujete vědět, mladý pane?" zeptal se Oldy.

"Potřebuji takovou operaci udělat a ještě jsem žádnou nedělal," přiznal Olda.

"Poslyšte, mladý pane - nepletete si nemocnice?" zvažněl doktor. "Neměl byste si dojít spíš do Bohnic? Tam to mají s neurologií... lépe zavedené."

"Myslíte si asi, že jsem blázen?" usmál se Olda.

"No - já jsem to neřekl..."

"...ale asi si to myslíte," dokončil Olda větu. "Nemusíte mít obavy, už jsem takových operací pár zvládl, ale na hlavě se toho přece jen trochu bojím, mozek nejsou játra."

"To bych prosil!" řekl doktor a podíval se na Oldu vyděšeně. "Koho že jste operoval?"

"Jednu transplantaci z člověka na psa a dvě ze psa na člověka," řekl Olda klidně.

"Cože?" zalapal po dechu doktor.

"Slyšel jste dobře," opáčil Olda. "Jednu transplantaci z člověka na psa a dvě ze psa na člověka, teď se chystám na přenos orgánů z člověka na člověka, ale bude to do mozku a tam si přece jen nejsem moc jistý. Nejlépe by asi bylo, kdyby mi někdo od vás asistoval."

"Teda mladej, tohle už je trochu moc!" vybuchl doktor. "Dejte sem tu ceduli a koukejte vypadnout z nemocnice, než zavolám zřízence. Máme tady pár svěřacích kazajek, můžete být v Bohnicích dřív než autobusem!"

Olda se zatvářil utrápeně.

"To jsem si mohl myslet," povzdychl si. "Pan doktor mi nevěří! Pan doktor si myslí, že si z něho dělám blázny! Pan doktor nám snad chce tvrdit, že psi nelétají!"

"Sakra, copak psi létají?" vybuchl doktor. "Ukažte mi jednoho létajícího psa!"

"Čerte!" pokynul Olda psíkovi.

Čert už se na produkci očividně těšil. Zvolna se vznesl do výšky jednoho metru a tam se ve vzduchu začal v beztlátném stavu slastně převálovat. Pak se zastavil v poloze vleže, zív si a jen packou ohromenému lékaři zamával.

"Musím panu doktorovi něco připomenout," pokračoval Olda, "Měl by si asi uvědomit, že se možná poprvé v životě setkává s mimozemskou biotechnologií. Ta není žádné hej nebo počkej, mimozemšťané dokáží naroubovat do organismu ledacos. Sílu, schopnou zvednout očima traktor, i orgán neviditelnosti. No, jestli si myslíte, že je hodně velká drzost, když vás kluk jako já požádá o asistenci, zvládnou to i bez vás."

"Drzost - to teda je!" řekl doktor.

"Myslíte?" opáčil Olda. "Zatím jsem implantoval jen tři mimozemské orgány, není to moc, uznávám to. Ale - kolik takových implantací jste provedl vy?"

"Děláme tu operace každý týden!" odsekl doktor.

"Ano, ale - pozemských," řekl Olda. "Ode mě byste se mohl přiučit něčemu, co jste tu asi ještě nikdy neviděl."
"Člověče, víš ty vůbec, co tady plácáš za kacířství?" vybuchl opět lékař. "Vykládáš mi o přenášení orgánů ze psa na člověka... vážně si myslíš, že je to reálné? Natož aby to svedl kluk bez dodělané základní školy?"

"Mohu vám ten orgán ukázat," nabízel se Olda.

"To je pitomost! To musí být podvod! To přece není možné! Říká ti něco mezidruhovná nesnášenlivost tkání? Máš vůbec ponětí, kolik shodných znaků musí mít transplantát, aby šel bez velkých problémů voperovat?"

"To je pozemský přístup," opáčil Olda. "Jako když máte alespoň znaky, které musí být shodné. Ale pořád můžete najít náhodně je skoro nemožné, proto si na Zemi lékaři určili alespoň znaky, které musí být shodné. Ale pořád můžete najít klíč, který bude vybrané znaky splňovat a přitom s ním zámek neotevřete. Takový transplantát pak tělo odvrhne, většinou za fatálních problémů pro pacienta. Vtip je v tom, že i k zámkům existují univerzální klíče. Odemknete jimi třeba dvacet - třicet dveří, ačkoliv žádný z pravých klíčů nepasuje ani do sousedních. Tak je tomu s mimozemskými transplantáty. Mají funkci univerzálního klíče. Orgány pasují na člověka i na psa, univerzálnost od myši po člověka končí někde u savců. Klokankovi to sedne, ptakopysk má asi smůlu. Ptakopysky si jistý nejsem, ale mezi anděly, lidmi a psy to funguje naprosto bez problémů."

"Anděly?" chytil se lékař slovíčka.

"Dobře - tedy mimozemšťany, se kterými jsem se setkal," slevil Olda. "Ačkoliv je dost možné, že právě oni kdysi posloužili našim předkům jako předloha k pověstem o andělech. Až se to najisto prokáže, budou to andělé plným právem."

"A ty - chceš mi tu snad tvrdit - ovládáš mimozemskou technologii, že si sám troufáš na tak složité operace, jako jsou operace mozku?"

"Jasně," řekl Olda s nadšením, že lékař přece jen zabírá.

"Tak víš co, ty anarchisto?" řekl lékař. "Dej sem tu ceduli a vypadni z nemocnice, než na tebe zavolám zřízence - případně policii!"

"To neuděláte!" zbledl Olda a ustoupil o krok.

"To udělám teď hned! Tu ceduli sem!"

"Donutíte mě leda použít ke své obraně mimozemskou technologii," zadrmočil rychle Olda. "Ale to vás hodně důrazně varuji - nedovedete si ani představit, jak je účinná. Zabiju holýma rukama i tyrannosaura!"

Ustoupil ještě o krok - a na okamžik kolem něho vzplanula modrobílá aura ohně.

Všechny svítící zářivky na stropě prskly a zhasly. V místnosti bylo rázem pološero.

Pes plynule sklouzl z výšky na zem a přisedl si s temným vrčením k noze svého pána.

Marie ztuhlá překvapením zůstala stát u dveří.

"Tak si tu ceduli nech - stejně ti už zítra nebude nic platná!" ustoupil lékař. Na Oldu už si netroufl, co viděl, bylo dostatečně varující.

"Ale bude - a i kdybyste mi ji sebral, Alexijev mi napíše jinou," řekl pevně Olda.

Nebylo to poprvé, co se Olda naprosto pevně postavil dospělému. Tentokrát měl jistotu, že mu ten chlápek v bílém plášti neublíží. Olda už stál i proti ozbrojeným sluhům d'áblů, měl průpravu, o jaké se jeho protivníkovi ani nezdalo.

"Alexijeva dnes vedení nemocnice zbaví primariátu," odsekl lékař. "A nový primář už dohlédne na to, abyste tam ani nohou nepáchli!"

"Cože?" rozevřel údivem Olda oči.

"Alexijeva dnes odvolají pro neschopnost," řekl lékař. "Vlastně už je to rozhodnuté, jak říkal náš šéf. Málem by přivedl celou nemocnici do konkursu."

"Ale - proč?" vyhrkl Olda, naprosto vyvedený z míry. "Cožpak jeho oddělení nemá za poslední čtvrtrok vynikající výsledky?"

"Vynikající? Tomu se snad nedá říkat jinak než katastrofa!" ušklíbl se doktor.

"To snad ne! Tolik uzdravených pacientů..." začal Olda.

"Pitomečku!" zpražil ho doktor. "Ty nevíš, na čem nejvíc záleží?"

"No - snad na uzdravených pacientech, ne?" opáčil Olda o poznání nejistěji.

"Moulo!" odsekl doktor. "Na výkonech, pamatuj si to! A popáleniny přestaly v poslední době dělat i své nejlépe placené plastické operace. Propad skoro o deset milionů si dnes žádná nemocnice nemůže dovolit!"

"Takže vás - vás pacienti nezajímají?" vyhrkl Olda skoro brečky.

"Zajímají," odušil doktor. "Samozřejmě když je dostaneme řádně proplacené. Alexijev se omezil na běžnou péči, kterou měl nechat pro charitu, zato ve výkonech má totální propad! A to mu zlomilo vaz!"

"Tomu uvěřím jen od Alexijeva!" řekl Olda.

"Tak to si tam dojdí, ale hned, dnes si tam půjde pro ramínka od pláštíků, zítra už tam bude sedět někdo jiný a na bráně už ti jeho kartičky taky neuznají!"

"No, myslel jsem, že jste tu pro pacienty, ale u vás jsem se zmýlil," vzpamatoval se zase trochu Olda. "Pojď, Mančo, tady zřejmě vládne čistě kšeft!"

"A jestli ti někdo při nějaké pokoutní operaci exne, a to se nejspíš stane, přihlásím se sám jako svědek, že jsem tě varoval!" opáčil doktor.

Opustili jeho kancelář a za zvědavých pohledů sestřiček rychle i budovu.

Rychle se vrátili na oddělení popálenin. Tam se ale cosi dělo. Sestry běhaly sem a tam, nikdo na ně neměl čas. Až si jich všimla sestřička Hedvika, ale ani ta je nepotěšila.

"Ani sem nechodte!" řekla Oldovi. "Mají tu být mimořádné prověrky odbornosti, ani nevíme, koho z vedení

nemocnice to napadlo, nikdo tu nic takového nepamatuje."

"Je tu Alexijev?" zeptal se jí Olda.

"Je ve své kanceláři, ale pochybuji, že bude mít na vás čas."

"Zkusíme to," mrkl Olda na Máňu, už předem pobledlou v očekávání potíží.

Na zaklepání se ozvalo "Vstupte!", proto vstoupili.

Doktor Alexijev seděl ve svém křesle a zdánlivě nic nedělal. Nebalil, ale ani nepodnikal žádné kroky k záchraně svého primariátu. Jen se díval před sebe.

"Dobře že jdete," přivítal je a zdálo se, že si oddychl. "Právě jsem volal vašim, ale ještě jste nedorazili. Kde jste byli?"

"Na neurochirurgii," řekl Olda suše.

"Co tam?" zeptal se Alexijev, ale hned pokračoval: "No - na tom nesejde, hlavně že jste tady. Oldo, prosím tě, stalo se něco nečekaného, něco, co změnilo situaci. Posadte se tu oba, ať mi nevynesete spaní, budu to potřebovat."

"Já vím - odvolali vás, že?" řekl Olda a posadil se do křesla proti primáři. Marie si našla místo v křesle trochu stranou a Čert si lehl tak, aby viděl na všechny.

"Aha - tak vy už to víte..." zarazil se Alexijev. "Nevadí, to už asi víte i to, že jste tady ode dneška nežádoucí... tady se to zřejmě zabalí, ale neboj se, není to úplný konec."

"Jak je to ale možný?" vybuchl Olda. "Vážně je to jenom kvůli výkonům?"

"Jo," odušil lakonicky Alexijev. "Snažil jsem se vysvětlit vedení, že potřebujeme jen nepatrný čas na ověření metody a můžeme zahájit se zdravotní pojišťovnou jednání o novém typu výkonu - nazýval jsem to pracovní léčba zázrakem, ale to jméno se musí ještě změnit, jinak neprojde. Snad se tě nedotkne, že jsem jednal za tebe, ale tebe by stejně neposlouchali... Trval jsem na tom, že tohle mezidobí musíme překonat a taky překonáme, ale - oni viděli jen těch deset milionů výpadku. Jako kdyby to už nemocnici položilo!"

"O čem jste chtěl jednat s pojišťovnou?" zajímal se Olda.

"O tvé metodě, přece," řekl Alexijev. "Je tu ale hned několik problémů. Asi mi nezbude než tě ukecat, abys mi to přes všechna varování od chobotnic implantoval taky - říkal jsi snad, že jsi to voperoval i svému psovi. Nejhorší současný problém totiž je, že tě nemůžeme legálně zaměstnat. Automaticky by nám skočily po krku všechny mezinárodní organizace pro práva dětí za nepřípustné využívání dětské práce. Druhá možnost je počkat, až ti bude těch osmnáct. Do té doby bys mohl vystudovat - na lékařské fakultě by pochopení měli, ale k léčení tě taky nepustí - důvody už jsem řekl, narušoval bys jim lékařské plány. Nemrač se, je to tak, legálně ti nikdo na světě léčit nedovolí. A nelegálně, jako já, už asi taky ne. Nikde nenajdou odvahu vydržet pár let, než se to uchytí a stabilizuje."

"A další problémy?" zeptal se suše Olda.

"Ty už by se snad řešit daly," pokrčil primář rameny. "Se zdravotními pojišťovnami se musí za tento výkon dohodnout cena. Pochop to, zadarmo se to provádět nedá, někdo to musí zaplatit a pojišťovny jsou tady od toho, ať platí! Suchá kalkulace tvrdí, že by to bylo výhodné pro obě strany. Uvažoval jsem základní sazbu polovinu dosavadních plateb. Pro pojišťovny by to znamenalo zlevnění na polovinu, tam snad problém nevznikne. Pro naši nemocnici by to bylo pořád lukrativní, protože tvoje metoda umožní přijmout a vyléčit až trojnásobek počtu pacientů - tedy i ty, kdo by se k nám jinak nedostali. Nezapomeň, že nám ze všech nemocnic předávají nejhorší případy, se kterými si nevědí rady. Vezmeme jich tedy víc, asi bychom odčerpali i pár lehčích případů - to by se ještě vidělo. Nemocnice při větším počtu pacientů získá víc peněz. Teď si odečti sumu za léky - něco spotřebujeme tak jako tak, ale podstatně méně než dřív - a vyjde ti, že by na tom trochu prodělali jen - výrobci léků."

"Ovšem s výhodou lepších výsledků," dodal Olda. "Na to jste zapomněl. Na pacienty, co se uzdraví za čtrnáct dní a vypadají jako před úrazem i bez plastické operace. A navíc jim to ušetří spoustu bolesti."

"Na ty jsem nezapomněl, ale to je argument jenom pro mě a pro tebe, ne pro ekonomy. Ti pacienty přepočítávají na miliony a procenta zisku a nezajímá je, že při tvém způsobu není nutná plastika, protože se všechno zahojí a pacient se cítí podstatně lépe. Oni by raději viděli ty plastické operace a křivé obličejy, hlavně že dobře proplacené."

"No - už jsem se lekl, že taky uvažujete čistě ekonomicky," oddychl si Olda.

"Měl bych?" usmál se Alexijev.

"Kdybyste uvažoval ekonomicky - nechal byste mě něco tady zkoušet?"

"Ale to víš, že ano!" odušil Alexijev. "Při čistém ekonomickém kalkulu bych tě nechal všechno vyzkoušet - a pak bych tě vyhodil, protože - jak říkám - zaměstnat tě nemohu, takže nám pojišťovna za tvoji metodu nedá ani floka, vykazovat neprovedené výkony je o kriminál, finančně přinášíš momentálně čistou ztrátu, tečka, puntík."

"Chci tento týden operovat tady Marii," řekl Olda a trochu se mu zadrhlo v krku. "Byl jsem se zeptat na neurochirurgii, zdali bych nemohl počítat s jejich pomocí, případně rovnou s asistencí u operace mozku. Zrovna jdeme odtud."

"Můžu hádat?" podíval se na Oldu Alexijev. "Vyhodili tě, co?"

"Jo, přesně tak," přikývl Olda. "Tak mi nezbývá než přijít s prosíkem za vámi..."

Trošku se schouil. Před nešťastným primářem seděl ještě nešťastnější kluk, kterému se právě hroutil jeho svět se všemi plány. Ale aspoň... aspoň něco...

"To bude horší, Oldo," řekl vážně Alexijev. "Jednak - nástroje. Máme tu ledacos, ale na neurochirurgii nejsme zařízení. Za druhé - mě dnes odvolali. Jsem tu naposled, takže ti to ani slíbit nemohu, dokud si něco jiného nenajdu."

"Dejme tomu," řekl Olda. "Ale taková operace se dá dělat i ve vysloveně partyzánských podmínkách, třeba u nás doma v bytě. Co kdybych vás poprosil aspoň o asistenci?"

"Proboha, Oldo!" vyhrkl Alexijev. "To snad nemyslíš vážně! V domácích podmínkách bych se v nouzi nejvyšší odvážil ještě tak na slepé střevo, ale proboha ne na mozek! To pusť z hlavy! Sterilita, anestézie, dýchací přístroje... máte z toho doma něco?"

"Nemám," odvětil zarputile Olda. "Na sterilitu můžeme kašlat, tacuky mimozemšťanů ji určitě plně nahradí. Anestézii -

riskl bych to jen s přimražením, jen to nesmí trvat déle než čtvrt hodiny. A to nebude. Když mi trochu pomůžete, stihnu za tu dobu hlavu i s břichem."

"Hele - Oldo, jsi vážně fanatik," řekl Alexijev. "Dej si říci! Odlož to, než najdu, kde by se to dalo udělat. Sám ti budu asistovat! Mít ex-primáře za asistenta je samo o sobě nezvyklé, neznám v historii medicíny případ, aby mozkovou operaci dělal začátečník a ke všemu teprve kluk, všimni si, prosím, jak ti věřím! Ale nechtěj se pouštět do lebky doma v pokoji! To není rozumné, nezlob se, to je i na mě moc! Počkej, až ti seženu operační sál s nějakým sehraným solidním týmem! Jinak ti pacient exne - nebo ho těžce poškodíš. A kdyby to měla být zrovna tady Manča, vzal by sis ji na svědomí?"

Olda jen zbledl. Všiml si, že i Marie trochu zezelenala. Samozřejmě věděla, že se mluví o ní, nejspíš rozuměla i vyřčeným obavám. Od zkušeného primáře měly podstatně vyšší váhu než od kohokoliv jiného.

"Stihnete to do týdne?" vyhrkl prosebně Olda.

"Do týdne? Těžko," řekl zamyšleně Alexijev. "Zajdu na fakultu, tam se nějaká možnost najde, ale do týdne... představuješ si to jako Hurvínek válku. Najít do týdne sehraný operační tým, který má zrovna volno... ne, to by byl zázrak! S tím radši nepočítej, jsme jenom lidi."

"Ach jo!" povzdychl si Olda. "Takže - spíš ne. Ale zkuste to, prosím! Je to naléhavé! Já čekat nemůžu, pochopte mě."

"Zkusím všechno co půjde," přikývl Alexijev. "Ovšem - neručím za to."

"Něco za to mohu udělat já pro vás," nabídl protislužbu Olda. "Ale bez složité operace mozku si taky netroufnu na víc než na něco jednoduchého, jako je slepé střevo. Zkusil bych vám implantovat aspoň idarchon, orgán k posílání kosmické energie, ať můžete začít léčit, když už ne nic víc."

"Aspoň?" vyhrkl Alexijev. "Tomu říkáš aspoň? Vždyť je to ten nejdůležitější orgán!"

"Ano, ale... na léčení musíte být dva," pokračoval Olda. "Čerta bych vám na to zapůjčil jen v krajním případě. Bohužel, jiný takový pes neexistuje, takže aspoň na čas..."

"Je to tak nutné?" podíval se na Oldu Alexijev zpytavě.

"Nutné? Nezbytné!" opáčil Olda. "Jeden člověk sám nemá skoro žádnou cenu. Dvojice je pro léčení tisíckrát víc než jedinec, jedině dvojice může léčit!"

Primáře tím očividně vyvedl z konceptu.

"Vidiš - to jsem ještě nevěděl," řekl pomalu, jako by si to sám teprve v hlavě ujasňoval. "Úplně jsem ti nevěřil, že by ten pejsek byl tak nutný, i když jsem viděl, jak se snažíte. Když ale říkáš, že je dvojice tisíckrát víc, to je ovšem jiná... Tak proto jsi vždycky říkal, že toho má pejsek dost! A ono je to tím, že je v té dvojici slabší..."

Olda se podíval na Čerta, pak na Marii. Nikde ale nezahlédl podporu. Čert v koutku nesouhlasně vrčel. Zapůjčit ho primáři - to se dobře řekne, ale k tomu by měl souhlasit i pes! Rozdělit se - to by se nelíbilo ani jednomu z nich. Ale co dělat, když to jinak nepůjde?

"Pane primáři, jste ženatý?" napadlo ho ale najednou.

"Jsem," podíval se na něho trochu udiveně Alexijev.

"A svolila by vaše paní, abych jí dal idarchon taky? Manželská dvojice je přece pro tenhle účel úplně ideální!"

"Hele, to mě nenapadlo," zarazil se Alexijev. "Ani mě choti jsem se neptal. Ale to se dá napravit a když jí to vysvětlím, nepochybuji, že bude souhlasit. Ona je taky lékařka, jenže na jiném oddělení - což by asi byl nejmenší problém. Zejména když to tady v nemocnici nebude mít po mém odchodu lehké - to už bude lepší, když odejdeme oba."

"Výborně," přikývl Olda. "Zavolejte mi, až se s ní domluvíte. Idarchon je jednoduchá operace, dá se udělat i doma v kuchyni - jak myslíte, že jsem ji dělal já s Čertem?"

"A naučíš nás s tím pracovat?"

"Když jsem to naučil Čerta?" pokrčil Olda rameny s úsměvem. "Počítejte: týden potrvá, než ten orgán naroste, abyste si to mohli aspoň začít zkoušet. Dva dny mi trvalo učení Čerta. S delší dobou nepočítám ani u vás."

"Vidiš - a přesně o něco takového jsem tě chtěl požádat," řekl Alexijev. "Víš, zrovna dneska mě napadlo zařídit si vlastní středisko k léčení spálenin. Jméno mám, to by byl základ, na to by mi dali i úvěr v bance. Když do toho půjdu s chotí, budeme pořád spolu a bude to lepší než teď. Už jsem uvažoval přetáhnout tam i pár sester - jsme sehraní a nabídli bych jim víc než mají tady, pochopitelně až přijdou první platby... I moje předběžná kalkulace výkonů pro pojišťovny může být dobrá - poslyš, Oldo, jestli to vyjde, budeš chodit místo do Vínohrad k nám, ale ne za kakao a guláš, ale za velice slušný plat. Jen bych to zpočátku musel posílat na konto rodičů - víš, ty organizace za práva dětí..."

"Spíš mě bude zajímat slib ohledně studia," podotkl Olda.

"Ani to přece nepadá," řekl Alexijev. "Ty pomůžeš mně, já tobě. Když přesvědčím vaši ředitelku - a zdála se mi docela rozumná - aby tě nechala udělat předčasně zkoušky do konce školy včetně maturity, což bys možná zvládl do konce roku, dostaneš od školy vysvědčení za jediný rok - a nastoupíš na lékařskou. Nejmladší student lékařské fakulty v Evropě! Až ti bude aspoň patnáct, můžeme přejít z fiktivních plateb rodičům na tvé vlastní konto - nejprve jen na krátkodobé brigády, pak k nám buď nastoupíš jako lékař, nebo ti pomohu zařídit si vlastní středisko - co si budeš přát! Tvé konkurence se nebojím, protože budeme pořád spojenci, ne?"

"No - vypadá to reálně," řekl Olda. "Já to sice беру z jiného hlediska, mě ta ekonomická stránka nezajímá, ale - asi to bez ní nejde. Já chci, aby se ulehčilo lidem a tohle je podle mě schůdná cesta. Jsem pro."

"Dobrá," vyskočil primář. "Mohu tedy začít, bez tvého souhlasu a pomoci jsem nemohl hnout ani prstem. A možná trochu potěším zdejší sestřičky. Někdo mezi nimi rozšířil fámu o zbytečném přezkušování, já jim místo toho nabídnu zaměstnání. Na vás byly přece vždycky hodné, jistě byste se s nimi neradi loučili. Když to půjde dobře, setkáte se s nimi u nás."

Venku už bylo šero, když vyšli z nemocnice. Autobus jim ale právě ujížděl.

"Nebudeme čekat na další," řekl Olda. "Dej mi ruku!"

Manča se trochu zachvěla, když mu podávala ruku. Přece jen - létání bez jakéhokoliv aparátu na ni působilo trochu nezvykle. Olda létal jako vlaštovka, jistě si na to dávno zvykl, ale - něco jiného je létat podle vlastní vůle a něco jiného je být létán, zkrátka, na Marii to ještě působilo trochu jako horská dráha - neurčitá směs krásy a děsu.

Vyletěli ale naprosto plynule, následování Čertem ve slušivém psím kabátku. Vznegli se šikmo do výšky, vyhnuli se několika drátům, pak vystoupali asi do padesáti metrů nad střechy - a vzali to přímo domů. Nekopírovali terén, takže nad údolím přeletěli ve značné výšce, pak ale opět pokračovali ve výšce kolem padesáti metrů nad střechami. Ulice se pod nimi míhaly, naštěstí se po nich nikdo ani neohlédl. Nebo si to aspoň mysleli.

Přistáli opatrně na balkóně Mariina domova, ale dveře byly tentokrát zavřené. Manča se do nich marně opírala.

"Nevadí," řekl Olda. "Neťukej na vaše, hodím tě dolů před vchod."

Zase jí podal ruku, ale tentokrát následoval strašný pád ze šestého poschodí, až se Marii zvedl žaludek. Naštěstí včas přibrzdili a opatrně dosedli přímo před hlavním vchodem.

Postavila se zpřímá a chvíli lapala po dechu.

"Teda - lítáš vždycky tak razantně?" řekla, když se vzpamatovala.

"To se taky naučíš," ujistil ji. "Je to docela fajn."

Pak se - stejně tak razantně - vznegli a i s Čertem jí zmizeli za panelákem.

Stihla mu jen zamávat.

Večer byl na krku, ale Olda, místo aby se hrnul k nákupu, zavřel se ve svém pokoji. Vyšel až za chvíli, když mu maminka důrazně připomínala, ať buďto rozmnoží nákup, nebo dojde dokoupit, co vzala jen jednou, protože by to k večeri nestačilo.

Olda samozřejmě šel a rozmnožil nákup. Přitom ho ale jímala hrůza ze suchých čísel, která mu poletovala hlavou.

Deset kilogramů krát čtyři - většinu věcí rozmnožoval čtyřikrát. Asi čtyřicet kilogramů hmoty. $E=mc^2$. Ke stvoření čtyřiceti kilogramů hmoty je potřebná energie zhruba srovnatelná s celoroční energetickou spotřebou lidstva. On ji spotřebuje každý den. Přitom má pocit, že nevysaje okolí víc než při každém vydatném léčebném použití. To nějak nehraje.

Ačkoliv - to je nesmysl, tak tomu přece není. Idarchon využije z energetických bublinek torzního prostoru jen malou šošolku na vrcholu každé bubliny, asi jako kdyby z celého dortu spotřeboval jen tu jedinou třešinku uprostřed. Víc idarchon využít neumí. Hmotová paměť hiblag není živá, zato využije všechno. Vysáté místo v prostoru se dokonce zaplní okolními bublinami rychleji, než když tam bubliny zůstanou jen trochu očísnuuté. Bubliny se podle vědy andělů beztak pohybují a to slušnou rychlostí - ne sice rychlostí světla, ale rychlost zvuku je pro ně hodně podobná plazení slímáků.

Tak o čem je řeč?

Jen o tom, že $E=mc^2$. Z toho vzorce jde horko i mráz.

A třeba tohle čerstvě vytvořené kilo jemně plátkované šunky představuje ekvivalent tak obiludné energie, že by nejspíš i velikými lopatkami turbín všech českých jaderných elektráren točila... rozhodně hodně dlouho...

Jediný důkaz

To ráno nastalo ve škole nečekané pozdvižení.

Do redakce městských novin kdosi donesl čerstvou fotografii, kterou nazval: UFO nebo fotomontáž? Noviny ji otiskly na první stránce s tím, že jde samozřejmě o fotomontáž, neboť nezachycuje žádné UFO, ale jde o fotomontáž nesmírně zdařilou, protože ani odborníci na fotografování nejsou schopni vysvětlit, jak byla vytvořena.

Ve škole ovšem ta první stránka vyvolala melu a několik žáků začalo svými mobilními telefony o překot volat do redakce, že nabeton vědí, jak ta fotka vznikla.

Na fotce se nad údolím nad šedivými střechami domů vznášela podivná skupinka. Dvě děti a pes, oblečený do psího kabátku. Novinová sazba fotografií trochu znečitelná, tahle byla šedivá už podvečerní dobou pořízení, ale každý bez problémů poznal Oldu, Marii a Čerta. Ti, kdo věděli o Oldově schopnosti létat, teď volali do redakce a redaktory zasypali udivujícím tvrzením, že na té fotce poznali spolužáka, ale že se odborníci jistě spletli, nebude to žádná fotomontáž - ten kluk fakt vážně lítá.

Do velké přestávky zastavilo před školou auto a do školy se nahrnuli tři redaktori, jeden se sadou několika fotoaparátů od starého měchového po nejnovější digitál a několika žákům začaly zvonit mobily, jak redaktori volali na ráno zaznamenaná čísla těch, kdo se dovolali.

První interview udělali s jedním číperou ze sousední třídy, ale ten jim jen potvrdil, že se ráno dovolal, ano, za zprávou si stojí, ale nejlépe bude, když si vyzpovídají přímo dva z těch tří létajících objektů, totiž Oldu a Marii, musí tu přece někde být.

Olda i Marie postřehli nebezpečí pozdě. Pokusili se reportérům schovat na záchodě, ale stihla jim zmizet jen Máňa.

Olda byl se svou holou hlavou nápadnější a reportéři ho dostihli ve chvíli, kdy se pokoušel zapadnout na záchod. Byli to chlapi a byli ochotni následovat ho až tam, jen aby získali další informace.

Když Olda viděl, že je to marné, požádal je, ať počkají na chodbě, že jim neuteče.

"Pochopte ale, přestávky jsou od toho, aby..."

Redaktori ovšem nestáli na chodbě jen tak a než Olda vyšel ze dveří, stačili vyzpovídat pár dalších žáků. Éda Sudek a Karel Machatý, v domnění, že Oldovi trochu zavaří, jim velice ochotně prozradili, že "Olda už jeden takový průšvih měl, neboť otevřel okno do sousedního vesmíru a něco smradlavého odtud s několikamilionovou škodou vykouřilo školní

jídelnu."

Na Oldu tedy čekalo otázek zase o něco víc.

Silný, plešatý redaktor s knírem zatím přivedl ředitelku školy a snažil se ji přesvědčit, že by mohla pro školu udělat reklamu, kdyby jim tohohle kluka na půl dne ze školy uvolnila.

"Ach jo, zase Olda!" vzdychla si Faustová rezignovaně. Oldu uvolnila, zato ostatní žáky zahнала do tříd, neboť velká přestávka podle školního zvonku právě skončila.

"Zavařil sis to, vybrusil si z toho jak chceš!" řekla Oldovi. "Ale jděte si s tím někam ven, tady ve škole bude klid."

Redaktoři tedy celkem ochotně vyměnili školní chodbu za blízkou kavárnu.

"Chcete moc věcí najednou, pánové," vymlouval se Olda, když po něm chtěli odpovědi na všetečné otázky. K létání, události ve školní jídelně a oknům do sousedních vesmírů přidali Oldovu holou hlavu, což jim sice nikdo nenadhodil, ale domysleli si sami, že to také nebude nic přirozeného.

"Tak popořadě: létání - to bych vám nejlépe předvedl ve školní tělocvičně..." začal.

"Tam?" zděsil se fotograf. "To snad ne! Tam by to vypadalo jako běžná sportovní fotka, vůbec nic mimořádného. Co takhle nad nejbližší střechou?"

"To se zase nechce mně," řekl Olda. "Ale nebojte se, něco vám předvedu, abyste sem nejeli zbytečně."

"Co takhle - sousední vesmír?" nadhodil plešatý redaktor s knírem. "Prý o něm víte víc než Četka. To byste musel vědět hodně, poslední dobou odtud přicházejí zajímavé zprávy. Američani už prý do sousedního vesmíru dostali celé letadlové lodi i s letadly a s tisíci lidmi."

"Kdo z vás tam byl?" zaskočil sebevědomého tloušťka Olda.

Redaktoři na sebe jen mlčky pohlédli a Olda se na ně pobaveně díval.

"Tys už tam snad byl?" zkusil Oldu usadit fotograf.

"Mockrát," ujistil ho Olda.

"Jak se tam vlastně dostáváš?" zeptal se ho tloušťka s knírem.

"Jako všichni, kdo se tam dosud podívali," řekl Olda. "Branou. Umím si ji vytvořit sám, takže se tam občas toulám. A nejen u sousedních hlavonožců, chodím ještě dál."

"O dalších světech ještě ani v Četce nic nebylo," řekl fotograf.

"Četka možná o dalších světech ani neví," pokrčil rameny Olda. "Já vážně nevím, jaké brány používají ti druzí. Nedokážu otevřít tak velké, aby jimi prošla letadlová loď. Zato se tam nikdy nemluvílo o jiném světě než o sousedním světě inteligentních chobotnic."

"Ty ses dostal dál? Jaké to tam je?" zajímalo redaktora s knírem.

"Když vám teď řeknu, že je to na každém světě jiné, co vám to řekne?" usmál se Olda. "Co byste dali za takový krátký výlet - do druhohor? Nechcete si tam něco nafotit? Vezmu tam ale jen jednoho pána s aparátem, víc si tam vzít netroufnu. Chcete?"

"Proč jen jednoho?" zamračil se chlap s knírem při představě, že on to nebude.

"Dva bych nemusel přivést zpátky živé," odušil Olda.

"Myslíš to vážně?" pokoušel se ho ještě obměkčit.

"Smrtelně vážně," řekl Olda.

Vyšli tedy zadními dveřmi na dvůr kavárny.

Olda otevřel bránu k hlavonožcům, zběžně se rozhlédl a vstoupil. Fotograf ho přitom příčinlivě fotil, ačkoliv ho Olda varoval, ať si nechává místo na zajímavější obrázky.

"Pojďte za mnou a nezdržujte," řekl Olda.

Fotograf vstoupil - a brána zmizela. Stáli v zelené džungli, ale než se fotograf rozhlédl, otevřel Olda další bránu a opatrně tam nahlížel. Ovšem - podstatně opatrněji. Musel být ještě opatrnější než obvykle, jednak neměl Čerta s jeho nosem, za druhé měl s sebou člověka.

"Dobré je to - pojdte," pobízel reportéra.

"Moment - jen si ještě vyfotím tady ten zajímavý strom," žadonil fotograf.

"Udržím bránu ještě tři vteřiny! Buď projdete okamžitě ke mně, nebo vás tam nechám!" pohrozil mu vážně Olda.

"Ó pardon," proskočil reportér rychle modravým kruhem, aby nezavadil o okraje. "Ten modrý oheň kolem brány - je nebezpečný?"

"Otázky si zapamatujte na potom," požádal ho Olda. "Není na ně čas. Jsme v Dinosaurii a to je hodně drsný svět! Kolem nás, kamkoliv dohlédnete, všude pracují čelisti. V některých jsou zuby schopné překousnout vás jediným cvaknutím na několik kusů. Ruce, nohy a hlava padnou na zem, tělo zůstane v tlamě, ale pište si, že nebude vcelku ani vteřinu."

"To je tedy - druhohorní krajina?" zajímal se živě fotograf.

"Jo," přikývl Olda. "Ale šetřete obrázky, až se tu bude něco pohybovat. Pro pustou krajinu je jich snad škoda."

"Tohle je digiřák," ukazoval mu fotograf přístroj. "Co se nepovede, stejně smažu."

"Tak aspoň počkejte, až se vyšplháme támhle na ten kopeček, bude odtud lepší rozhled po okolí," žádal ho Olda.

"Támhle ten pohled taky stojí za to," otočil se reportér, zastavil se a cvakl spouští.

"Poslyšte, nemáme čas na kdejakou idylku," varoval ho Olda. "Vylezeme teď rychle na tenhle kopeček a zahájíme kruhové pozorování. Když to neuděláme, máme je na krku dříve než se leknete! A já je vážně potřebuju vidět dřív než budou tady!"

"Kdo?" pootočil se reportér a opět cvakl foťákem.

"To uvidíte!" usklíbl se Olda. "Až nás ucítí - a je to jen otázka, kdy jim vítr donese náš pach - zvednou se a půjdou po

nás. Ještě tu žádného člověka neulovili, ale jak se zdá, mají asi správnou představu o tom, že bychom pro ně mohli být vhodná kořist."

"Kdo?" obrátil se opět reportér na Oldu.

"Do okruhu deseti kilometrů bude nejméně pět až sedm velociraptorů," odušil Olda. "Stačí, aby nás objevil jeden. Pozve si na nás ostatní - a nastane hon. Kořistí jsme my dva."

"Jak to víš?" nedůvěřoval mu fotograf.

"Vyfoťte si támhle to!" ukázal mu Olda.

Tim směrem ležela kostra a při pohledu na ni reportér nadšeně zvedl aparát, aby měl co nejlepší záběr. Podle obrovského trnitého límce to byl nějaký pancéřnatý dinosaur, ale jeho obnažená krvavá žebra svědčila o tom, že mu jeho trny výjimečně nepomohly.

Olda už neváhal a vlekl reportéra na nevysoký vršek. Tam se letmo rozhlédl do všech stran jako vojevůdce před bitvou.

"No - snad vám to bude stačit," oddychl si. "Támhle kluše celé stádečko stegosaurů, ti se raptorů nebojí, ale jsou daleko, potřeboval byste na ně teleobjektiv. Nalevo vidíte páreček středně velkých býložravců s rohy, jako byl tenhle napolo sežraný. Předpokládám, že je dnes raptori nechají na pokoji, ještě úplně nesežrali jednoho, tihle rohatí jsou přece jen pro raptory tvrdší oříšek, takže je napadají jen když mají dlouho hlad. Napravo je sprintér, to je menší, ale velice rychlý dinosaur, ten raptorům vždycky uteče. Až je dofoťte, řeknu vám o raptorech. Už o nás vědí, ale jsou ještě daleko."

"Kde je vidíte?" ožil fotograf.

"Ti se ještě nedají fotit," zavrtěl hlavou Olda. "Vím o nich, protože se občas pohnou křoviny, víc než dokáže tenhle vánek. Foťte zatím co můžete, později na to nebude čas!"

"Člověče, já tu na první pohled nevidím nic, vy hned celou zoologickou zahradu," hučel trochu fotograf a snažil se zadržet dech, aby mu fotka na větší dálku bez stativu vyšla.

"Kdybyste tu byl jako já už padesátkrát, taky byste je viděl na jedno mrknutí," ujistil ho Olda, ale přitom neustále kroužil očima kolem dokola.

"Blíž se k těm obludám nedostaneme?" zeptal se ho reportér.

"Dostaneme," ujistil ho Olda. "Přesněji - přijdou k nám samy. Jen foťte dál, za chvíli odpískám ústup do bezpečí."

"Vždyť jsou všechny ty obludy ještě pár kilometrů daleko!"

"Koukám, že by s vámi měli raptori lehkou práci," usmál se Olda. "Jsou už blíž než na kilometr, jako kdybyste je od Václava viděl dole na Můstku."

"To je pořád na focení strašně daleko," stěžoval si.

"To znamená, že za minutu jsou tady," řekl vzrušeněji Olda. "Jak rychle umí váš foťák sekát fotky? Nastavte si ho co nejrychleji, začne to coby dup! Máte to? Tak - a teď se dívejte tam na tu roklinku a až něco uvidíte, začněte fotit třeba od boku, máte na to jen pět vteřin, co zkažete, to nenapravíte. A nekríche, až vás zvednu do výšky a běda, jestli vám upadne foťák!"

Sypal na nešťastného reportéra povely a rady jednu za druhou.

"To jsou ty bestie - tak rychlé?" zaváhal fotograf.

"Jo - a už jsou tady, bacha na ně!" řekl Olda a soustředil se.

Pět následujících vteřin patřilo k nejdivočejším okamžikům reportérova života.

Nejprve zahlédl z roklinky vykounkout zubatou hlavu. Stiskl spoušť, ale nestačil si ani prohlédnout výsledek na displeji a ještě se vymrštil rovnou k nim. Fotoaparát začal rychle po sobě cvakat: podruhé a potřetí. Těsně před čtvrtým snímkem si reportér uvědomil, že nemá nejmenší šanci uniknout monstru, co se na něho řítí - mělo odhadem dvě stě kilogramů, z toho většina byly ocelové svaly, ale mělo určité i několik kilogramů dýkovitých zubů. Panebože, to snad ne, stačil ještě zašeptat a naposledy stiskl spoušť.

Pak pocítil trhnutí a úděsnou sílu, která ho snad metr před tou zubatou tlamou prudce zvedla do výšky. Okamžitě měl pod sebou nejméně sto metrů výšky - a teprve teď spatřil další ještěry. Celkem jich bylo pět, jen se na unikající kořisti zklamaně dívali, přitom vztekale syčeli a krákali.

"Foťte nalevo!" uslyšel najednou přímo v hlavě zaburácet Oldu.

Místo nalevo se podíval napravo. Olda se poklidně vznášel skoro pět metrů vedle něho. Reportér na něho namířil fotoaparát, ale náhle sebou prudce smýkl stranou a roztočil se, div mu aparát nevyletěl z rukou. V té chvíli poblíž něho cosi plesklo a přeletěl ho velký stín.

Patřil obrovskému draku.

"Pterodaktyl!" zaječel telepaticky Olda. "Vyfoťte ho, proboha dělejte!"

Sám se ale v té chvíli musel uhybat před náletem obrovské štíhlé zubaté tlamy, letící rychlostí vlaštovky a rozměrově srovnatelné s tlamou aligátora. Oldu minula, ale létající ještěr po velkém plácnutí křídel ostře změnil směr, obrátil se a opět se vrhl na chlapce.

Reportér napjatě sledoval, jak chlapec opět uhnul.

Olda si tentokrát vybral úhybný směr dolů a obrovská křídla ho přeletěla. Ještě se už ani neobrátil za reportérem, který to bezmocně sledoval z výšky. Tušil ale, že ho chlapec i při tom zoufalém klíčkování drží nějakou silou ve vzduchu a kdyby ještěr chytil chlapce, spadne dolů i on. Musel doufat, že si ten malý kluk bude vědět rady - zatím ho pořád ještě chránil a myslel tedy na něho.

Jediné, co mohl ještě dělat, bylo - mačkat spoušť. Pozvedl tedy aparát a zachytil dalších pár okamžiků toho vzdušného souboje. Malý chlapec proti obrovskému drakovi.

"Sakra - je to v háji!" uslyšel náhle přímo v hlavě jeho skoro odevzdaný hlas. "Jsou na nás tři, tohle neuhrajeme. Budu

je muset zabít. Foťte, hrome!"

Nalétávající drak náhle ochabl a jeho křídla znenadání připomínala jen cár hadru. Začal padat a přitom se otáčel jako sestřelená kachna, létací blány za ním jen bezmocně pleskaly, vlály za ním, ale nebrzdily střemhlavý pád na kamení dole.

"Foťte!" připomínal Olda znovu a důrazně reportérovi.

Ten ještě okamžik nevěděl, co má fotit. Padajícího draka nebo ještěry dole na zemi? Už se tam sbíhali k předpokládanému místu dopadu té náhle ochablé vzdušné obludy, jako kdyby si byli jistí, že je tam čeká bohatá hostina.

Co že to má vlastně fotit?

Další smýknutí stranou mu prozradilo, že se stal cílem útoku on. Kolem něho ale prolétl jen jakýsi plandající hadr - ne, byly to létací blány dalšího draka, ale ten už bezvládně padal za svým druhem. Konečně spatřil třetího pterodaktyla, ale sotva stiskl spoušť, kolem ještěra se nepatrně zablýsklo a útočící drak se změnil v další bezmocný padající cár.

Obludy bezvládně dopadly jedna po druhé na kamenitou půdu a pokaždé tam vystříkla krev. Další obludy dole se hned rozdělily, u žádného umírajícího draka nebyly víc než dvě.

"Neškráblí vás?" uslyšel fotograf opět normální lidskou řeč. Olda letěl těsně vedle něho. Vznášeli se s roztaženými nohama jako parašutisté, ovšem bez padáku - ale nepadali, takže vítr kolem nich nesvištěl a mohli na sebe mluvit jako kdyby stáli dole na zemi.

"Tedy - to byl kolotoč!" oddychl si reportér nahlas.

"Co fotky?" staral se Olda. "Ten letecký souboj se opakovat nebude! Můžete si natočit už jen tu hostinu dole, ale jen z výšky aspoň padesáti metrů."

"Proč ne níž?" pokusil se smlouvat reportér.

"Protože oni s rozběhem vyskočí dvacet metrů vysoko," ujišťoval ho Olda.

Což byl přílišně pádný argument při pohledu na obrovské pracující zubaté čelisti dole, plné krvavých kusů masa. Hladoví raptoři rvali těla pterodaktylů. Druhohorní draci nepřezili strašný pád a teď už rychle mizeli v jiných zubatých tlamách.

Reportér tedy další námitky raději spolkl a jen shora pilně cvakal spouští.

"Konec paměti!" prohlásil najednou. "Víc místa tam nemám."

"Dobře, vracíme se!" souhlasil Olda.

Nadletěl těsně nad reportéra. Ten zatím pečlivě vkládal fotoaparát do pouzdra.

"Pozor - proletíme bránami!" varoval ho Olda. "Ruce a nohy k sobě!"

Prosmýkli se jednou bránou a na okamžik byli v lese neuvěřitelně vysokých stromů, pak proletěli druhou a viseli - sotva pětadvacet metrů nad plochou střechou vysokého paneláku.

"Podejte mi ruku!" požádal Olda reportéra. "Tak - a teď vypadáme jako na tom vašem titulním snímku. Doufám, že nás tentokrát nikdo nenafotí, jinak jste na titulní straně i vy."

Pak s ním zamířil zpátky ke kavárně, kde ještě čekalo redakční auto.

Olda se s reportéry rozloučil přáním, aby se jim dobře dařilo, ale omluvil se, že ho ta cesta přece jen vyčerpala a že se raději vrátí do školy. Nebyla to pravda, ale přijali to.

Kolegové se okamžitě vrhli na šťastnějšího fotografa, který bezpochyby viděl více než oni sami, a zahrnuli ho otázkami.

"Byl jsi v cizím světě?" byla první z nich.

"Hned ve dvou," hlesl také unaveně, i když skutečně, byť spíše psychicky. "Světlem chobotnic, kde byl nedávno ten blázen reportér od CNN, jsme jen proletěli. Mám odtud jen dvě fotky, víc mě jich tam udělat nenechal..."

"Snad ses nenechal od toho kluka komandovat?"

"Volové!" opáčil dobrácky. "Ten kluk - je snad ďábel! Komandoval mě, pravda. Tvrdil, že neudrží bránu déle než pár vteřin a teď už vím, že nekecal. Protože to ostatní..."

"Tak povídej!" doráželi na něho.

"Kluci, mám plný Canon obrázků!" řekl. "Ale to vám řeknu, teď jdu na panáka, takový kolotoč jsem v životě nezažil."

"Snad tě tam ten kluk ještě nehonil?"

"Jako frajtr bažanty po cvičáku!" vzdychl si. "Ale - kluci, on se tam vyznal a já tam byl naprostý greenhorn. Viděli jsme tam pár pěkných bestii, ale - mě by dostaly, sotva bych si stačil uvědomit, že mě trhají na kusy. Představte si - ukazoval mi: z té roklinky se vyřítí - foť co můžeš, o víc se nestarej! Já koukám - nic. Najednou se z roklinky vynoří zubatá tlama, zmáčkł jsem to, ještě jednou, jenže to už byla u mě bestie větší než tygr, tlamu měla, že by se jí tam vešla koňská hlava, už jsem se v těch zubech viděl - no a ten kluk mě metr před nimi zvedl naráz do výšky dvou set metrů, jen to zasvištělo. Jak? Nevím. Pojďte se radši mrknout na obrázky, ale jestli tam nic nebude, tak jsem prostě zapomněl mačkat spoušť."

Obrázky byly, ale k nevůli všech - nevalné.

Jediné opravdu kvalitní snímky zachycovaly víceméně prázdnou druhohorní krajinu, ale podobné by se daly nafotit i na mnoha místech na Zemi.

Fotografie stegosaurů, rohatých ještěrů a sprintéra byly z velké dálky a byly snímány bez stativu, tudíž byly neostře. Na jediném snímku byl hezky ve skoku zachycený velociraptor, na dalším - rozmazaná tlama. Zuby měla ovšem parádní! Při tom pohledu se fotograf opět otfásl a nahlas si objednal dvojitého panáka bez ohledu na udivené pohledy lidí okolo.

Při listování dalšími obrázky se na displeji objevovaly jen šmouhy - důkaz, že reportér ještě nikdy v životě nefotil ve stavu podobném volnému pádu.

Jediný slušný obrázek ze vzdušného souboje zachycoval shora pterodaktyla útočícího na malého vznášejícího se

chlapce. Pterodaktyl ale právě sahal tlamou dolů po chlapci, takže to shora vypadalo, jako by mu hlava chyběla. Fotka - zmetek. Pak tam byla opět změť šmouh.

"Čoveče - to aby ses tam vrátil a vzal to znovu!"

"Ani za zlatý prase velikosti slona!" kopl do sebe fotograf dvojitého panáka. "Kdo chce, ať si vezme kameru a jde tam filmovat. Z tisíce políček snad vybere víc. Ale jděte si tam beze mě, jednou už mi to stačilo."

Teprve na závěr byla série snímků krmících se velociraptorů, ovšem nebylo moc znát, čím se krmí a obludy se z té výšky podobaly pouhým figurkám.

Tak to také zhodnotil šéfredaktor, když mu úlovek předvedli.

"Na tohle si dojděte do archivu a vytáhněte si pár snímků z Jurského parku," řekl jim. "Z filmu nebo z počítačové hry, to je fuk. Určitě budou lepší."

Dušování fotografa, že to není z filmu ani z počítače, nemělo potřebnou váhu. Ty fotky opravdu vypadaly příliš amatérsky.

"Kdybys odtud přinesl nějaký důkaz!" lamentoval šéfredaktor. "Třeba nějakou kost od těch potvor, aby se dala předhodit paleontologům!"

"Hele - ten kluk mě nepustil blíž než na padesát metrů - a moc dobře věděl proč!" řekl fotograf. "Já bych nedošel ani k těm kostem - a moje kosti by zůstaly tam! Rozšmelcovaný na maděru, jen se koukni, jak jim krev ještě stříká z huby!"

"Tak něco jiného! Aspoň větvičku, kytičku!"

"Tam, co jsme šli, bylo jen úplně holý kamení," mávl zhnuseně rukou reportér. "Pravda, kamínek pro štěstí jsem si přinesl - ale takový zvedneš kdekoli i tady!"

Vytáhl z kapsy kámen - tak do dlaně.

Šéfredaktor jej potěžkal, pak se podíval zblízka.

"Ty vole!" vyhekl. "Víš, cos to přinesl? Panebože, dyť to má - bratru dvě kila!"

"Nevím - ukaž!" natáhl ruku fotograf. "No, zdál se mi nějak těžkej, ale na prohlížení jsem tam neměl ani čas, ani náladu. Hele - není to nakonec nějaké - kov?"

"Už asi jo," vrátil mu šéf kámen. "Nech si to zvážit - naproti ve zlatnictví."

"Počkej - tam snad mají vážky na jemnější věci, ne?" nedošlo fousáči. "Tam se neváží na kila, ale na karáty!"

"Jistě. Ale ten kov tam patří, vy snad nemáte oči!" vybuchl šéfredaktor.

"Ježiši - ty vole, že ty sis přinesl..." zkoprnl fousáč a zíral na kámen i na fotografa.

"...dvě kila - zlata!" dodal fotograf.

František

Většina lidí bere lékařskou pomoc jako samozřejmost a málokdo se po uzdravení vrací do nemocnice lékařům poděkovat.

Tenhle pacient byl asi výjimkou.

Přišel trochu nejistým krokem, ale nebylo to způsobeno alkoholem. Ten člověk šel jen nezvykle opatrně. Na přechodu pro chodce se dlouho rozhlížel, ačkoliv žádné auto nejelo. Za vrátnicí mu nějaká starší paní nabídla pomoc, ale zdvořile ji odmítl.

"Znám to tu i se zavřenýma očima," usmál se na ni. "Na internu snad ještě trefím."

"Jestli jdete na internu, jdu tam náhodou taky, pojďte se mnou," řekla mu paní. "Moc jistě nevypadáte."

"Děkuji vám," řekl smířlivě. "Máte pravdu, pořád si ne a ne zvyknout."

"Co jste měl?" zeptala se ho, když šli spolu.

"Zavřené oči," řekl. "Přišel jsem poděkovat tomu, kdo mi je otevřel."

"Jak - zavřené oči?" zarazila se. "Jak to myslíte?"

"Doslova, paní, doslova," pokýval hlavou. "Byl jsem od narození slepý."

"A vy teď - vidíte?" podívala se na něho udiveně.

"No - není to valné, říkal můj očař, ale taky tomu říkal zázrak."

"Jestli je to tak, pak to zázrak je," souhlasila paní. "To se dnes často nevidí."

"Nevidí..." usmál se. "Lidé velice často hovoří o vidění. Uvidíme, nevidím to tak zlé, vidíš, vidíš... Na nevidícího to působí až depresivně."

"Vý to jistě znáte, co?" politovala ho paní.

"Já jsem to měl lehčí než ti, kdo o zrak přišli," řekl. "Nikdy jsem neviděl a ani jsem si to neuměl představit. Musím se přiznat, byl pro mě šok, když jsem zjistil, že vidím. Zprvu jsem se v tom vůbec neorientoval. Přišel jsem za očařem, že se mi něco divného děje. Vyšetřil mě a začal hovořit o zázraku. A že jsem nabyl zraku... mně se to zpočátku ani nezdálo jako nějaké štěstí. Nejprve jsem vnímal jen světlo a stín, pak se mi začaly objevovat před očima hrubé kontury, ale když jsem se potřeboval ve svém okolí orientovat, musel jsem zavírat oči, abych se v tom vyznal. Bylo to na mě příliš rychlé."

"Jak rychlé?" zeptala se ho.

"Trvalo to pouhých čtrnáct dní," řekl.

"Rychlé je, když pacient prohlédne ze dne na den," uvažovala.

"To prý bývá po některých operacích," souhlasil. "Ale týká se to většinou lidí, kteří již kdysi viděli a o zrak přišli. Těm stačí vzpomenout si, jak to kdysi bývalo - a jsou doma. Jinak je tomu u takových jako jsem já - nikdy jsem předtím

nevěděl, jaké je to vidět."

"Takže vás to trochu - zaskočilo?"

"Zaskočilo, ano, to je to pravé slovo," usmál se. "Teď jsem zaskočený ze všech stran."

"To není špatné zaskočení," mínila. "Na to si rychle zvyknete. Rozhodně rychleji než chudáci, co taky tak rychle o oči přišli."

"Jak se to vezme," usmál se. "Nebylo všechno příjemné. Víte - bylo mi, jako kdyby mě znenadání hodili do ledové vody - a plav! Ze dne na den mi sebrali invalidní důchod, ačkoliv očař tvrdil, že pořádně nevidím a zrak mám sotva na třicet procent. Dokonce chtěli, abych jim vrátil důchod za celou dobu, co jsem jej dostával, a hrozili mi trestním stíháním za podvod! Z toho mě ale můj očař dostal. Napsal jim rozhořčený dopis, že je to od nich krajně hyenické chování a připojil posudek, že bych měl mít pořád nárok aspoň na důchod částečný."

"A přiznali vám to?"

"Důchod mi odebrali hned, ale opětovné přiznání jim prý bude trvat déle," posteskl si. "Upřímně řečeno, já už s těmi hyenami nechci nic mít."

"Máte nějaké zaměstnání?" zajímalo ji.

"To může být u jiných takových případů problém," připustil. "Slepý člověk se zpravidla nedokáže vyučit, takže řemeslo nepřipadá v úvahu. Klidně se přiznám, že umím číst a psát jen slepecké písmo, ale to se nikde nevyžaduje. Běžné písmo, které zná každý školák, jsou pro mě nesrozumitelné hieroglyfy. Naštěstí jsem měl i jako slepý pár přátel a ti mě nikdy neopustili."

"Co teď vlastně děláte?" zajímala se paní.

"Učím," řekl.

"Počkejte - to snad nejde, když sám neumíte ani číst?" zarazila se.

"A vidíte! Učím. Na hudební škole. Nevadí, že neumím číst, rozhoduje, že umím hrát. A umím to naučit děti. Donedávna jsem neuměl ani noty a hrál jsem jen podle sluchu, ale teď jsem řediteli naší hudebky slíbil, že se do půl roku naučím číst a psát písmo i noty. Myslím si, že to je reálný slib."

"Když se tomu věnujete - mohlo by to být reálné," souhlasila s ním. "Přála bych vám to, takové zaměstnání by bylo pro vás ideální."

"Takže mi ani nevadí, že mi sebrali důchod," usmál se. "Za celý život jsem se nenaučil nic jiného než hudbu. Tu mám ale rád a tu umím pořádně. Může se to hodit."

"To vás ale obdivuji," řekla. "No - jsme u interny. Za kým tam jdete?"

"Za tím, kdo mi dal oči," řekl vyhýbavě. "Pochopte, nikdy jsem ho neviděl, znám ho jen podle hlasu. Měl by to být ale nějaký hodně mladý kluk. Pacienti mu říkali Olda."

"Mladý doktor je tu jen Pavelka," vzpomínala. "To je ale Rudolf."

"V tom případě bych se podíval za vrchní sestrou Alenkou."

"Máte asi štěstí, dnes tam mají být oba," řekla paní.

Vyšli spolu ještě do schodů, ale tam se paní rozloučila, šla o patro výš.

"Dobrý den, paní Alenko!" oslovil příchozí první sestru, kterou potkal.

"Hleďme se - František!" rozzářila se na něho. "Copak že vy tady?"

"Jdu poděkovat vašemu doktorovi - a také vám, byli jste tady na mě všichni hodní," řekl a upřímně stiskl podanou ruku.

"Kterého doktora myslíte?" zeptala se ho.

"Takového mladého... říkali mu vždycky Olda," řekl.

"Počkejte - tady žádný doktor Olda není... že vy myslíte toho zázračného kluka?"

"Zázračného kluka, jistě," přikývl. "Cožpak to nebyl zázrak?"

"Zázraky... ty on dělal, ale už sem nechodí," zrozpačitěla sestra. "Vás měl taky v práci? Vám snad nebylo tak zle... jůžiš, počkejte - kde máte bílou hůl?"

"No té mě přece ten váš Olda zbavil!" řekl František. "Já teď přece vidím, sice ne moc, ale je to zázrak už samo o sobě!"

"A vy myslíte, Františku, že to udělal ten kluk?"

"Vy byste mu to upřela?" usmál se na ni. "Podívejte se, já tu byl jenom s prkotinou, to uznávám. Ale on mi něco dal - říkal tomu potěšení, bylo to takové teplo..."

"Já vím," řekla trochu přiškrknutým hlasem. "Taky od toho bylo takové světlo, ale to jste asi ještě neviděl, že?"

"Světlo - to říkali ostatní," přikývl František. "Jenomže od té chvíle se začaly dít věci, kterým oční lékař neřekne jinak než zázrak. Tyhle oči nikdy neviděly, teď vás vidím. Trochu rozmazaně, ale vidím. Může za to ten kluk, to je jisté. Kde ho máte?"

"Už sem přestal chodit," řekla.

"On už sem nechodí? To by přece byla nesmírná škoda, nemyslíte?"

"Je to škoda," řekla. "Ale oni ho vyhodili, proto sem přestal chodit."

"Kdo že ho vyhodil?" zděsil se František.

"Pan primář - na stížnost doktora Pavelky," řekla trochu stísněně.

"A víte aspoň adresu toho kluka?" naléhal na ni.

"Nevím," řekla provinile. "Prostě sem chodil, jen tak, s takovým pejskem..."

"Víte - já si myslím, že kdyby mi dal ještě jednou to teplo, že bych viděl úplně," řekl František. "Ten kluk sem chodil dělat zázraky - a vy ho vyhodíte! To snad ne!"

"Víte, pane Františku - než ten kluk odešel, řekl nám něco o nemocnici na Vinohradech, prý bude tam... Poslední dobou se povídá, že se na Vinohradech dějí zázraky, kdybyste se tam poptal... možná ho tam najdete."

"Velice děkuji, sestří," řekl František. "Dojdu si tam, jistě. A kdy bych tady zastihl pana primáře a toho... toho doktora Pavelku? Strašně rád bych se jich na to zeptal..."

"Ty dva tu zastihnete třeba hned," navrhla mu. "Teď by měli být na lékařském pokoji."

"Zavedete mě tam?" zeptal se jí. "Víte, já neumím číst a v lékařském pokoji jsem nikdy nebyl, netrefím tam a přečíst si to neumím. Zázrak je, že vůbec vidím."

"To tedy zázrak je," přikývla. "Já vás tam zavedu."

Vzala ho za ruku a dovedla ho až před dveře lékařského pokoje.

František nesměle zaklepal a když se ozvalo vyzvání, vstoupil.

U stolu seděli dva doktoři, starší silnější postavy a mladší hubený.

"Pardon, pánové," řekl František. "Prosím, omluvte mě, pořád ještě dobře nevidím, ale chtěl jsem mluvit s panem primářem. Ne, nejsem pacient, a když, tak bývalý. Přišel jsem vám jen poděkovat za ten zázrak."

"Jaký zázrak?" podíval se na něho pobaveně primář.

"Byl jsem od narození slepý a tady na tom oddělení mi váš doktor dal oči," vysvětloval mu rychle František. "Všichni tomu říkali zázrak, i odborníci oční. Moje oči byly naprosto mrtvé a nikdo nepřipouštěl, že by někdy viděly. A hleďte - vidím. Sice jen na třicet procent, ale i to je přece zázrak."

"Říkáte - tady na oddělení?" nevěřil tomu primář.

"Ano," potvrdil mu František. "Byl tady v té době takový malý kluk, všichni mu říkali Olda. Poslal na mě nějakou divnou sílu - teplo a jak říkali ostatní, bylo v tom i nějaké světlo. To jsem ještě neviděl, ale do čtrnácti dnů mé oči začaly vidět. Byl to zázrak, jak říkají všichni, odborníky nevyjímaje."

"Moment - Olda - snad ne ten kluk, co jsme ho vyhodili?" zamračil se primář.

"Ano, on," rozjasnil se František. "Jak jsem slyšel, uzdravil tady spoustu lidí, většinou vážných případů. Když jste ho vyhodili, odešel. Předpokládám, že se tu prudce zvedla délka léčení a možná i úmrtnost. Pánové, dovolte mi tedy, abych si vás oba prohlédl hezky zblízka. Že vidím, to je zázrak - ale takovou sbírku pitomců už nikde jinde nenajdu."

"Vy - vy..." zbrunátněl primář. "A ven!"

"Zázrakem uzdravený, pane primáři," usmál se na něho František. "Vaše zásluha to sice není, ale to víte - nemohl jsem si nechat ujít vidět takové - voly k pohledání. Sbohem!"

František opustil nemocnici co nejrychlejším krokem, málem ho před nemocnicí přejelo na přechodu auto. Ačkoliv by to mělo být naopak, omluvil se řidiči a pospíchal dál. Autobus ho brzy dovezl do Vínohrad.

Tam se ale dozvěděl další nepříjemnou zprávu. Zázračný chlapec tady skutečně nějakou dobu léčil, ale pak ředitelství nemocnice odvolalo primáře oddělení popálenin a od té doby se tu chlapec s psíkem neobjevili.

"Jediný, kdo by to mohl vědět, je primář Alexijev," řekla mu po straně jedna sestřička. Dávala přitom opatrně pozor, aby ji nikdo neslyšel.

"Kde najdu toho pana primáře Alexijeva?" ptal se jí zdvořile František.

"Já to nevím," řekla sestřička. "Mám jenom adresu na Hedviku, ta odsud odešla s ním, třeba to bude vědět."

"Proboha, co se to děje?" hořekoval František, když dostal papírek s adresou, který mu ovšem nebyl moc platný, když neuměl číst. "Když má někdo úspěchy v léčení, vyhodí ho. Kam to ten svět spěje?"

"No - víte, on Alexijev neměl žádné úspěchy," řekla sestřička. "Pacienty léčil skvěle, to se mu musí uznat, ale léčil je nějakou divnou metodou, kterou mu pojišťovna neuznala. Proto musel pryč - pojišťovna mu platila jen za hospitalizace. To je ale chyba - když nejsou výkony, nejsou peníze."

"Uzdravování lidí nebyl výkon?" zeptal se jí František.

"Nebyl to účtovatelný výkon," upřesnila sestřička. "Víte - to léčení příliš připomínalo zázraky. Ale ty vám neproplatí nikdo."

František se nevzdal hned, ale byl to příliš těžký úkol pro člověka, který neumí číst. To nakonec uznal. Pokusil se rozhodit sítě v hudební škole, ale žádný učitel o zázračném chlapci nic nevěděl. Smutné bylo, že toho kluka nikdy na vlastní oči neviděl. Když ho jednou zaujala fotografie dětí letících nad střechami paneláků, podíval se na ni a usmál se.

"Co si ti lidi všechno nevymyslí!" řekl si.

Netušil, že právě poprvé viděl podobu svého zázračného chlapce.

"Hele, Františku," řekl mu ředitel hudební školy. "Nech to plavat a vrhni se na učení. Měl bys zvládnout aspoň základní gramotnost, školní i hudební. Nauč se číst a psát, nauč se pořádně noty, ať ti nemusím pořád dělat výjimku - bez znalosti not jsem tě mohl vzít, dokud jsi neviděl, ale teď je to jiné. Hraje skvěle a učit umíš - co ještě chceš? Mohl bych ti dohodit místo v jedné kapele, trumpetistu jako jsi ty vezmou všude a už předtím by jim nevadilo, že nevidíš - jakmile budeš umět noty, jsi jejich. Dobře si u nich přivydláš."

"Nejde mi o peníze, Jirko," odpověděl klidně.

"To vím, skromný jsi byl vždycky," uznal mu ředitel. "Ale až budeš umět číst, budeš se v tom jistě lépe orientovat."

"On mi zmizí..." strchoval se František.

"Nezmizí," tvrdil ředitel.

"Uvidíme!" řekl František.

Slovy, která dřív nikdy nepoužíval.

Večer, když se ukládali ke spánku, pocítil najednou Olda podivný závan. Už si odvykl, že by s ním na tomhle světě telepaticky komunikoval někdo jiný než Čert, takže ho to v první chvíli docela překvapilo.

Musela to být Cilka, nikdo jiný.

A taky byla.

"Oldo!" volala ho - přes několik kilometrů a jeden les.

"Poslouchám!" odušil.

"Vážně tě přetřnu jako hada, až se tu zase objevíš!" zněla další věta, až se Olda vyděsil a posadil na posteli.

"Co je?" opáčil udiveně a zmateně hledal vypínač lampičky. "Co se stalo?"

"Naše Asta měla šest štěňat," řekla Cilka. "Ne z normálního připuštění, ale s tím tvým čoklem! Tvoji vinou, jak jsi ho nechal pobíhat po vesnici bez dozoru!"

"No a co?" opáčil Olda vesele. "To víš - to je příroda! Tak Čert má potomky! Prima!"

"Nemá!" odsekla Cilka. "Táta všechny utopil."

"Všechny?" zvažněl jako mávnutím proutku Olda. "Proč všechny?"

"Ještě se ptej!" vybuchla Cilka. "Co s takovými podvraťáky? Asta má papíry, štěňata od ní prodáváme za pět tisíc kus a najednou - šest podvraťáků jako polen! Ale to je tvoje vina!"

"A to jste si nemohli nechat aspoň jedno?" zamračil se Olda.

"Ještě se jich zastávej!" odsekla. "A víš, co se stalo? Představ si, voni byli telepatický! Když je táta topil, všech šest na mě telepaticky příšerně ječelo! Takovej strašnej nárek to byl! Přímou z něj číselna hrůza, já přitom měla pocity, že se sama topím! Pozvracela jsem se jako alík, dvě noci jsem nespala kvůli nočním můrám jako z hororového filmu, málem mě dostaly do cvokhausu! To se ti líbí?"

Olda si vzpomněl na Čertovu nedávnou příhodu s telepatickým nárkem. Došlo mu, že to ten pes určitě vnímal taky. Čerstvě narozená slepá štěňata naříkala zřejmě nesměrovaně, ale Čert byl jejich táta, takže to vnímal i přes několik kilometrů. Nárek topeného štěněte nemohl být silný, ale telepatie šesti současně topených štěňat se mohla sečíst. Anebo - znásobit jako při posílání síly. Nejblížešim schopným příjemcem - kromě vraha štěňat pana Macouna - byla Cilka. Takže to schytala naplno. Pocity při topení... brrr! Příjemné to jistě nebylo.

"Možná jsi měla pocity těch štěňat!" pokusil se jí to objasnit. "Nediv se. Pro ta štěňata to byl strašný horror a ona ti to telepaticky předala. Čert to přece umí taky."

"Právě! Další důvod, proč by ses měl za toho čokla stydět! Málem jsem to odstonala!"

"Za ty noční můry laskavě poděkuj, pěkně do očí, tátovi!" odsekl Olda. "Kdyby netopil ta štěňata, problémy bys neměla!"

"A co s nima, podvraťákama? Za žádného bysme nedostali ani stovku!"

"Tobě jde taky akorát o peníze?" zamračil se Olda.

"To se ví!" opáčila. "Ty můžeš mluvit o štěstí, jestli jsi nezažil to co já!"

"Čert to ale vnímal i na tu dálku, málem ho to složilo," prozradil jí Olda. "V první chvíli jsem nevěděl co mu je. Motal se a vyl, až nás vyhodili z autobusu."

"Patřilo vám to!" odsekla Cilka. "Škoda, že jsi to nevnímal taky, měl bys slíznout aspoň drobeček té hrůzy."

"Hleďme, jak jsi přející! Když to ale vezmeš nezaujatě, z pohledu Čerta jste vrazi!"

"Z pohledu Čerta? Ty na to koukáš z pohledu toho svého prašivýho čokla?" rozčílila se od srdce Cilka. "Tak poslyš, táta řekl, jestli ještě jednou tvýho čokla uvidí tady po vsi pobíhat, na fleku ti ho odpráskne, i kdybys ho měl na šňůře! Táta je myslivec, flintu má a to si piš, že nezaváhá ani vteřinu! Takhle naší Astě zkazit vrh - a mně přidělat noční děsy!"

"Zažila jsi jen to, co prováděl on štěňatům, nic víc!"

"To je jedno! Můžeš za to ty! Kdybys toho prašivýho čokla nepřivedl a nenechal po vsi běhat bez vodítka, nic by se nestalo!"

Olda chvíli přemýšlel, jak co nejlépe odpovědět.

"Hele, Cilko - poslouchej teď ty mně!" začal nesmírně vážně. "Zatímco jste topili jediná telepatická štěňata na světě, já jsem něco velice zajímavého vyzkoumal."

"Co jsi mohl asi tak vyzkoumat?" přerušila ho posupně Cilka.

"Neskákej mi do myšlenek," okřikl ji Olda. "Pamatuješ se ještě, jak jsi byla spokojená, že bez tvé spolupráce budu nula, vid'?"

"Jo - a to jsem ti chtěla říct na závěr," opáčila Cilka pomstychtivě. "Po tomhle se budu ještě moc rozmyšlet, jestli s tebou vůbec něco..."

"Nemusíš!" skočil jí do myšlenek. "Ujist' uji tě, já už léčím! Bez tebe, jen se svým psem. Jde to a výsledky jsou skvělé! Starý Prskavec se mýlil jen v jednom - nezvládneme do roka tři sta šedesát potěšení, ale přes tisíc. Od chvíle, co jsem se vrátil domů, máme s Čertem na triku sedm zachráněných lidských životů, dvanáct vyléčených diabetes - tedy cukrovky, už jsme zvládli i tuberkulózu, leukémii, léčíme i rakovinu. Koukáš, co?"

"Vono to jde - i se psem?" zarazila se Cilka.

"Jde," přikývl. "S tebou by snad byly účinky silnější, Čert je přece jen malý psík, ale jde to tisíckrát lépe než kdybych byl sám. Takže - já a můj pes nejsme nuly, ale jedničky! Léčíme, zachraňujeme lidi, vracíme lidem tváře po spáleninách, protože tkáň se regeneruje - no přímo zázračně! Ale hlavně - jde to i bez tebe. Abys tedy věděla, nula teď budeš jenom ty!"

"Ty už o mě - nestojíš?" zeptala se ho opatrně a snad i trochu uraženě.

"Vlastně - ani ne," řekl Olda. "Hele, přízně si sama sobě, že jsi o spolupráci ani nestála. Takhle to bude lepší pro oba, pro mě i pro tebe. Ty budeš nezávislá na mně, já na tobě. Beztak jsi chtěla zůstat na vesnici, v přírodě, léčení lidí byl pro tebe obojek... Jdeme si pěkně každý svou cestou - nemusíme se na sebe spoléhat, nemůžeme si navzájem dělat

naschválý, není to nejlepší možné řešení téhle - komedie?"

"Komedie?" opáčila výhruzně.

"No - komedie!" nedal se zastrašit Olda. "Ty bys se mnou mávala jako hadrem, já bych ti musel pořád ustupovat, s tím je zkrátka konec. Příštím rokem asi začnu studovat na lékařské fakultě - hele, jak ti jde vlastně škola?"

"Výjimečně dobře," odušila. "Mám samé jedničky. Ehrerová ale věděla o Bisiáje, takže uhodla, odkud to mám. Chce mi uspořádat výstavu kreseb, maluju jeden obrázek za druhým."

"Aspoň to," schválil jí to velkoryse Olda. "Škoda, že tě studia nebaví. No - doma u krav to nejspíš ani potřebovat nebudeš. Leda by ses dala na umění."

"Hele - ty budeš přece jen doktor?" vyzvídala opatrně.

"S takovým léčebným efektem - no uznej, byl bych trouba, zahodit to."

"No - já snad budu aspoň malovat," utěšovala se rychle.

"Já přece maluju taky," opáčil Olda. "Taky mě to baví. Volného času tolik nemám, zato mám náměty, jaké doma jen tak neuvidíš! S Čertem chodíme do Dinosaurie i dál."

"Ať vás tam oba něco sežere!" přála mu to nejhorší. Skoro to vypadalo jako černý vtip.

"Děkuji za přání, dáváme si pozor," řekl Olda, jako by to ani nepostřehl.

"Hele - a neslibil jsi snad spolupráci - Bisiáje?" zkusila to jinak.

"Já žádný slib neporuším!" usadil ji. "Já léčit budu. Že jsi ty o to nestála - tvoje smůla!"

V té chvíli ho ale napadlo něco - epochálního.

Něco, co bude na Cilku bezpečně platit!

"Poslyš, i když tě studia nebaví, mohla bys přece na vsi dělat léčitelku," navrhl Cilce opět smířlivým tónem a zdánlivě bezelstně. "Lidi by se ti jen hrnuli a peníze taky! Víš co to je - léčení zázrakem?"

"Sama? Jak, ty vole?" vybuchla Cilka bezmocně. "Copak to jde?"

"Hele - seženu ti telepatické štěně!" navrhl jí. "Nebo dvě! Čert si zaručeně nějaká další štěňata pořídí, je to velice bystrý pes a fenky teď ukecává telepaticky jako vaši Astu, samy po něm jedou. Až ta štěňata trochu vycvičím... on to Čert taky zpočátku neuměl..."

"Ty myslíš, že by Čertovy štěňata..." zaváhala.

"Když budou telepatický, měly by mít i schopnost posílat potěšení! Potíž je, že všechna jeho štěňata asi telepatická nebudou. Ta obyčejná nejspíš nebudou zajímavá - uvidíme. Ale už se těším na ta telepatická! Vycvičit takové štěně už dokážu... jako Čerta!"

"A - dáš mi jedno?"

"Až nějaká budou!" řekl Olda. "Ale připrav si - tak sto tisíc za jedno."

Na okamžik nastalo telepatické ticho. Olda nejspíš Cilku přesně podle svého očekávání parádně zaskočil.

"Cože?" nechtěla tomu uvěřit. "Kolik?"

"Povídám - sto tisíc Ká Čě!" ujistil ji ještě jednou nevinně. "A poradím ti - až si trochu našetříš, kup si ještě druhé. Při léčení je totiž nejslabším místem pes. Čert je po třech dávkách na dně, já bych jich zvládl víc. Až budu mít od Čerta první štěně, začnu psy střídat. Čert snese tři dávky. Štěně zpočátku jen jednu, pak dvě... no - šest dávek je i pro mě vrchol, ale se dvěma psy si troufnu na dvojnásobek toho co dnes! Ideální budou až tři psi - nepojedou naplno, aby se nestrhali, ale kdyby některý nebyl ve formě, jiný za něj zaskočí - a bude to!"

"Ale - sto tisíc za jedno štěně - bez papírů?" pořád tomu nevěřila.

"Jo," přitvrdil Olda. "A vyřídí svému hamounskému tátovi, že ti nejen přivodil parádní noční můry, ale utopil přitom světově unikátní štěňata za šest set tisíc korun!"

Olda rychle rozostřil telepatické směřování.

Tak - peníze se na vás musí! pomyslel si - ale to už na Cilku nešlo.

To budou noční můry!

Tentokrát ode mě - a pro oba!

Olda se chtěl s Čertem domluvit, co udělají, aby se neopakovala tragédie štěňat. Kdyby nic jiného, Čerta to v autobuse pořádně vzalo. Kromě toho - nebyla by takových štěňat škoda? Dalo se přece čekat, že kromě telepatie budou také inteligentnější!

Když se ale Čert dozvěděl o utopených dětech, strašně se rozčílil.

"Podívej se, kam až vede to pohrdání psy!" ňafal. "Topíte nám děti pro pitomost, jako je vámi vymyšlená čistá rasa! Sami ji přitom neuznáváte!"

Olda namítl, že někteří lidé na Zemi kdysi také volali po čisté rase mezi lidmi, vedlo to taky k děsnému zabíjení, tentokrát lidí, ale Čert to nebral.

"Co si děláte mezi sebou, je vaše ostuda," ňafal. "Nás do toho netahejte."

"Hele, Čerte, jde mi o to, aby se to neopakovalo," snažil se Olda. "Měli bychom se včas domluvit, co proti tomu uděláme."

"Vltnu tam a všechny pokoušu!" nabídl se Čert. "Toho vrahouna Macouna prvního!"

"Násilím to jen zhoršíš," namítal Olda. "Co takhle založit Fond ohrožených štěňat? Já nemám zlato rád, ale pro tenhle účel bych nějaké vytvořil. No a když se tvoje štěňata narodí, prostě je odkoupíme. Nebudou čistokrevná, takže jim hrozí utopení spíš než u drahých psů, ale pro nás budou levnější."

"Levnější?" vyštěkl pes. "Moje děti že budou levné? Já jim ukážu! Drazé mi zaplatí za jejich kožíšky!"

"Počkej," upozornil ho Olda. "Platit nebudou lidé nám, ale my jim. Naopak budeš rád, když nám na ně fond postačí."

"Ale - co s nimi chceš dělat?" napadlo najednou Čerta. "Snad nechceš, abych se s nimi dělil o můj kobereček?"

"Nějakou dobu bys to jistě vydržel," řekl Olda. "Můžeme se postarat, aby se tvoje děti dostaly do dobrých lidských smeček. No a kromě jiného, můžeme je naučit to co umíš ty, tedy uzdravovat."

"Vy nás budete topit a my vás máme uzdravovat?" rozčilil se Čert. "To tedy ne! Tady na tom místě prohlašuji, že začnu bojovat za práva psů! A to hned! Podle Bísíáji mám možná větší inteligenci než někteří lidé. Chci rovnoprávnost! Chci s vámi jíst u stolu a spát v posteli, jako inteligentní tento... tvor."

"Hele, Čerte, my dva se teď potřebujeme dohodnout," vrátil ho Olda do reality.

"Jo," přikývl pes. "Až dostanu slib, že budu s vámi sedět u stolu. Jinak neslyším!"

A demonstrativně se k Oldovi otočil zády - tedy spíš zadkem.

"Nech toho!" varoval ho Olda. "Já se chci dohodnout kvůli tobě!"

"Já ten slib potřebuju!" trval na svém pes. "Je nutný pro moje sebevědomí!"

"Sebevědomí máš jako pavilon šelem od té doby, co jsi dokázal zahnat tyrannosaura," připomněl mu Olda.

"Tím spíš musím být jako vy! A sedět u stolu!"

"Človče psi, to bys taky musel umět jíst příborem, mýt si před spaním packy a čistit si sám zuby kartáčkem!" vybuchl Olda.

Čert se zarazil. Pravda, tohle zatím musel jen Olda. Psovi stačila miska, před spaním si jenom zívá a zatočil se na koberečku.

"Jak vlastně držíte ten příbor?" zeptal se Oldy bezelstně.

Nezbylo než předvést mu, že to s příborem nebude mít jednoduché. Olda jeden příbor zdvojnásobil, ale psovi packy klouzaly. Olda si sice věděl rady a nalepil na držadla lékařskou lepicí pásku, ale pořád to nestačilo. Psí tlapky nejsou ruce. Nakonec to Čert vzdal.

"Uvidíme mytí pacek," nedal se. "Ale až navečer!"

Pak se přece jen, byť nepříliš ochotně, shodl na Oldově myšlence Fondu ohrožených štěňat, kam by Olda přispěl finančně a Čert vyhledáváním narozených štěňat - a kromě toho něco jako daňovým příznáním, kde všude by se dala štěňata očekávat.

Oldovi se protáčely panenky, když mu Čert vyjmenoval fenky, které stihl za ten půlrok navštívit. Olda počítal za odkoupení jednoho štěněte sto korun - za štěně bez papírů se mu to zdálo dost a kdo by chtěl víc, nebude asi štěňata topit. Ale i při průměrném počtu pěti štěňat na fenu mu to vycházelo kamsi k desetitisícům.

"Ty proutníku!" vyčetl Čertovi.

"Hele - já ti ty tvoje samičky Cilku a Manču taky nevyčítám!" opáčil psík.

"Nemáš co," urazil se Olda. "S těmi jsem jednal výlučně o uzdravování lidí!"

"Že by? Nestačím se divit!" podotkl Čert. "Já bych..."

"A dost!" zarazil ho Olda. "Lidi mají rozum!"

"Někdy bych o tom hodně pochyboval," neodpustil si poznámku Čert. "Co se naposledy dělo v nemocnici, to mi moc rozumné nepřipadalo."

Olda si povzdychl. Také se mu to nelíbilo. Jak má chápat vysoké finanční záležitosti ten malý pejsek, když je to proti srsti i páníčkovi?

"Zpátky ke štěňatům!" vrátil Olda téma. "Budeme je zkoušet telepaticky volat. Jenže to nestačí - na vsi bychom je mohli propást. Asi by nebylo od věci, kdybys tam občas zabrousil. Musel by ses ale vyhýbat Macounům, to by bylo moc riskantní."

"Já tomu vrahounovi Macounovi vždycky včas zmizím," kasal se Čert.

"Kdyby tě překvapil s flintou v ruce, nestihl bys to," nesouhlasil Olda. "Ačkoliv - ve vsi jsi ještě neměl na fenky čas. Zpočátku jsi ani lítat neuměl a ke konci se všechno semlelo moc rychle, těch fenek tam snad nebude tolik."

"Nanejvýš šest," souhlasil vážně Čert. "Astu si už můžeme odečíst, takže pět. Horší je, že si přesně nepamatuji, v jakém pořadí jsem..."

"Ach jo!" povzdychl si Olda.

Nakonec se ale dohodli, že Olda připraví fond a Čert občas zapátrá, zda nevnímá své telepatické děti - byl by na ně asi nejcitlivější.

Operace

Týden uběhl jako voda, ale doktor Alexijev se nehlásil.

Olda mu z domova zavolal domů, ale zvedla to jen jeho paní. O tom, že Olda potřebuje volný operační sál i s týmem anesteziologů, nevěděla. Manžel s ní ale zřejmě hovořil o tom, co s nimi Olda plánuje, takže se domnívala, že je to kvůli nim. S lítostí mu ale sdělila, že ona sama o žádném volném operačním sále neví a manžel je na jakémsi jednání.

Olda to nepotřeboval kvůli těm dvěma. Na hrudi nad klíční kostí mu narostl velký nádor a on se ho potřeboval zbavit. Ten nádor nevznikl jako něco zhoubného. Takhle si připravovali implantáty chobotnicovití obyvatelé sousedního světa a Olda měl tu schopnost od nich. Nastal čas využít jí, ale doktor Alexijev, na kterého se Olda spoléhal, nebyl zrovna k sehnání.

"Vyřídte mu, prosím, aby mě zavolal, až přijde," požádal tedy jeho paní na závěr.

Slíbila mu to a oba zavěšili.

Co teď? uvažoval Olda. Jak se zdá, sehnat operační sál není nic snadného.

Od té doby, co přestali chodit do Vinohrad, měli více volna. Olda toho využil k prodeji zlata - když se maminka dozvěděla, nač to potřebuje, vyšla mu vstříc jako minule. Chodili pak spolu opět po zlatnictvích prodávat zlato a peníze

ukládali do spořitelny. Když takto finančně zajistili Fond ohrožených štěňat, Olda další zlato přestal dělat.

Byl už ale pátek a Olda cítil, že se to nedá odkládat. Ve škole se k privátnímu rozhovoru s Marií nedostal, bylo tam pořád moc živo. Po delším váhání zvedl telefon a zavolal jí domů.

"Hadrbolec!" uslyšel v telefonu.

"Tady Olda, mohl bych mluvit s Mančou?" odvětil.

"Je s mámou na nákupu," dozvěděl se.

"A mohla by mi zavolat domů, až přijde?"

"Jo, vyřídím jí to," ozvalo se stručně - zřejmě tatínek.

Tím to skončilo. Ted' mohl jen čekat. Kdo zavolá dřív? Máňa - nebo Alexijev?

Olda si rozeplnul límec košile a odhrnul látku. Bouli nad klíční kostí mohl pozorovat jen v zrcadle, byla zarudlá a veliká jako lískový ořech. Znovu vytáhl ze zásuvky svého psacího stolu černé kožené pouzdro - a opět je zastrčil až na konec zásuvky. Odpoledne je na dětském hřišti sterilizoval modrým ohněm, i když to před Alexijevem prohlašoval za zbytečné. Nikdo si ho nevšiml, tak daleko od obytných domů to nic nechtěného neprovedlo.

Dnes byl doma sám - rodiče odešli na jakousi návštěvu za svými kamarády a máma mu připravila studenou večeři - chleba s máslem a šunkou. Oldovi to samozřejmě vyhovovalo, tu návštěvu potřeboval jako sůl - nikdo mu nebude překážet. Čert se vyvaloval na křesle, nikdo ho nevyhazoval na jeho kobereček. Nejspíš spal.

Konečně - venku už se začalo smrákat - se ozval telefon.

"To jsi ty, Oldo?" uslyšel Marii.

"Já," odtušil. "Můžeš k nám teď hned přijít? Tak na hodinu!"

"Měla bych si nejprve napsat úkoly," rozvažovala.

"Je pátek a já ti s nimi potom pomůžu. Prosím tě, přijď, je to nutný!"

"Tak jo, ale ať máte odemčený vchod!" zašvitořila.

"Bude," ujistil ji.

Pomalu sešel dolů po schodech. Vchod odemčený byl. Počkal venku před vchodem, než Marie přiběhla. Mezitím se naplno rozsvítily pouliční lucerny.

"Príma, že tu čekáš," řekla. "Co že stojíš venku? Je tu přece děsná zima!"

"Mně není, jen pojď," pozval ji dovnitř.

Odevřel byt a pomohl jí z kabátu. Čert na ni sice začal radostně štěkat, ale když ho Olda požádal o ticho, dal si říci a vítal ji dál potichu, telepaticky.

"Vítám tě u nás!" ňafal tiše a aspoň jí párkrát olízl ruku.

"Dobře, Čerte," pochválil ho Olda. "Ted' si ještě lehni, pak tě zavolám."

"Já bych byl radši s vámi..." podíval se a naklonil hlavičku na stranu.

"Tak si lehni až v pokojíčku, hlavně nepřekážej," svolil Olda.

"Kde máš vaše?" rozhlédla se Marie udiveně po bytě.

"Někde na návštěvě," ujistil ji stručně. "Máme aspoň klid. Pojď dál."

Šel nezdvořile napřed a Marie za ním cupitala do jeho pokojíčku.

"Posaď se," nabídl jí svoji jedinou židli.

"Povídej, o co jde?" vybídla ho, sotva dosedla.

"Jde o tu úpravu," rozhodl se nechodit kolem horké kaše. "Nejvyšší čas začít."

"Počkej - Alexijev ti už sehnal..."

"Nesehnal," oznámil jí klidně. "Věřím mu, že se snažil, ale nestihl to. Musíme to zkusit bez něho, to znamená tady a teď."

"Vždyť na to nic nemáš!" zbledla.

"Mám," řekl.

Vytáhl ze zásuvky psacího stolu veliké kožené pouzdro, položil je vedle Marie na stůl a otevřel. Uvnitř se nerezově leskly speciální chirurgické nástroje.

"Kdo ti to půjčil?" vyhrkla udiveně.

"Nikdo," odtušil Olda. "Nesahej na to, je to sterilní. I když to asi nebude rozhodovat."

"Kde jsi to sehnal?" zamračila se.

"Jak jsme spolu byli na té neurochirurgii, pamatuješ?" připomněl jí. "Jak nám ten hulvát doktor ukázal jejich náradí... určitě netušil, že si to dokáže zkopírovat i skrz sklo."

"Jak - zkopírovat?" vyjekla.

"To je jedna z mimozemských technologií," vysvětloval jí rychle. "Dokáže zkopírovat a rozmnožit cokoliv neživého do hmoty jednoho kilogramu. Tahle souprava má o dva gramy míň, vešla se mi do limitu o chlup."

"Poslyš - ty bys vážně chtěl... se mnou... Ale kde máš ten operační sál?"

"Vážně chci," přikývl. "Tady na té posteli. Jestli sis to nerozmyslela."

"Tady?" vyjekla. "Kde máš Alexijeva?"

"Nebude tu," řekl klidně. "On by s tím nesouhlasil, ale už se to vážně nedá odkládat."

"Proč ne?"

"Protože - já už to mám hotové," řekl. "Podívej se!"

Pomalu si rozeplnul košili a ukázal jí zarudlou bouli nad svou klíční kostí.

"Co to tam máš?" zděsila se.

"Klony paměti, tacuky a andělské telepatie," ujistil ji. "Tak mě to naučily chobotnice ze sousedního světa. Tacuky dokáže vyklonovat cokoliv, zbývá přenést to na patřičné místo. To všechno se ale dává do hlavy, takže jestli to chceš,

nezbývá ti nic jiného než se mi svěřit."

"A to chceš dělat - sám?"

"Jinak to nepůjde," přikývl. "Ale já to zvládnou, neboj se."

"Kolikrát jsi to už dělal?" namítla.

"Ještě nikdy," připustil. "Budeš moje první pacientka."

"Hele - nepočkáme s tím přece jen na Alexijeve?" snažila se ho usmlouvat.

"Ten by mi to leda rozmlouval a kdoví, mohl by mi v tom zabránit v dobré víře, že nám oběma pomáhá."

"Ty mě chceš vážně - zabít?" vykřikla už opravdu vystrašeně.

"Neblázni, Mančo!" zamračil se. "Nevěříš mi?"

"Ne!" vykřikla rozhodně. "Teda - věřím ti, že bys mi nechtěl ublížit. Nevěřím ale, že se ti to povede. Víš přece, co ti na to řekli dva odborníci na chirurgii!"

"Dva odborníci na chirurgii, kteří nikdy v životě neviděli operovat mimozemšťany."

"Tys to viděl...? No, i kdybys to viděl, to ještě neznamená, že to umíš jako oni!"

"Neumím to jako oni," připustil Olda. "Andělé to umí při vědomí a bezbolestně, jenže na to potřebují zvláštní orgán, který mi nedali. Chobotnice to nedovedou při vědomí, zato mě to naučily tak, abych to zvládl i já. Musíš mi prostě věřit!"

"Já ti nevěřím!" vykřikla. "A co když ti teď řeknu ne?"

"Andělská zásada je - ani andělské zásahy nikomu nedělat proti jeho vůli," řekl trochu smutnějším tónem. "Víš to přece už dlouho. Víš, že jsem dělal všechno, aby mi s tím někdo dospělý pomohl. Situace je ale taková, že to budu muset udělat sám. Věř mi, dokážu to."

"A když ne, tak mě zabiješ!" vmetla mu do očí. "To bys chtěl?"

"Toho se bát nemusíš," řekl Olda. "V absolutně nejhorší nouzi by Čert přivolal pomoc andělů. Ti dovedou vrátit život i mrtvým. Ale opakují ti, to ti se mnou nehrozí."

"A když přece jen nesvolím?" podívala se na něho vyčkávavě.

"Podívej, Máno," snažil se o trochu měkčí tón, "nabízím ti kus sebe sama, nechápeš? Když řekneš definitivně ne, skončili jsme a já ten kus sebe sama spláchnu. Skladovat se to nedá a těžko teď seženu jiného příjemce. Udělal jsem to pro tebe, ale nutit ti to nemohu, ani nesmím. Vyber si, ještě můžeš. Já to samozřejmě mohu začít pěstovat i víckrát, ale pak jediné pro někoho jiného. Tobě to nabízím teď. Teď - nebo nikdy!"

"Ty to - hele, nemůžeš s tím počkat aspoň do zítřka?" smlouvala.

"Do zítřka?" usmál se smutně. "V noci to začne hníť. Nejpozději do rána to budu muset ze sebe tak jako tak vyříznout. Dělej jak myslíš. Některé nabídky se zkrátka nikdy v životě neopakují."

"A když řeknu že ano?" váhala.

"Podívej se, nic tě bolet nebude," sliboval jí. "Prostě si tu lehneš a až vstaneš, bude to hotové. Já to musím vyříznout ze sebe a být přítom při vědomí."

"Vůbec od tebe není pěkné nedat člověku na vybranou," vyčítala mu.

"Měla jsi na to týden," opravil ji a podíval se jí do očí. "Můžeme začít? Jestli ano, skoč si teď ještě tady na záchod, protože při operaci budeš naprosto bezvládná."

"Ty myslíš, jako... no dobře, máš pravdu..."

Vstala a odešla. Ještě slyšel, jak zacvakla pojistka na dveřích. Vybalil mezitím na stůl nářadí získané částečně lští od neurochirurgů, rozprostřel na postel velikou igelitovou plenu a přinesl si připravené ručníky. Musel počítat s tím, že nějaká krev přitom vyteče.

Přistihl se ale, že se mu třesou ruce.

Nechystal se přece na nic obyčejného. Jak to říkal Alexijev?

"Počkej, až ti seženu operační sál s nějakým sehraným solidním týmem! Jinak ti pacient exne - nebo ho těžce poškodíš. A kdyby to měla být zrovna tady Manča, vzal by sis ji na svědomí?"

Co by se stalo, kdyby se Alexijevovy pochybnosti naplnily?

"A jestli ti někdo při nějaké pokoutní operaci exne, a to se nejspíš stane, přihlásím se sám jako svědek, že jsem tě varoval!" - říkal ten druhý.

Ano, ale kdo nic nedělá, nic nezkaží. Pokoutní operace to je jen z hlediska pozemských lékařů. Neměl by si na to pozvat mimozemšťany? Možná by se nezdráhali, jako Alexijev... ale ne, naučili ho to, teď to bude viset na něm.

Připravil a zkontroloval už všechno. Kde je ta Marie? Přerovnal všechno ještě jednou.

"Hele, Oldo..." ozval se její tlumený hlas ze záchodu. "Já se... já se toho vážně bojím. Já ven nevylezu!"

"To tam chceš sedět do večera?" usmál se chápavě.

"Třeba," odsekla. "Udělalo se mi špatně. Od žaludku."

"Klidně se vyzvracej, ale přijď sem," navrhl jí. "Neboj se mě. Dokud mi nedáš poslední definitivní svolení, ani se tě nedotknu."

"Já vím - ty můžeš zabít tyrannosaura i bez doteku, že?"

"Nedotknu se tě ani rukou, ani očima, ani jinak," sliboval jí.

"Já se tě fakt bojím," opakovala umíněně.

"Já ti to přece věřím," řekl. "Už jsem si prožil totéž. Až na to, že mi to všechno Bisiája dělala za plného vědomí."

"Při plném vědomí se ti hrabala v břiše?" odušila Marie zděšeně.

"V břiše i v hlavě," ujistil ji. "Příjemné to tedy nebylo, zejména proto, že jsem netušil, jestli to myslí v dobrém nebo ve zlém."

"Jak - ve zlém?"

"Já jsem ji tenkrát ještě neznal," vysvětloval. "Neměl jsem jistotu, že to se mnou myslí dobře. Co kdyby byla jen dobře zamaskovaný vetřelec? Já jsem jí uvěřil a proto dnes dělám, co nikdo jiný nedovede. Ty to máš přece snadnější, když mě znáš a víš, že mi věřit můžeš."

"Jenže - mně se tak sevřel žaludek strachem, pochop to, Oldo!" ozvalo se ze záchodu.

"Já tě chápu," řekl klidně. "Řekl jsem ti, klidně se vyzvracej, bude ti líp. Ale pojď ven, tam to není příjemné místo ke strávení celého večera."

"Hele - ale nešáhneš na mě, když nesvolím?" ujíšťovala se.

"Už jsem ti to slíbil a to platí," řekl.

Ze záchodu se ozvalo spláchnutí.

Až po chvíli se ale otevřely dveře. Marie vyšla ve tváři trochu zelená, s tím žaludkem asi měla pravdu.

"Hele, Oldo, nezdob se," řekla omluvně. "Já za to nemůžu, ten strach je silnější než já..."

"Já to tak беру," usmál se na ni povzbudivě. "Po těch varováních, co jsi vyslechla od tamtoho neurochirurga, vlastně i on Alexijeva... ten to aspoň myslel v dobrém. Ale ani jeden, ani druhý nevědí, co všechno mě mimozemšťané naučili a nemohou to ani posoudit, když mě neviděli při práci. Co na mě zatím viděli? Jak s Čertem pokaždé trochu zbledneme, když na nemocné posíláme volnou energii?"

"Ty si vážně tak věříš?" ošívala se. "Tobě nevadí, že to tu nemáš sterilní, že nemáš ani ten slibovaný tým..."

"Sterilní... povzdychl si. "Se mnou tu operaci dělaly chobotnice na hlině a uschlém listí. Proč ta snaha po sterilním prostředí? Aby se do rány nedostala infekce, řekne ti doktor. A co když tacuky od mimozemšťanů tu infekci naprosto spolehlivě potlačí? Navíc zajistí perfektní zahojení všech ran dříve než se probudíš. Co když můžeš operovat třeba na hnojišti - a žádná infekce nenastane?"

"Ale přece jen - uznej, je to mozek! Co když ze mě pak bude blbá, slintající debilka?"

"Neboj se, nepoškodím si tě," ujistil ji. "Trochu si tě zprůhledním, abych na to viděl. Co by za to dali ti dva doktoři, zvyklí pracovat i naslepo? Nemáš se čeho bát, dopadne to dobře. Dva z těch orgánů jsou prověřené chobotnicemi a jeden anděly. A já to umím, i když na to nevypadám. Na druhou stranu si řekni - mám naději získat něco, co mi dovolí dělat lidem dobro - a trochu si přitom užít, vždyť takové létání je úžasná zábava."

"Tady se nedá létat," řekla. "Hned tě přitom někdo vyfotí..."

"Jediná měsíční cesta odsud vede na svět, kterému říkám Zahrádka. Je tam subtropické podnebí, mírná a neškodná zvířata, na stromech tam rostou salámy - a můžeš tam klidně létat bez obav, že tě někdo spatří. Vezmu tě tam, až budeš umět sama létat."

"No dobře," řekla. "Tak honem - než si to rozmyslím, nebo než mě zase chytne křeč do žaludku. Mám si sem lehnout?"

"Ano," řekl. "Pokud možno na bok nebo na břicho, hlavu na stranu ke zdi. Můžu začít?"

"Začni!" vydechla rychle.

V té chvíli ji obešly mráčky...

Probrala se stejně náhle, jako upadla do bezvědomí.

"Posaď se," ucítila v ruce jinou ruku a otevřela oči.

Neležela už na boku, ale naznak. Olda jí pomáhal posadit se. Přijala jeho pomocnou ruku, napnula se a sedla si.

Stranou se na zemi válelo několik zkrvavených ručníků. Ale ani si neuvědomovala, že by ji něco bolelo. Rychle si sáhla na hlavu a začala si ji ohmatávat. Neměla tam ani obvazy, to ji docela zmatlo.

"Počkej, nesahej si tam," zarazil ji. "Jak se jmenuješ? Vzpomeneš si na to? Vzpomeň si, jak se jmenuješ, je to moc důležité, rozumíš?"

"Marie Ha - Hadrboľcová!" vyrazila ze sebe.

"No vidíš!" usmál se na ni. "Takže - žádná slintající debilka. Jak se cítíš?"

"No - jde to," přiznala.

"Prima," řekl. "Na to, že jsi právě poprvé promluvila telepaticky, to docela šlo. Musíš se ještě naučit směřovat telepatii na někoho, ne takhle všeobecně kolem sebe."

"Já už umím.?" vyhrkla.

"Telepatii už umíš, jen to chce trochu procvičit," ujistil ji. "To ostatní ti ještě nepůjde, ty nové orgány musí nejprve vyrůst a zesílit."

"Takže jsi mě - upravil?" vyhrkla - aniž by otevřela pusu. "Jak dlouho to..."

"Dvanáct minut," podíval se na hodinky. "Vidíš - a nevěřila jsi mi!"

"Jen dvanáct minut?" podivila se.

Ukázal jí beze slova na nástěnné hodiny. Pokud to mohla posoudit, časový údaj na nich opravdu odpovídal.

"Hele, Oldo - a tahle krev je všechna ze mě?"

Ukazovala přitom na zkrvavené ručníky válející se jen tak na podlaze.

"To víš," pokrčil rameny. "Přece jen to neumím bez krve, jako to uměla Bísťája. To nic, hned to uklidím."

Posbíral je a v koupelně naházal do vany, kde na ně pustil studenou sprchu.

"Tak tě tedy vítám mezi nás, anděly," přivítal ji mezitím Čert.

"Ty - a anděl?" vybuchla ulehčeným smíchem. "Vždyť jsi čert!"

"Jo, Čert," souhlasil pejsek. "Ale s kusem anděla v těle. To se přece říká - když může být anděl s čertem v těle, proč ne naopak?"

"To jsi ale první, u koho to je naopak," přiznala mu to, ale hned se obrátila k Oldovi.

"Co všechno jsi se mnou dělal?" chtěla vědět zvědavě.

"Nesahej si na hlavu - máš tam jen malou náplast, ale v těch mokřých vlasech kolem ní bude ještě krev. Doma by sis je

měla opláchnout. Nejlépe když se normálně vykoupíš."

"To už... můžu? I po té - operaci?"

"Jistě," přikývl. "Než dojdeš domů, budeš jako rybička a můžeš si strhnout i náplasti."

"Kde všude?"

"Jedna na hlavě, dvě na břiše. Na hlavě jsem ti musel odstříhat kolečko vlasů velké jako pětikoruna, abych se ti dostal na kůži, ale skoro to není znát a rychle ti to doroste."

"Ty ses mi - vrtal i v břiše?"

"Neříkej, že jsem ti to neřikal!" podíval se na ni vyčítavě.

"To jo - ale to jsi všechno stihl jen za dvanáct minut?"

"Osm minut mi trvala hlava," řekl. "Taky byla nejhorší. Dvě minuty bříško, to šlo jako po drátku. No a dvě minuty jsem tě umýval a pak jsme tě s Čertem vzkřísili."

"Čtvrt hodiny na takové zázraky - víš co jsi? Génus!"

"To tedy nejsem, chobotnice by na to potřebovaly polovinu," odmítl tu chválu.

"A myslíš, že můžu normálně chodit..."

"Jistě," usmál se. "Zkus přejít pět kroků ke dveřím se zavřenýma očima, jestli se ještě trochu nemotáš, ale já si myslím, že budeš v pořádku."

Vyzkoušela si to - a zjistila, že je v pořádku.

"Teda - a já se toho tak bála, já husa hloupá!" vyhrkla.

A než se nadál, samou radostí ho objala.

"Odpusť mi, že jsem tady dělala takový tyjátr!" řekla zkroušeně, ale nevydržela to, zase se rozesmála.

"Nemáš teď hlad?" vymanil se z jejího náručí. "Měla bys mít správně hlad jako vlk."

"No - skoro máš pravdu," řekla. "Když ale já mám takovou radost!"

"Radost - budiž!" přikývl. "Já mám taky radost, ani nevíš jakou! Tak to oslavíme. Máš ráda chleba se salámem? Hned ho přinesu, takový jsi v životě nejedla!"

Oslavovat chlebem s uherákem bylo sice nezvyklé, ale pustili se do krajíců oba. Také pes dostal veliký kus salámu, ale už bez chleba. Odtáhl si štangli pod stůl, aby prý nepřekážel, i když Olda k Marii směrovaně telepaticky poznamenal, že tam Čert chce nerušeně mlaskat.

"Jestlipak víš, z jakého zvířete ten salám je?" dal Olda Marii najednou neočekávanou hádanku.

"Počkej - z nějakého neobvyklého?" zarazila se trochu.

"Nebudu tě napínat - je to mimozemský salám, roste na stromech, není tedy ze žádného zvířete. Že chutná jako uherák, to je ovšem pravda. Nech si královsky chutnat!"

Podívala se pozorněji, ale pak se zase do krajice s chutí zakousla.

"Nehleď k tomu," pokračoval plnou pusou, což ovšem telepatii v nejmenším nevadilo, "že ten chleba vyrostl na stromě hned vedle a máslo na keři pod nimi."

"Ono je to všechno mimozemské?" podivila se.

"Tyhle krajice - ano," ujistil ji a při těch slovech postavil na stůl velkou láhev. "A tohle víno můžeš pít bez obav, že by ses motala, je zaručeně bez alkoholu."

"Taky mimozemské?"

"Taky. Ale navrch si dáme jeden nefalšovaný pozemský polárkáč, doufám, že je jiš."

Přikývla. Olda přinesl normální polárkový dort, rozpůlil a vyklopil na dva malé talířky.

Nejdříve dojedli nepozemský chleba s nepozemským salámem. Olda snědl jeden krajíc, ale Marii přidal s potěšením druhý - měla opravdu vlčí hlad, jak předpovídal.

Pak si přitukli nepozemským vínem.

"Ať žijí děti našich rodičů!" zvedal Olda rozjařeně skleničku.

Marie si s ním přitukla. Víno bylo zelené, trochu perlilo, ale chutnalo jako víno.

"A teď - dort," řekl Olda. "Nejraději mám tenhle studený."

Jedli polárkový dort, usrkávali nepozemské víno a usmívali se.

"Teda, nikdy bych do tebe neřekla, že se dokážeš taky bavit!" řekla.

"A co sis myslela?" řekl.

"Někdy vypadáš jako suchar," řekla upřímně. "Jsem docela ráda, že jsem se v tom trochu zmýlila."

"To chce zapít!" zase k ní zvedal skleničku s vínem.

"No - a když už patříš mezi nás, učedníky andělů," řekl Olda slavnostně, "měla bys mít také nějaké andělské šaty. Tady ti slavnostně jedny předávám. Váž si jich, nos je, ale pozor, jsou to šaty andělské, takže se neperou ani nežehlí."

A předal jí - bílou chlupatou kouli.

"Co to je?" nechápala to.

"Až budeš o samotě, foukni do toho," poradil jí. "Teď tě ale musím naučit, jak se s tím zachází, proto si je oblékneš přes šaty co máš na sobě."

"Ale jak?" nechápala.

"Foukni do toho," opakoval.

Zkusila to - a koule se změnila ve vír peříček, který ji celou obkroužil, až se na ní usadil v podobě bílé kombinézy.

Rychle ji naučil měnit barvy i strukturu toho neobvyklého obleku a nakonec telepatický příkaz, kterým se oblek rozpadl na zmrzlé bílé vločky, aby se opět sbalily do bílé koule.

Zkusila se podruhé obléci - opět přes šaty, které to překrylo. Přebarvila si oblek tak, aby vypadal jako její šaty. Nebylo to ovšem to pravé, oblek neuznával sukni.

"To jsem ti mohl dát až dnes," řekl vážně Olda. "Jde o to, že člověk bez telepatie to ze sebe nesundá. Nevím, jestli takhle vznikla pohádka o labutích bratřech, ale rvát to ze sebe násilím je marné. Jinak to má samé výhody. Můžeš to mít na sobě pořád. Můžeš v tom vlézt do vody a jen vylezeš, hned to uschne. Nepropotí se to ani při horečce - kterou bys ale ode dneška mít neměla, protože se ti nemoci budou vyhýbat jako čert kříži."

Ještě se na to napili mimozemského nealkoholického vína, potom Marie telepaticky ze sebe shodila darovaný andělský oblek - pod ním ovšem měla své šaty.

"To bude dneska všechno," řekl Olda nadšeně. "Zítřka by se měl tvůj idarchon probudit a poprvé nasát volnou energii. Jistě si toho všimneš. Pak se tomu spolu věnujeme dál."

V té chvíli ale zazvonil telefon.

Olda zvedl sluchátko trochu udiveně - kdo mohl volat? Chystal se volajícímu sdělit, že rodiče nejsou doma, ale bylo to - pro něho.

"Poslyš, Oldo," volal mu doktor Alexijev. "Nějak se to pokazilo."

"Co se pokazilo?" zeptal se ho Olda.

"Všechno, co se pokazit mohlo," odtušil Alexijev. "Nemám ten operační sál. Na fakultě se postavili proti tomu, jakmile se dozvěděli proč to chci. Nestačí jim ani moje ujištění, že ti chci dávat záchranu. A zdravotní pojišťovny odmítly uznat metodu léčení kosmickou energií, že není mezinárodně uznávaná. Šéfka Všeobecné zdravotní prohlásila, že by pak pojišťovny musely financovat kdejakého šarlatána a to jen přes její mrtvolu."

"Sehnal jste aspoň ten objekt pro středisko?"

"Objekt jsem zatím nesháněl," přiznal Alexijev. "To jsem měl v pořadí až po vyřešení naprosto klíčového problému s pojišťovnami. Což tedy - vybuchlo."

"Dobře," řekl Olda vážně. "Sežente aspoň ten objekt. Nejlépe kdybyste jej mohl koupit, nespokojte se s pronájmem."

"Poslyš, Oldo - to je nereálné!" zastavil ho Alexijev. "Nezlob se, ale představuješ si to jako Hurvínek válku. Za co mám ten objekt koupit? Bez předběžné smlouvy s pojišťovnami nedostanu od banky úvěr a tím to všechno padá. Máš snad deset zbytečných milionů? Nemáš - a já taky ne. Pojišťovny jsou ochotné uzavřít smlouvu jen na hospitalizace a na pooperační péči - a přesně to mi podrazilo stoličku ve Vinohradské nemocnici."

"Potřebujete tedy nejméně deset milionů?" ujišťoval se vážně Olda.

"To jen na ten objekt, kdybys ho chtěl kupovat," upřesňoval Alexijev. "Provoz by stál další těžké peníze - jak říkám, skončili jsme, marná sláva. Budeme to muset zkoušet pokoutně někde v závětrí, než ta metoda získá uznání."

"Ne, začneme hned," řekl Olda umíněně. "Já ty peníze seženu. I na provoz."

Sluchátko údivem umlklo.

Marie slyšela jen Oldovy odpovědi, ale ztuhla také. Aby Olda sehnal deset milionů? Jak to může říkat s takovým ledovým klidem?

"Nevěříte mi?" pokračoval Olda po chvíli. "Myslím to vážně. Na Dinosaurii se válí zlata kolik chcete. Já tam pro nějaké dojdů."

"To bys ho musel přinést - několik kilogramů..." počítal z hlavy rychle Alexijev.

"Dobře, vezmu si na to batoh," řekl Olda. "Pokračujte, prosím, v jednáních. Vyberte ten objekt na takovém místě, aby tam mohly sanitky. O vybavení si pohovoříme potom. Můžete si zatím sepsat, co všechno bude naprosto nutně potřeba. Pak to spolu seškrtneme."

Olda se rozloučil a zavěsil.

"Hele, Olí," začala Marie nesměle. "Co jsi to tvrdil o zlatu na Dinosaurii?"

"Pravdu," usmál se na ni. "Je ho tam dost. Lidi to tam ještě nestačili vysbírat."

"No jo - ale nebude to trochu nebezpečné?" strchovala se.

"S Čertem se tam nebojím," řekl Olda. "Čert mě pohlídá shora."

Podal jí kabát a pomohl jí ustrojit se.

"Pojď s námi!" řekl Čertovi. "Já vyprovázím Máňu a ty se budeš venčit."

"Vezmete mě s sebou?" zasvítila pejskovi očička. "Taky chci vyprovázet!"

"Proč by ne?" opáčil Olda.

"Já jen, když budeš mít na léčení Máňu, nebudeš už stát o mě..." vysvětloval pejsek.

"Ty blázínku!" sklonil se k němu Olda a podrbl ho za ušima. "Ty budeš přece dál náš pes. Na Dinosaurii tě nikdo nenahradí, tam jsi pořád nejbystřejší ty."

"Máňa ale bude při léčení silnější, sám jsi to říkal," pokračoval psík, ale radostně přitom vrtěl ocáskem, jak se Marie obouvala.

"To si ještě povíme," ujistil psíka. "Neboj se, počítám pořád i s tebou. Můžeme se přece doplňovat. Silnější dávky můžeme dávat lidem s Máňou a slabší s tebou, ale i ty slabší lidem pomohou a celkově se dostane na víc lidí, rozumíš? Budeš pořád důležitý a i kdybychom našli nějaké tvé opuštěné štěně a přibrali je do smečky, ty budeš vždycky psí vůdce."

"Príma!" vyštěkl psík a vyskočil radostí do výšky.

Strategická porada

Olda seděl v křesle u nízkého stolečku. Jedl štrůdl a usrkával kakao. Paní Alexijevová mu připravila jeho oblíbenou svačinku, sama s manželem popíjeli kávu.

Alexijev se nedůvěřivě přehraboval ve velkém batohu.

"Člověče, Oldo," vzdychal už po několikáté. "Padesát kilo zlata! Jak jsi to vůbec unesl? Přiznávám se bez mučení, nechce se mi tomu uvěřit! Ani když to držím v ruce."

"Zlato není dobrý kov," zavrtěl Olda hlavou. "Nedělám to rád - ale tady to jinak nešlo."

"S tímhle to můžeme rozjet a kašlat přitom na všechny pojišťovny," souhlasil opatrně lékař. "To je možná na dva roky - a jestli je tam toho zlata dost..."

"Je ho tam tuny, ale nejraději bych ho tam nechal," řekl Olda. "Já s tím počítám jen pro rozjezd. A nekašlete na pojišťovny. Jen ať hezky platí aspoň za tu ostatní péči. Nejspíš tím sebereme část práce a nákladů ostatním nemocnicím, ale nevidím rozumný důvod, proč by měly peníze zůstatvat pojišťovnám na jejich paláce."

"Ty si můžeš dovolit léčit i zadarmo, když tě zatím živí rodiče," řekl Alexijev. "Lékař ale musí být z něčeho živ, proto je závislý na pojišťovnách. Další možnost je vybírat peníze od pacientů, ale to se mi nezdá humánní. Pak se může stát, že pacient momentálně žádné peníze u sebe nemá - a co s ním? Nechat ho zemřít?"

"To už se taky stalo," přikývl Olda.

"Já vím, Amerika tak přišla i o svého velkého génia," řekl Alexijev. "Takovou ostudu bych nechtěl zažít. Já se na lékařské povolání nedivám jako na kšeft. Ale málo platné, i lékař musí jíst."

"Pak musíme přesvědčit pojišťovny o tom, že tahle metoda má výsledky," řekl Olda bez váhání. "To můžeme jen tím, že to rozjedeme a zapojíme do toho veřejnost. Pozveme televizi a naplno ukážeme rozdíly mezi výsledky klasické lékařské péče, včetně toho, co to veřejnost stojí, ve srovnání s novou metodou. A hodně bych zvýraznil neochotu, na jakou to narazilo. Bude to ale potřebovat silné nervy. Jste ochotný jít i přes mrtvoly? Ne přes mrtvoly pacientů, těch se to nesmí dotknout, ale přes politické mrtvoly v pojišťovnách a kdyby to bylo nutné, i přes mrtvoly bývalých kolegů? Nedělejme si iluze. Postaví se proti nám nejen pojišťovny, ale také část lékařů. Přinejmenším těch, které to bude ohrožovat."

Alexijev se zamyslel.

"Aha," řekl po chvíli. "Hurvínek chce vypovědět válku. Hurvínek si to neumí pořádně ani představit, ale chce do toho jít i přes politické mrtvoly. Hurvínek neví, že se při válce musí střílet naostro a že ty budoucí politické mrtvoly mají dnes těžké kanóny - sedí na penězích."

Manželka se na něho dívala a nevěřicně vrtěla hlavou.

"Dobrá, Hurvínku," řekl Alexijev. "Jsme spolu na jedné lodi. Museli bychom jít do toho společně, jiná možnost není, pokud to rovnou nezabalíme a nerozpustíme. Čili - válka. Nebo zalézt jako spráskaní psi, léčit pokoutně a zadarmo a většinu pacientů, kteří nebudou mít to štěstí, aby se dostali do pokoutně uzdravené skupiny, hodit přes palubu. Když jsou jen tyto dvě možnosti, jsem pro cestu, kterou si zvolila hrstka Moravanů na Bílé hoře. Začít střílet. Prostřílet si cestu novinami a televizí třeba do Parlamentu a dokopat pojišťovněcké bařtipány, aby nás začali brát vážně. Jinak z toho opět kouká Bílá Hora."

"Už jsem se lekla, že to chceš vzdát!" oddychla si jeho paní. "Já to vůbec Hurvínkovsky nevidím. Pojišťovny si zřejmě všimly, že jsme ochotni léčit i zadarmo a ony budou jen tučnět. A teď se ukazuje, že chceme taky žít. Přitom chceme méně než dosud, ale ustoupit není kam. Kdybychom léčili pokoutně a zadarmo, nedostaneme k tomu nikoho dalšího a budeme na to věčně jen tři. Místo abychom prošli cestičku jiným, uvízneme ve slepé uličce."

"My zkrátka nemáme na výběr," souhlasil s ní Alexijev. "Naši hrstce Moravanů prostě nezbývá než tu přesilu porazit. Anebo čestně padnout do posledního muže s vědomím, že je to osud, zkrátka - Bílá Hora."

"No - hrstka nás je," řekla jeho paní. "Když nepočítám toho psa, budeme jen tři."

"Toho psa počítejte," zavrtěl umíněně hlavou Olda. "Ten bude s námi a nebude to malá pomoc. Navíc máte špatné výchozí předpoklady ještě v jednom bodě. Nejsme tři, ale čtyři."

"Copak?" podíval se na něho veseleji Alexijev. "Cilka ze vsi dostala rozum?"

"Cilka ne," řekl Olda. "Připočítejte mezi nás Marii Hadrboľcovou. Operaci má za sebou a až jí trochu narostou a zesílí implantované orgány, bude z ní velice platná partnerka. Od příštího týdne léčí se mnou."

"Cože?" vyskočil Alexijev - a zvažněl. "Tys to přece jen risknul?"

"A tímto vám oznamuji, že zvládnou i operaci mozku," nedal se ovlivnit Olda. "Nebojte se, neumím to od vás, ale od mimozemšťanů. Tak prosím - nepodceňovat!"

"Tys to vyzkoušel na Manče?" vyjekl Alexijev. "Ty... partyzáne!"

"Tohle se nedá zkoušet na kryších, pane doktore," řekl klidně Olda. "Budete mi muset trochu víc věřit. Operace mozku v kuchyni - já vím, vypadá to Hurvínkovsky, ale Máňa dnes ovládá telepatii a kdybyste viděl, jak se na ní všechno rychle před očima hojilo, protože ten orgán tacuky od mimozemšťanů je skutečně nepřekonatelný..."

"Tedy, jestli je někdo z nás tvrdohlavá palice dubová, pak vím kdo," řekl Alexijev. "To jste vážně nemohli počkat?"

"Nemohli," odušil Olda. "Zkuste přesvědčit rodičku v porodnici, aby počkala ještě pár týdnů! Jak se tohle rozjede, nedá se to zastavit."

"To bylo vážně děsně nezodpovědné!" trval na svém Alexijev.

"Nezodpovědné?" opáčil Olda. "Jako rozjet nové lékařské středisko bez propracované smlouvy s pojišťovnou. Jsou zkrátka okamžiky, kdy buď skočíte do vody a začnete usilovně plavat bez ohledu na nebezpečné proudy, nebo zůstanete bezradně stát na břehu. Když se vám někdo topí před očima, je naopak nezodpovědné čekat na lodku."

"Marie se netopila. Tam jsi počkat mohl."

"Bez té operace bych jí nepředal vědomosti od mimozemšťanů," opáčil Olda. "Bez nich by neudělala zkoušky na škole a nešla se mnou na lékařskou fakultu. Zkrátka jsem se rozhodl táhnout ji s sebou jako na laně, rozumíte? I kdybychom se později měli rozejít každý jinam, teď musíme držet spolu. Jinak to nešlo!"

"Kdybyste se měli rozejít?" podíval se na něho Alexijev nerozhodně.

"No - jistě," řekl Olda. "Máňa přece není moje nevěsta. Na takové úvahy máme oba šest let času a co já vím, co jí do té doby přeletí přes nos? Jako Cilka - ta taky couvla, jako by se bála přeskochit i úzký příkop u silnice. Na sňatky z rozumu

se spoléhat nedá."

"Ale co budeš dělat bez ní? Vystačíš si s Čertem? Pes obvykle žije jen takových dvanáct - nanejvýš patnáct let. Co budeš dělat potom?"

"Předně - neřekl bych, že to bude platit," řekl Olda. "Čert má úpravy od andělů, mohl by žít déle. Kromě toho - zjistili jsme, že i Čertova štěňata jsou telepatická. Nejspíš budou mít i schopnost léčit. Pak se já a Máňa můžeme klidně rozejít - když budeme mít každý svého psa, budeme schopní léčit i každý zvlášť."

"Přál bych vám, abyste se nerozcházeli!" řekl Alexijev vážně a paní mu přikyvovala.

"Přát nám můžete cokoliv, vy to neovlivníte," mávl rukou Olda. "Ale ti psi mohou být brzy zajímaví i pro vás dva."

"Snad bys nám nepřál rozchod?" podívala se na něho přísně paní Alexijevovala.

"Samozřejmě ne," řekl Olda. "Dá se to ale kombinovat. Pes snese jen tři dávky, víc je to pro něho obtížné. Člověk jako já jich snese šest, ale aby se nepřepínal, berme raději o jednu méně, Máňu bych ani nenutil víc než na čtyři. Když budu léčit jen já s Máňou, máme na den pouhé čtyři dávky, nouzově pět. Když ale já s Máňou rozdáme společně jen tři, Máňa čtvrtou s Čertem a já dvě další zase s Čertem, pak všichni jedeme rozumně naplno a počet rozdaných dávek bude tři velké a tři menší. To bude šest ošetřených lidí, nouzově sedm. Je snad na těch počtech něco špatné?"

"Někteří pacienti ale dostanou menší dávky," připomněl mu Alexijev.

"Což mnoha bohatě postačí," odtušil Olda. "Ty tři plnohodnotné bych měl pro opravdu těžké případy. Těch snad nebude převaha a musíme přece léčit i ty méně katastrofální."

"Člověče, Oldo..." vydechl Alexijev, "jak to, že tohle nenapadlo mě?"

"Protože o tom přemýšlím déle, neměl jsem starosti s ekonomikou, mám Čerta doma a navíc teď s Čertem řešíme problém s jeho telepatickými štěňaty. Telepatická štěňata do toho můžeme zahrnout ne? Inteligentní psi mohou léčit s námi. Přepočítejte si to na jiné podmínky - dva lidé a dva psi, dva lidé a tři psi. Psi se zkrátka mohou zapojit víc než tušíte."

"Tedy - smekám," řekl Alexijev. "Vidím, že máš ty plány promyšlenější dál než já."

"Jistě, protože jste se zasekl o tu pojišťovnu," řekl Olda.

"Ty bys ji ale sám nevyřešil také."

"To ani netvrdím," řekl Olda. "Moc věcí asi zůstane jen na vás. Já jsem jen krátkodobě vyřešil jeden zádrhel. Seknout do gordického uzlu mečem a jet dál. Pořád to ale zůstane na vás, já nemám - jak se to řekne - právní způsobilost."

"Právní ne, ale to ostatní," usmála se na Oldu paní Alexijevovala.

"No a ještě jedno," řekl Olda. "Dnes bych vás dva rád viděl v plavkách, aby vám to už oběma začalo růst. Zatím bych to udělal bez hlavy, je to jednodušší než slepé střevo."

"Myslíš - tu operaci?"

"Jo," řekl. "Přinesl jsem si nářadí a jakmile svolíte, kousnu si tady toho kořenu a začnu. Ten kořen mám od mimozemšťanů a je to znečistlivění pro mě. Vám dám celkovou narkózu."

"Celková narkóza pro operaci složitosti slepého střeva?" zapochyboval Alexijev. "Není to kanón na vrabce?"

"Není," řekl Olda. "Mimozemská narkóza není tak riziková jako znáte. Tak co, chcete?"

"To už jsme přece souhlasili," pokývala s úsměvem hlavou paní Alexijevovala. "Jistě očekáváš plavky bikiny, že?"

"Přesně tak," řekl Olda.

Sáhl do menšího batůžku a začal vybalovat.

Alexijevovi se šli zatím vedle do ložnice převléknout do poněkud nezvyklého úboru na operaci - do plavek.

Večer Olda navštívil Marii. Právě si dělala domácí úkoly, ale Oldu ráda přivítala.

"Mami, tati, tohle je ten Olda, co se odvážil pohádat o matematiku s naším matikářem Kružikem - a vyhrál to!" představovala ho rodičům, jen co se pozdravili.

"Dobré odpoledne přeji, mladý pane," podal Oldovi ruku pan Hadrbolec.

"Jdete se bavit o škole?" zajímala se Mariina maminka.

"Taky o škole," přikývl Olda.

"To je teď móda, chodit na ježka?" usmál se tatínek. "V téhle zimě bych u kluka čekal spíš háro až na záda!"

"To musí nejprve narůst," řekl Olda. "Nedávno to bylo ještě horší."

"Horší? Že by úplně podle módy skin-head?" nadhodil otec.

"Jo, přesně tak," řekl Olda. "Ovšem nechtěně, takže i s obočím a řasami."

"Ty se snad ani nedají oholit!" vrtěl hlavou otec.

"To ne, ale můžete si je sežehnout plamenem," řekl Olda.

Vic z něho nedostali a nechali je věnovat se učení.

Kdyby se ale rozhodli na ně dohlédnout, nejspíš by byli krajně udivení.

Marie už měla úkoly hotové. Uklidila sešity a místo školní látky se učila zvedat očima se stolu kapesník, nůžky a nakonec vypůjčené otcovo těžítko, na dálku rozsvěcet a zhasínat svíčku a z paměti počítat trigonometrické rovnice. Jen ty by ještě ke škole patřily, ovšem ne do téhle třídy.

Na zprůhlednění ještě neměla sílu, ale Olda jí pomohl, aby viděla, co to vlastně v břiše má. V této podivné hodině anatomie jí ukazoval nejen její nové orgány, z nichž idarchon již dorostl skoro do třetiny budoucí konečné velikosti, ale i to, co tam mívají ostatní lidé.

Samozřejmě přišlo slovo i na kostlivou ruku, kterou nedávno ve škole k smrti vyděsil Jolanu Čtvrtkovou, takže ji rodiče večer pro děsivé vize volali pohotovost.

"To nic není," řekl Olda. "Stačí nechat vidět kosti. Jolanu dorazilo, když kostlivá ruka před ní zvedla se stolu psací pero a to se rozplynulo. Ale Jolana si o to řekla sama. Pořád měla proti mně nějakou jízlivost a pokaždé, když jsem šel

kolem ní, mi nastavila nohu. Kdo to měl vydržet? Varoval jsem ji a když nepřestala - no, řeknu ti, mělo to účinek."
"Trochu jsi to ale přehnal," zkritizovala ho. "Měla z tebe noční můry."
"Já vím," mávl rukou. "Víš ale, že můžeš večer chodit klidně venku sama a nikdo ti nic zlého neudělá? Já ti tuhle potkal venku chlápka a on hned, abych mu dal peníze. Já na něho místo toho udělal kostlivou hlavu a zeptal se ho hrobovým hlasem, jestli půjde se mnou, že už na něho čekám. To jsi měla slyšet ten jekot! A už jsem ho tam od té doby neviděl!"
"Co kdyby dostal infarkt?" namítla. "A jestli budeš strašit i poctivé pocestné..."
"Je poctivý pocestný, kdo tě večer dobrosrdečně vyzve: Naval prachy smrade?"
"Doufám, že jiným už jsi to neudělal!"
"Neudělal a neudělám, leda kdybych zase dostal nabídku podobné ráže. Takové chlápky to může snad i vyléčit."
"Budiž ti odpuštěno," mávla rukou.
Pak ale prohlásil, že si pohráli dost a teď nastoupí vážné učení. A přilepil Marii na kůži za ucho nevelkou paměťovou pihu s pečlivě vybraným učivem.
Neboj se, do rána zmizí," ujišťoval ji. "Zítra si to probereme víc."
"Už jen tohle samo o sobě by stačilo," řekla s úsměvem. "Učit se takhle snadno!"

U večere se tentokrát přihnul Čert ke stolu a když ho Olda odkazoval dolů pod stůl, kam patří, Čert se mu postavil, že chce zkusit jíst přiborem.
Maminka se nad tou drzostí nepokrytě pozastavila a chtěla na Oldovi vysvětlení, ale Olda jí řekl, že to není poprvé, ale že by Čert nejprve musel dokázat jíst přiborem jako oni.
Dal tedy Čertovi úplně nový talíř a jeho přibor, ještě omotaný leukoplastí, jak to spolu nedávno zkoušeli.
"Počkej na ostatní," okřikl ho, když Čert packou sáhl po přiboru.
"Já to jen urovnávám," vymlouval se rychle pes.
Popřáli si tedy dobré chuti a všichni zvědavě pokukovali po psovi, jak z toho vybruslí. Nikdo ovšem nepochyboval, že to nezvládne.
V té chvíli se ale zvedla se stolu lžice, sama nabrala guláš a obrátila se ke psovi. Ten si jen zamlaskal, zatímco lžice se opět obrátila do talíře.
Pes seděl s tlapami na kraji stolu a lžice ho sama krmila. Samozřejmě, došlo Oldovi, ten pes ovládá lžici očima, tohle tedy vyřešil. A jak perfektně! Antigravitací!
Pes jedl pomalu, způsobně a lžice postupně talíř před ním vyprázdnila. Byl sice s jídlem poslední, ale za nadšeného povzbuzování ostatních a na konci mu všichni od srdce tleskali.
"No - budeš tedy sedět s námi u stolu," řekl Olda smířlivě.
"Kašlu vám na to," zavřel Čert. "Já jen abyste si nemysleli, že to nezvládnou! Ale stálo mě to takovou duševní námahu, že jsem si ani ten gulášek pořádně nevychutnal! Takže se jdu z toho vyspat na svůj miloučký huňat'oučký kobereček a ráno prosím zase do misky, já už o tu rovnoprávnost nestojím."

Nabídka

V následujících dnech nastal pro Oldu a zejména pro Marii pořádný kolotoč. Olda trval na svém předsevzetí připravit Marii na stejné zkoušky, jaké měl od ředitelky Faustové získat on sám. Máňa ale z toho byla trochu nešťastná, protože si tak nevěřila.
"Musíme projít oba," trval na svém Olda. "Bude nám spolu líp."
"Co když jsem pitomá a nezvládnou to?" lamentovala Marie.
"Pitomá nejsi, ani nemůžeš být," ujišťoval ji. "Znáš teď děsnou spoustu věcí, jen si to musíš sama v hlavě vyvolat a utřídit. Mechanických vědomostí máš víc než škola vyžaduje."
Věnoval Marii celé soboty a neděle k nezměrnému údivu jejich rodičů, kteří se jen tiše divili, co to do jejich dcery vjelo. Zatímco Olda měl staršího bratra na vojně, měla Marie dvě mladší sestry.
"Když se tak věnujete Máně," oslovil ho jednou její táta, "neporadil byste nám, jak se máme věnovat Jiřině a Terce?"
"Víte, já nevím," přiznal bez okolků. "Každému se dobře vykládá jen o tom, co ho baví. Mě baví medicína a tak má každý, kdo se jí chce věnovat, moje sympatie. Leda by to ty dvě chtěly zkusit také, to by bylo něco jiného."
Úlohu soukromého učitele tím odmítl a pak už to na něho ani nezkušeli.

Na návrat bráchy se Olda upřímně těšil, takže ho stejně tak upřímně zklamal.
Z vojny se vrátil úplně jiný člověk, než jaký tam narukoval. Jirka měl předtím pro Oldu větší pochopení. Navíc se během vojny seznámil s jakousi Monikou a na Oldu teď neměl čas. Z nádraží jel nejdřív za ní a doma se pak sotva ukázal a hned - hele, mám rande, přijdu zítra. Druhého dne sice přišel, ale vzal si jen pár svých drobností a zase odešel, Olda ho ani koutkem oka nezahlédl. Až třetího dne přišel slavnostně předvést Moniku rodině. Byla to sice docela příjemná, usměvavá černovláška, ale Jirka měl teď oči jen pro ni. Teď to bylo pořad Moniko sem, Moniko tam. Maminka z toho byla naměkko, upekla pro Moniku koláče, štrůdl a bábovku, ale ti dva jen koukali, jak by se zase nenápadně vytratili.
K Oldově zklamání nechalo Jirku úplně lhostejným i Oldovo setkání s mimozemšťany. Z mamčiných dopisů už o něm věděl, ale odbyl to slovy - Američani jsou u nich už dlouho. Že na jeho vlastní posteli spala úplně pravá andělská mimozemšťanka? To šlo Jirkovi jedním uchem tam a druhým ven, zato se tetelil blahem, když si tam opatrně sedla Monika. Navíc se oba na Oldu dívali jako na úplně mrňavého kluka, což Oldu pochopitelně štvalo.

Setkat se s mimozemšťany před válkou, byl by určitě šťastný jako blecha, říkal si Olda, ale když chtěl Jirkovi předvést, co umí, odbyl ho brácha slovy: teď ne, počkej, jindy.

Čert na okamžik Jirku zaujal. Mluvící pes, to se přece jen denně nevidí a povídat si se psem je trochu neobvyklé. Horší bylo, že bez telepatie Čert nerozuměl Jirkovi, takže jim Olda musel dělat tlumočníka. Pak se odvedle ozvalo: Jirko! - a Jirka vyskočil, nechal Čerta Čertem a spěchal za Monikou.

Ani Monika neměla na mimozemské zázraky chuť. Ta zase měla oči jen pro Jirku. Oldu napadlo vynutit si jejich pozornost pomocí xeri, ale pak si to rozmyslel.

Nechcete - nechtějte, řekl si v duchu.

"Nech je být," radil Oldovi Čert. "Já taky, když se mi líbí nějaká fenka..."

"Hele - fenky sem neplet!" okřikl ho Olda, ačkoliv s ním částečně souhlasil. V něčem to bylo podobné, asi jako když Čert začne zasněně věřit. Olda měl pro Čerta pochopení, říkal tomu Vítězství přírody nad poslušností, ale přece jen - na psa předtím stačil obojek. Teď už to Olda vzdal. Pes, který projde zdí kdykoliv se mu zachce, se prostě uhlídat nedá. Zamilovaný brácha jakbysmet.

Uznával, že je Jirka starší a na nějaké rande má nárok, ale vážně nečekal, že se takhle změní. Jak se zdálo, neměl už na bráchu žádný vliv.

Jirka nebyl doma ani týden, když rodičům oznámil, že se k Monice odstěhuje. Sbalil si menší kufřík než na válku a domů teď chodil jen občas.

Doma zůstalo všechno jako když byl Jirka na válce. Jen Olda byl ztlačně zklamanější. Tohle přece jen nečekal. I když uznával, že to čekat mohl.

Doktor Alexijev zatím nezahálel a brzy mohl Oldovi předvést výsledky svého snažení. Zakoupil velikou vilu, vybavil ji lůžky a připravil pro příjem pacientů. Konto se mu povážlivě ztenčilo, ale Olda ho ujistil, že v případě nouze opatří z Dinosaurie jakékoliv nutné množství toho prokletého kovu, dokud se to úplně nerozjede. Ve vile byly mimo nemocniční části dva skromnější byty a Alexijevovi se tam přestěhovali. Byli blíž k pacientům, ale také nemuseli platit nájem. Druhý byt upravili na sesternu, aby měly sestřičky větší pohodlí než je obvyklé. Zaměstnávali teď čtyři zdravotní sestřičky a dvě kuchařky, zatím z peněz získaných za zlato.

Olda bral jako samozřejmost i to, co tak samozřejmě nebylo. Například že se manželé Alexijevovi o pacienty starali ve dne i v noci. Sám byl ochotný docházet denně včetně sobot a nedělí. Teď už nejen s Čertem, ale i s Marií.

Nováčky začali s jednou dávkou denně, ale Marie to brzy dotáhla na tři a Alexijevovi se pokoušeli o pět. Čert vypomáhal svými třemi dávkami kde bylo třeba a stal se z něho důležitý a tím pádem i velice pyšný pes. Samozřejmě byl miláčkem sestřiček, měl přístup po celé vile a kdyby si poručil kaviár, nejspíš by mu vyhověly. Zůstal ale skromně u svého oblíbeného gulášku, neboť mu chutnal nejvíce.

Alexijev vedl pečlivě dokumentaci pacientů a brzy mohl statisticky srovnávat výsledky.

K jeho velkému zklamání dosahovaly největších účinků děti. Dávky kosmické energie od Oldy s Marií účinkovaly i na nejtěžší případy. Hned za nimi byl účinek smíšených dvojic Olda-Čert a Marie-Čert. Dvojice dospělých tvořená Alexijevovými za nimi daleko zaostávala.

"Poslyš, to snad není možné!" vrtěl nad tím Alexijev hlavou.

"Je to možné," přemýšlel Olda. "Bude to v synchronizaci. Když se vy dva netrefíte, dáte pacientovi pouze dvě jednotkové dávky. Je to lepší než nic - ale nic moc. Když ale vystihnete správně ten pravý okamžik, účinky se znásobí, pak se ještě projeví exponenciála a výsledek je tisíckrát silnější."

"Vždyť si k tomu tlučeme na postel kladívkem, abychom se lépe sešli," namítal mu na to Alexijev nešťastně.

"Asi to nestačí," pokrčil rameny Olda. "My se synchronizujeme telepaticky. Neťukáme si, ale je to asi přesnější."

Zkusili se tedy prohodit. Olda celý týden spolupracoval s Alexijevem, Marie s jeho paní a Čert opět vypomáhal se všemi. Ti s telepatii přitom udávali takt.

Dvojice Olda-Alexijev byla okamžitě nejlepší a Marie s jeho paní předstihly v účincích nejen Čerta, ale i dřívější dvojici Olda-Máňa.

"Je to jasné," řekl Olda. "Vy dospělí do toho dáváte větší energii, ale bez synchronizace se všechna promarní."

"Máš pravdu, Oldo," potvrdil Alexijev. "Telepatie je takové leknutí rychlejší než zvuk, to člověka prostě strhne."

"Budu vám tedy muset implantovat i ten zbytek," dodal Olda.

"A co varování od chobotnic?" staral se Alexijev. "Nepočkáme raději těch pár let?"

"Už jsem to dával Máně a nic se mi nestalo," mávl rukou Olda. "Riskneme to. Výsledek bude stát za to."

Alexijev starostlivě pokyvoval hlavou, ale mlčel.

Byly to sice další pokoutní operace, ale jinak to nešlo. Na rozdíl od Oldova pokoje měli sterilnější prostředí, při ruce zkušené sestřičky, které také ledacos uměly, a v neposlední řadě i primáře Alexijeva, který během operace své paní na Oldu osobně dohlížel.

"Jsi sice trochu partyzán - ale nemělo to chybu," uznal Oldovi, když skončili.

"Průhledný pacient - to je gól, co?" zamrkal na něho Olda.

"Úžasné! Takhle nějak kdysi velebili starého pana Roentgena," přikývl lékař.

A protože se telepatie rozběhla ihned po probuzení a na výsledek nemuseli čekat, jako v případě idarchonu, zkusili si oba manželé ještě téhož večera synchronizaci na pacientovi, kterého jim krátce předtím přivezla záchranka. Stačilo, aby měl telepatii jen jeden a tentokrát si paní Alexijevová synchronizovala manžela.

Bez ohledu na výsledek - a Alexijev skoro samozřejmě předpokládal úspěch - měl Olda připravit další implantát pro primáře, aby na tom byli všichni pokud možno stejně.

"Poslyš, Oldo," řekl Alexijev, když už byl chlapec na odchodu. "Myslím, že bych ti měl něco navrhnout. Já ti tady

pořád bezostyšně tykám a ty mi vykáš. Dobře, je mezi námi odstup nejméně jedné a půl generace, ale - nemohl bys mi tykat také? Podívej, jsme partneři na jedné lodi, máme společný cíl, do našeho společného podniku jsi přinesl miliony, které bych zřejmě nikdy nezískal. Zkus mi říkat Ivo - bude to jistě lepší."

"Myslíte?" zarazil se Olda.

"Jistě," přikývl Alexijev a napráhl ruku.

"Dobře," stiskl ji vážně Olda. "Tak tedy - měj se tu, Ivo!"

A vyletěl do houstnoucího šera.

Než Olda potřebné implantáty na sobě vypěstoval, měl Alexijev dlouhý, soukromý ale důrazný rozhovor s ředitelkou Faustovou. Faustová sice vzdychala, že to nebude jednoduché, ale argumenty doktora Alexijeva byly velice pádné.

Faustová mu tedy slíbila, že se o tento mimořádný experiment zasadí. Olda i Marie měli dostat možnost prokázat své znalosti - kam až to půjde. Znamenalo to zlomit byrokraty až po ministerstvo školství, ale Faustová potvrdila svou pověst, že když si něco usmyslí, jde za tím jako buldok.

Olda i Marie si vybrali maturitu z biologie a Hrdinová je osobně připravovala. Nestačila se ale chytat za hlavu. Oba její žáci byli fenomenální, školní látku zvládli v rekordním čase a pak už jim Hrdinová vykládala navíc, co se normální žáci ani neučili.

Při tom všem ještě chodili do své třídy na normální vyučování. Byrokratické předpisy je nutily dodržovat všechny hodiny, ačkoli učitelé už rezignovali, přestali je zkoušet, trvali jen na tom, aby nevyrušovali. Olda s Marií teď studovali v jiných knihách a i když pořád seděli v lavicích na opačné straně třídy, vzájemně si telepaticky pomáhali.

Jen při některých hodinách se museli snažit jako ostatní. Zejména o tělocviku a hudební výchově trvali učitelé na jejich aktivní přítomnosti. U tělocviku to ale bylo spíš na škodu věci. Učitel neustále trval na tom, aby Olda nepoužíval nedovolené prostředky a Olda prohlašoval, že jsou jeho součástí a on je používá úplně automaticky.

Hudební výchova byla opak tělocviku. Olda naučil Marii andělskému zpěvu a když pak spolu zpívali, učitel byl na vrcholu blaha. Ujišťoval je, že by zajisté udělali hvězdnou kariéru i jako zpěváci, ale Olda mu vysvětlil, že žádný druh záznamu nezachytí prchavou telepatickou složku andělského zpěvu a bez ní se veškerý dojem změní v cosi obyčejného.

Při hodinách výtvarné výchovy dával učitel Oldovi i Marii příležitost zachytit pomocí andělské techniky obrazy podle vlastního uvážení. Dával jim volnou ruku při volbě námětů, jen po nich vyžadoval, aby se věnovali výtvarné práci. Zatímco ostatní žáci malovali jablka a cibule, Olda maloval fantastické obrazy z cizích světů a Marie nevšední pozemské pohledy - na sídliště, na školu z ptáčích perspektiv, na nemocné na lůžku - co si oba dobře pamatovali.

Jejich výsad proti ostatním žákům si samozřejmě všimli všichni.

Třídu to rozdělilo na dva tábory.

Jeden tábor vedl Éda Sudek. Tvrdil, že jsou si ve třídě všichni rovni, ale někteří jsou si zřejmě rovnější, když pro ně platí jiný metr. Souhlasil bez výhrad s tělocvikářem, že všechny diskvalifikace byly spravedlivé, protože Olda ve všech disciplínách podváděl. A aby některý žák směl při vyučování dělat něco jiného než ostatní, to je základ anarchie.

Opačný názor měl Michal Langmajer.

"Ti dva znají víc než zbytek třídy," prohlásil. "Nemá cenu, zdržovat je látkou, kterou mají beztak v malíčku."

O tělocvikáři řekl, že on by na jeho místě tak nevyšloval a při výtvarné výchově navrhl, ať každý, kdo namaluje obrázek, kterým se může rovnat s Oldou nebo Máňou, získá stejnou volnost co do výběru námětu k malování. Řekl to při hodině a nahlas, ale učitel ho nepokáral. Naopak, přidal se k němu s tím, že tuhle podmínku uznává a mění na závazné pravidlo.

"Protekce!" zavrčel Éda našťvaně.

"Co jsi dnes namaloval ty?" zajímal se ihned učitel o Édovo výtvarné dílo. "To měla být cibule nebo brambora?"

"Michal nemá o nic lepší!" opáčil Éda.

"Taky se ještě musím hodně učit," připustil Michal. "Co se má ale učit Olda, když už teď maluje jako akademický malíř?"

"On to má ale od mimozemšťanů!" namítal Éda. "To není spravedlivý! Dám za to krk, že loni neuměl malovat o nic líp než my. A Máňa - jakbysmet!"

"Já to přece nezapírám," řekl Olda zamračeně. "Umím to od mimozemšťanů. A Manču jsem to naučil. Nebylo to jednoduché, ale kdo chce pochybovat o tom, že Manča kreslit umí?"

"Tak dost, tohle je hodina výtvarné výchovy a ne diskusní klub," přerušil hádku učitel.

Debata tím umlkla, ale pokračovala o přestávce.

"Jak to, že se věnuješ zrovna Máně?" vyjel si Éda na Oldu. "Co s ní máš?"

"Přihlásila se, když jsem mezi vámi sháněl dobrovolníky," řekl Olda. "Pamatujete se na to ještě? Nebo máte tak krátkou paměť? Kdo všechno se přihlásil?"

"Nejspíš jen Máňa," souhlasil s ním Michal.

"Proč ses nepřihlásil ty?" udeřil na něho Éda.

"Není to snad povinné," odvětil Michal. "Mě baví technika, ne medicína. Auta, letadla, to je můj zájem. Technika má budoucnost! Vždyť i Oldu to ještě loni bavilo!"

"Bavilo," nezapíral Olda. "Máš pravdu, zajímal jsem se o auta. O prázdninách jsem ale potkal mimozemšťanku a ta mě přetáhla k biologii. Ta má taky budoucnost. Mimozemšťané techniku neopustili, ale víc zázraků dělají biologicky. K létání nepotřebují letadla, k cestování auta, nepotřebují ani továrny a těžké stroje, jako my."

"Že umíš létat, víme," vrtěl hlavou Michal. "Ale nic na světě se nevyrovná pocitu sedět za volantem silného auta nebo pilotovat letadlo!"

"Vyrovná," opáčil Olda. "Létat jako pták i bez silných strojů. Mohu to srovnávat, znám oboje. O prázdninách jsme s mimozemšťankou honili zločince. Měl velmi silné auto, policejní vozy nechal brzy daleko za sebou. My jsme ho dohonili."

"Dohonili... Ale co pak?"

"On se nám pokoušel ujet tak zběsile, že havaroval," řekl Olda. "Uhořel ve svém autě. To jsou nevýhody naší strojové civilizace. Katastrofy těch silných strojů zabíjejí denně lidi na silnicích po stovkách. Tenkrát to odnesl darebák, ale častěji to odnesou nevinní."

Tvrdil to, ačkoliv dobře věděl, jak to bylo doopravdy.

Ten darebák nehavaroval vlastní nešikovností. Andělka ho ve velké rychlosti shodila ze silnice. Byl to ale vrah a kdyby to neudělala, zemřelo by několik jiných lidí. Byla by jistě chyba nechat ho uniknout spravedlnosti.

"Automobilový závodník Rudi Carracciola kdysi řekl, že raději prožije pouhých třicet let za volantem silného auta, než aby sto let na horách pásł ovce," pokrčil rameny Michal.

"On také víc za volantem neprožil," podotkl Olda. "Až přijdou mimozemšťané, možná nás zlákaají zpátky k přírodě. Auta, letadla, lodě - všechno zmizí."

"Jasně - zpátky na stromy!" ušklíbl se Michal.

"V závěsné síti hamaka můžeš spát i na stromě - a není to nesmysl, nech si to ukázat," pokrčil rameny Olda. "Spát se dá i jen tak pod širákem, ale ve stanu je to lepší a s kokonem od mimozemšťanů můžeš na stromě nejen občas spát, ale třeba i trvale bydlet."

"Radši zůstanu u poctivého bytu," řekl Michal. "Mám rád pohodlí, rád si večer čtu nebo hraju s počítačem hry. To přece na stromech mít nemůžeš."

"Kokon mimozemšťanů je pohodlí samo," namítl Olda. "Mohu to potvrdit, andělka mě to nechala vyzkoušet. Žárovku na čtení nepotřebuješ - a počítač? Žádný teď nemám a upřímně řečeno, ani se mi po něm nestýská."

"Ještě loni jsi ale s námi pařil hry jako všichni!"

"Mám teď lepší," odušil Olda s úsměvem. "Co takhle mise na neznámou planetu, kde se prohánějí dinosauři? Úkolem je najít tam zlato a přinést ho nejméně za deset milionů..."

"Tu hru neznám - něco jako Jurský park?"

"Lepší. Chceš si ji zahrát?" usmál se Olda.

"Neblbni, Olí," zarazila ho Máňa. "Ty ho tam budeš chránit?"

"Umím se o sebe postarat sám," nasupil se Michal. "Jaké jsou tam zbraně?"

"To je to - žádné!" řekla Marie. "Olí, to vážně není fěr. Hezky mu vysvětlí, že to není žádná hra, ale reál. Chodíš mezi velociraptory s holýma rukama, vždycky o tebe trnu. A tam, co jsi přišel o vlasy, by kdokoliv jiný skončil jako hromádka rosolu."

"Je to ale opravdovější než hrát to na počítači," opáčil Olda.

"Až moc opravdové!" přikývla. "Tak jako ta střepina bomby s hákenkrajcem ve školní jídelně! Stačilo, aby nešla do stropu, ale mezi žáky!"

"Naštěstí ta bomba vybuchla pod úrovní podlahy," ustupoval Olda. "Proto šla i střepina zdola nahoru. Dobře, nikoho tam brát nebudu, je to reál a ty potvory jsou fakt nebezpečné. S počítačovými monstry se to ale srovnávat nedá, to musíš na oplátku uznat ty!"

"Počítačová monstra!" odfrkla pohrdavě. "Monstra neustále úslužně schovaná za sklem obrazovky... Proč ho radši nevezmeš za ruku do výšky, ať vidí, jaké je to létat?"

"Vezmu," chytil se Olda toho nápadu. "Můžeš vzít sama někoho jiného, umíš to přece stejně jako já."

"Jako ty to neumím," řekla. "Máš v tom delší trénink. Nejsem tak razantní a neodvážila bych se ve vzduchu klikovat před pterodaktyly na Dinosaurii. Úplně mi stačí skočit si občas ze šestého patra, když se nikdo nedívá."

"Ze šestého patra?" vyjekla Jitka Kučková. "Neblázni!"

"Neblázním," mávla rukou Marie. "S padákem by to šlo taky, ale létání je bezpečnější. Jen si musíš dávat pozor, co neseš. Včera jsem dostala úkol vynést koš se smetím, vzala jsem to po hlavě přes balkón, ale foukl vítr a měla jsi vidět, jak smetí kroužilo celým sídlištěm!"

"Ty už jseš - skoro jako on!" odtáhla se od ní Jitka.

"Skoro," přikývla Marie klidně. "Neumím všechno, Olda si něco nechal pro sebe. Ale to podstatné umím taky."

"Co všechno si nechal pro sebe?" zajímalo hned Michala.

"Všechno, co nedokážu nikomu předat," řekl Olda a zamračil se trochu na Marii. "Mám od andělky předělané oči - ale na operaci očí si netroufám, to snad pochopí každý. Čert má zase lepší telepatii, mohl by se přímo domlouvat s anděly - ale to má jen on a nechce mi to ani ukázat! Řekli mu, že to nesmí použít bezdůvodně, jen kdyby šlo o život. A Čert je v tomto směru hrozně poslušný pes."

"Ten tvůj čokl!" ušklíbl se Ěda. "Už ho párkrát viděli lítat po sídlišti. Slyšel jsem, že se na něho chystají! Aby ti z něj nenadělali sekanou!"

"To bych nikomu neradil," řekl Olda zamračeně. "Čert by se mohl bránit."

"Jen aby mu to bylo něco platné!" opáčil pohrdavě Ěda.

"Hele - jestli se chystáš na Čerta zrovna ty, varuju tě - a kdyby se na něho chystal někdo jiný, varuj ho za mě. Čert má povolenou sebeobranu mimozemskými prostředky a nebojí se ani tyrannosaura. Kdyby ho někdo nedejbože zahnal do kouta, mohl by Čert nadělat sekanou z něho."

"Čert - ten psí prekek? Ten uteče před prvním vlčákem!"

"Neuteče," zarazila Ědu Marie. "Tu obranu jsem viděla. Je to takový podivný oheň, ale žádná legrace, nemysli si! Popraskaly od toho v místnosti okamžitě všechny svítící zářivky."

"Aby ses ho zrovna ty nezastávala!" odsekl Éda. "Každý ví, že s Oldou chodíš!"
To už bylo hodně závažné obvinění. Olda se zamračil, cítil, že by to neměl nechat jen tak, ale Marie ho předběhla.
"Chodíme spolu pomáhat lidem, abys věděli!" řekla klidně. "Olda už má na kontě deset zachráněných lidských životů. Nejspíš ani nedostane tu slibovanou dvojku z mravů. Chodíme tam dva a kdybyste nebyli všichni srabi, mohlo by nás být ještě víc."

Tedy - to bylo také silné slovo!

"Cože jsme?" vysunul se Éda bojovně proti Máně.

"Přinejmenším moulové," trvala na svém. "A nesahej na mě, nebo půjdeš k zemi, já už tu mimozemskou obranu umím taky! Olda vám to říkal jasně všem - sháněl dobrovolníky na pomáhání lidem a sliboval za to mimozemské výhody. Vaše smůla, že jste couvli! Chápu, že jste se vylekali jeho nehody s vlasy, ale to bylo až na sedmém světě odsud."

"Hele, Mančo - to už je snad uzavřené..." pokoušel se ji zastavit Olda. "Nemá cenu do toho někoho nutit."

"Uzavřené?" podívala se na něho káravě. "To snad ne! Neříkal jsi, že se může přihlásit kdokoli a kdykoliv?"

"To ano, ale teď už ty zkoušky stejně nikdo nestihne," řekl.

"No tak nestihne!" opáčila Marie. "Je to snad nutná podmínka?"

"Co má kdo stihnout?" zpozorněl Michal.

"Abyste věděli o co jde," obrátila se Máňa i na ostatní, "my se teď připravujeme udělat všechny zkoušky na téhle škole - až do maturity. Škola už ten experiment podporuje a když to stihneme, můžeme napřesrok jít na lékařskou fakultu - s maturitou nás vezmou. Naučit se za jediný rok všechno není s mimozemskými prostředky nemožné, když to dokáže i takové dřevo jako já. Kdo by měl ale zájem, musí si hodně přispíšit, dokud tu je Olda. I když už to letos nestihne, bude mít jen rok zpoždění."

"Hele - je u toho Olda tak nutný?" zeptal se jí Michal.

"Napřesrok!" ujistila ho. "Bez něho se k mimozemské biotechnologii nedostanete. To co umí Olda, neumí dnes nikdo na celém světě. Já bych si na ty operace netroufla a podle mě by je nezvládl ani primář Alexijev, tam co chodíme léčit lidi."

"Ten už možná ano," řekl Olda. "Ukazoval jsem mu to, když jsem operoval jeho paní."

"No prosím!" řekla Marie. "Olda učil primáře Vinohradské nemocnice a vyhlášeného chirurga Alexijeva operovat mimozemskou technologii! Navíc - oni si dokonce tykají!"

"Hele, nech toho," požádal ji Olda. "Dobře, můžeme vzít nějaké zájemce i dodatečně, ale budou to mít horší, protože už to budou muset zvládnout bez nás."

"Když jim dáš mechanické znalosti... jsou tu přece chytřejší než jsem já."

"O tom mi dovol pochybovat," usmál se tentokrát Olda. "Kdyby byli chytřejší, nemohli by takhle strašně zaváhat. Ale co je horšího - podmínkou je ochota pomáhat lidem. Sobci mě prostě nezajímají."

"Jak to chceš ale zjišťovat?" zajímala se Marie.

"Jako andělka ve vsi - plamenem pravdy. Spálí každého lháře, pravdivému neublíží."

"Neblázni - to fakt existuje?" vyhrkl Michal.

"Bísíája s ním odhalila lháře hned," tvrdil Olda. "A naučila mě to. Všichni máte čas na rozmyšlenou ještě do konce školního roku. Zkuste trochu přemýšlet dutinou lebeční, co je na té nabídce dobrého!"

Odpoledne po návratu z nemocnice čekala na Marii doma návštěva.

Spolužačky Jarča Koutová a Jitka Kučková na ni trpělivě čekaly skoro dvě hodiny. Paní Hadrbolcová jim nejprve nabídla čaj a sušenky, pak dokonce večeři, tu ale obě hrdě odmítly.

Konečně Marie přiletěla, ne dveřmi, ale balkonem. Její maminku to ani nepřekvapilo.

"Jé, holky, snad tu na mě nečekáte?" uvítala spolužačky, sotva je spatřila.

"Čekáme," řekla Jitka. "Chceme se od tebe něco dozvědět."

"Beze všeho, ptejte se!" pobídla je a odskočila si do předsíně pověsit kabát a čepici.

"Hele, Máňo, co všechno s tebou vlastně Olda prováděl?" začala obezřetně Jitka, když si k nim Máňa přisedla ke stolku.

"Myslíte - tu operaci?" zvázněla ihned Marie.

"Taky," odušila Jitka. "Ale vůbec - všechno..."

"Jak bych vám to nejlépe vysvětlila," přemýšlela nahlas Marie. "Už jste někdy viděly napůl průhledného člověka?"

"Copak to jde?" opáčila Jarča a s Jitkou se na sebe udiveně podívaly.

"Umím udělat člověka částečně průhledného a jestli to chcete vidět, ukážu vám to. Na sobě - nebo na vás, nebo pro srovnání oboje. Zajímá vás, co máte v břiše?" zeptala se Máňa.

"To že umíš?" vyhrkla Jarča.

"Umím," řekla Marie. "To patří mezi mimozemské možnosti. Pamatujete, jak nedávno Olda vyděsil Jolanu kostlivou rukou? To už umím taky."

"Tak nám ukaž, co s tebou vlastně Olda dělal!"

"Dobře, pojďte si sednout na gauč," pozvala je.

Sedla si mezi ně, aby na ni dobře viděly. Pak zprůhledněla a nechala ze sebe vidět jen pravidelně pracující srdce.

"Tohle znáte, že?" oslovila je.

Byly tak zkoprnělé, že se zmohly jen na přikývnutí.

"Vidíte? Tohle jsou plíce... tohle játra, to máte v sobě taky. Ale to podlouhlé hnědé na těch játrech, to je idarchon, mimozemský orgán na zpracování volné kosmické energie. Právě ten mám od Oldy. Proto létám, umím být neviditelná, umím na dálku zapálit a uhasit oheň, ale hlavně, když s Oldou pošleme tu volnou energii na nemocného, uzdravíme ho."

"A Olda ti tohle - dával do břicha? Někde v nemocnici?" vyzvíдалa Jarča.

"V nemocnici to nešlo," zamračila se trochu Marie. "Udělal se mnou tu operaci u nich doma v pokoji. Ale jak vidíte, podařilo se mu to."

"Ty jsi byla u něho v pokoji? Nahá?" vyhrkla Jitka se špatně skrývanou dychtivostí.

"Prosím tě - jdi s tím někam!" urazila se Marie. "Jestli se před ním stydíte, ujišťuji vás, že nemáte proč! Viděl ze mě míň než by viděl na koupališti. U vás by to bylo stejné."

"Ale měla bys mít po té operaci - nějakou jizvu, ne? Ukaž nám ji!" chtěla po ní Jarča.

"Nic takového!" řekla Marie. "Je to mimozemská technologie, žádné jizvy nejsou."

"To by bylo dobré. Jak ti to vlastně dělal?" naléhala Jarča. "Měla jsi to umrtvené?"

"Ne, nic si nepamatuji," řekla Marie. "Podle hodinek jsem byla dvanáct minut úplně bez sebe. Nejvíce času mu zabrala operace hlavy, tam mi musel vrtat díru do lebky. Na břicho to měl jednodušší, stačilo mu trochu odhrnout košili."

"Teda... nechat se uspat od cizího kluka, aby si s tebou dělal co by chtěl..." řekla Jitka.

"To je otázka důvěry," podívala se na ni Marie, jako by to špičkování nevnímala. "Když někomu věříš, že to myslí opravdově, ani ti to nepřijde. Kdybys nevěřila, musela bys to buď vymyslet jinak, nebo by ti nezbylo než od toho couvnout. To si ale musíš rozmyslet sama."

"A ty mu opravdu tak naprosto věříš?" opět dychtila Jitka.

"Nebudu zapírat, bála jsem se," přiznala Marie. "Ani ne, že by Olda zneužil situace, můžete mu věřit. Ale přece jen - sám primář Alexijev ho varoval, že je mozek velice obtížná oblast. Když jsem si představila, že by ze mě mohla být taky slintající debilka, sevřel se mi žaludek, až jsem z toho zvracela."

"Takže jsi mu tak úplně nevěřila!" vyvodila z toho Jitka.

"Každý má nárok na trochu obav, ne?" upřesnila to Marie. "Věřila jsem mu ale natolik, že jsem nakonec přece jen svolila. Rozumějte mi, byla jsem jeho první pacient a hned na tak složitou operaci... Vy dvě byste to měly jednodušší. Máte už jistotu, že to Olda dokáže."

"No - jistota je trochu silné slovo," řekla Jitka. "Co je vlastně jisté?"

"Jestli chceš mermo mocí slyšet, že jisté není nic, prosím," řekla Máňa. "Ale co se týče té operace, byla bys už čtvrtá a všechny před tebou dopadly dobře. Co chceš víc?"

"Ale přece jen - říkáš, že jsi zvracela?"

"Prostě jsem strašpytel," usmála se Marie. "Navíc mě vyděsily obavy dvou doktorů, že to nedopadne dobře. Jeden byl odborník neurochirurg a ten vyloženě předpokládal, že to Olda nesvede. Asi si to nedokázal představit a já se mu nedivím, nikde na světě se ještě nestalo, aby takový kluk úspěšně operoval mozek. Alexijev, ten druhý, mu přece jen trochu důvěřoval, ale ani on nebyl velký optimista. Teď už ale víme, že to Olda umí."

"Nějaké riziko v tom asi bude," řekla Jarča vážně.

"Jisté, jisté není nic," přikývla Marie. "Na druhé straně, Olda to umí od mimozemšťanů a zatím se mu všechny operace povedly, ať už je dělal na psu nebo na lidech. Trvá to jen čtvrt hodiny. Kdybych hned po probuzení neuměla telepatii, skoro bych nevěřila, že se mnou něco dělal. Vůbec nic mě nebolelo. Vstala jsem a šla domů. Bát se toho vážně nemusíte."

"Ty ses taky bála," opáčila Jarča. "Každý má nárok na trochu obav, ne?"

Vrátila jí její vlastní slova, ale Marie jí to neuznala.

"Je v tom maličký rozdíl v úspěšnosti," trvala na svém. "Byla jsem první a Olda přede mnou žádnou operaci mozku nedělal. Vy nebudete ani zdaleka první a před vámi se naopak žádná operace nepokazila."

"No dobře," spolkla to Jarča. "Ale teď k tomu druhému. Říkala jsi, že s Oldou chcete udělat všechny zkoušky a napřesrok jít na lékařskou fakultu. Přiznám se, nějak si to neumím vysvětlit. Jak by to bylo možné?"

"To je zase jedna z mimozemských biotechnologií," přikývla Marie. "Mimozemšťané rozlišují vědomosti na mechanické a tvořivé. Mechanické se dají nabířovat z knížek, je to jen databáze nějakých údajů. Všimněte si, že tak vypadá většina učiva na našich školách. Tvořivé vědomosti se nabířovat nedají, ale takových ve škole najdete mizivě. Mechanické vědomosti se dají přenášet biologicky. Prostě si přilepíš za ucho paměťovou pihu a do rána to umíš."

Oběma dívkám zajiskřily oči.

"Vážně?" vyhrkla Jitka. "A vy nám můžete takovou... pihu dát?"

"Ano - ale..." zarazila se Marie. "Má to jediný zadrhel. Vyžaduje to organizační část, vloženou do mozku. Bez ní se to nedá dělat a právě ta operace je nejhorší. Olda ji ale zvládne a když se mu svěříte, získáte také schopnost přijímat i vytvářet paměťové pihy."

"Ty už to máš?" opatrně se ptala Jarča.

"Jistě," přikývla Máňa. "Já - takové dřevo - chci letos udělat všechno i s maturitou!"

"Pak by bylo možné, aby... takové zkoušky udělal každý?" ujišťovala se Jitka.

"Snad," pokrčila rameny Marie. "Nebylo to jednoduché, víte přece, jak to Oldovi ze začátku nešlo. Když přišel s něčím převratným, hned dostával koule. Škola je konzervativní moloch a něco v ní změnit je děsná práce, ale Olda to s Alexijevem přes Faustovou protlačili. Ti další za námi to snad budou mít jednodušší. Aspoň na naší škole."

"Hele, holka," zarazila ji Jitka, "děláš, jako kdyby byl Olda génius, kterému všichni jen házejí klacky pod nohy, nebo co..."

"A není to tak?" podívala se na ni Marie nevinně. "Klacky pod nohy, to je výstižné! Nejen ve škole, všude. Olda začal léčit lidi mimozemskou technologií. Jeho úspěchy nadchly primáře Alexijeva, takže mu nechal volnou ruku ve svém oddělení. Co se ale stalo? Primář Alexijev vyhodil z nemocnice!"

"Asi to nemělo takový úspěch, ne?" pokrčila rameny Jitka.

"Mělo - i nemělo," zamračila se Marie. "Z pohledu vyléčených lidí to úspěch byl. Tolik vyléčených Vinohradská

nemocnice nikdy neměla. Navíc je mimozemské léčení u popálenin nejen rychlejší, ale skončí bez jizev - a ty byly vždycky nejhorší problém. Zrada na ně cíhala po finanční stránce, zdravotní pojišťovny jim tu metodu nechtějí uznat a hlavně, nechtějí za ni platit. Takže to byl finanční neúspěch. Klacky pod nohy - to je naprosto přesně vystižené!"

"A co tedy budete dělat?"

"Olda s Alexijevem se rozhodli vést válku s pojišťovnami," řekla Marie. "Rozhodli se léčit lidi i když to pojišťovny platit nebudou a ve vhodné chvíli jim to pěkně omlátit o hlavu. Já tam mám úlohu pěšáčka na šachovnici. Pomáhám jim léčit. Mám zatím na kontě podíl na záchraně dvou lidských životů. Nic moc, ale aspoň něco. Ostatní nechávám na nich. Primář Alexijev jistě ví do čeho jde a co má dělat."

"Ty už že máš podíl na lidských životech?" vyhrkla Jarča. "To myslíš - vážně?"

"Ovšemže vážně," přikývla Marie. "Myslíte si, že kecám? Uvědom si, my léčíme i lidi, co by neměli naději na přežití. Zejména u těžkých popálenin je to vážné."

"Ale nevypadáš na to. Ani ty, ani Olda."

"Myslíte, že je to nesmysl, když mně a Oldovi je teprve dvanáct let? Uvědomte si ale, že se setkáváte s mimozemskou technologií! Tam to možné je!"

"A když přijdeme za Oldou, pomůžeš nám?"

"V čem?" usmála se.

"No - aby nás vzal taky... Snad to tak slíbil, ne?"

"A co myslíte, že Olda udělá, až za ním přijdete? Zajásá a začne to připravovat," ujistila je Marie. "Příprava trvá týden, zkrátit to nejde, ale po týdnu vás vezme do střediska k primáři Alexijevovi - už to nedělá partyzánsky jen tak v pokoji - a ráno se můžete začít připravovat na zkoušky."

"To jde tak lehce?"

"Pro vás to lehké bude," ujistila obě. "Olda to má složitější, ale také to zvládne. Je to jen na vašem rozhodnutí. K té operaci si koukejte vzít dvojdielné plavky. V jednodílných by to nešlo, Olda by vám nemohl k bříšku. Tak co - berete to?"

"Budeme pak moci léčit - jako vy?"

"Nejlépe když se dáte k nám," řekla Marie. "V normálních nemocnicích by vás nechtěli, ale Alexijev rozjíždí speciální lékařské středisko a tam najde uplatnění tolik lidí, jako nikde. A až se podaří přesvědčit tvrdohlavé pojišťovny, bude to mít určité úspěch."

"Hele - já bych to brala," řekla Jarča.

"Já nevím," váhala Jitka. "Měla bych si to ještě rozmyslet. A prohodit to s rodiči. Ti do toho přece také mohou mluvit."

"Ty už to bereš - opravdu?" obrátila se Marie na Jarču.

"Beru," řekla odhodlaně. "Rodiče budou jen rádi, když něco takového zvládnou, spíš je překvapím příjemně než nepříjemně. Jestli je to jak říkáš a ta operace nebude znát, tím lépe."

"Dobře," usmála se na ni Marie. "Olda to pro tebe připraví. Právě jsem mu to řekla, on má dalšího zájemce - bude vás aspoň víc."

"Kdo to je?" vyhrkla zvědavě Jitka.

"Nechte se překvapit," řekla Marie.

V té době měl Olda podobný rozhovor s jinou návštěvou, ne tak početnou. Večer za ním přišel domů spolužák Michal. Také na Oldu musel chvíli počkat, ale aby neměl hlad, dostal od jeho rodičů pořádný krajíc chleba se salámem. Při jídle si všiml podivných semínek v salámu a ani ten chleba nevypadal jako Šumava. Zjistil to ale až když měl půlku krajíce v sobě. Na nic se tedy neptal a dojedl i zbytek.

Olda kamaráda přivítal a hned se hrnul k ledničce.

"Počkej okamžik," požádal nezdvořile návštěvu. "Jen tu něco udělám. Nemáš hlad? Dal bych ti něco dobrého."

"Já bych pak doma nevečeřel," namítl Michal.

"Pro jednu to vaši pochopí, ne?" řekl Olda. Za chvíli se přihnul do pokojíku se dvěma krajíci chleba se salámem, přesně stejnými, jako před chvílí Michal dojedl.

"Ochutnej tohle," vrazil mu krajíc do ruky. A protože v pokojíku byla jediná židle, sedl si sám na postel.

"To samý mi už dali vaši," podotkl Michal a prohlížel si podivný chleba.

"Tys to už jedl? Nebo jsi to odmítl?" zajímal se Olda.

"Už jsem to snědl. Poslyš, co to vlastně je?"

"Správná otázka!" řekl Olda. "Nemusíš si to prohlížet, jako bys držel v ruce jedovatého hada, je to normální mimozemský chleba s mimozemským máslem a salámem, ale všechno je děsně dobré, my to jíme normálně."

"Máslo taky?" zeptal se Michal.

"Taky," přikývl Olda. "Jen je to na něm nejméně znát."

"Takže - kompletně mimozemská večeře?"

"Kompletně. Jak ti říkám, opakuji a zdůrazňuji, škodlivé to není, naopak. Můžeš jíst bez obav. Chvíli trvalo, než jsem naše přesvědčil, aby to jedli, ale teď už proti tomu neřeknou ani popel. Mimo jiné se to nekazí, takže máme pořád v ledničce pohotovostní zásobu. Navíc to nosím ze Zahrádky, kde toho roste víc než stiháme sníst."

"Vy máte někde zahrádku?" zeptal se Michal a zakousl se do druhého krajíce.

"Zahrádka je nejbližší měsíční svět," odušil Olda telepaticky, protože by plnou pusou huhňal. "Dá se tam taky dostat přes svět chobotnic a Dinosaurii."

"Jo ták," došlo Michalovi.

"Chutná? Tak povídej!" vyběhl Olda Michala opět telepaticky. "Účel tvé návštěvy je..."

"Jdu se tě jen zeptat," řekl Michal, ale protože neuměl telepaticky, nebylo mu rozumět. Rychle proto dožvýkal sousto, spolkl a opakoval to.

"Jdu se tě zeptat, jestli ještě bereš ty dobrovolníky," dořekl větu.

"Ty máš zájem?" podíval se na něho Olda pátravě.

"Jo," přikývl Michal. "Ukecal jsi mě."

"Ale ne hned, co?" usmál se Olda.

"Jistě," souhlasil Michal. "Tak co, ještě to platí?"

A zase se zakousl do krajíce na znamení, že má teď povídat Olda.

"Hele, co tvoje námitka o technice kontra biologie?" zeptal se ho Olda.

Michal rychle spolkl co měl v puse.

"To je složitější," řekl. "Byl jsem za Kružíkem a pak za Hrdinovou. Přeptal jsem se jich na tebe. Nevím, jestli tě to potěší, ale zlomila mě Hrdinová."

"Co ti řekli?" zajímal se Olda, kterému na rozdíl od jeho návštěvy nevadilo jíst a mluvit současně.

"Kružík říkal, že jsi fenomén," řekl Michal. "Tvrdil, že máš energii v malíčku, nejspíš opravdu znáš mimozemská tajemství antigravitace, a odhaduje, že bys mohl způsobit převrat ve všech oborech dopravy. Ale že ses zaměřil na biologii."

"To má pravdu," odušil Olda.

"Proč jsi utekl od techniky?" udeřil na něho náhle Michal. "Jak je to s tím převratem ve veškeré dopravě? Ovládáš teorii antigravitace, nebo ne?"

"Všechno nestihnou," odušil Olda. "Proto jsem si vybral biologii. Andělé antigravitaci znali dřív než začali Neandrtálci lovit mamuty. Proč se jejich civilizace neupnula na techniku, jako naše? Ne že by ji neměli vyvinutou, ale - biologie měla přednost. Když ale vidím, kam se dostali, nezbyvá mi než to uznat. Jejich svět je lepší než náš. S tím převratem dopravy je to asi tak: antigravitační stroje by nejspíš dokázaly nahradit automobily, železnici, lodě i dosavadní letadla. Byly by to ale pořád jen stroje. Andělé se od nich odvrátili už před padesáti tisíci lety. Proč rovnou nezačít dělat něco, co má větší budoucnost?"

"Je jen otázka, jestli se ti podaří předělat celou civilizaci z jednoho typu na úplně jiný. Proč se nedáš na tu antigravitaci? Možná bys ji zvládl spíš."

"Protože si dovedu představit, k čemu by to vedlo," řekl Olda. "Všechno technické, co kdy naše civilizace vymyslela, sloužilo především k válce. Letadla, auta, lodě - vyzbrojené kanóny a raketami - neslouží lidem, ale proti nim."

"Ano, ale biologie se dá zneužít také. Uvědom si to - není to v technice, ale v lidech."

"Máš pravdu," přikývl Olda. "Právě proto to bude velký problém. Andělé nám nechtěli svěřit idarchon právě proto, že se dá zneužít. Ale je tu velký rozdíl. Antigravitační motory se dají snadno okopírovat. Stačí, aby se vojákům dostalo do rukou jediné antigravitační letadlo - a máme tu zakrátko bombardéry, házející bomby na města a vesnice. To se přece denně dělo a děje. Člověka s idarchonem neokopíruješ, dokud on sám nebude chtít."

"Pak stačí, aby se našel jediný, kdo to vojákům předá," namítl Michal.

"Nemusíme mezi lidi rozšiřovat úplně všechno," řekl Olda. "K léčení například není nutný slýrib - ona vesmírná brána. Každý ji tedy nedostane. A vůbec všechno, čím by se dalo způsobit nějaké velké zlo. Na to si asi budeme zájemce pečlivě vybírat."

"Tím možnost zneužití možná zmenšíš, ale úplně neodstraníš."

"Vím," pokrčil rameny Olda. "Když ale nedáme lidem všechno, snížíme tím nebezpečí pod únosnou mez. Vezmi si možnost zneužití idarchonu. Pravda, zabiješ tím i tyrannosaura, člověka tím spíše. Někdy stačí málo. Představ si, že nad námi krouží bombardér a chystá se na nás házet bomby. Co se stane, když piloty na tu dálku přimrazím? Neřízený bombardér se zřítí do polí - litovat piloty jistě nebudu. Člověk s idarchonem je ale proti přimražení odolný, na něho to neúčinkuje. Ne že by si ti dva nemohli vůbec ublížit, ale - ne tak snadno."

"Dobře," řekl Michal. "To by šlo, až tím budou vybaveni všichni. Stačí ale, aby to začal zneužívat jeden člověk. Nebo skupina. Nebo celá armáda. V době, kdy to všichni nemají."

"Kdyby začala zneužívat idarchon nějaká armáda, postavím se proti ní. Proti vrahům smím použít xeri a pobít je."

"Pak asi stačí, aby někdo získal xeri, ne?"

"Stačilo by," přikývl Olda. "Proto jsem xeri ještě nedal nikomu. A dobře si rozmyslím, než něco takového někomu dám. Xeri by mohla být skutečně vražedná zbraň. Neměj mi tedy za zlé, když ji nedám ani tobě."

"Já o vražedné zbraně nestojím," řekl Michal. "Mě zaujalo, že jste začali zachraňovat lidi. Hrdinová něco říkala o osmi lidských životech."

"Má staré informace, to bylo před čtrnácti dny," přikývl Olda. "Ke dnešnímu dni jich je zase víc, ale - to je teď vedlejší."

"Tím líp," řekl Michal. "Bereš mě tedy do party?"

"No - vzhledem k tomu, že mi právě Máňa ohlásila další zájemce - bude vás aspoň víc," řekl Olda. "Když ti jde o pomoc lidem, beru tě. Bývalý primář Vinohradské nemocnice doktor Alexijev zrovna založil speciální zdravotní středisko, kde chceme lidi léčit naším způsobem. Můžeš tam chodit i než vystuduješ - vlastně bys na léčení studia ani nepotřeboval, ale s nimi to jistě bude lepší."

"Máňa má další zájemce?" ožil Michal. "Koho?"

"Ještě to neví určitě, právě s nimi totiž hovoří," řekl Olda. "Viš, my dva se občas spolu telepaticky domlouváme. Není to znát a jde to lépe než telefonem. Říká, že je má doma a teď je právě přesvědčuje, ale asi je získá - tím lépe!"

"To skoro vypadá jako nějaké spiknutí," řekl Michal. "Ale jestli to bude k dobré věci, je to v pořádku a můžeš se mnou

počítat."

"Dobře, počítám s tebou," řekl Olda.

Zlato

Pooperační péči Alexijevovi pojišťovny uznaly, ale jednání o kosmické metodě narážela na vytrvalý odpor. Neuspěl ani na lékařské komoře a vrátil se odtud celý rozezlený.

"Tam jdou všichni jen po penězích, ale odborné argumenty neuznávají," řekl, když se ho Olda ptal na výsledek.

"Opakuji jako kolovrátek, že to není mezinárodně uznané. A uznání prý může trvat několik let. Navíc prý v Americe získali od mimozemských chobotnic nějaký super lék, máme počkat, až to k nám přijde. Zajímavé je, že Američanům to uznají hned."

"Nejspíš budou mít destilované mimozemské máslo," zamyslel se Olda. "Dá se mazat i na chleba, ale destilaci se naplno uvolní jeho léčivé vlastnosti."

"Ty to znáš?" zarazil se Alexijev.

"Chceš nějaké na vyzkoušení?" přikývl Olda. "Říkal jsem, že na Zahrádce pěstují něco, co by mohlo způsobit převrat v léčivech."

"Nebylo by špatné získat s tím taky nějaké zkušenosti," řekl Alexijev. "Ale dohřálo mě, jak se postavili k volné energii. Máme ji prokázat fyzikálně, jinak nám neuvěří."

"To jim nesplníme. Fyzikálně nic prokazovat nebudeme," řekl Olda s určitostí.

"Andělé to nedovedou?" zeptal se ho primář.

"Andělé to dovedou dávno," řekl Olda. "Ale museli bychom prozradit jejich tajemství přeměny volné energie. A to by v současnosti nebylo dobré. Dost neštěstí na Zemi způsobila jaderná energie. Tohle by bylo ještě horší."

"Myslíš, že by ji někdo mohl zneužít?"

"Právě toho se bojím. Jaderná energie našťestí vytváří nebezpečné radioaktivní zařízení. Jak přímo při výbuchu, tak zejména později..."

"Naštěstí?" vskočil mu do řeči Alexijev. "Takovému svinstvu říkáš - našťestí?"

"Naštěstí!" trval na svém Olda. "Právě proto, že je to tak nebezpečné, si ani cynikové nedovolí použít to proti lidem naostro. Mockrát už o tom uvažovali, ale pokaždé tím ve světě zvedli takovou vlnu odporu, že raději couvli. Představ si bomby stejně silné, ne-li silnější, ale bez radioaktivního záření. Byly by tisíckrát horší než jaderné. Generálové by mohli v pohodě letecky vyvraždit celé oblasti i s městy a nikdo na světě by se proti tomu nepostavil."

"Když to bereš takhle - máš pravdu a zaplat' pámbu za radioaktivitu! Já pořád doufám, že postačí prokázat léčebné výsledky, ne volnou energii."

"Vždyť už je to vědecká ostuda!" vybuchl Olda. "Ať pošlou k ověření výsledků komisi a uvidíme! Ale když to neudělají, tím větší ostudu schytají, až to prorazíme."

"Zdalo se mi tam, že spíše čekají, až nám dojde dech - a nejspíš i peníze."

"To by museli mít informace o našem kontu," řekl Olda. "Ztenčují se nám, pravda. Nikdo ale netuší, že stačí udělat si menší výlet na Dinosaurii..."

"Poslyš, Oldo," zvažněl Alexijev. "Není to na té Dinosaurii trochu - nebezpečné? Vážně bych nerad, aby se ti tam něco stalo. To by ani to zlato nestálo za to!"

"Chceš to vědět upřímně?" zamyslel se trochu Olda. "Nebezpečné to tam je. Kdyby tam šel kdokoliv jiný, přežil by jedině v těžkém tanku - ale ani to ne s jistotou. Kdysi jsem si tam vzal partu kamarádů bez schopností létat. Ještě teď mě mrazí při představě, co se mohlo stát!"

"Myslíš - kdyby vás tam napadli dinosauři?"

"Oni nás přece napadli!" řekl Olda. "Tomu se tam nevyhneš, predátoři útočí na všechno co se hýbe. Tenkrát jsem se ale trestuhodně spoléhal, že stihnu všechny uhlídat. No - nikoho ty bestie nesežraly, ale o chlup. Měli jsme kliku jako hrom, že si nás nevšimli pterodaktylové, těm bychom tenkrát neunikli. Když jsem cítil, že to nejspíš nezvládnou, chtěl jsem ustoupit - a představ si, že Čert najednou nemohl otevřít bránu do světa chobotnic! To ti byl ale šok! Síly mi docházely, volná energie slábla - a my nemohli pryč!"

"Ale přece to dobře dopadlo, že...?"

"Nakonec jsme utekli na druhou stranu, do dalšího světa, ale tenkrát ve mně hrklo tak, že jsem tam od té doby nevzal najednou víc než jednoho člověka. Jednoho ještě uhlídám."

"I to je riziko," vrtěl nad tím hlavou Alexijev. "Ale je to i moje vina, že jsme to zlato potřebovali. Nezapírám, že nám bodlo, ale nemělo se to stát."

"Kdyby bylo spolehnutí na lidi, nepotřebovali bychom zázraky."

"No právě! Ale potěším tě. O našem středisku se mezi lidmi nesou hotové legendy. Kdo se u nás léčil, dělá nám všude reklamu. Ne že bych to těm lidem přál, ale čím budeme mít více dobře vyléčených pacientů, tím to bude pro nás lepší."

"Však máme pořád plno, i když všichni děláme co můžeme," přikývl Olda. "Možná ale dostaneme další posily. Přihlásili se mi ještě dva dobrovolníci - spolužáci."

"Za chvíli se do našeho střediska ani nevejdeme," usmál se Alexijev. "Poslyš, Oldo, nemohl bys upravit ještě pár dospělých? Když už jsi ochotný trochu víc riskovat, mělo by to větší efekt na hotových lékařích. Ti nemusí teprve studovat a s jejich zaměstnáváním by byly jistě menší problémy."

"Můžeš za ně ale dát ruku do ohně?" zeptal se přímo Olda.

"To bude horší," zamyslel se Alexijev. "Ale - za dva bych snad ručit mohl."

"Tak je zaměstnej a až se tady trochu rozkoukají, začnu si to pro ně připravovat," slíbil Olda. "Příprava trvá týden a nikdo to neurychlí. Bez jejich svolení ale nezačnu."

Alexijev se v týdu chystal navštívit své známé lékaře, aby je přemluvil ke spolupráci ve svém novém středisku, ale dříve než je stačil obejít, stalo se něco neočekávaného.

Do nového lékařského střediska vtrhlo policejní komando, bývalého primáře Alexijeva zatkl a odvezlo v poutech na policii.

Olda se to telepaticky dozvěděl už když Alexijeva vezli v policejním autě.

"Mám přiletět do střediska?" zeptal se ho také tak na dálku.

"Nikam nechod," odušil Alexijev. "Ve středisku je zmatek, sestřičky jsou z toho pryč, tam jim nepomůžeš. Zůstaň doma, moje paní už zjišťuje, co vlastně proti mně mají."

"Oni ti to neřekli?"

"Ještě se tím neobtěžovali," vzdychl si v duchu Alexijev.

Olda trnul obavami, paní Alexijevová zatím žhavila telefonní linky. Nikdo jí ale nebyl schopen říci, co se děje.

Konečně se Alexijev Oldovi a zřejmě předtím i své paní telepaticky opět ozval.

"Je v tom zlato," sdělil Oldovi. "Obvinili mě právě ze zatajení nálezů zlatého ložiska."

"No a co?" odušil Olda. "Co je na tom špatného? Našli jsme zlato, jsme milionáři."

"To bychom byli, kdybychom žili v Americe," vysvětloval mu rychle Alexijev, ačkoliv přitom zřejmě současně odpovídal na otázky vyšetřovatele. "Podle platných českých zákonů takové zlato patří státu a kdo je najde a neodevzdá, okrádá stát."

"Jak na to vlastně přišli?" uvažoval Olda. "Já už jsem s maminkou prodal zlata víc než za dvě stě tisíc a nikoho nenapadlo mě obviňovat... ačkoliv, my jsme to zlato měli z rozbitých šperků a bylo to na něm asi znát."

"Jistě," souhlasil s Oldou Alexijev. "Nad tím se žádný zlatník nepozastavil. Teď jsi ale donesl přírodní zlato a někdo bdělý a ostrážitý si toho všiml. Právě mi vyšetřovatel tvrdí, že mi jako každému muselo být jasné, že přírodní zlato nutně pochází z utajeného nálezů."

"Víš co? Trvej na tom, že jsem to zlato přinesl já," poradil Olda telepaticky Alexijevovi. "Prostě jsem ti je přinesl v batohu a ty víc nevíš. Je to přece pravda!"

"To nemá cenu," odušil na dálku lékař. "Možná se spoléháš na to, že jsi nezletilý, ale já bych to neriskoval. Vezl by ses v tom úplně zbytečně a zkomplikovalo by ti to pořádně život. Ostatně, i kdybych tě označil za nálezce, nebude to nic platné. Spoluvinu je skoro totéž a ještě bych to rozšířil na tebe. Bude lepší, když to dopadne jen na mě. Měl jsem si včas uvědomit, že nálezce je u nás povinen takové nálezy pouze oznámit a přitom nemá nárok ani na nálezný."

"To zlato nepochází z Čech!" vybuchl Olda. "Dokonce ani ze Země! Řekni jim tedy, že jsem to zlato přinesl z Dinosaurie! Kdyby tomu nevěřili, přinesu jim jako důkaz další."

"I kdybych nakrásně trval na tom, že je máme z jiného světa, napaří nám trest za celní únik, protože jsme to měli při dovozu řádně proclít. A jsme pořád v rejži," odušil Alexijev.

Olda usilovně přemýšlel. Není přece možné, aby takhle hloupě skončili!

Najednou ho napadlo, jak z té kaše ven.

"Povídám, nech to na mně," domýšlel to rychle. "Ale neříkej jim, že jsem to zlato našel. Já jim to vysvětlím úplně jinak."

"Co tím chceš získat?" chtěl vědět Alexijev.

"Rozmetám jim jejich verzi," paličatě odpovídal Olda. "Odmítnu, že bych zlato dovezl, donesl nebo našel. Budu tvrdit, že jsem to zlato vyrobil. Žádný paragraf výrobu zlata z ničeho nezakazuje, není na to stanovená daň ani clo, nikdo nám je neprodal ani nedaroval, takže nám nehrozí daň z příjmu, darovací ani žádná jiná. Nebudeme tedy platit nic a náš stát pěkně utře svou nenasytnou hubu."

"Výroba zlata z ničeho? To je přece nesmysl!" lamentoval Alexijev. "Zákon zachování hmoty to prostě vylučuje."

"Nepodceňuj mimozemské technologie!" paličatě trval na svém Olda. "Nestačí zákon zachování hmoty, tady se uplatní přímo rovnice $E=mc^2$! Budou dokonale nahraní, až jim to dokážu. Jen jim hezky podle pravdy pořádkem dokola opakuj, že máš to zlato ode mne - a basta."

"Počkej - snad mi nechceš tvrdit, že umíš vyrobit hmotu z energie?" zarazil se Alexijev.

"Ano, chci to tvrdit a umím to," řekl Olda. "Je to sice moje největší tajemství, ale ono to jde. A paragrafy s tím nepočítají, to je teď nejdůležitější."

"Kde na to chceš ale vzít tak údhersné množství energie?"

"Hele, Ivo - nech mi aspoň nějaké tajemství," poprosil ho Olda. "Dost na tom, že se to dozví přinejmenším soudci. Naservírují to takhle vyšetřovateli, ale trvej na tom, že je to velice závažné tajemství a že to na veřejnosti nikomu nesdělíš."

"To oni asi nepochopí," povzdychl si v duchu Alexijev.

"Tak jim šetrně sděl, že kdybych naopak přeměnil jeden jediný gram hmoty na energii, smete to půlku Prahy," řekl Olda. "Kdybych změnil v energii kilogram hmoty, zbude na místě Čech jen obrovský kráter. Jestli máš o tom správné představy, musíš to přece vědět."

"Pak tě zavřou, že už nikdy ven nevyjdeš," varoval ho primář.

"Ať to zkusí!" řekl Olda. "Nemají to právně podložené, takže je nemusím brát vážně."

"Na tvé mínění nebudou brát ohled oni," ujišťoval ho.

"Ale budou!" ujistil ho Olda. "Něco jim předvedu - a uvidíme!"

Alexijev se telepaticky odmlčel.

"Počkej, Oldo," ozval se po chvíli. "Má to pořád stejnou chybu. I kdybys zlato vyrobil a daroval mi je, musím zaplatit

darovací daň. Kdybych zlato vyrobil já - a přiznám se, nevím jak - hodí na mě paragraf o nedovoleném podnikání, protože smím podnikat jen v medicíně. Nakonec - i výroba zlata je podnikání a jistě se z něj něco platí. Stát vybírá daně ze všeho."

"Dobře, já ti to zlato jenom bez úroku půjčím," nenechal se odradit Olda. "Nedovolené podnikání proti mně použít nemohou, když je mi teprve dvanáct, ne?"

"Mohli by kvůli tomu stíhat tvoje rodiče."

"Když chytanou mladistvé při krádeži, nikdy rodiče nestíhají," řekl Olda. "Já přitom nic nekradu, když dělám něco z ničeho. Kosmická energie není v žádném zákoně."

"Nevím," přemýšlel Alexijev. "Ale zkusit bychom to snad mohli."

Pak se opět odmlčel. Olda se zatím připravoval na příjezd policie. Konečně se Alexijev opět ozval.

"Vyměnili se mi vyšetřovatelé," sdělil Oldovi. "Přesně podle schématu: jeden zdánlivý dobrák, druhý dělá bu-bu-bu. Ten dobrák zřejmě pro tebe právě posílá další komando."

"Už je čekám před domem," řekl Olda nevzrušeně.

Samozřejmě nečekal dlouho, za chvíli se přišlo policejní auto se třemi zakuklenými policisty a řidičem. Olda vstal a zamával na ně, jako kdyby je stopoval. Trochu je to vyvedlo z míry, ale když si ověřili, že je to skutečně on, nacpali ho do vozu a se zapnutou houkačkou se hnali zpátky.

"Nemusíte tak spěchat," napomínal je dobrácky Olda. "Kdybych vám chtěl utéci, těžko bych na vás takhle čekal!"

Policista sedící vedle něho mu místo odpovědi nasadil zručně želízka jako zločinci. Pro kuklu mu nebylo vidět do tváře, ale Olda se na něho mile usmál.

"Koukám, že nějak pomalu chápete," řekl. "Copak chci utéct?"

V té chvíli dostal takový štulec do žeber, že sotva popadl dech.

"Nechte toho!" ohradil se na policistu. "Nebo půjdeme pěšky!"

Místo odpovědi dostal další dloubanec.

V té chvíli zhasl motor a všechna světélka na přístrojové desce. Auto začalo zpomalovat a řidič reflexivně zamířil ke krajnici, kde zastavil.

Chvíli zkoušel nastartovat. Otáčel ale klíčkem bezvysledně. Nic se ani nehnulo. Jediný zvuk pocházel od klíčku.

Policista na předním sedadle se mezitím trápil s vysílačkou, než pochopil, že také nemá šanci, stejně jako řidič nedokáže přimět k poslušnosti auto.

"Krucinál - už zase vůbec nic nefunguje!" oznámil ostatním.

"Když do mě nebudete šťouchat, zase vám ty baterie zapnu," vyjednával Olda.

"Chceš snad tvrdit, že jsi to provedl ty?" vybuchl policista vepředu a otočil se k Oldovi.

"Samozřejmě!" řekl Olda. "Mám přece nárok na slušné zacházení."

"Koukej přestat vyvádět, uličníku, nebo uvidíš!" pohrozil mu policista, který do něho prve šťouchal. Nic dalšího ale nedělal.

"Vy koukejte přestat," obrátil se na něho Olda. "Zapnu vám to, ale nechte si toho."

V té chvíli se rozsvítila palubní deska a když šofér otočil klíčkem, motor se poslušně rozběhl. Také vysílačka se umoudřila. Auto se odlepilo od krajnice a se zapnutým majákem se rozjelo na plný plyn.

"Ty nám snad chceš vyhrožovat?" dloubl opět do Oldy policista vedle něho.

Olda neodpověděl. Policista se uklidnil a pohodlně se opřel o opěrky. Dál jeli v pohodě, až zastavili před policejní budovou.

"Konečná, vystupovat!" řekl druhý policista vedle Oldy, otevřel dveře a vytáhl ho ven.

Druhý policista chvíli seděl ve voze, jen rozespale mžoural očima. Pak si uvědomil, že auto stojí a všichni vystoupili.

"...co je? To už jsme tady?" vyhrkl.

"Ty snad spíš, nebo co?" pokáral ho kolega, netušící, že jeho kamarád byl díky Oldovu přimražení celou cestu bez sebe. Až teď ho Olda nenápadně oživil.

Oldu odvedli do budovy, kde už na něho v kanceláři čekal zamračený vyšetřovatel.

"Bylo to nutný?" zeptal se policisty, když Oldovi odemykal pouta.

"No - pro jistotu," odvětil policista a Oldu mu předal.

"Sednout!" ukázal Oldovi vyšetřovatel na židli. Pokynem ruky propustil policisty a pak zapnul magnetofon. Olda se posadil a vyčkával. Ani nemrkl, když mu vyšetřovatel otočil do obličeje svítící lampu, jen si něco pomyslel o příšerně starém triku.

"Víš ty vůbec, v čem lítáš?" zeptal se ho vyšetřovatel, když v kanceláři osaměl.

"Nevím, v čem bych měl lítat," opáčil Olda a rukou si zaclánil oči. "Jsem tu snad kvůli svědectví, ne?"

"Ne tak docela," řekl vyšetřovatel. "Prý jsi našel nějaké zlaté nuggety. Můžeš mi nějak srozumitelně popsat, kde to bylo?"

"Maličko nepřesná otázka!" podotkl Olda. "V Čechách se už zlaté nuggety nenacházejí. Nenašel jsem je, ale stvořil."

"Na pohádky jsme oba trochu staří, nemyslíš?" zamračil se vyšetřovatel.

"To nejsou pohádky," řekl Olda. "Já to mohu dokázat."

"Dobře - dokazuj!" pokrčil vyšetřovatel rameny.

"V tom případě prosím, vypněte ten magnetofon," požádal ho Olda.

"Hele - poroučet si tu nebudeš!" ujistil ho dobrácky vyšetřovatel.

"To nebylo poroučení, ale varování," ohradil se Olda. "Vy si zřejmě neumíte představit, jak obudný tok energie je nutný ke stvoření hmoty. Spálí ho dvou až tří metrů kolem všechny svítící žárovky i zapnutou elektroniku. Jestli chcete, abych něco dokazoval, dejte to pryč."

"O jaké energii to mluvíš?" nechápal vyšetřovatel.

"O kosmické," řekl Olda. "Koukám, že si neuvědomujete, jak strašlivá rovnice je ta známá $E=mc^2$! Ke stvoření kilogramu hmoty by nestačila ani celoroční celosvětová produkce elektřiny."

"Nestraš!" ušklíbl se vyšetřovatel. "Přiznáváš tedy, že stvoření zlata je nad lidské síly?"

"Nad lidské - ano. Ale ne nad moje," také se trochu ušklíbl Olda. "Jen vám to pro jistotu opakuji - zhasněte všechno, co má co společné s elektřinou, nebo to odneseš aspoň pět metrů ode mne. Budou tady létat blesky a mohlo by se stát, že vyletí pojistky a z některých hraček se vám zakouří."

"To bych rád viděl!" opáčil s převahou v hlase vyšetřovatel. "Jen to zkus, tohle zařízení už něco vydrželo!"

"Dobře - varoval jsem vás," usmál se Olda.

Pak kolem něho vyvstala namodralá aureola a současně se zajiskřilo z lustru na stropě i z lampy na vyšetřovatelově stole.

Obě svítidla zhasla a po stole se rozprskly střepiny skla ze žárovky.

Vyšetřovatel s údivem pozoroval pramínek dýmu, stoupající ze stojícího magnetofonu.

Na stole se - jen tak z ničeho - objevil nepříliš veliký kamínek. Jasný zlatý lesk nedával místo pochybám o jeho podstatě.

"Tady máte to zlato," řekl Olda beze stopy vzrušení. "Stačí vám to jako důkaz? Je ho skoro kilo. Doufám, že to do protokolu napíšete dost jasně, aby nemohlo dojít k omylu."

"Do čerta!" zaklel vyšetřovatel. "Vono je to fakt možný? Čím jsi to dokázal?"

"To si ponechám jako tajemství," řekl Olda. "Ostatně se obávám, že bych vám to ani neuměl vysvětlit. Obecnou teorii energetických polí, kterou kdysi marně vymýšlel Einstein, tady nezná nikdo - a bez ní to nepochopíte."

"Kašlu na takové teorie!" odsekl vyšetřovatel. "Čím to děláš? Co na to máš za přístroj?"

"Nemám žádný přístroj!" opáčil Olda. "Já sám jsem tím přístrojem! Jestli si myslíte, že je to nemožné, pak se kardinálně mýlíte. Podívejte se!"

Natáhl k němu ruku dlaní nahoru. Z dlaně mu náhle vyrazil plamen podobný autogenu. Syčel a šlo od něj teplo, až se vyšetřovatel rychle odtáhl.

"Kde tady vidíte nějaký přístroj?" pokrčil rameny Olda. "Měl byste si zkrátka zvyknout, že některé věci, donedávna pokládané za nemožné, už tak nemožné nejsou. Kosmická energie slouží lidem, hmota se dá stvořit, člověk může létat bez jakéhokoli aparátu - to všechno už je možné. Takže vás žádám o propuštění doktora Alexijeva. Těch pár kilogramů zlata jsem mu půjčil, aby mohl rozjet lékařské středisko. To zlato jsem nikde nevytěžil, nenašel ani nedostal. Je stvořené pomocí kosmických sil, na které se žádné zákony nevztahují, takže jsme žádné nepřekročili."

"No jo - ale co mám napsat do protokolu?" záupěl policista.

"Pravdu," nabádal ho bezelstně Olda. "Jde vám snad o pravdu, ne?"

"Zničil jsi mi ale magnetofon!" vzpomněl si najednou policista.

"Dvakrát jsem vás důrazně varoval, že to nevydrží!" ohradil se Olda. "To tam bude jistě zaznamenané. Pásku se to nedotklo, na jiném přístroji půjde přehrát."

"Tohle je hrozný případ!" povzdychl si. "Počkej tady, půjdu se poradit."

Vyšel z kanceláře, ale hned místo něho přišel jiný. Posadil se na židli, zapálil si cigaretu a prohlížel si se zájmem Oldu. Olda mlčel také.

"Máte to pěkně nahnuté!" porušil po chvilce ticho druhý vyšetřovatel a vyfoukl Oldovi cigaretový dým do obličeje.

"Vypadá to na deset let za katrem pro pana doktora a na ústavní výchovu pro tebe."

"Řekl bych, že se krutě mýlíte!" zamračil se Olda.

"Zapíráním můžeš získat jedině přitěžující okolnost!" vybafl na něho vyšetřovatel. "To bych si na tvém místě mohl rozmyslet!"

"To si povíme, až nás budete pouštět," řekl Olda. "Doufám, že ještě dnes. A budete se nám muset omluvit, jinak máte na krku paragraf Zneužití pravomoci veřejného činitele."

"Ty malej smrade!" vybuchl vyšetřovatel. "Přestaň si dělat srandičky, my s vámi oběma zatočíme! Už teď to máte nahnuté!"

"Špatně to dopadne s vámi!" trval na svém Olda. "Mě ještě dneska budete muset pustit, je mi teprve dvanáct let. A já s tím půjdu rovnou do televize. Tam nejsou takoví pitomci, aby nepochopili, že je to případ století. Až to roztočí oni, nebudete se stačit divit!"

"Co jim chceš nakukat?" ušklíbl se pohrdlivě vyšetřovatel.

"Předvedu jim před kamerami stvoření zlata," řekl Olda klidně. "To mi zajistí pozornost televize - nejméně na týden. A začnu si stěžovat. Na zvlášť policie, na zatýkání bez důkazů a hlavně na ignorování nehodících se důkazů - máte se na co těšit! Když jim toho pitomého zlata stvořím pár kilo přímo před očima, bude mě v téhle zemi brát vážně každý."

"Pořád ještě tvrdíš, že dokážeš zlato stvořit?" ušklíbl se nevěřivě.

"Tohle je co?" ukázal mu Olda zlatý valounek na stole.

"Na takové triky ti nikdo neskočí!" opáčil vyšetřovatel. "To jsi mohl na stůl podstrčit."

"Až dojde na důkazy, klidně se svléknu do trenek!" řekl Olda. "Vy si vážně myslíte, že nosím jen tak po kapsách pět kilo zlata?"

Kolem chlapce vzplála modravě svítící záře.

Na stole se postupně objevily čtyři nevelké, ale naprosto stejné zlaté valounky.

Současně začal z vyšetřovatelovy náprsní kapsy stoupat proužek štiplavého dýmu.

"Ach jo," omlouval se Olda. "Smůla! Nestihl jsem vás varovat, že to v nejbližším okolí zlikviduje veškerou zapnutou elektroniku. Už se ale stalo!"

"Ty nám budeš ještě ničit zařízení?" zrudl vyšetřovatel.

"Kdykoliv stvořím nějakou hmotu, spotřebuji na to velké množství kosmické energie," vysvětloval mu Olda jako by doučoval zaostalého spolužáka. "Jen mizivá část se jí rozptýlí do okolí, ale i ta mizivá část se chová - no, trochu destruktivně. Ničí žárovky, zářivky i zapnutou elektroniku. Chtěl jste to vidět, viděl jste to. Doufám, že tím vaše vyšetřování skončilo."

"To si jenom myslíš!" vybuchl vyšetřovatel. "Však my to z vás obou dostaneme!"

"Chcete z nás něco dostávat?" usmál se Olda. "To bych rád věděl, jak. Mě jen tak něčím nezastrašíte. Když vám řeknu, že jsem se díval pěkně zblízka do zubaté tlamy větší než tahle kancelář, nebudete mi to věřit. Občas se podívám do vesmíru a setkal jsem se tam už s většími obludami, než si vy dokážete představit."

"Nekecej! To se ještě uvidí!" vyprskl vyšetřovatel a vyběhl z kanceláře.

Za okamžik vstoupil třetí. Předávali si ho zřejmě jako horký brambor. Třetí vyšetřovatel si přinesl novou žárovku, zašrouboval ji do lampy a tu opět nasměroval Oldovi do obličeje.

"Ach jo!" povzdychl si nahlas Olda. "Opravdu vás budu muset přesvědčovat jednoho po druhém? Ačkoliv - vy už o té žárovce víte, zřejmě vám to kolega vysvětlil."

"Ticho! Nikdo se tě na nic neptal!" okřikl ho detektiv.

Vytáhl z kapsy knížku a začal si v ní číst, jako kdyby měl Oldu jen pohlídat.

Olda se významně podíval na hodinky, ale poslušně zmlkl.

Naštěstí se mohl telepaticky bavit s Alexijevem, kterého vyšetřovali o pár místností dál. Alexijev začal v odpovědích záměrně používat narážek na zázraky, které už Olda detektivům předvedl. Vyvrcholilo to, když ho tři policisté znovu prohledali v domněnce, že u sebe musí mít mobilní telefon, kterým se s Oldou domlouvá.

"Nemůžete svým kolegům vysvětlit, aby tak nevyšlovali?" obrátil se najednou Olda na vyšetřovatele, který si zdánlivě bez zájmu o něho stále četl v knížce.

"Cože?" vytrhl se oslovený z hraného zaujetí knížkou.

"Podívejte se," řekl dobrácky Olda. "Nemá smysl hledat u nás mobily. Žádné nemáme, žádné nepotřebujeme. Alexijev se mnou hovoří telepaticky. Může vás rozčilovat, že oba víme, co se děje s tím druhým, ale to máte smůlu a budete si na to muset zvyknout. Není to chyba, je to prostě naše vlastnost."

"Na to se tě nikdo neptal!" vybuchl policista.

"Tak se ptejte!" odsekl Olda. "Jste tu snad od toho!"

"Hele, měj trpělivost," okřikl ho policista. "Počkej si, až to náš právník překvalifikuje."

"Má to nějaký vliv?" zeptal se Olda.

"Jistě," řekl vyšetřovatel. "Nedovolená výroba zlata - to je snad ještě horší!"

"To nebyla výroba zlata!" opáčil Olda upjatě. "To bylo stvoření, žádná výroba. Výroba by musela být z něčeho."

"Do právnických věcí se nepleť!"

"Musím," usmál se Olda. "Nemá cenu, abyste to dvacetkrát překvalifikovávali, když se na to beztak žádný paragraf nenajde."

"My si už něco najdeme, neboj se."

"Jen bych vás měl jenmň upozornit, že nás telepatů je víc," dodal Olda. "Naše komunita nesedí se založenýma rukama. Až se rozjede parlamentní vyšetřování, budou vyšetřovat vás a vaše role se otočí."

"Tak ono je to celé spiknutí?" zbystřil pozornost vyšetřovatel.

"Spiknutí - to se nedá říci," opáčil Olda. "Akce proti Alexijevovi byla vaše chyba. Teď už znáte vysvětlení jeho případu a další zadržování je protizákonné. My si nemusíme nechat líbit žádnou zvůli - ani vaši ne."

"Kdo - my?" zeptal se ho významně vyšetřovatel.

"Naše telepatická komunita," zopakoval mu to Olda s pokrčením ramen. "To není žádné spiknutí. To jen znamená, že o sobě víme. Teď například víme i o tom absurdním obvinění. Já jsem tady proto, abych vám dokázal možnost stvoření zlata. To se mi, myslím, podařilo. Vám teď nezbyvá nic jiného než stáhnout obvinění doktora Alexijeva a pustit nás."

"Anebo si vás tu necháme pro podezření z organizování terorismu!" řekl vítězoslavně vyšetřovatel. "Nějaké indicie už máme. Nevyjasněné zlato, podezřelá nenahlášená organizace - to plně postačí k pokračování zadržování i k rozšíření o další osoby."

"Zřejmě z nás chcete opravdu udělat teroristy!" povzdychl si Olda.

"A dokaž mi, že nejste teroristé!" odsekl vyšetřovatel.

"Vy mě pořád ještě nechápete!" postěžoval si Olda. "Když říkám, že z nás chcete udělat teroristy, neobávám se, že vám soud skočí na nějaké fantasmagorické konstrukce bez důkazů, ale že nás doženete k tomu, abychom se těmi teroristy opravdu stali. Podvolovali jsme se vám už dost dlouho, abychom odvrátili to nesmyslné podezření. Dalším zadržováním nám můžete leda dokázat, že vám o spravedlnost vůbec nejde."

"No - a co udělá vaše telepatická organizace?" ušklíbl se vyšetřovatel.

"K sebeobraně máme povolené i mimozemské prostředky," řekl vážně Olda. "Vy si asi neuvědomujete, co to znamená. Váš nevarovalo, když jsem vám tu jen tak z ničeho stvořil pět kilogramů hmoty? Vždyť už ty průvodní jevy dávaly tušit, že potřebná energie může změnit Čechy ve veliký kráter a zbytek Evropy v poušť. My ale chceme lidem pomáhat, ne škodit. Starejte se o právo a spravedlnost - a bude všechno v pořádku. Dokud je hájíte, ponecháváme vám iluzi vaší moci a nedotknutelnosti. Kdybyste nás ale přesvědčili, že jste překročili hranici zákonů a jednáte svévolně, dáte nám právo na obranu."

"Na obranu?" ušklíbl se vyšetřovatel. "Snad vaše organizace nevlastní i zbraně?"

"My sami jsme těmi zbraněmi," řekl Olda. "K vytvoření ohně potřebuji jen natáhnout ruku. Zkuste mi vyhrožovat zbraní - přimrazím vás dříve než ji vytasíte."

"To je ale strašlivé přiznání!" vyhrkl vyšetřovatel.

"Přiznání, říkáte?" usmál se Olda. "Přiznání k čemu? Že máme nepozemské prostředky, které můžeme v nouzi použít? To přece víte. Kdo umí karate, má také jako zbraně holé ruce. Dokud někomu neublíží, nemůžete ho obviňovat. Žádný zákon nezakazuje stvoření, ani léčení lidí energií. To právě chceme dělat. Nechápu, proč se proti tomu stavíte. Nejprve nás chtěly podrazit pojišťovny, teď zas tohle."

"Ale ty zbraně, co jste přiznal..."

"Sami jsme těmi zbraněmi!" opakoval důrazně Olda. "Nechápete? Ve smyslu zákona máme holé ruce. Těma holýma rukama se ale postavím sibiřskému tygru i nosorožci a zabiju je dřív než vy vytasíte pistolku - která by vám proti nosorožci nejspíš nepomohla."

"To je nesmysl!" zavrtil hlavou nedůvěřivě.

"Mám vás přesvědčit?" navrhl mu Olda. "Půjčte mi na malou ukázkou tady ta pouta!"

Natáhl se trochu a ukázal na stůl. Když vyšetřovatel beze slov přikývl, vzal ta naleštěná kovová pouta - a stiskl je oběma rukama.

K nebetýčnému detektivovu údivu ocel se skřípěním povolila. Olda stiskl ještě víc, pak dlaň rozevřel - a podal ohromenému vyšetřovateli lesklou kovovou hroudu, na které byla ještě znát původní struktura pout.

"Je vám jasné, že mě tímhle můžete spoutat jen když sám chci?" řekl Olda jízlivěji než sám chtěl. "Kdybych se vám postavil, tahle hračka vám nepomůže. Kromě jiného umím být neviditelný, létat bez letadla a dokážu zmizet z uzamčené cely - a to zdaleka není všechno."

"Vypadáš přitom na malého usmrkance!"

"Je mi dvanáct let, ale měli byste se mnou obrovské potíže, kdybych nešel dobrovolně," přikývl. "Podívejte se: máte teď možnost čestně ustoupit. Pokusil jsem se přesvědčit vás, že je obvinění doktora Alexijeva falešné. Stáhněte je a nechte nás na pokoji, my naopak necháme na pokoji vás."

"A ty doufáš, že takovou nabídku přijmeme?"

"Je to snad čestné, ne?" řekl Olda. "Udělal jste chybu, naletěli jste na podezření, které možná vypadalo jednoznačně. To se dá pochopit, ale z toho omylu jsem vás snad už vyvedl. Japonci říkají, že chybovat je lidské, ale v poznané chybě setrvat je pitomost přímo nebeská. Teď už musíte vědět, že jsme se ničím neprovinili. Nemáte jinou možnost než uznat omyl, omluvit se a v dobrém nás propustit. Jen bych dodal, že vám nedělám žádnou nabídku, když říkám, abyste nás nechali na pokoji, že necháme na pokoji my vás."

"To že není nabídka?"

"Ne, to není nabídka. To je - výstraha!"

Ačkoliv se Olda usilovně snažil policisty i vyšetřovatele přesvědčit o reálnosti stvoření zlata jen tak z ničeho, zavřeli je každého zvlášť do dvou vyšetřovacích cel.

Nečekaný úspěch měla nakonec paní Alexijevová.

Podářilo se jí dovolat se na policejního presidenta.

Jak - to zůstalo jejím tajemstvím, ale události okamžitě nabraly jiné obrátky.

Situace vyšetřovatelů se otočila, když na místo osobně dorazil policejní president a dal si ukázat dosavadní výsledky vyšetřování.

Podnět ke stíhání přišel od státního zástupce. To bylo v pořádku, nešlo o zvůli policistů. Jediným výsledkem výslechů byly ale dva zničené magnetofony. Dva ze tří vyšetřovatelů do protokolu napsali, že obvinění houževnatě zapírají, třetí všechno poctivě popsal, ačkoliv se to pravdě moc nepodobalo.

"Co je to, proboha, za blábol?" obořil se na něho policejní president. "Aby nějaký kluk stvořil zlato z ničeho? To přece nejde!"

Vyšetřovatel se hájil tím, že to ten kluk dokázal. Aby to potvrdil, musel Oldu přivést. Olda se policejního presidenta nezalekl a ochotně mu předvedl stvoření dalšího kusu zlata, přičemž v rámci rekonstrukce zničil dvě další žárovky.

"Vy jste věděl, že to žárovky i ty přístroje zničí?" vybafl na Oldu policejní president.

"Varoval jsem je - a ne jednou!" vzdychl si Olda. "Na těch záznamech to musí být!"

Přinesli tedy další magnetofon a vložili dovnitř kazetu z prvního magnetofonu. Záznam byl skutečně nepoškozený až do chvíle, kdy Olda přístroj zničil. Skončil zvukem podobným prásknutí biče, ale předtím tam opravdu bylo dvojí jasné srozumitelné Oldovo varování, aby vyšetřovatel přístroj vypnul, nebo aspoň odnesl z dosahu, jinak shoří.

Druhý diktafon byl ale digitální a po jeho zničení se z něj nedalo vydolovat vůbec nic.

"Dobrá, varoval jsi je víc než důrazně, je to tedy jejich chyba," řekl policejní president. "Zničené přístroje zaplatí oni - to varování neměli ignorovat. Vážení, uvědomte si, to je přímo klasický příklad vyšetřovatelské tuposti. Drželi jste se od začátku jedné verze, dokonce i když už byla neudržitelná. Tohle chcete předložit soudu? Kdyby to ten kluk předvedl v soudní síni, byli byste všichni pro smích! A on by to dokázal, to jsme právě viděli. Já sice také nechápu, jak to dělá, ale věřím vlastním očím. Zkrátka a dobře, nejlépe uděláte, když napíšete státnímu zástupci po pravdě, že obvinění prokázali nabytí zmíněného zlata bez porušení zákona. Má někdo nějaký dotaz?"

"Výroba zlata přece musí být také zdaněná!" ozval se přizvaný právník.

"To není žádná výroba!" protestoval Olda. "Stvoření není fyzická práce, ale duševní. Jako když spisovatel napíše román a skladatel složí symfonii. Malíř, který opracovává plátno barvami, má k výrobě blíž než my!"

"Zajímavá srovnání!" řekl právník. "Umění se ale zabývá nehmotnými hodnotami - a tohle je přece hmota! Nemůžete srovnávat výrobu s uměním!"

"Umění že nezachází s hmotou?" opáčil Olda. "Ovšemže zachází! Až narazíte nosem do sochy, budete ještě tvrdit, že je nehmotná? Chcete tvrdit, že stvoření zlata není žádné umění? Prosím! Předved'te nám to také!"

"No - nemám na to prostředky..." couval zaraženě právník.

"Máte stejné prostředky jako já," nedal se Olda. "Taky mám jen holé ruce. Chybí vám jen talent. Ten buď máte nebo nemáte, ale řekl bych, že nemáte žádný. Neplet' se tedy do umění, pěkně prosím."

"Vy mi zase mluvíte do právnícké vědy!" opáčil rozzlobeně právník.

"Já se jen hájím," řekl Olda. "Snažím se vám vysvětlit rozdíl mezi výrobou a tvorbou. Jak vidím, nechápete to, ačkoliv byste měl! Jak chcete podle práva posuzovat umělce?"

Policejní president se jen usmál pod vousy. Olda se mu asi začínal líbit.

"Ten kluk ale taky mluvil o nějakých zbraních a o tajné organizaci," trval na svém třetí z trojice vyšetřovatelů.

"Řekl jsem, že tou zbraní jsem já sám," opáčil Olda. "Kdo umí karate, má také jen holé ruce. Můžete ho obvinít? Ano, ale teprve až někomu ublíží."

"To je pravda," uznal mu to policejní president. "Už jsi někomu ublížil?"

"Od té doby, co mě mimozemšťané naučili navštěvovat různé světy, podívám se občas do Dinosaurie. Dokonce jsem tam vzal na výlet i pár lidí. Nemusíte mi to věřit, dokud vás tam nevezmu, ale jsou tam ještě dinosauři. Ti co běhají po zemi, mi nevadí. Uletím jim do výšky, kam za mnou nedoskočí. Létající ještěři ale nemají daleko ke středověkým představám draků. Jen pro vaši představu: rozpětí křídel osm metrů, tlama jako aligátor a létají i s kořistí do sto kilo váhy. Těm už se uletět nedá a proti nim jsem své zbraně použil. Zabil jsem jich už osm."

"Hleďme - svatý Jiří!" zahučel pro sebe policejní president. "Mohlo by to být zajímavé, někdy bych se tam rád podíval."

"Co se týče organizace," nechal to Olda bez povšimnutí a pokračoval: "Léčíme lidi a to nás spojuje. Nemocnice jsou přece také organizace, ne? Chcete snad zavřít všechny lékaře? Telepatii máme proti nim navíc, ale to není chyba, to je vlastnost."

"Poslyš - telepatii se, pokud vím, marně snažilo prokázat už moc lidí," nadhodil jen tak president. "Vy dva ji můžete dokázat?"

"Jistě," řekl Olda všesměrově telepaticky, aby to vnímali všichni. "Všimněte si, prosím, jak s vámi mluvím. Magnetofon by teď zaznamenával jen hrobové ticho a i kdybyste mi dali roubík, budu s vámi mluvit pořád stejně zřetelně. Rozuměl by mi i hluchý od narození, který zvukovou řeč nikdy nepoznal. Ostatně - rozumějí mi i zvířata a mimozemšťané."

"Mimozemšťané - to neumím posoudit. Ale zvířata? To je dost smělé tvrzení!"

"Můj pes by vám to mohl dokázat," řekl Olda. "Umí totiž telepaticky mluvit. Mohl bych ho sem přivolat, ale myslím si, že to s naším problémem nesouvisí. To by mohlo zajímat leda majitele některého cirkusu."

"Myslíš, že by tě ten pes slyšel? A že by sem trefil?"

"Neslyšel by mě, ale vnímal. A to i kdyby byl v Austrálii. A aby sem netrefil? Vždyť ke mně trefil přes sedm vesmírů!"

"Taky zajímavé," přikývl. "A co ještě umíš?"

"Například manipulovat na dálku s předměty, říká se tomu, tuším, telekineze. Na to ale potřebuji ten předmět vidět, nebo ho aspoň bezprostředně vnímat. Říkám tomu zvednout něco očima. Nejvíce jsem zatím zvedl traktor."

"Dobrá," řekl president. "Bylo by to asi zajímavé, ale jsme tu, abychom to uzavřeli. Co se týče vašeho zlata, rozhodně bych vám doporučil poradit se s právníkem. Mám dojem, že by zdaněné být mělo. Bez ohledu na způsob získání - je to přece příjem. To ale bude záležitostí finančního úřadu a nejbližšího daňového přiznání, v této chvíli se nás to netýká. My musíme uzavřít případ zatajení nálezů zlata na území Čech. Vyšetřování ukázalo, že k nálezům zlata nedošlo, nemohlo tedy jít o jeho zatajení. Tím to pro policii končí, sepíšeme to a vyřizeno."

"To je máme pustit?"

"Co s nimi chcete dělat jiného?" pokrčil rameny policejní president. "Leda se jim ještě omluvit. Přinejmenším by to bylo vhodné."

Exploze

Olda s Alexijevem svorně odmítli odvoz policejním autem a odlétli spolu přes střechy nejbližších domů, sledováni zvědavými diváky, většinou policisty včetně jejich presidenta.

Alexijev letěl domů - bydlel ale přímo ve svém středisku, Olda tam dorazil s ním. Musel chvíli čekat, až se doktor přivítá se ženou - ta byla pochopitelně velice rozrušená, i když díky telepatii úplně beze zpráv nebyla.

"Budeme to muset dát do pořádku," rozhodl Alexijev. "Mám dojem, že jsme tu nedávno měli jako pacienta jednoho daňového poradce. Zkusím ho požádat o odbornou pomoc."

"Takže jsem se namáhal zbytečně?" zavrtěl hlavou nesouhlasně Olda. "Já je přesvědčil, že stvoření je umění a ne výroba..."

"Víš, nějaký št'oura na finančáku by nakonec určitě prosadil, že jde o příjem bez ohledu na způsob nabytí, přesně jak to říkal ten policejní president. S finančáky nejsou žerty, mohou na nás poslat exekuci a zničit nás, i kdyby se ukázalo, že nemají pravdu. Na druhou stranu to nevidím katastroficky. Když sečteme zlato s příjmy od pojišťoven, odečteme od toho vydání včetně investic do budovy a vybavení, jsme na nule. Za sebe i za zaměstnance daně i pojištění poctivě odvádím. Zdaníme-li tedy čistý zisk - tedy spíše ztrátu - zaplatíme jen minimum. Ale přesto bych se raději spolehl na daňového poradce, tihle hoši se v tom vyznají."

"Problém je, že tím zlatem jen záplatujeme, jak nás dře pojišťovna," řekl Olda.

"Poslyš, Oldo," obrátil se na něho Alexijev. "Bez tebe by tohle středisko nikdy nebylo. Odborně ani finančně. Ale měli bychom to postavit na nějakou solidní smlouvu. Donesl jsi půl metráku zlata a nechtěl's na to ani stvrzenku. Tak to dál nejde! Ne že bychom si nevěřili, ale kvůli našemu zbyrokratizovanému okolí. Jak jsme právě viděli, značně lpí na

formalitách. Myslím, že bychom měli spolu sepsat aspoň nějakou smlouvu o dílo."

"Já ji nepotřebuji," řekl Olda. "Pořád mě ještě živí rodiče. Já jim v tom doma pomáhám, ale to je naše věc."

"Ty tu smlouvu možná nepotřebuješ," přikývl Alexijev. "Potřebuji ji já. Vykážu na tebe nějaké peníze a pošlu ti je na konto. Založ si je s rodiči. Projednáme to s daňovým poradcem, případně mu to svěříme úplně. On si jistě rád přivydělá a zbaví nás zbytečného papírování. Abychom mohli podniknout frontální mediální útok na pojišťovny, musíme poctivě vykázat všechno, tady nesmíme udělat chybu. Začínám fakturovat každé použití volné energie přesně podle své dřívější kalkulace. I když mi to seškrtají, budu mít o tom aspoň doklad."

Dohodli se tedy, že Olda s rodiči založí konto a všechno sepíše, až Alexijev sežene toho daňového poradce. Pak se ještě věnovali nemocným. Měli tu několik pacientů, kteří chtěli být léčeni u Alexijeva a dali se sem převézt z jeho bývalého pracoviště, ačkoliv je tam všichni od toho odrazovali tvrzením, že převoz není nezbytně nutný a budou si jej muset uhradit sami.

"Tady mám naději, že mě známi poznají, až se vrátím," řekla jedna pacientka. "Tam by mě snad také ošetřili, ale nechci, aby mě známi poznávali jen po hlase. Raději zaplatím, pořád mě to vyjde levněji."

V noci se Olda vzbudil a chvíli nechápal, co se děje.

V pokojíku se ozývalo cinkání skla a měl pocit, že s ním postel plave na vodě. Houkala se, div z ní nespadl. Čert vyskočil a začal výt, nakonec skočil k Oldovi na postel, jako kdyby tam hledal ochranu.

"Houpe se svěť!" zavyl.

"Co se děje?" pomyslel si Olda.

"Já teda nevím, ale tohle musí být zemětřesení!" kňučel Čert.

Naštěstí se to rychle uklidnilo. Olda si pomyslel, že Evropa není kromě jižních oblastí na zemětřesení zvyklá, ale že to nebylo moc silné. Kdoví jak to bylo daleko. Otočil se na bok a zase zavřel oči. Netušil, jak hluboce se zmyšlil.

Pak si uvědomil, že se ho někdo snaží vzbudit telepaticky. Byl to Alexijev.

"Jo, už jsem vzhůru!" odušil rychle Olda.

"Můžeš k nám teď hned přiletět i s Čertem?" prosil ho Alexijev. "Měl bys cestou přibrat Manču, budeme nutně potřebovat každou dávku, kterou jste schopní vydat."

"Co se stalo?" vyskočil Olda a odhodil peřinu.

"V Českém parlamentu explodoval plyn - a je to hodně drsné," informoval ho Alexijev. "Měli nějaké mimořádné zasedání, protáhli to do noci - teď nám vozi popálené poslance po pěti v jedné sanitce, pár jich je v kritickém stavu a jestli jim okamžitě nepomůžeme, nevydrží ani do rána."

"Když - já nevím, jestli rodiče Manču pustí," strachoval se Olda.

"Mají telefon?" zajímal se Alexijev. "Nadiktuj mi číslo, promluví si s nimi. Když jim slušně vysvětlím, že jejich dcera může zachránit několik lidských životů, měli by jí to dovolit. Případně by ji mohli rovnou přivést sami."

Olda mu nadiktoval telefon, ale požádal ho o posečkání, než to s Mančou prohovoří.

Rozsvítil a sháněl andělskou kombinézu, mezitím zkoušel telepaticky vzbudit Máňu. Po krátké chvíli se mu to podařilo. Když se ale Máňa dozvěděla o čem jde, sama se nabídla, že do střediska přiletí.

"Ať Ivo našim nevolá," poradila Oldovi. "Odletím rovnou oknem, nechám tu jen lístek, aby naši nešíleli strachem, kdyby mě nenašli v posteli!"

Olda se mezitím ustrojil - andělská kombinéza se naštěstí strojila sama. Čerta vzbudilo světlo, takže už byl také připravený. Olda si vybral jako Máňa nejkratší cestu ven - oknem.

"Dají mi tam gulášek?" staral se trochu přizemně Čert.

Olda mezitím všechno sděloval Alexijevovi. Ten ho ujistil, že jsou už všichni na nohou včetně kuchařky Gertrudy, takže i ten gulášek pro Čerta bude.

Olda letěl mrazivým nočním vzduchem, ale cítil chlad jen v obličejí, kombinéza k němu zimu nepustila.

Najednou ho něco napadlo.

"Cilko!" nasměroval se na svou prázdninovou kamarádku.

Chvilí to opakoval, zatímco letěl nad střechami a jen zběžně sledoval směr.

Konečně se ozvala.

"Není náhodou noc?" pomyslela si dost uštěpačně. "Sice jsem byla vzhůru, měli jsme tu před chvílí menší zemětřesení, ale jinak - touhle dobou máš spát!"

"Cilko, jestli jen trochu můžeš, přileť k nám!" požádal ji. "Ano, teď hned, bude tě tam moc potřeba. Stala se katastrofa, buď těm lidem pomůžeme my, nebo nikdo."

"Ty si se zbláznil!" vyhrkla v duchu Cilka.

"Nezbláznil jsem se," odmítl to. "Ti lidé tě potřebují, rozumíš? Už tam s Čertem letíme, ale bude tam potřeba každý, kdo jen trochu může. Pořádně se ustroj, vezmi si kombinézu od Bisiáji, venku je mráz."

"Počkej - ty máš přece toho svého psa, ale co tam budu dělat já sama?"

"Zkombinujeme to," řekl Olda. "Já s Čertem, ty s Čertem, pak my dva spolu - uvidíš."

"Vždyť to jde jen jednou denně!" vyjekla.

"Omyl!" ujistil ji. "Snesu denně v pohodě i pět dávek. Čert tři, ty určitě nebudeš horší."

Chvilí mlčela.

"To myslíš vážně? To se mám jen tak sebrat a letět za tebou?" vyhrkla potom. "Vždyť mě naši nepustí!"

"No a?" odušil. "Taky jsem zmizel rovnou oknem, nechal jsem na stole lístek, aby mě naši nesháněli. Hele - jde o životy, tohle ti zaručeně projde."

"Kam bych vlastně měla podle tebe letět? Nevím kam, nevím proč, nevím ani, jestli to není nějaký kanadský vtip..."

"Hele - jestli nepřiletíš, budou tam mrtví," odušil Olda. "Opakuji, je to vážné. Vtipy by byly za téhle situace hodně pitomé. Když nepřiletíš, násilím tě nutit nemůžeme, ale budeš mít třeba na svědomí pár mrtvých. Ty bys je mohla zachránit, pamatuj si to."

"Co se vlastně stalo?" zajímala se.

"V Českém parlamentu bouchl plyn, zrovna když tam měli prodloužené zasedání. Bude to hodně drsné, když vozi popálené poslance i po pěti v jedné sanitce!"

"A když nepřiletím?" otázala se ještě.

"Nutit tě nemůžeme, rozhodni se sama. Když přiletíš, můžeš zachránit pár lidí a na to se nezapomíná. Když nepřiletíš, nikdo ti nic vyčítat nebude, ale pasuješ se na zbabělce. Vyber si podle svého svědomí."

Chvilí nevnímal žádnou odezvu. Byl to příkrý útok na city, ale Olda tušil, že byl plně na místě. Šikmo pod sebou měl Alexijevovo zdravotní středisko. Na střeše svítil kolmo vzhůru veliký reflektor, sloup světla byl zdálky viditelný. Ten maják zřejmě zařídil Alexijev, minule tam ještě nebyl, ale hodil se.

"Hele, Oldo - jsi děsný vyděrač!" vnímal opět Cilku. "Jak poznám, kam mám letět?"

"Máme na střeše reflektor, ten sloup světla nemůžeš přehlédnout," ujišťoval ji. "Mohla by ses nechat navádět i telepatii, ale musel bych být s tebou pořád v kontaktu, my s Čertem už jsme na místě, přistáváme a hned začneme, už nás tam netrpělivě čekají."

"Kdo?" chtěla vědět Cilka.

"Doktor Alexijev," sdělil jí lakonicky. "Teď zajišťuje první ošetření. Hele - přilet' sem nebo ne, já přistávám, končím a jdeme na to."

"Ale co naše dohoda?" opáčila rychle. "Dohodli jsme se přece, že mě necháš na pokoji, dokud ti nebude osmnáct."

"Já tě nutit nebudu," řekl Olda. "Ani teď - ani potom. Pamatuj - rozhoduješ se sama za sebe. Já budu mít svědomí čisté, mě žrát nebude!"

Přerušil kontakt a soustředil se na přistání. Dopadl spolu s Čertem na veliký balkon, při dosednutí oba odpérovali náraz a Čert se ještě pořádně otřepal.

Čekala je tam jedna ze sestřiček a hned je vedla dolů.

"Gulášek ti už ohřívají!" řekla Čertovi.

Sestřičky se k psovi chovaly jako kdyby jim rozuměl, ale Olda věděl, že pes lidské řeči nerozumí a honem mu to proto převedl do telepatie.

"Já vím," odvětil Čert také tak telepaticky. "Hele, Oldo, já už některým vašim lidským pojmům rozumím, opakovat mi je pořád nemusíš. Třeba: neťapkejtu, diposuchým, chcešguláš nebo chcešven. Děkuji, ale nejprve povinnost."

"No dobře," uznal Olda. "Teď ale pojď!"

Seběhli po schodech až dolů. Alexijev i jeho žena tam měli plné ruce práce. Přebírali od záchranářů pacienty a třídili je na lehčí a složitější případy.

"Dobře, že jdete!" přivítal Oldu. "Oldo, tady je to hodně nutné. Já i Irena jsme rozdali po šesti dávkách a víc to opravdu nejde, jestli se nechceme úplně složit. Teď to bude na vás mladých. A na Čertovi, promiň, Čerte."

Olda s Čertíkem na sebe mrkli - a poslali co největší dávku na zafačovanou postavu, ani netušili, kdo to je. Olda ale důvěřoval Alexijevovi, že mu určil někoho, kdo to potřeboval víc než jiní. První výběr vlastně dělal Alexijev od počátku - měl na to nejvíce zkušenosti, aby to mohl správně odhadnout.

V té chvíli už po schodech cupitala Marie. Byla oblečená jako Olda, na první pohled se ale od něho lišila vlasy. Olda měl krátkého ježka, Marie vlasy až na ramena.

"Kde jsou pacienti?" tázala se už ve dveřích. "No potěš! Tolik?"

"Á - naše Maruška!" přivítala ji doktorka Alexijevová. Přišla právě z vedlejší místnosti, vypadala strašně utahaně - po šesti dávkách vydané energie nebylo divu.

"Hele, děcka - i ty, Čerte - jděte si sednout do jídelny a dejte si tam něco. Gertruda na vás čeká a gulášek pro Čerta má jistě ohřátý," dirigoval je Alexijev. "Nejhorší případy jsme podchytili a všichni ostatní to do zítřka vydrží. Počítám ale s tím, že nějaké horší případy nám ještě mohou přivést. Až skončí rozvoz pacientů, vyhodnotíme, kdo to potřebuje nejvíc."

"To jsme ani nemuseli tak spěchat," řekla Marie zklamaně.

"Však se dočkáš, Mařenko," chlácholil ji Alexijev. "Nechci vystřílet všechnen prach na lehké případy, abych se pak bezmocně díval, jak nám zhasne někdo, koho přivezou později. Nezapomeň, že zpočátku vozili ty, kdo se dokázali sami vypotácet ven. Až potom vyprostili ty, kdo tam zůstali. Až po dvaceti lehčích pacientech sem dovezli jednoho, kterého už málem nechali pohřebákům. Dostal první dávku, ještě jsme byli při síle. A zdá se, že se vzpomíná."

"Dobře, my počkáme!" přikývl Olda.

Alexijev měl pravdu. Elán není všechno, někdy je třeba chladně kalkulovat, jinak hrozí nepředvídané komplikace.

Odešli tedy do jídelny. Nebyla velká, ale čekala je tam usměvavá kuchařka Gertruda, starší paní v zástěře s bílou čepicí na hlavě. Oldovi i Marii hned bez řeči nalila horké kakao, na stůl postavila mísu s koláčky, Čertovi dala do misky jeho oblíbený gulášek. Čert se hned hrnul ke své misce.

"Vypadá to na pěknou fušku, na to se musím posilnit," prohlásil, když chlemtal gulášek a žvýkal maso. Ani jemu plná tlama při telepatické komunikaci nevadila.

"Ty bys taky jen žral!" setřela ho Marie.

"No - on už má se mnou napůl čárku za lidský život," zastal se ho Olda.

"Vy už jste dávali - a já nic?" zamračila se Marie.

"Jen klid," řekl Olda. "Nakoukl jsem na intenzivní péči. Leží jich tam moc, ostatní jsou i na matracích na zemi, dneska všechny nestihneme. Alexijevovi už ze sebe vydali všechno a Ivo jistě ví, proč si nás schovává na horší chvíle."

Pomalu jedli ze společné mísy koláčky a pili kakao.

"Jak dlouho potrvá, než sem sanitky zase dorazí?" zívla si Marie. Školáci by měli v noci spát a ne létat po městě. "Jezdí společně, nebo každá zvlášť?"

"Podle potřeby," ujistila je kuchařka. "Mám dojem, že zrovna jedna přijíždí. Pardon, to budou hned dvě najednou."

Venku byl opravdu slyšet kvílivý zvuk sirén.

"Sed'te tady, nikam nechoďte, primář vás jistě zavolá, až bude potřeba," uklidňovala je dobrácky Gertruda, ale Olda i Marie se hnuly jen k oknu, aby viděli na příjezdějící vozy.

V té chvíli se otevřely dveře do jídelny a vstoupila - Cilka. Oblečená byla stejně jako Olda i Marie - všichni tři teď měli na sobě andělskou kombinézu, jen každý jinak zbarvenou. Pro noční let ji měla nejlépe maskovací Cilka - úplně černou. Cilku zřejmě v této pozdní době trochu udivila Mariina přítomnost, ale Oldu poznala a hned se k němu hnula.

"Tady jsi!" prohlásila vítězně. "Tak co? Kde máš tu slíbenou fušku?"

"Tedy - já zírám!" vykulil oči Olda. "Neříkala jsi, že nepřijdeš?"

"Neříkala!" odsekla Cilka. "Jen jsem ti trošku připomněla jakési dávné dohody."

"Já jsem ti zase řekl, že se musíš rozhodnout sama," pokýval hlavou Olda. "Když už jsi ale tady, měla bys vědět, na čem jsi. Nejhorší případy máme podchycené a doktor Alexijev si nás schovává na horší chvíle. Třeba kdyby přivezli někoho, komu opravdu půjde během pár hodin o život. Ostatní mohou počkat. Proto si nás nechává tady."

"Počkej - jaké případy už jsou podchycené?" zarazila se Cilka. "Ty už jsi nějaké..."

"Jo," usmál se Olda. "S Čertem už máme napůl čárku. Neboj se, taky na tebe dojde. Jen to budeme muset zřejmě jinak rozpočítat."

Ohlédl se po Čertovi, ale nebyl tu. Tím se neznepokojoval, tak inteligentní pes se přece jen tak neztratí. Nejspíš byl v kuchyni.

"No dobře," uklidnila se Cilka. "Nějaká sestřička mi říkala, že tu mám s tebou počkat."

"Tak nějak," přikývl Olda. "Posaď se zatím u nás! Dáš si taky kakao, nebo máš chuť na něco jiného?"

Olda s Marií se vrátili ke stolečku a Cilka si k nim opatrně přisedla.

"Děkuji," řekla. "Kakao bude dobrý, trochu jsem cestou promrzla v obličeji."

"Gerti, nebylo by tam ještě jedno kakao?" objednával hned Olda.

Kuchařka Gertruda rychle donesla hrnek horkého kakaa a položila před Cilku na stůl.

"Ať vás tedy, slečinko, zahřeje," popřála jí a rychle odešla zpátky do kuchyně.

"Počítám ti to jako obrovské plus!" řekl Olda nadšeně. "Myslel jsem si, že nepřiletíš. Už jsme s tebou ani nepočítali."

"Tak jsem tady," usmála se Cilka nevinně a hrála si ruce o hrnek. "Počítejte se mnou."

"Mimochodem, měl bych vás asi seznámit," vzpomněl si Olda. "Pochybuji, že jste se někdy viděly. Takže - ta copatá, o hlavu vyšší než já, je Cilka Macounová ze statku, ta menší s rovnými vlasy na ramena je spolužačka Máňa Hadrbolecová. Když se na sebe nasměrujete, můžete se bavit i telepaticky. Tím vás nenavádím, abyste mě za mými zády drbaly."

"Počkej!" zarazila se úplně Cilka. "Tahle... Máňa - taky ovládá telepatii?"

"Divíš se, co?" odpověděla jí Marie telepaticky všesměrově.

"Tak teď zase zírám já!" hekla Cilka. "Jak to? Bisiája mi přece říkala, že budu jediná na světě, kterou to naučí!"

"To jsi pořád," souhlasil Olda. "Ty, já a Čert jsme jediná, koho to naučila ještě Bisiája. Máňu, doktora Alexijeva a jeho paní jsem to naučil já. Zíráš, co?"

"To tedy zírám," přikývla Cilka a raději se na to napila kakaa. "To bys mi měl vysvětlit. Jak jsi to mohl někoho naučit? Bisiája na to přece měla..."

"Něco mě naučily chobotnice ze sousedního světa," řekl Olda. "Víš, ty co nás tam tak vyděsily... ačkoliv, ty jsi tam zrovna nebyla."

"Jak se tak koukám, jsem zase ten pitomej venkovskej balík," vzdychla si Cilka.

"Balík? Dovol mi o tom silně pochybovat," utěšoval ji Olda. "Když si trošku prohrabeš znalosti ve své hlavičce, brzy zjistíš, že jsi jich od Bisiája získala hrozně moc. Vzpomeň si, co všechno víš o umělých orgánech andělů?"

"No - že jich je několik druhů a..."

"Nejdůležitější vlastností je slučitelnost," nenechal ji trápit. "Můžeš je dát komu chceš, všude se ujmou. Dal jsem idarchon Čertovi, šlo to. Naopak mám od něho xeri a slýrib, takže k návštěvě sousedních světů nepotřebuji ani hvězdnou loď, ani stovky let cestování. Prostě si otevřu otvor do sousedního světa a projdu tam, nebo proletím. Předtím to dokázal otevřít jen Čert, ale to nebylo bezpečné."

"Takže - ty si teď lítáš nejen po vlastech Českých, ale i do ciziny - a k tomu do úplně cizích světů..." došlo Cilce.

"Přesně tak," souhlasil Olda. "Navíc - v sousedním světě jsem se skamarádil s místními chobotnicemi. Třeba to tak nevypadá, ale jsou maličko nad námi pozenšťany, zejména co do biologie. Naučily mě klonovat orgány a implantovat je jiným. Varovaly mě sice, ať to dělám, až když mi bude aspoň dvacet let, ale to se nejspíš týká těch větších orgánů, jako srdce a tak... Zkrátka - dokážu vyklonovat i telepatický orgán od andělů a naroubovat ho někomu do hlavy. Tady Máňa byla první - a to ti povím, to byla odvaha, ona ještě nevěděla, jestli se to povede. Teď je nás telepatů na světě i s Čertem šest a na další se chystáme. Předposlední operaci se mnou kontroloval primář Alexijev - a ten tomu jako chirurg rozumí..."

"Poslední operaci ti nekontroloval?" vskočila mu do myšlenek Cilka.

"Poslední jsem dělal na něm, takže byl úplně mimo," řekl Olda. "Teď tu operaci umíme dělat dva. Rozumíš? Místo abychom na to byli jen ty a já, je nás šest - jistě, počítám i Čerta. Alexijev teď založil zdravotní středisko a my tu všichni - až na tebe - léčíme. Máme obrovské úspěchy, přinejmenším z hlediska pacientů. Bisiája správně říkala, že tomu na méně rozvinutých světech říkají zázraky."

"Takže neléčíš jen ty a Čert, ale taky Máňa a ještě někdo..." domyslela to Cilka.
"Samozřejmě," řekl Olda. "Starej Prskavec měl pravdu. Byl by zločin tohle zahodit. Jen si to představoval trochu přízemně a staromódně. Nakonec, když o tom přemýšlím, pro věc samu bylo lepší, že jsi mě nakopla."
"Já jsem tě nenakopla!" vybuchla Cilka.
"Ale nakopla!" trval na svém Olda. "Hezky si přiznej, že jsi mě odkopla, přinejmenším o šest let! Paradoxně jsi tím věcí jenom prospěla, i když nechtěně."
"Já to tak nemyslela..." zčervenala Cilka. "Jen jsem nechtěla, abys měl moc navrch."
"Jen si hezky přiznej, že jsi chtěla se mnou mávat," pokračoval Olda. "Donutila jsi mě ale přemýšlet, jak z té pasti ven, trochu riskovat, upravit Čerta a pak sám sebe - řeknu ti, první operace na Čertovi i na sobě jsem dělal bez umrtvení, až mi ho bylo líto - ale pět špekáčků jako bolestné to spravilo, vid', Čertisko! Jo, pardon, on tu zase není..."
"Bude v kuchyni," mávla rukou Máňa.
"No a tak jsem se dostal do vesmíru," pokračoval Olda. "Skamarádil se s chobotnicemi, které mě naučily dělat operace na jiné úrovni. Nebýt pitomých pozemských, přesněji českých byrokratů, bylo by to dnes úplně ideální!"

V té chvíli se rozletěly dveře a vstoupil rázně primář Alexijev. Trochu se zarazil, když u stolku spatřil Cilku, kterou ještě nikdy neviděl.

"Co je to za dívčinu, Oldo?" zeptal se rychle.

"Cilka Macounová ze statku," odušil rychle Olda. "Přece jen nám pomoc neodmítla. Tím jsme pěkně pohromadě všichni, kdo dokážeme posílat energii."

"Výborně!" rozjasnil tvář Alexijev. "Vítám vás, Cilko!"

"Hele - co kdybyste si všichni tykali?" navrhl Olda. "V telepatii se beztak oslovujeme v jednotném čísle, tam to ani jinak nejde, množné číslo znamená více osob, ale mohli bychom si tykat i česky, ne? Kdo je proti?"

Všichni na sebe pohlédli a usmáli se. Nikdo ale proti nebyl.

"Takže to můžeš přerozdělit," řekl Olda primáři.

"Výborně - každá dávka navíc bude dobrá!" radoval se Alexijev.

"Upozornil bych ale, že Cilka nemá trénink," trochu ho ochladil Olda. "Nepočítej pro ni s tolika dávkami jako u Máni. A když - tak po nějakém odpočinku."

"Jsem větší než vy!" ohradila se hned Cilka. "Nejsem žádné mrně!"

"To jsem přece nefekl!" opáčil Olda. "Řekl jsem, že nemáš trénink. Vždyť jsi do dneška ani nevěděla, že to jde víckrát denně! Hele - když zvládneš tři dávky, bude to vítané. Čtyři už po tobě nemůžeme žádat."

"Tři přece snese i Čert!" ohradila se. "Říkal jsi to!"

"Tři, nouzově i čtyři!" upřesnil to Olda. "Jednou dokonce pět, ale to už bylo na něho moc, neudržel se na nohách a musel jsem ho odnést - a že má nohy čtyři! O létání nemluvě."

"Tak vidíš!" řekla Cilka.

"Ano, ale Čert má trénink, o jakém se ti ani nesnilo!" vrtěl hlavou Olda. "Už po třetí dávce uvidíš, jestli toho nemáš dost."

"Dobře, ale teď potřebujeme větší dávku," řekl Alexijev. "Oldo, pojď na to s Máňou!"

Otočil se a vyšel z jídelny. Olda s Marií na sebe mrkli a šli za ním.

"Můžu s vámi?" vyskočila Cilka ze židle.

"Beze všeho, jen pojď!" přikývl Olda.

Alexijev je vedl do pokoje pro těžší pacienty. Všude kolem na chodbách byly rozložené nouzové matrace, na nich ležely ořezávané postavy. V pokoji pro těžší pacienty bylo volněji, tady ještě všichni leželi na poctivých postelích.

"Tady ta paní," ukázal Alexijev na další zafačovanou ležící postavu a odešel za dalšími pacienty. Bylo vidět, že dětem plně důvěřuje.

Nebylo vidět, kdo to je, ale Olda se na to beztak ze zásady neptal. Postavili se s Máňou do kříže, mrkli na sebe - a v místnosti se nakrátko rozsvětlo...

"Dobrý, jdeme," řekl Olda.

"Počkej - a co ti ostatní?" ukázala kolem dokola rukou Cilka.

"Kolik jich tu vidíš?" zadal jí početní úkol Olda. "Šest dávek rozdali Alexijevovi, to je jejich maximum. Jednu já s Čertem, další já s Máňou. To máme osm - a víc lidí tu není."

"Ale ti venku, na chodbách..." podívala se na něho tázavě.

"Ti do zítřka vydrží," ujistil ji Olda. "Teď si to schováváme pro ty, komu hrozí smrt už dnes. Ještě mohou některé přivést. Pojďte zatím na to kakao!"

Proplekli se mezi pacienty i zřizenci s nosítky, zřejmě právě přijela další sanitka. Brzy byli opět v jídelně. Čert se tam už zase krmil, tentokrát špekáčkem od Gertrudy.

"Když on měl takové hladové oči," omlouvala se Oldovi a rychle zmizela v kuchyni.

Jen Čert spatřil Cilku, úkosem se na ni podíval, popadl špekáček do tlamy a následoval Gertrudu do kuchyně.

"Nejdřív musíme obsloužit nejhorší případy," dokončoval to Olda. "Až přestanou vozit další, Alexijev zbývající vytrídí podle závažnosti. Všechny asi na jeden záťah nezvládneme. Uvědom si, tohle se tady neděje denně. Musela to být opravdu děsivá katastrofa."

"A to tu budou sténat celou noc?" zarazila se Cilka.

"Nebudou," vrtěl hlavou Olda. "Sténají jen ti, které právě přivezli a ještě nedostali nic proti bolesti. Jen co je Alexijevovi ošetří, bude tu zase ticho."

Posadili se opět ke stolku. Snaživá Gertruda jim doplnila mísu s koláčky a dolila kakao do hrnků. Nestačili ale sníst ani

koláček a byl tu opět Alexijev.

"Cilko, nechceš si to zkusit s Oldou?" navrhl hned ve dveřích.

Olda vyskočil hned, Cilka vstala také a podívala se na Marii.

"Jen jděte, já tu počkám," usmála se Marie. "Nemusíme tam chodit jako tři králové."

Olda tedy šel s Cilkou za Alexijevem až k nosítkům na chodbě.

"Tohle má být barmanka nebo servírka," řekl Alexijev. "Kromě popálenin má zlámané nohy i ruce, asi bude lepší vzít ji hned. Kosti už má srovnané, můžete začít."

"Tak jo," řekl Olda. "Postav se semhle, ať jsme do kříže!" obrátil se k Cilce.

"Snad to ještě umím!" zavrčela na něho, ale postavila se, kam jí ukázal.

Oba se nadechli - a kolem se trochu rozsvětlo.

"Koukám, opravdu jsi ještě nic nezapomněla," uznale broukl Olda.

"No aby!" durdila se Cilka. "Pokud vím, spolu jsme to dělali poprvé. Když nepočítám, co s tebou dělala ta z vesmíru."

"Je to prima," řekl Olda. "Pojď zase do jídelny, ať se tu neplete. Je tu firmol a chlapi od záchranek na nás koukají jako telata na nová vrata. Ani se jim nedivím, je už dost pozdě."

"Hele, Oldo," zastavila ho Cilka. "Co jsi vlastně provedl s tou... s tou Máňou?"

"Když ti to povím, nebudeš mi věřit," usmál se trochu.

"Proč ne?" opáčila. "Já přece vím, že jsi šikovný kluk."

"No - nevím," pokrčil rameny. "Ty si jistě pamatuješ, co s tebou dělala Bísťája. Jenže já nemám to co ona. Ona tenkrát říkala, že mi to nedá, protože to nezvládnu. Mohla mít pravdu. Naučily mě to tedy chobotnice. Potřebuješ na to ale mít v hlavě další maličkou placičku řídící nervové hmoty tacuky, která vegetativní mutací zajistí, aby se ti někde na těle, kde si to sama určíš, vytvořil v přiměřeně velkém puchýři nový orgán podle vzoru těch, co máš sama. Můžeš prý udělat i srdce, ale nemám to přehánět, na velké orgány bych si měl troufat až mi bude dvacet let. Ten orgán pak odřízneš a vložíš příjemci kam patří, on už se tam přichytí. Vložil jsem tedy Máně do mozku andělskou telepatii, od chobotnic paměť a tacuky. Další orgány už byly jednodušší."

"No nazdar!" zvedla obočí. "Na to že sis troufl?"

"Nejprve jsem to konzultoval s jedním děsně nafoukaným neurochirurgem, ale ten mi nabubřele tvrdil, že pacienta zaručeně zabiju a Manča pak dostala strach. Alexijev by mě rád podpořil víc, ale trval na tom, že musí sehnat operační sál s týmem anesteziologů, nebo to dopadne špatně - tím Manču taky nepotěšil. Nakonec jsem tu operaci zvládl doma a sám."

"Týýý brďo!" ujelo jí. "A ona do toho šla?"

"No - moc se jí nechtělo," přiznal Olda. "Ale nešlo to jinak, měl jsem pro ni implantáty hotové, kdyby couvla, mohl bych je vyhodit. Manča je naštěstí děsně odvážná a spolehlivá holka. Teď se mnou bude studovat medicínu, jen co oba uděláme maturitu."

"Kdy že budete dělat tu maturitu?" nechtěla věřit svým očím.

"Počítám s tím letos," řekl Olda. "Hele, kdybys chtěla, zařídím ti přestup do naší školy. Jsou tu fajn učitelé, už se smířili s tím, že někdo může být tak napřed, mohla bys taky udělat maturitu za rok. Letos už to asi nestihneš, ale když předělám ještě dva spolužáky - a už se mi přihlásili - byli byste na to příštím rokem tři."

"To nepůjde," zesmutněla trochu. "Naši mě nepustí."

"Oni by ti vážně házeli klacky pod nohy?"

"Já - nevím," mračila se jako kakabus. "Tátovi se to vůbec nelíbí."

Tak došli do jídelny, kde se na ně Marie pátravě podívala.

"Nepovedlo se vám to?" nadhodila s úsměvem. "Hele, nemrač se, příště to jistě půjde."

"Proč by se nám to nemělo povést?" ožila Cilka.

"No, vypadala jsi jako přejetá parním válcem!" řekla Marie.

"Předat dávku ještě nezapomněla," zastal se Cilky Olda. "Lákal jsem ji ale na maturitu příštím rokem a ona neví, jestli jí to rodiče dovolí."

"A co kdyby za nimi zajel Alexijev?" nadhodila Marie. "Jistě by to pro nás udělal."

"Jenom to ne!" bránila se Cilka. "To už tady bylo! Děda Prskavců to o prázdninách taky zkoušel. Pohořel a bylo to ještě horší. Naši mě pak zbytek prázdnin před Oldou hlídali."

"Počkej," zarazil ji Olda. "Děda Prskavců, to byl jiný případ. Viděl to moc starodávně, to nemělo naději. Doktor Alexijev je ale seriózní doktor, kapacita, toho by museli brát vážně."

"Hele - nech to plavat!" řekla Cilka rázně. "Z toho kouká jen šikana. Nemám zájem."

"Jak chceš," pokrčil rameny Olda.

"Stačilo by mi to telepatické štěně, jestli už je budeš pro mě mít," nadhodila Cilka.

Olda se na ni překvapeně podíval. No ano - to jí přece sám navrhoval, ale myslel to jen jako trest za to, že tamta štěňata utopili.

"Žádné ještě nemáme," ujistil ji. "Čert má za úkol zjišťovat, jestli se telepatická štěňata někde neobjevila, ale zatím bez výsledku."

"A až nějaká objevím, nebudou pro vás, vy vrahouni!" vložil se do toho znenadání Čert. Nepozorovaně se připlížil z kuchyně, ale vypadal naježené a značně nevlídně.

"Počkej, Čerte - jak to?" zarazil se Olda.

"A ty bys někomu svěřil dítě, kdyby ti jich předtím šest utopil?" opáčil prudce Čert.

"Počkej - Cilka přece žádná štěňata netopila!" řekl Olda. "Naopak si to vytrpěla s nimi, až z toho měla noční můry, vid', Cilko!"

"Cilka patří do smečky vrahů mých dětí," trval na svém neoblomně Čert. "Nesnesu, aby se k téhle smečce dostaly další. Budu je před nimi třeba bránit."

"Počkej - jak bys je chtěl bránit?" odtušila zaraženě Cilka.

"Jednoduše," našl Čert. "Nikomu je nedovolím prodat do otroctví. Až se narodí, nikomu je neprozradím a budu si je vychovávat sám."

"Neřekneš to ani mně?" sondoval psa Olda.

"Promiň, ale děti jsou děti," našl Čert. "Radši to neřeknu ani tobě, ty bys jí je klidně dal, ale čím to jsou děti? Tvoje nebo moje? A kdybyste je náhodou objevili, budu stávkovat a nehnu pro pacienty ani tlapkou."

"Když budeš stávkovat, nebude gulášek!" upozornil psíka zamračeně Olda.

"Pro svoje děti to vydržím!" řekl Čert odhodlaně. "Bisiája nám tvrdila, že s idarchonem vydrží bez jídla až půl roku. Hele, Oldo, to přece nejde. Nejprve utopili mých krásných šest štěňátek a teď by jim byla dobrá? To je nějaká láska ke zvířatům, topit malé bezbranné děti, když nemají nějaký pitomý rodokmen? Jsou to zkrátka vrahouni a své děti jim nedám."

A udělal packou ve vzduchu čáru, jako kdyby to podtrhával "No jo, ale Cilka..." zkoušel se marně kamarádky zastat Olda...

"Cilka se mohla a měla tamtěch štěňat zastat," tvrdil Čert sveřepě. "Jen si vzpomeň, jak jim říkala - podvraťáci! Je úplně stejná jako vůdce její smečky! Teď se bude přetvařovat, že by je měla ráda! Na takové kecy jí neskočím ani za deset gulášů a dvacet špekáčků. Možná chce s nimi léčit, ale beztak to bude dělat jen pro peníze! A pro ty peníze bude mé děti týrat a přetěžovat, až je utrápí! Vždyť by je měla jako otroky! Ne, Cilka nedostane ani jedno!"

"Já jsem tě nikdy nepřetěžoval pro peníze!" urazil se Olda. "Jen jsme spolu zjistili, co je ještě možné a co už ne a od té doby jsi už nikdy pět dávek nedával! Tři, v nouzi čtyři. Svoje meze jsem si stanovil s Alexijevovými a Manču jste taky otostovali, aby toho neměla moc."

"Já vím," našl psík. "Tobě lásku ke zvířatům věřím. Ty mi nikdy neřekneš podvraťák. Staral ses o mě i když jsi ze mě neměl užitek. A nechal bys mě sedět s vámi při obědě u stolu. Ale já věřím jenom ty kšefty! To už mám radši Manču, ta to myslí upřímně."

A otočil hlavu na stranu, jakoby tím dával najevo, že už se o tom bavit nebude.

Oldu tím pořádně vyvedl z míry. Takovou zarputilost od Čerta nečekal.

Na druhou stranu, ten pes měl hodně pravdy. Cilka jeho štěňata považovala za bezcenné podvraťáky a s jejich utopením souhlasila. Oldovi vynadala, že jí to způsobilo noční můry, ale vůbec nedala najevo lítost nad osudem topených štěňátek, ačkoliv nejlépe věděla, co přitom ti malí tvorečkové cítili. Bylo to od ní bezcitné, v tom měl Čert pravdu. A šlo o jeho děti.

Cilka stála rudá jako rak a nevěděla, co má na to říci. Aby jí nějaký pes veřejně obvinil z pokrytectví! Nejhorší na tom bylo, že oprávněně!

"Ach jo!" povzdychl si Olda, ale nic víc. Upřímně si nevěděl rady.

A bylo ticho jako v kostele, dokonce i telepatické.

Všichni usilovně přemýšleli jen sami pro sebe.

"Vy jste vážně nějaká štěňata utopili?" porušila trapné ticho až Máňa dotazem na Cilku. Pomyslela si to ale všesměrově, tak jak se do této chvíle bavili.

"Ovšemže je utopili!" odpověděl jí Čert, dříve než si Cilka stačila připravit odpověď. "Myslel jsem, že mi ten nářek srdce utrhne. Vyhodili nás tenkrát kvůli tomu z autobusu. Olda to nevnímal, ale naštěstí za to nemohl. Nejbližší štěňatům byla Cilka, když nepočítám vůdce její smečky, který ta ubohá štěňátka topil. Ten to nevnímal vůbec, není telepat a nemá žádný cit. Zato Cilka dobře věděla, jak volají o pomoc, ale ani packou pro ně nehnula!"

"Je to tak?" obrátila se Marie zamračeně na Cilku.

Ta jen němě přikývla.

Mlčela i v telepatii.

Účtování

"To bude hodně těžké," pomyslela si Marie všesměrově.

Nikdo jí ale neodpověděl.

"Čert má pravdu, neměli jste mu zabíjet děti," pokračovala tedy. "Když si to tak v hlavě přebereš, podle papírů byla ta štěňata podvraťáci, ale jestli zdědila po Čertovi telepatii, mohla být inteligentnější než - odhadem pětina lidstva. Čertem tady možná vzniká nový druh. Už ne pes podvraťák, ale Canis Sapiens, pes moudrý, přítel člověka. Čert je zkrátka Pan Pes. Nejen Olda, ale i Alexijevovi, sestřičky, Gertruda a já, všichni se k němu tak chováme. Ne jako ke zvířeti, ale jako ke kamarádovi."

Čert se při těch myšlenkách vypjal hrdostí a díval se na Máňu vděčně, ale byla to látka k přemýšlení i pro Oldu. Konec konců, ten pes si nedávno vybojoval své místo u stolu lidí. Je lhotejné, že se vzápětí vrátil ke své misce, nejprve všem dokázal, že ho musí brát vážně.

"Ta štěňata vůbec nevypadala inteligentně!" vybuchla Cilka. "Jak jsem to měla vědět?"

"Poslyš, že ty nemáš mladší sourozence, vid'!" pokrčila rameny Máňa. "Nejsi nakonec jedináček? Já mám dvě mladší sestry. Myslíš si snad, že lidská mimina vypadají inteligentně? Zpočátku jen trochu mžourají, brečí a nejvíc ze všeho spí. A všichni je obskakují a pipalají. Té radosti, když se ten drobeček trochu usměje! A všichni je mají rádi a jak je to krásné!"

"Být jedináček snad není vada!" odvětila Cilka uraženě.

"Vada jistě ne," řekla Máňa. "Ale cosi to vysvětluje. Kdybys měla mladší sourozence, věděla bys, že je nesmysl chtít po štěňatech inteligentní zjev. U lidí se to taky projevuje později. Kdybyste ta štěňata neutopili, zjistilo by se to - a možná rychleji než u lidí."

"Vy jste se proti mě spikli!" urazila se Cilka.

"Vůbec ne," odušila Marie. "Naopak, všichni si tě vážíme, že jsi přiletěla, když je tady zle. Dobrou vůli ti nikdo neupírá. Ale zlob se na mě nebo ne, Čert má taky kus pravdy. Jak se chceš starat o štěně, když mu říkáš podvrtačák?"

"Nechtěla bych je přece pro sebe," odvětila rychle Cilka. "Chci s ním uzdravovat lidi. Vy to k sobě máte kousek, ale já nechci bydlet ve městě, chci žít na venkově. Těžko sem budu denně jezdit, a létat se také pořád nedá. A jak jistě víš, člověk sám je úplná nula."

"Nenajde se z celé vaší party nikdo, kdo by léčil s tebou?" zeptal se jí Olda. "Říkala jsi přece, že bys byla radši, kdyby ten dar dostal někdo ze vsi. Třeba Jirka. Mohl bych ho přece upravit jako Máňu!"

"Opravdu?" podívala se na něho pátravě. "To že jsem kdysi říkala?"

"Moc dobře si to pamatuji," přikývl Olda stroze. "Mimo jiné jsi mi vmetla do tváře, že jsem mrňousek. To se taky nezapomíná."

"Promiň," zčervenala Cilka. "Mohl bys tedy upravit Jirku? Nebo někoho jiného?"

"Musí s tím nejprve on sám souhlasit," dal si hned podmínku Olda. "A chci za to něco, na co Bísíája právě u tebe zapomněla. Chci od vás jistotu. Jistotu, že toho budete využívat pro lidi a nenecháte si to jen pro sebe."

"Jak to mám ale za něho dopředu vědět?" opáčila Cilka.

"Nejprve se zamysli sama nad sebou," pomyslel si Olda. "Jak se ti do toho nechtělo! Jak jsi uvítala to odložení o šest let! Bojím se, že se Bísíája v tobě hodně zmýlila."

"Hele, Oldo - na mém místě bys mluvil jinak," zamračila se Cilka. "Tvoji rodiče tě mají rádi a udělají pro tebe všechno. Táta na mě pořád šve, že nejsem syn a že už nemůžeme mít bráchu. Snaží se ze mě udělat kluka. Je pyšný, že vedu partu kluků, že se umím starat o koně, že řídím náš traktor. Víš ty vůbec, jak mě seřval, když jsem se před ním jen zmínila o léčení? A pak za ním přijde dědek Prskavců a že bych měla nechat statek statkem, vzít si za manžela nějakého městského kluka a jít s ním do města! No - větší pitomost si vymyslet nemohl!"

"Počkej - já jsem to panu Prskavcovi nenakukal. To přece napadlo jeho. Považoval jsem to za pitomost stejně jako ty!" vyskočil Olda.

"A ještě do táty hučel, že se lidi obětovali i pro mnohem menší cíle... táta pak na mě řval, že švec se má držet svého kopyta a sedlák volů a jestli si myslím, že je to ve městě lepší, ať tedy vypadnu z domova, ale hned, a od něho už neuvidím ani kačku - no sakra, řekni, kam má jít holka, který je teprve třináct? Musela jsem mu vkleče svatě slíbit, že mě už ani ve snu nenapadne, abych ti ještě přišla na oči. A tobě jsem se pak musela vyhýbat. Divíš se?"

"Divím se," přikývl Olda. "To snad není ani středověk! Patriarchát jako ze starověku! Je to vůbec v dnešní době možný?"

"Mně bylo taky těch štěňat líto, nemysli si!" sypala ze sebe Cilka jako v horečce. "Ale táta řekl, že nám nějaký podvrtačák zkazil vrh - a utopil je. Trošku ho vzalo, když jsem z toho byla bez sebe, máma se taky do něho pustila, ale brzo se zase otřepal."

"Počkej - říkala jsi mi jen něco o nočních můrách!" vyskočil Olda.

"Ty byly potom, první týden jsem skoro nespala," řekla Cilka. "Ale nevydržela jsem ani do konce toho topení. Nejdřív jsem se dusila, pak jsem mámě omdlela v náručí jako špalek, až máma vyběhla ven, že umírám... to už bylo pozdě, to už táta štěňata vyhazoval na hnůj."

"To byly moje děti!" zavyl Čert.

"Promiň, Čerte!" otočila se na psa. "Já jsem pak ale týden ležela jako Lazar. V noci mě pronásledovala voda, pořád jsem lapala po dechu - hrůza! Já z toho mohla mít smrt! Kdyby se to mělo opakovat, uteču z domova i kdybych měla spát v nějaké jeskyni! A teď mi nějaký pes bude vyčítat, že jsem pro ně nehnula packou! Copak to šlo?"

"No - tak tedy promiň," zavrčel Čert a provinile se schoulil. "Dobře, nemohla jsi pro ně nic dělat. Ale jestli si myslíš, že nějaké štěně dostaneš, to tedy ne! Když je neutopíš ty, utopí je tvůj vůdce smečky - pardon, tatík. Moje štěňata mu budou vždycky na obtíž!"

"Vy si pořád myslíte, že je táta na peníze, co?" mračila se Cilka. "Vzpomeň si ale, Oldo, že tomu náfučovi z Ameriky neprodal moje výtvary ani za dolary, jako jiní! On přece nejede po penězích! On je jen hrdý na to, co dovede! Že draho prodává čistokrevná štěňata? Jo - ale po okolních vesnicích už kdekdo ví, že Macounovi psi jsou šampióni a dobří hlídači. A každý se jinak stará o psa, za kterýho dal těžké prachy, než o podvrtačka - promiň, Čerte, ale většina lidí tak uvažuje."

"No jo," odušil Čert. "Na to už jsem narazil mockrát. A to si říkáte Sapiens!"

"Hele, tátu prostě nenapadlo, že by to mohlo být jinak," shrnula to Cilka. "Kdyby tušil, že jsou ta štěňata tak vzácná, určitě by je Astě nechal."

"Dobře," ustoupil trochu Čert. "Štěňata jste ale utopili, s tím nehneš. Ty sama ne, ale můžeš se zaručit, že vaše smečka nezabije další? Nemůžeš!"

Cilka jen neurčitě pokrčila rameny.

"Od té doby se žádná další štěňátka neobjevila, nebo nebyla telepatická, kdoví, jestli ještě jaká budou!" pokračoval Čert skoro plačtivě. "Zkrátka jste provedli podraz, darebáctví, vraždu - vyber si co se ti víc líbí, ale dokázali jste, že vám je svěřit nemůžeme."

Cilka bezradně sklopila oči.

"No jo - ale co tedy uděláme?" pomyslel si nahlas a stejně bezradně Olda.

"Hlavně nikomu neslibuj mé děti!" zavrčel Čert. "Snad do toho mám taky co štknout. A chci, aby se moje děti dostaly jediné do dobré smečky!"

Tím byli tam, co předtím.

Čert se pořád tvářil neústupně.

V té chvíli ale všichni zaslechli - či spíše vnímali - rozčileného doktora Alexije.

"Povídám - nechte ji tu ležet!"

Muselo to být něco vážného, když použil omylem všesměrovou telepatii místo slov, přitom tak silnou, že ji vnímali až v jidelně.

Vzápětí se ale obrátil přímo na ně - i přes stěnu to všichni jasně vnímali.

"Oldo, Máňo, Cilko - pojd'te sem honem!" volal je.

Málem převrhli stoleček, jak vyskočili. Hned se vyhnuli na chodbu, s Čertem v čele, ačkoliv toho jediného nikdo nevolal.

"Pojd'te sem všichni!" zval je Alexijev.

Na chodbě bylo plno, lůžka ležela všude. U východu stáli tři muži v černém, mezi nimi ležela postava přikrytá černou lesklou látkou.

"Pane kolego, dejte si říci, mám v tom praxi," přesvědčoval Alexijeva jakýsi doktor od záchranářů. "Když jsme ji nakládali, byla ještě naživu, ale tohle je exitus, to mi nevymluvíte."

"Počkáte ještě chvíli?" odsekl Alexijev. Pak se obrátil na děti.

"Oldo - pojd' sem, Máňo - postav se tady, Cilko, pojd' sem taky!"

"To snad ne!" vykřikl všesměrově telepaticky Olda. "To nemyslíš vážně!"

"Co vlastně chce?" nevěděla si rady Marie. "Proč čtyři? Dva na to nestačíme?"

"Hele, Máňo," vyjekl Olda. "Snad to víš, jestli jsem ti to nezapomněl vybrat - andělé to dnes dovedou i v jednom, ale strašně je to vezme. Bývaly ale doby, kdy na to museli být čtyři. Ale je to opravdu trochu moc - a hlavně, my jsme to ještě nikdy nedělali!"

"Jůžišmarjá - že ta ženská je už mrtvá?" vytřeštila oči Marie.

"Taky to říkám," přidal se k ní doktor od záchranky. "Vidíte? I to dítě to poznalo! Je to přece naprosto jasné!"

"Já to ani nepopírám," odušil doktor Alexijev. "Ale nemůžeme jí brát právo na zázrak! Zkusíme to - jsme přece čtyři."

"Tebe to ale složí!" varoval ho Olda.

"Zůstane tu ještě Irena - a vy!" řekl.

Postavili se do kříže, uprostřed ležela přikrytá postava. Alexijev na všechny povzbudivě mrkl a všichni se co nejvíc nadechli. Olda cítil strašlivou bázeň - ne že by to nešlo, ale přece jen - křísit prokazatelně biologicky mrtvého člověka ještě nikdy nezkoušeli.

Světlo, doprovázející uvolnění energie, se tentokrát objevilo silnější než jindy. Zahalilo ležící postavu a změnilo ji v bílou světelnou kouli, která nezhasínala, ani když už všichni čtyři lapali po dechu a s posíláním energie přestali. Současně se ozval podivný tón, chvíli pozvolna stoupal, pak stejně pomalu klesal. Když se změnil v hučení, náhle přestal a současně zhaslo to podivné, jakoby měsíční světlo.

Celý jev trval snad patnáct, snad dvacet vteřin. Doktor Alexijev přitom padl na kolena a pak na všechny čtyři, jako kdyby se chystal omdlít. Zůstal ale při vědomí, díval se na ležící postavu, jako kdyby ji z posledních sil ještě povzbuzoval.

A najednou - ta postava se pohnula.

Zpod černé látky se vysunula ruka. Byla popálená, strašně rudá, kůže z ní odpadávala, ale pohnula se.

Olda, Máňo i Cilka začali telepaticky ječet. Čert se přidal vytím.

"Zavolejte Irenu!" vydechl Alexijev - a pomalu se zhroutil na bok.

Vzápětí přiběhla Irena Alexijevová, letmo se podívala na svého manžela, ale okamžitě pochopila, že mu nic není, jen se vydal z posledních sil.

"Ticho!" okřikla ječící děti. Ty okamžitě zmlkly.

Alexijevová trochu odhrnula černou látku, aby se podívala na obličej pacientky.

"Už jste dávali?" obrátila se věčně na děti.

"Jo, všichni najednou," řekl Olda.

"Tak je to asi v pořádku," přikývla. "Pomůže mi někdo odnést pacienta?" obrátila se na zřízence od záchranky, kteří tu nerozhodně, ale zvědavě postávali.

"Paní kolegyně! To je přece exitus!" obrátil se k ní lékař od záchranky.

"Teď už ne, pane kolego," opravila ho Alexijevová. "Podívejte se sám."

A ustoupila mu, aby mohl přijít blíž.

Lékař od záchranky také trochu odhrnul černou látku.

"Panebože!" vyjekl. "To přece není možné!"

"Jak vidíte, žije, ale určitě jí není dobře," přikývla Alexijevová. "Bude potřebovat ještě další léčení. Odneste ji opatrně tady na lůžko!"

"Paní kolegyně! To není možné!" lamentoval pořád doktor od záchranky.

"Prosím vás, pane kolego," obrátila se na něho rychle Alexijevová. "Tady se dějí věci, že vám z toho půjde hlava kolem. Kde jste sebrali tenhle případ?"

"To nám naložili v parlamentu," vysvětloval rychle lékař. "Něco se tam zřítilo, tuhle prý vydolovali zpod trosek."

"Ještě se tam, prosím, vraťte," požádala ho Alexijevová. "A kdyby v tomhle stavu našli ještě někoho, přivezte ho

rovnou sem. Máme dnes ještě jednu takovou možnost."

"Paní kolegyně!" vybuchl lékař. "Víte vy vůbec, co to děláte? Ta ženská byla mrtvá, na to dám krk! To ještě nikde..."

"Mýlíte se," řekla lékařka. "Mimozemšťané to dovedou. A my používáme mimozemské metody. Máme trochu jiné možnosti."

"Kdybyste řekla, že děláte zázraky, věřil bych vám to!" odvětil lékař. "Po tomhle budu věřit, že je možné všechno."

"Tohle přece jsou zázraky," odvětila. "Jen jsme jim trochu odvykli."

Pak si vyžádala pomoc dalších dvou sanitářů, aby jí naložili na nosítka manžela.

"A vy běžte do kuchyně, ještě to neskončilo!" pobídla děti. "Křísit mrtvé - no, myslela jsem si, že to půjde až s dospělými. Ale když to jde i s vámi, tak to jde..."

Čtyřlístek Olda, Máňa, Cilka a Čert se otočili a vrátili se do jídelny. Kdo byl na nohou, uhýbal jim ale s cesty, sestřičky i zřízenci.

"Můžeme už jen třikrát, ale stálo to za to," rozhodl to Olda, když se pustili do koláčků a nového kakaa, dolitého pečlivou Gertrudou.

"Jak to myslíš?"

"Já už jsem dával čtyřikrát," počítal to Olda. "Ty i Cilka dvakrát, Čert jednou. Zbývají nám jen tři kombinace - vy dvě každá s Čertem a jednou naplno Máňa se mnou. Ale jestli si to uvědomujete - Cilko, Máňo - my jsme vzkřísili mrtvou! Chápete to?"

"To nám nikdo neuvěří," řekla kupodivu bez nadšení Cilka. "I když je to možný. Konec konců jsem to viděla, vlastně jsem se na tom podílela, ale je mi jasný, že to bude něco vysoce nad chápavost ostatních lidí. Ten cizí doktor uvěřil, protože to viděl, ale bude jediný. Bisiája měla pravdu, barbaři málokdy věří zázrakům."

"Co jste vlastně vyvedli za zázrak?" zeptala se jich Gertruda, přinášející další koláčky.

"Vzkřísili jsme mrtvého," řekl Olda. "Nikdy jsme to předtím nezkoušeli, ale zdá se, že to jde. Jeden doktor od záchranky nám potvrdil, že je ta paní mrtvá - a ona už zase žije."

"Pámbůh s námi!" podívala se Gertruda vzhůru do stropu. "Nestačí vám, že léčíte i to, co jinde nedokážou? Musíte křísit mrtvé? To přece nejde!"

"Nám to jde," řekl Olda. "Ale byli jsme na to čtyři a Iva to položilo. Navíc mám dojem, že jsme vycucli všechnu volnou energii z Čech, je tu takové... energetické dusno. Doufám jen, že se to brzy doplní. Nemůžeme to asi dělat často, ale - někdy se to hodí."

"Prosím vás, děcka - co já vím, mrtvé křísil naposledy Kristus. Neměli byste to dělat po něm, nebude to dobré," kárala je Gertruda.

"Poslyš, Gerti," řekl smířlivě Olda. "Nechci moc hádat, ale - nebyl on nakonec anděl? A i kdyby ne - nemohl mít s nimi něco společného? Říkal jsem ti přece, že andělka Bisiája to uměla! A andělé u nás nejspíš kdysi byli. Podívej se, jak se shoduje se skutečností všechno, co se o nich povídá! A Bisiája sem cestovala podle nějakého plánu všech vesmírů, kdoví, jak to opravdu bylo!"

"Oldo, Oldo!" vyjekla Gertruda. "Do takových úvah bych se na tvém místě nepouštěla! To se přece nedělá! Ani nevíš, na jak tenký led se pouštíš!"

"Ale proč?" namítl Olda. "Jestli jsme se po dlouhých tisíciletích opět setkali s pravými anděly, nemáme se čeho bát. Oni jsou přece dobří!"

"Vím - ale raději bych se držela při zemi," trvala na svém Gertruda. "Některá tajemství budou pro nás beztak navždycky nedosažitelná."

"Souhlasím," řekl Olda. "Nemůžeme vědět všechno. Bisiája nám nechtěla dát všechno, že je to na nás moc složité. Ale když už nám dala možnost léčit lidi, bylo by špatné takový dar odmítnout. Mohli by to pochopit, jako že si jejich daru nevážíme. Co ty na to?"

"No - dělej jak myslíš," mračila se. "Já jen, abys nenarazil!"

"Narazit bychom mohli spíš na ďáblý," zvažněl trochu Olda. "To by bylo horší."

"Právě!" řekla Gertruda. "Máte jistotu, že je to od andělů? Nebo - z té druhé strany?"

"V něčem tě asi upokojím," řekl Olda. "Ta druhá strana je opravdu zlá a lidem nepřeje. My se zabýváme uzdravováním lidí. Druhá strana lidí vydírá, okrádá a vraždí. Tady ale platí: podle činů poznáte je."

"No - to by snad měla být pravda," připustila Gertruda. "Tak je to napsáno i v Bibli. Ale přece jen - jsou věci, od kterých je lépe dát ruce pryč."

"A zahodit dary andělů?" opáčil Olda.

"No - to snad ne..." nevěděla si rady.

"Podívej, Gerti, když někomu navrhneme, aby se k nám přidal a on odmítne, nezlobíme se na něho. Ale řekni mi podle svědomí, co máme dělat my, když si nás sami andělé vybrali? Zvlášť když jsme jim slíbili, že budeme pokračovat v tom dobrém, co oni začali?"

"Jestli jsi jim něco takového slíbil - pak jsi to vzal na sebe," přikývla vážně. "Když už jsi to slíbil, pak bys couvat neměl. Může to být nejen dar, ale také nesení kříže."

"Já to považuji za dar," řekl Olda. "Tím spíš couvnout nemíním."

"Pro mě je to možná ten kříž, nebo jak se to vlastně říká," řekla náhle Cilka. "Nejhorší na tom je - jak říká i Olda - že už je na couvnutí pozdě."

Seděli teď všichni ospale u stolečku. Už jim ani koláčky nechutnaly, všichni tři zívali jako o závod, ale drželi se jak mohli. Ještě nebyl všemu konec.

Za chvíli se do jídelny přišoural i primář Alexijev. Bylo na něm vidět, že dnes překročil své možnosti, sotva se držel na

nohou. Celý ale zářil.

"Tohle je náš velký den!" řekl dětem. "Máte na tričku skutečný zázrak! Ta oživená paní se nám zlepšuje přímo před očima."

"Nevím, nevím, jestli to bude dobře," vrtěla hlavou Gertruda. "Rušíte Boží pořádek!"

"Prosím tě, Gerti, nesýčkej!" podíval se na ni přísně Alexijev. "Měla bys s námi jásat! A ty místo toho děláš, jako kdybychom páchali zločin. Proč by andělé dávali Oldovi návod ke křivení mrtvých, kdyby ho nesměl používat?"

"Odjakživa není dovoleno křisit mrtvé," namítala.

"Poslyš, Gerto," zamyslel se Alexijev. "Na mém místě bych takhle lehkově anděly nekritizoval! Když nám dali návod ke křivení mrtvých - nedovolili nám to snad? Když se ptali Krista na zákazy požívání některých jídel, řekl jim, že člověka neposkvrňuje, co do něho ústy vchází, ale co z něho ústy vychází. Snad se shodneme, že tím asi myslel, že člověk hřeší více pomluvami a křivými svědectvími než požíváním jídel, ale on tím očistil všechny pokrmy, změnil stávající řád. Tak je to v Bibli, oprav mě, jestli se pletu. Proč by nemohli v současné době něco změnit andělé? Možná nám za to naopak něco zpřísní, jako Kristus manželství. Do té doby měli přece Židé schváleno zapuzovat manželky."

"My lidé bychom to ale měnit neměli," bránila se Gertruda.

"My lidé ne," přikývl Alexijev. "I když jsme toho i tak změnili už dost. Ale andělé, to je něco jiného! Ti to změnit mohou! Změnili to tím, že nám tu možnost dali. Stanovili si jedinou podmínku - používat to jen k dobrému - což snad děláme. Neměla by ses proti tomu stavět. Co ty víš, jaký v tom je záměr?"

"Ty ten záměr znáš, Ivo?"

"Ne," připustil. "Pro mě je ale jasné znamení, že to Olda dostal bez dalších zákazů. Jen nesmí fyzicky ubližovat jiným lidem. Což dělá nejen Olda, ale my všichni."

"A neměli bychom to dát rozhodnout - třeba nějakému knězi?" nadhodila.

"Máme snad také rozum a svědomí a můžeme to posoudit i sami," řekl Alexijev.

"Ale - oni jsou na to vzdělanější!" připomněla mu Gertruda.

"Vzdělanější - jistě. Znamená to ale lepší úsudek? Jak mohli někteří vyznávat Krista a přitom žehnat zbraním? Raději budu poslouchat hlas svého svědomí než cizí našeptávání."

Povšiml si ale, že se všem třem dětem klíží oči, sotva je držely otevřené.

"Poslyšte, mládeži - vám se chce spát, že?" oslovil je. "No - jste zralí na postel. Vydržte ještě chvilku a jestli už nikoho nepřivezou, rozdáte poslední dávky a půjdete domů. Je tu také druhá možnost, že zalehnete rovnou tady. Oldovi by to doma prošlo, jen nevím, jak se na to budou tvářit u Macounů a Hadrboleců."

"Když jim vysvětlím, o co tady šlo, naši to pochopí," řekla Máňa.

"Mě by ale táta vyhnal z domu," řekla Cilka. "Já se musím vrátit stůj co stůj."

"Vím," řekl vážně Alexijev. "Bavili jste se o tom všesměrově a tak silně, že jsme to se ženou vnímali i ve vedlejší místnosti. Poslyš, děvče, ty to máš nejtěžší. Nikdo nemá doma tak nepřátelské prostředí. Měli bychom se nad tím zamyslet. Jen nevím, jak ti pomoci. Jít proti tvým rodičům? To by nebylo dobré. Podvolit se jejich nerozumu a zahodit dárek od Bisiáji? Ani to by nebylo to pravé, uznej. Aby ti Olda upravit pejska, se kterým bys vedle starostí o statek pokoutně léčila? To už vůbec ne. Tady má pravdu i Čert, u vás by jeho dětem nebylo dobře. Pan Prskavec má taky kus pravdy, když tvrdil, že by ses léčení měla věnovat naplno - a možná i obětovat statek, jakkoliv je to tvému otci hodně proti srsti."

"Táta určitě neustoupí," řekla bledá Cilka.

"Dovedu si to představit," souhlasil primář. "Sedláci mívají tvrdé palice. Říkala jsi ale, že tátu nejvíc hněte, že nemá syna. Pochopil jsem správně, že tvá maminka nemůže mít děti?"

"Jo," přikývla vážně Cilka. "Prý jsem ji při porodu strhala."

"Takže jsem to pochopil dobře. Proto jsi jedináček a tatínek tě vychovává jako kluka. To se na vesnicích dělo a zřejmě to nepřestalo. Dobrá, je ti třináct a tvoji rodiče ještě nebudou tak staří. Co by řekli nápadu pokusit se o nápravu? Zkrátka jim umožnit, aby měli ještě toho vytouženého kluka. Tobě by bráška nevadil, táta by získal na statek syna a ty volnost k léčení. Zkus to doma jemně nadhodit, ale ne tátovi, raději matce, ta bude mít jistě poslední slovo."

"Já bych byla pro, ale jestli naši..." začala zmateně přemýšlet Cilka.

"Proto říkám, začni u mámy," potvrdil jí Alexijev. "Ta se na to nebude dívat zatvrzele, mohla by být přístupnější."

"A vy myslíte, že to půjde?" vyhrkla Cilka nahlas.

"Zaručit to nemohu, ještě nic kloudného nevím," řekl Alexijev. "Za pokus to snad stojí. Kdyby byla tvá máma pro, přitáhni ji sem, Irena se podívá, co by se s ní dalo dělat. Podařilo se nám už několikrát nefunkční orgány zregenerovat. A taky - nezapomínej, že si tykáme!"

To dodal už s úsměvem.

Alexijev se odplížil a zanechal děti jejich debatě.

"Kdyby se to povedlo..." uvažovala Cilka, "bylo by to fajn."

"Já bych ti brášku přála," řekla Máňa. "Mám doma dvě fajn ségry."

"A bylo by to," přikývl Olda. "Ale teď - nevím jak vy, ale já bych potřeboval podepřít obě oční víčka sirkama."

"Vydrž," usmála se Cilka. "Ale jestli dovolíš, budu teď na radě, mám to domů nejdál. Samozřejmě jestli Čert nemá něco proti spolupráci se mnou."

"Čert nemá nic proti spolupráci," zívá pejsek. "Čert nic nenamítá, abys třeba dostala to slíbené štěně - pod podmínkou, že budeš bydlet pět kilometrů od svého vrahounského táty."

"Hele - a nestačilo by ti, abych ti na to podala packu?" navrhla Cilka smířlivě.

"Nestačilo," trval na svém Čert. "To by mi ji musel podat tvůj táta. A omluvit se přede všemi, že udělal špatnost. A

svatě slíbit, že už se to nebude opakovat. Jinak nic neberu."

"Ty jsi ale náročný pes, to ti teda povím!" opáčila Cilka.

"Je to náročnost snažit se zajistit vlastním dětem slušné zacházení?" opáčil psík.

"Není," ujistil ho Olda. "Ale teď bych nejvíce uvítal závěrečné rozdělení energie a potom pád naznak do postele."

V té chvíli je ale zavolala doktorka Alexijevová. Všichni čtyři vyskočili a v mžiku byli na chodbě.

"Dostali jsme čerstvou zprávu, že hasiči prolezli všechny trosky a nikoho tam nenašli," seznámila všechny s poslední novinkou. "Můžeme dnešek uzavřít, nebudeme to už zdržovat. Začne Cilka s Čertem tady u té pacientky."

Cilka se usmála na Čerta, ale ten vážně zaujal místo, aby byli do kříže. Pak se trochu rozsvítilo, psík na okamžik vypadal jako stříbrný, ale hned nato získal svou přirozenou černou barvu. Cilka tím použila svou poslední dnešní dávku.

"Tak - a já tedy letím domů!" usmála se na všechny. "Dokončete to v pořádku."

"Počkej!" zarazil ji ještě přibíhající Alexijev. "Tohle si vezmi."

Vstrčil jí do ruky - balíček tisícikorun.

"Počkej - na tom jsme se nedomluvili," zarazila se Cilka, zbledla a rychle se rozhlédla po všech okolo. "Jestli si myslíte, že jsem přiletěla jenom kvůli tomuhle..."

"Nemyslíme si to," řekl Alexijev. "Ale nepřiletěla jsi ani zadarmo. Bylo by to asi etické a humánní, ale - i ty se musíš naučit vážit si své práce, rozumíš? A co je důležitější, musíš to naučit i své okolí. Ty peníze nedávej rodičům hned, ale schovej si je jako argument, kdyby ti chtěli léčení vyčítat."

"Táta po penězích nejede," zavrtěla hlavou Cilka. "Asi mi řekne, abych je vrátila."

"Možná," přikývl Alexijev. "Ale říkala jsi, že je patřičně hrdý na to co dovede a mimo jiné to vyjadřuje i tím, že si svou práci dává spravedlivě zaplatit. Budeš tedy po něm. Pokud dokáže rozeznat, kdy smí z téhle zásady slevit, nepovažuji to za hamounství."

"Kdy smím slevit?" otázala se Cilka.

"Když máš něco udělat pro někoho, kdo tvou pomoc potřebuje a zaplatit nemůže," řekl Alexijev. "Když jde o život, neptej se po penězích. Olda ani Máňa zásadně nezjišťují, komu pomáhají. Vědí, že jim vždycky vyberu ty nejpotřebnější."

"A Olda i Máňa taky léčí - za peníze?" zeptala se rychle.

"Neléčí," ujistil ji Alexijev. "To je právě ta výjimečná situace. Musíme se postarat, aby lidé věděli, co dokážeme. Zatím to všechno sponzoruje Olda, dlužím mu už desítky milionů, takže ti to vlastně dává on. Ale na tom nesejde. Musíme tohle období vydržet - a pak zavést normální stav, kdy bude práce spravedlivě placená."

"Hele, Cilko," přidal se Olda, "já i Máňa si můžeme dovolit léčit zadarmo, dokud nás živí rodiče. Ivo, Irena, všechny sestřičky i Gertruda jsou ale závislí na platu. Proto jim všem Ivo poctivě platí."

"A sponzoruješ to ty? Kdes na to vzal miliony?" vyjekla udiveně.

"U draků," usmál se Olda. "Draci přece obvykle hlídají poklady. Ta pohádka výjimečně platí, i když ne tady, ale na Dinosaurii. Tam se ti válí zlata... drakům zlato na nic není a lidí je tam zatím málo."

"Tam co jsi byl s partou o prázdninách?" ujistěvala se.

"Přesně tam," souhlasil Olda. "Je to tam drsnější, ale už se tam s Čertem vyznáme."

"Hele, na to se tě zeptám někdy v týdnu, teď musím letět," řekla Cilka.

"To poneseš ty peníze jen tak v ruce?" starala se Marie.

"Když já na to nic nemám," pokrčila rameny Cilka. "Kombinéza je skvělá, ale má přece jen jednu chybu - nemá kapsy."

"Tak počkej - mělo mě to napadnout," zarazil se Alexijev. "Dám ti na to taštičku."

Ačkoliv byl pořád ještě na konci svých sil, spěchal pryč, ale hned se vrátil a podal Cilce taštičku s páskem. Cilka si do ní dala peníze a připnula si ji kolem pasu.

"Mějte se tu tedy!" řekla.

Vyšla ven hlavním vchodem, odrazila se - a vzletěla šikmo vzhůru do tmy.

"Lidi - viděli jste to?" ozvalo se v té chvíli zvenku.

Od vrat vily přicházeli dva chlapi ověšení fotoaparáty. Na první pohled nějací reportéři a jedině to, že neměli kameru, dávalo tušit, že nejsou od televize.

Olda s Máňou je sledovali ode dveří, Alexijev, jim trochu vyšel vstříc.

"Pardon - co tu děláte?" oslovil je.

"Prosím vás, měli by tu někde ležet poslanci za..." začal jeden suverénně.

"Návštěvní hodiny jsou od dvou do čtyř odpoledne," upozornil ho suše Alexijev.

"Jistě, ale pochopte - je to mimořádná událost," nedal se odbýt reportér, zatímco druhý je nenápadně natáčel reportážním magnetofonem. "Už jste slyšel o explozi plynu pod Českým parlamentem?"

"Slyšel," přikývl Alexijev. "Však s tím máme ještě teď plno práce."

"A mohli bychom mluvit s předsedou Parlamentu? Má tu někde ležet. Víte - zajímá nás, co jako budou dělat a tak..."

"To vám mohu říci za něho," usmál se trochu Alexijev. "Budou všichni ležet, dokud se neuzdraví. A to může trvat dlouho."

"Ale co zákony?"

"Zákony počkají," pokrčil rameny Alexijev. "Obávám se, že parlament nebude nějakou dobu usnášeníschopný. No a co? Ono se zase tak moc nestane."

"Říkali nám ale, že se v téhle nemocnici uzdravuje nějak - rychleji než jinde," zkoušel to reportér. "Že by se jako všichni vrátili dřív..."

"Říkali vám to dobře - i špatně," řekl Alexijev. "Zkoušíme nové metody léčení s velice slibnými výsledky. Lidé se

opravdu uzdravují rychleji a zvláště u popálenin nezůstávají žádné jizvy ani jiné následky. Máme ale omezené kapacity a především, metoda sama není uznávaná a tedy ani placená. V rámci testování uzdravíme menší počet pacientů, na víc nám prostředky nestačí. Většinu pacientů budeme muset léčit klasickými metodami. A tam je obvyklá doba léčení více než půl roku a bohužel, často zůstávají i trvalé následky."

"Znamená to, že na léčení českých poslanců používáte nějaké nevyhovující metody?" zbystril pozornost reportér.

"Není to tak trochu - nepřipustné?"

"Klasické metody jsou všeobecně světově uznávané," řekl Alexijev pevně. "Léčí se tak všude, v jiných nemocnicích nic jiného ani nedělají. Naše metoda je kvalitativně lepší, léčení se zkracuje z půl roku až roku na týden, po popáleninách nezůstávají jizvy a kosti srůstají bez nejmenších stop po zlomeninách, ale zdravotní pojišťovny nám za to nezaplatí a to si natrvalo prostě nemůžeme dovolit."

"Ani u poslanců Českého parlamentu? To je přece skandál!" prohlásil reportér. "Jestli jsem tomu dobře rozuměl, některé vyléčíte za týden, jiné až za půl roku? Podle čeho je chcete vybírat? Rozumějte, to je příliš důležitá otázka! Některá parlamentní strana by mohla získat při hlasování nezaslouženou převahu!"

"To pro nás není žádné kritérium," řekl Alexijev. "Rozhodujeme podle závažnosti. Kdo je na tom hůř, přijde na řadu dřív, takže bude paradoxně dřív zdravý."

"I kdyby to narušilo politickou rovnováhu v zemi?" podíval se na něho tázavě reportér.

"Když jde o život, na stranické legitimace se nedíváme," usmál se Alexijev. "Pacienty bereme podle toho, kdo momentálně potřebuje větší péči. Rovnováha našeho parlamentu je pro mě až kdesi na pátém či sedmém místě."

"To je ale anarchie!" namítl reportér.

"Ba ne, to je ekonomická realita," namítl Alexijev. "Kdybychom naši metodu nepoužili vůbec, bylo by v této chvíli aspoň dvanáct poslanců mrtvých. Měli štěstí, že jim hrozila smrt a my jsme jim museli pomoci bez ohledu na náklady. Ostatním ale smrt nehrozí, jejich stav je stabilizovaný. Proto je budeme léčit klasickým, i když méně účinným způsobem."

"Dobrá, ekonomickou stránku bych pochopil," přikývl reportér. "Pro poslance Českého parlamentu se ale nějaké prostředky jistě najdou. Kolikrát je nová metoda dražší než klasické metody?"

"To je právě paradoxní," usmál se Alexijev. "Naše nová metoda je o polovinu levnější. Jediná potíž je, že není pojišťovnami uznávaná a tedy ani placená. Uznejte ale, že nemůžeme úplně zadarmo léčit ani poslance."

"Počkejte - to nějak nechápu," zarazil se reportér. "Vaše metoda je levnější a lepší. Proč ji pojišťovny nechtějí hradit? Pochopil bych to, kdyby byla příliš drahá, nad jejich možnosti. Ale takhle?"

"To se neptejte mě," pokrčil rameny Alexijev. "Ani já to nechápu. Do pojišťoven jsem přišel sjednat smlouvu a sliboval jsem novou, levnější a účinnější metodu. Čekal jsem, že mi samou radostí utrhají ruce. Namísto toho se ředitelka Všeobecné nechala slyšet, že kdejakého šarlatána platit nebude a nedostanu nic, leda přes její mrtvolu. Pořád mele svou jako flašinet, že to není mezinárodně uznávané. Výsledky ji přitom vůbec nezajímají, neobtěžuje se ani, aby na to zřídila nějakou komisi. Jak jen může být někdo ve své hlouposti tak suverénní! Vínou na tom ale mají i poslanci, když ji zákonem umožnili podle jejího vlastního uvážení odmítnout uzavřít smlouvu. Já jako lékař mám teď na vybranou: buď léčit neefektivně a draze postaru, nebo efektivně novým způsobem, ale zadarmo. Je to bída, tyhle ouřady, co?"

"Jak to tedy děláte?" zeptal se ho ještě zvědavě reportér.

"Vzal jsem si na to úvěr," řekl Alexijev. "Momentálně nemám z čeho splácet, jen se víc a víc zadlužuji a doufám, že ten paradoxní stav pomine, pojišťovny začnou sledovat výsledky a přestanou se zajímat o ideologii ještě dříve než zbankrotují. Výsledky mám totiž vynikající. Selhání metody žádné, popáleniny po sobě nezanechávají jizvy a následně plastické operace nejsou nutné, lidé odcházejí zdravější než byli před úrazem. Zakopaný pes je v pojišťovnách. Teď to ale konečně odnesou ti, kdo to zavinili - páni poslanci."

"Vy je odmítáte léčit?" vyhrkl reportér. "To snad ne!"

"Kdepak, to není odmítání," zavrtěl hlavou Alexijev. "Budu je léčit na špičkové světové úrovni. Ačkoliv je to smutné, my na tom méně účinném klasickém léčení vyděláme podstatně víc. Nemusíte mít ale obavy, lepší péči nedostanou nikde - konec konců, před založením této nemocnice jsem dělal primáře na popáleninách ve Vinohradech, nikoho neošidím. A kdyby se někomu zdálo, že by to jinde lepší bylo, zařídím mu zdarma odvoz. Všude ale budou ošetřeni jen na té špičkové světové úrovni - tedy hluboko pod možnostmi naší nové metody."

"Myslíte si, že špičková světová úroveň je tak špatná?"

"Špičková světová úroveň je jen špičková pozemská úroveň," přikývl Alexijev. "Naše metoda je mimozemského původu, proto je tak vynikající. Mimozemšťané to zkrátka dokáží lépe a když jim to tady kdejaký neumětel odmítá uznat, poškozují tím především pacienty."

"To je velice závažná informace," zamyslel se redaktor. "Stojíte si za ní?"

"Stojím," řekl Alexijev. "A doufám, že se ministerstvo zdravotnictví co nejdřív postará, aby ta ostuda zmizela."

"Jakou ostudu máte na mysli?" chtěl hned upřesnit.

"Ostudu, že někdo považuje mimozemšťany za takové břídily, že mu jejich věda nestojí ani za přezkoumání. Vždyť ta ostuda není jen česká, dokonce ani mezinárodní, je to ostuda rovnou meziplanetární - a tím je větší."

"Poslyšte - vy máte spojení na mimozemšťany?" vyhrkl redaktor a očička mu zajiskřila. "Nedávno se objevili v Americe, to už byli i tady, nebo - kde jste je vlastně viděl?"

"Budete se asi divit - neviděl jsem je," řekl s úsměvem Alexijev. "Vím to ale od dosti důvěryhodné osoby. Stačí vám to?"

"Vy jste je nikdy neviděl?" zarazil se redaktor a jako by trochu posmutněl. "Jak potom můžete tvrdit, že se opravdu jedná o mimozemskou metodu léčení?"

"Jednoduše," opáčil Alexijev. "Jednak té osobě věřím, že se s mimozemšťany setkala. Ale především, ty prostředky

skutečně nepocházejí z tohoto světa, tady se nikde nic takového nedělá. To mohu jako odborník zodpovědně posoudit."

"Dobře," přikývl redaktor. "Ale kdybyste teď dovolil, rádi bychom si ještě promluvili s předsedou Českého parlamentu."

Jeho tvrdohlavost Alexijeva trochu zarazila.

"Poslyšte, co mám s vámi dělat?" vzdychl si. "S pacienty mluvit nemůžete. Návštěvy budou možné zítra odpoledne, ale k některým pacientům pustíme jen nejbližší příbuzné, protože jejich stav větší zátěž nedovolí. Bez použití mimozemské metody léčení by si nejméně dvanáct poslanců odvezla pohřební služba. Už tu dokonce byli, ale museli odjet. Bude vám to stačit? Teď vás mohu jen slušně požádat, abyste opustili nemocnici a doufám, že odejdete sami, bez asistence policie."

"Ale pane primáři..." snažil se ho ještě oblomit redaktor. "Vždyť támhle vidím i nějaké děti - těch se to netýká?" Alexijev se tam ohlédl. Ve dveřích napjatě poslouchali Olda a Marie.

"Těch dětí se to opravdu netýká, pane redaktore," řekl Alexijev. "Jsou tady důležitější než předseda Českého parlamentu."

"Cože?" nechtěl věřit svým uším.

"Opakuji vám, ty děti jsou tu důležité," řekl Alexijev. "I když teď budou muset jít spát, své už udělaly."

"Mluvíte záhadně jako Pýthie!" nechápal redaktor.

"Nemusíte znát všechno," utál rozhovor Alexijev. "Přeji vám dobrou noc, pánové, jistě přijdete zítra odpoledne znovu."

Mimozemský rozhovor

Olda s Marií a s Čertem odletěli krátce po odchodu redaktorů. Olda doprovodil Máňu domů a když se jí podařilo otevřít přivířené balkónové dveře, zamával jí a odletěl i s Čertem. Skutečně potřeboval postel a jen se dostal domů, zalehl rovnou v andělské kombinéze. Bísíája ji přece také na noc neodkládala. Také Čert se jen jednou zatočil na svém koberečku, než padl do říše snů, stejně jako Olda.

Ráno ale maminka budila do školy nejen Oldu, ale i psíka - a to vstávání bylo opravdu kruté. Vždyť polovinu noci věnovali léčení místo spánku! Čert se snad poprvé zvedl z pelíšku zvolna místo obvyklého vyskočení.

Olda mamince poradil, aby dnes určitě koupila noviny, zejména jestli v nich je včerejší zemětřesení a neštěstí v parlamentu. Bylo to i v rádiu, ale Olda to chtěl mít na památku černé na bílém a maminka mu tedy nějaké noviny slíbila. Někaké noviny už ale přinesli do školy Oldovi spolužáci. Obrovské titulky komentovaly neštěstí v Českém parlamentu, protože většina poslanců skončila po různých nemocnicích.

Oldu zaujal především jeden zastrčený článek.

"Úplně první zaznamenané celosvětové zemětřesení!" hlásal titulek článku pracovníka seismické stanice. "Všechna dosavadní zemětřesení měla epicentra lokalizovatelná nehluboko pod povrchem Země. Včerejší zemětřesení mělo epicentrum v jejím středu, jako by se otřásl přímo zemské těžiště. K tomu vlastně nemůže dojít, vesmírná tělesa mají těžiště stabilní a do Země nenarazilo žádné kosmické těleso, které by je mohlo vychýlit, ale všechny světové seismické stanice zaznamenaly zemětřesení v témže okamžiku a to tu opravdu ještě nebylo!"

Celosvětově způsobilo zemětřesení jen zanedbatelné škody, neštěstí v budově Českého parlamentu patřilo k výjimkám. Prasklo totiž plynové potrubí a unikající plyn rychle zaplnil suterénní prostory, kde vytvořil se vzduchem třaskavou směs. Když krátce poté pronikl až do míst, kde poslanci bezstarostně kouřili, nastala ničivá exploze.

Olda hledal v novinách jakoukoli zmínku o Alexijevově zdravotním středisku, ale jak se zdálo, noviny jim nevěnovaly nejmenší pozornost. Zázračného vzkříšení mrtvé poslankyně si zřejmě nevšiml nikdo. Redaktoři i komentátoři se zato předháněli v planých spekulacích, co bude dál. Úlohu Českého parlamentu převzal podle ústavy Senát, což všichni chápali jen jako východisko z nouze. Včerejší nápad, že by českou politickou rovnováhu mohli ovlivnit také lékaři, se dnes nikde neobjevil.

Odpoledne si Olda s Máňou vyzvedli u třídní Hrdinové seznam dalšího učiva, půjčili si na to několik učebnic a odešli. Oficiálně domů, ale ve skutečnosti se spolu vydali do střediska rozdat pár dávek energie a hlavně, přepat se na další podrobnosti. Spěchali tak, že nečekali na autobus a vzali to vzduchem. Cestou se k nim radostně připojil telepaticky přivolaný Čert.

Alexijev je uvítal jako vždy srdečně, ale k jejich údivu je neodvedl do pokoje intenzivní péče, plného poslanců, ale do pokoje, kde v noci soustředili všechny předchozí pacienty.

"Vždycky jsi to vybíral podle potřeby," divil se Olda.

"To dělám i dnes," usmál se Alexijev. "Předně - tihle tu jsou děle, měli by se uzdravit dřív. A pokud jste slyšeli, co jsem říkal včera - můžeme si o tom popovídat. Bylo by nejspíš spravedlivé nerozlišovat pacienty na prominentní a obyčejné, ale nemyslím si, že by to bylo správné. Zrovna teď mi připadá spravedlivější upřednostnit obyčejné pacienty před poslanci. Zejména když ti druzí tak či onak zavinili, že musíme léčit lidi zadarmo. Vůbec si nemyslím, že bychom měli léčit zdarma i poslance."

"I když je to necháš zaplatit, oni si na to peníze vždycky seženou," namítal Olda.

"Proto je nebudeme léčit vůbec," řekl Alexijev tvrdě. "Přesněji řečeno, dostanou péči na špičkové světové úrovni - ale nic víc. Až budou vidět, jak odsud odcházejí uzdravení pacienti, kteří se sem dostali až po nich, snad je napadne změnit pravidla hry."

"Potom ti ale právem vyčtou diskriminaci," řekl Olda.

"Na takový názor mají právo," kývl lékař. "Ale ne na léčení zdarma. Z jiného pohledu to bude vypadat tak, že dostanou podstatně dražší péči než jiní. Dokud je nenapadne neměřit péči podle libovůle pojišťoven, ale podle výsledků. Tihle pánové a dámy to nejen mohou jako jediní ovlivnit, ale oni ten současný stav zavinili. Chyba je přece v zákonech."

"A kdyby je napadlo změnit zákony?" zeptala se Marie.

"Pak je vyléčíme tak rychle, aby si to nestačili rozmyslet," přikývl Alexijev.

"To mi připomnělo jednu pohádku," zamračil se Olda. "Tam zlý víchř očaroval lidi, aby se změnil ve stromy a ještě jim olámával větve. Pak se tam objevil vánek, soucitně je ovíval, ale když po něm chtěli zrušit zakletí, tvrdil, že je na to slabý. Museli by mu prý pomoci zesílit. Všichni tedy foukali seč mohli, vánek zesílil, změnil se ve víchř - a polámal je ještě víc."

"Dobře, ale co tím chceš říci?" přerušila ho netrpělivě Máňa.

"Počkej," zarazil ji pohybem ruky Alexijev. "Olda má pravdu. Člověk v neštěstí snadno slíbí cokoliv, ale když se oťepe, rád na to zapomene. Tím spíše politikové! U nich jsou sliby základem jejich existence - a kolik jich pak splní?"

"Dobře - ale co dělat?" uvažoval Olda. "Když je nevléčíme, budou tu ležet a zákony se nezmění. Když je vyléčíme, zapomenou na sliby. Prašť jako uhod', výsledek je stejný."

"Měli bychom do toho zapojit televizi," navrhla Máňa.

"Redaktoři jsou taky jen lidi," povzdychl si Olda. "Ten včerejší měl odvalu upozornit nás, že bychom mohli zamíchat politickou scénou. Odvaha mu ale vystačila jen dokud to bylo tady, beze svědků. Když se vrátil do své vyhráté redakce, zapomněl na to. Redaktoři touhle vlastností přímo oplývají!"

"Tak co s tím chceš dělat?" dotírala na něho Marie.

"Měl bych nápad," řekl Olda. "Ale byl by asi hodně divoký."

"Povídej!" vyběhl ho napjatě Alexijev. "Jak už tě znám, když příznáš divokost nějakého nápadu, pak to může být hodně zajímavé."

"No - všichni obyvatelé Dinosaurie nejsou lidem nebezpeční," řekl Olda. "A navíc se dá s některými dinosaury komunikovat. Ne že by dokázali mluvit, to ne. Ale někteří vnímají, co po nich telepatickou pojmovou řečí chcete. Představte si na Václaváku třítunového dinosaura, vedeného na vodítku. Myslíte si, že nepřiláká pozornost televize?"

"Aha," usmál se Alexijev. "No, to by ti asi pozornost zajistilo. Co z toho?"

"Ten dinosaur by mohl mít na hřbetě nápis," rozvíjel to Olda dál. "Něco ve smyslu: Srovnávání s vaší zaostalostí nás uráží. No a my to případným divákům vysvětlíme."

"Na tom dinosaurovi bych mohl sedět," přidal se Čert. "Už jsme to s Oldou trénovali, je to docela zábavná jízda."

"Dobře," přikývl Alexijev. "Ale co když se takový kolos splaší a vběhne do lidí?"

"Právě ti třítunoví nemají důvod plašit se," řekl Olda. "Kolos vyzbrojený metrákovým ostnatým ocasem se nebojí raptorů, ani tyrannosaurů. Oni žijí obvykle ve stádech, kde si před predátory společně chrání mláďata, ale stáda nemohou být příliš velká, neměla by potravu. Proto je ti nejsilnější opouštějí a toulají se ve dvojicích nebo jednotlivě."

"Jak chceš ale takový kolos dostat k nám?" zajímalo Alexijeve.

"To nechte na mně," usmál se Olda. "Je to v mezích mých možností."

"Dobře - ale necháme si to v záloze, až kdyby nic jiného nezabralo," navrhl Alexijev. "Teď se dáme do pacientů."

Rozdávání energie byla už čistě rutinní práce, ale mezi jednotlivými dávkami si museli na chvíli odpočinout. Rozhodl o tom Alexijev. Jen Olda trval na tom, že po první dávce ještě odpočívat nemusí. Alexijev ho tedy nechal, jen ho přitom pozoroval.

"I tak rozdáváme víc energie, než si dovolila Bísíája," namítal. "Nezdá se, že by nám to škodilo, ale krátký odpočinek nám rozhodně prospěje."

Dnešní pacienti byli lehčí a dobře vnímali, co se s nimi děje. Pacienti většinou nemají co na práci a pokud jim není úplně zle, je výměna informací vlastně to jediné, co mohou dělat. Ti uzdravení vždycky stačili poučit nováčky o tom, co se bude dít - samozřejmě s výjimkou náhlých případů, kdy bylo nutné přivezené úrazy ošetřit co nejdřív, takže se na pokoje dostali až po předání energie.

"Co tu děláte, děvka?" usmála se na Oldu a Marii jakási starší paní, když s Alexijevem vstoupili do pokoje. "Máte snad být ve škole, ne?"

"Ve škole už jsme byli," odpověděla Máňa. "Sem chodíme až po škole."

"My tady léčíme," ujistil ji Olda. "Zrovna teď jdeme na vás."

"Říkali mi, že tady léčí hlavně pan doktor," podivila se.

"Ten léčí taky," usmála se Máňa. A protože stáli s Oldou správně do kříže, nadechli se, zatajili dech - a poslali na paní obvyklou dávku.

"Juj - to bylo teplo!" řekla paní. "Co to bylo - zázrak?"

"Někdo tomu tak říká," usmál se Olda, který se s Čertem chystal na dalšího pacienta.

Po druhé dávce odešli Olda, Máňa a Čert do jídelny na malé občerstvení. Alexijev si dal kávu a sděloval jim novinky. Ovšemže ne ty, co byly v novinách.

Příčinu exploze vyšetřovala policie v několika verzích, mimo jiné i jako teroristický útok neznámých pachatelů. Odborníci ale zjistili, že na vině je spíš únava materiálu, možná ve spojení se špatně provedeným svarem, který při zemětřesení prostě praskl.

Zajímavá zpráva ale přišla ze Spojených států. To celosvětové zemětřesení prý nebylo přírodního původu. Tiskový mluvčí Bílého Domu jako příčinu uváděl vojenskou akci letectva Spojených států, odehrávající se v rámci pomoci v paralelním vesmíru. Leteckým silám se při ní podařilo zničit největší skladiště těch nejničivějších Q-bomb, které si v paralelním vesmíru připravoval Hitler a jeho nejvěrnější, aby se mohli triumfálně vrátit do našeho světa.

"Co vlastně o tom světě víš?" zeptal se Alexijev Oldy.

"Moc toho nevím," přiznal Olda. "Byl jsem tam, domlouval jsem se s chobotnicemi, co tam žijí, dokonce mi darovali nějaké dary, ale o podstatě jejich války moc nevím."

"Jak se k tobě ty chobotnice chovaly?" zajímalo primáře.

"Nejdřív dost vlažně," přiznal Olda. "Tvrdily, že s mláďaty neválčí a proto mě nezabijí, ale neměl bych se tam raději objevovat. Pak uznaly, že nepatřím k těm lidem, co s nimi vedou válku, takže za nic nemohu. Pak mi i ledacos nabídly a dalo se s nimi hovořit."

"Nezkusil jsi jim nabídnout pomoc?" zajímal se Alexijev. "Samozřejmě v rámci tvých možností, ale aby aspoň viděly dobrou vůli."

"No, ptal jsem se jich, co bych pro ně mohl udělat," přikývl Olda. "Odpověděly mi, že jim jen těžko pomohu. A kromě toho už tam s nimi někteří lidé spolupracují a mají proti mně výhodu, že to tam znají."

"Poslyš - nemohl bys mě tam někdy vzít?" poprosil Oldu Alexijev.

"Třeba hned," nabídl se Olda. "Samozřejmě neručím za to, že tam zrovna není moře, ale na to by stačilo den nebo dva počkat. Naše světy se totiž proti sobě neustále otáčí - jejich svět rychleji než náš."

"Takže by tam také mohla být noc, že?"

"To tedy nemohla," řekl Olda. "Vždycky musí souhlasit vzájemná poloha našich světů i sluncí. Když je tady odpoledne, je zaručeně odpoledne i tam. Pojďte tam třeba hned, létat přece umíme všichni."

"Jak se tam vlastně dostáváš?" zajímalo Alexijevo.

"Mám od andělů další speciální orgán," přiznal Olda. "Kromě mě to má i Čert a tady Máňa, jenže ta o tom nejspíš ani neví."

"Cože?" vyskočila Marie. "Ty's mi toho dal víc? Jak to?"

"No," ošival se Olda. "Když už jsem byl v ráži, dal jsem ti všechno, ale s něčím se ještě musíš naučit zacházet."

"Ty pořádku!" zahrozila mu.

"Promiň, ale - vadit ti to nebude a nevíš, kdy to budeš potřebovat," uklidňoval ji.

"Dobře - ale proč jsi to nedal třeba tady Ivovi?" zlobila se dál.

"Protože to k léčení není nutné," odsekl. "Musíš mít jen idarchon. Až pak jsme společně zjistili, že to bez telepatie není úplně, protože se dva dárce přesně nesejdou. Pak ale byla nutná jen operace hlavy. Ta je nejhorší a víc už jsem nedělal. Uvědomil jsem si, že to není jen tak."

"Takže - kdybychom se měli podívat do cizích vesmírů, potřebovali bychom ještě jeden orgán, který nemáme," ujašňoval si to Alexijev.

"Tak nějak," řekl Olda. "Ne jeden, ale dva. Ale to jsou jen nepodstatné podrobnosti."

"A jak je to s tím tvořením zlata?" zeptal se ještě Alexijev.

"To patří mezi věci, které nedokážu rozmnožit," přiznal Olda. "Co šlo rozmnožit, to už jsem vyzkoušel. I když není všechno úplně bezpečné."

"Co například není bezpečné?" zajímal se Alexijev.

"Třeba andělská kombinéza," usmál se Olda. "Je senzační, skvělá, dokonalá, chrání nás před zimou i horkem, ale kdyby si ji oblékl člověk bez telepatických schopností, už ji ze sebe sám nedostane. Ta kombinéza je napůl živá. Úplně živá není, to bych ji nedokázal udělat, ale neživá také není."

"Dobře," ukončil to Alexijev. "Takže bys nás do sousedního vesmíru musel vzít ty."

"Aspoň víte, na koho se obrátit, kdyby se ukázalo, že to potřebujete," usmál se Olda.

Dohodli se tedy rychle. Alexijevovi ještě obešli pacienty a Olda se mezitím podíval, co je čeká v sousedním vesmíru.

"Je tam prales," řekl, když tam nahlédl nevelkou bránou.

Alexijevovi přišli brzy a mohli vyrazit.

Olda otevřel bránu a jakmile byli všichni na druhé straně, opět ji zrušil.

Kolem nich byl skutečně prales s obrovskými stromy. Jejich kmeny měly dole průměr kolem deseti metrů a první větve vyrážely do stran skoro sto metrů nad nimi. Bylo tu hrobové ticho, nebyl slyšet ani bzukot hmyzu, ani cvrlikání ptáků.

Olda ani Čert tu nebyli poprvé, ale Marie a manželé Alexijevovi ano a zvědavě se rozhlíželi kolem sebe.

"Ted' ještě jestli potkáme místní obyvatele," staral se Alexijev polohlasem.

"Musíme jim dát najevo, že tu jsme," řekl Olda. "Nechte to na mně, spojím se na dálku s některými známými a oni už zařídí, aby nás tu někdo našel."

Směřovanou telepatii samozřejmě nechytali, museli mu věřit. Stáli na místě a pořád se zvědavě rozhlíželi.

"Je to dobré," řekl po chvíli Olda. "Na rozhovoru mají sami zájem. Jsou ale všichni daleko, jejich nejbližší sídlo je deset kilometrů odsud. Musíme počkat, až k nám přiběhnou."

"Deset kilometrů? To tu na ně máme čekat?" zděsila se Máňa.

"Pět minut tě snad nezabije," opáčil Olda.

"Deset kilometrů za pět minut?" podivil se Alexijev. "Na to, že tu nejsou žádné cesty, by to byla velice slušná rychlost."

"Oni mají cesty jiné než my," řekl Olda. "My bychom to také stihli, vzít to vzduchem."

"Pravda," připustil Alexijev. "Pořád žijeme v minulých dimenzích. Měli bychom létat častěji, abychom si na to zvykli." Chvilí čekali, pak se Olda podíval vzhůru do korun stromů.

"A jsou tady!" ukázal svým přátelům vzhůru.

Po dvou kmenech sjížděly dolů dvě veliké chobotnice. Zdálo se, že při porovnání k mohutnosti kmenů drobné, ale zblízka se ukázalo, že jsou větší než dospělý člověk. Měly na výšku asi dva metry, ale byly širší, takže se všem zdálo, že

by měly nemalý problém projít obyčejnými pozemskými dveřmi. Což mohl být (a také byl) mylný dojem - i pozemské chobotnice jsou přece známe tím, že se protáhnou neuvěřitelně malými štěrbinami.

Nováčci v tomto světě si je zvědavě prohlíželi, zejména Alexijev je přímo hltal očima. Podle Oldova popisu čekal něco podobného pozemským chobotnicím, ale zdejší se podstatně lišily od toho, co mohl znát ze Země.

Pozemské chobotnice mají většinou osm chapadel, někteří kalmaři až deset, jejich těla jsou stranově symetrická. Zdejší chobotnice měly lichý počet chapadel - devět. Měly velice zajímavé oči - na stopkách, takže jimi mohly otáčet až dozadu. Zvláštní byla i jejich kusadla, jaká na pozemských chobotnicích neuvidíte. Spodní strana chapadel s přísavkami měla barvu nažloutlou, zbytek jejich těl byl zelený s mnoha hnědými skvrnami.

Oldu jejich vzhled nemohl překvapit - bylo vidět, že s nimi nejedná poprvé.

"Vítáme vás," ozvalo se všem v hlavách.

Telepatie chobotnic nebyla stejná jako andělská. Pojmořeč měly podobnou, ale intenzita vnímání byla na hranici srozumitelnosti, museli se na ni hodně soustředit.

"Přivedl sis přátele?" zeptala se jedna z chobotnic Oldy. Nebylo znát, která ze dvou to byla, žádná neudělala pohyb, který by ji prozradil jako mluvčí. Telepatie se vytváří hluboko v mozku a nepotřebuje vnější mluvídla.

"Je to spíše zdvořilostní návštěva," řekl Olda. "Chtěli bychom se něco dozvědět, co nám asi můžete říci nejspíš vy."

"Ptejte se tedy - také budeme mít pár důležitých otázek," vybídl Oldu.

"Nedávno se náš svět otřásl a údajně to pocházelo odsud," začal Olda. "Co o tom víte?"

"O vašich krajanech tady u nás už víš - a doufám, že to víte všichni," začaly chobotnice své vysvětlování. "Vaši krajané se tu chovali hanebně. Už jsme se rozhodli úplně je vyhladit, když se tu objevil jiný váš krajan, který s námi jednal čestně a přesvědčil nás, že ti, co u nás žijí, jsou sice zločinci, ale - ne všichni. Nechali jsme mu tedy volnost k rozhodování. Slíbil nám odvést všechny lidi zpátky na váš svět. Podařilo se mu dopravit k nám velké plovoucí stroje s mnoha tisíci lidmi, nesoucí další létající stroje. Těmi nejstrašnější zbraně zdejších zločinců zničili a ten otrěs jste zřejmě pocítili až u vás, naše světy jsou přece spojené gravitací a tak silné záchvěvy se mohou přenést až k vám."

"To by ale musely být nesmírně ničivé zbraně," podotkl Alexijev.

"Však nás také stály tisíce nenávratně mrtvých," souhlasila chobotnice. "Váš krajan nás ale přesvědčil, že nemáte jen zločince, ale i lidi, kteří znají pojem čest. Do této chvíle jsme tě brali jako výjimku, teď už víme, že takových výjimek je víc."

"Nemohli bychom vám ještě nějak pomoci?" staral se Alexijev.

"Dobré je pro nás už to, že nám nechcete škodit," odušila chobotnice. "Zdá se nám ale, že nám nemáte čím pomoci. Přesvědčili jsme se, že vaše věda na naši nestačí - až na jedinou, ovšem hroznou výjimku - máte nesmírně účinné zbraně. Ani to by vaše krajany nezachránilo, ale snaha vašeho krajana zřejmě povede k tomu, že se rozejdeme v míru. Dokonce u nás sílí hlasy, že bychom vám mohli menší území ponechat - pokud se nás nebudete snažit podvést."

"My s tím nemáme nic společného," řekl Olda. "Tahle válka není naše a my s ní vůbec nesouhlasíme, ale - také nevím, čím bychom vám mohli pomoci."

"Ani nemusíte," opáčila chobotnice. "Pomáhá nám významně několik tisíc lidí, mají na to na rozdíl od vás značné množství strojů. Ale máme k vám několik důležitých otázek, které nás už delší dobu trápí."

"Prosím - ptejte se," vybídl je Olda. "Pokud to budeme vědět, odpovíme."

"Nedávno jsi nám sdělil, že se tu objevily další bytosti vaší podoby," začala chobotnice. "Říkal jsi jim andělé. Mají žít kdesi daleko, takže se tu často neukazují, ale tím víc je najdete ve vašich textech. Jen pro vaši informaci - prostudovali jsme pečlivě knihy, které si sem vaši krajané přivezli. Většina jich nebyla zajímavá, ale nad jednou knihou jsme dlouho báдали. Vy sami jí říkáte bible."

"Je to možné," souhlasil Olda. "Ta by se sem spolu s Němci dostat mohla."

"Dobře," pokračovala chobotnice. "Současně s anděly se u nás ale objevila další bytost, nepodobná žádné dosavadní. Už ses nám o ní zmínil, zřejmě ji znáš lépe než my. Nazýval jsi ji přítel andělů a snažil ses nám - dosud marně - osvětlovat její podstatu."

"Ta bytost je opravdu těžko pochopitelná," souhlasil Olda.

"Ano," přisvědčila chobotnice. "Dlouho nám to nebylo jasné. Nakonec jsme ji našli ve vaší staré knize, nebo si to aspoň myslíme. Jen se chci ujistit - je přítel andělů ten, kterému se ve vaší bibli říká - Bůh?"

Ta otázka ale Oldovi vyrazila dech.

V první chvíli chtěl okamžitě říci ne. Ale hned se mu vynořilo několik okamžiků, které sám v přítomnosti té bytosti prožil. Co kdyby se na všechno podíval jinak?

Přítel andělů má až nepochopitelné možnosti. Může dělat zázraky, jaké ani sami andělé nedokáží. Olda se přece s jedním jeho zázrakem setkal - když znenadání uhasl oheň na střeše tetiččina stavení - a když si tam hasiči posvítily, byla střecha neporušená.

Zatímco člověk z našeho světa nemá proti pravým ďáblům naději a i andělé před nimi musí být ve střehu, přítel andělů pronikl přímo do organizace ďáblů a ochromil tisíce jejich členů. Nejspíš tím Oldu - a možná i jiné lidi - zachránil. Má asi nesrovnatelně vyšší možnosti než andělé i ďáblové.

Nejpodivuhodnější ale je, že může být na mnoha místech současně. A to i ve vesmírech značně od sebe vzdálených. Všude může dělat zázraky. Přitom nemá pevný tvar a normálně je neviditelný. Když chce, aby ho lidé viděli, může na sebe vzít jakoukoliv podobu, jaká ho jen napadne. Může vypadat jako zvíře, člověk, ale může se projevovat i jinak, třeba jako oheň. Žádná z těch podob ale není jeho vlastní - jakýkoliv jeho obraz je tedy nesmysl. Není možné ho věrně zobrazit - a proto mohlo být v Bibli lidem zakázáno pokoušet se o to.

"Jsem kdo jsem," řekl Oldovi, když se ho zeptal na jméno.

Vlastně, napadlo až teď Oldu, není i tento obrat - z Bible?

Ale na druhé straně - nač by potřeboval pomoc obyčejného psa na vyčechání Bísíáji? Navíc psa jménem Čert? Není to protismysl?

On ale tu pomoc nejspíš nepotřeboval - to přece Oldu napadlo už dávno. Vždyť i Čert přiznával, že mu přítel vždycky správně spočítal, jak byly světy navzájem pootočené v době, kdy tu Bísíája měla být, takže mu Čert jenom potvrzoval: ano, byla tu - ne, nebyla tu. A i to mohla být pomoc čistě symbolická, aby pak - za věrné čechání - mohl psovi věnovat orgán k otírání vesmírné brány a udělat tak z psíka vesmírného cestovatele. Možná i s vědomím, že tím ten orgán nepřímo, ale úmyslně daroval - i Oldovi a lidem Země.

Ano - ale nazvat tu bytost přímo Bohem? To se Oldovi přece jen nezdálo.

Jediným pohledem se ale přesvědčil, že jsou stejně tak vyvedeni z míry i ostatní. Máňa, Ivo Alexijev i jeho paní Irena. Ani Čert nevypadal moc chytře.

"To je ale těžká otázka!" vnímal najednou Olda - svou vlastní odpověď. Skoro jako by to ani nebyl on sám, kdo teď odpovídal.

"Proč těžká otázka?" podivila se chobotnice. "Vždyť jsou jen dvě možnosti odpovědět - ano nebo ne. To je tak složité?"

"Složité je na tom, že to nevíme," odtušil Olda. "Může to být pravda, hodně záhad by to vysvětlilo, ale - nemáme v tom žádnou jistotu. Může to tak být - ale ani nemusí. I když je ta otázka zdánlivě jednoduchá, je ve skutečnosti těžší, než si myslíte."

"My si nemyslíme, že je to snadná otázka," odvětila chobotnice. "Kdyby byla snadná, sami bychom si na ni zodpověděli. Podle vaší knihy by tomu hodně příznaků odpovídalo, ale ne všechny. Ta kniha je vůbec plná rozporů."

"To je možné," neprotestoval Olda. "Ale přece jen... Přítel andělů má některé vlastnosti nad schopnostmi jiných bytostí, ale - jsou pořád tak nějak pochopitelné. Bytost nazývaná Bůh by měla mít schopnosti nesrovnatelně vyšší. Měla by dokázat stvořit nejen drobné předměty, ale i celé světy, slunce a hvězdy - a to už se mi zdá trochu moc."

"Vý to tedy - také nevíte?" zeptala se jich vyčkávavě chobotnice.

"Ne," odvětil Olda. "Máme možnost to zjistit, ale - asi ji nevyužijeme."

"Jakou možnost?" zeptala se ho rychle.

"Prostě se přítele zeptat, až se tu opět objeví," řekl Olda. "Že se tu objeví, o tom aspoň já nepochybuji. Mohli bychom ho dokonce zavolat, ale - to asi neuděláme."

"Máte-li takovou možnost, proč ji nechcete využít?"

"Máme ji pod podmínkou, kterou nechceme porušit," řekl Olda. "Smíme ho zavolat jen v případě ohrožení života, které sami nezvládneme."

"Aha - a dokud ohrožení nenastane, není tato podmínka splněná," přikývla chobotnice. "Tomu rozumíme. Může to být rozumná podmínka, ale řešení naší otázky to odsouvá kamsi do neznámé budoucnosti. Škoda."

"Proč vás ale ta otázka tak zajímá?" pokrčil rameny Olda.

"Potřebujeme ji k pochopení vás lidí," odtušila chobotnice. "Domnívali jsme se, že nám to pomůže. Nakonec - nebylo by špatné s tou bytostí navázat kontakt."

"Třeba už jste ten kontakt navázali," nadhodil Olda. "Jen o tom možná nevíte."

"Jak to myslíš?" upřely na něho obě chobotnice své veliké žluté oči.

"Bytost nazývaná Bůh by se měla podle Bible na našem světě vyskytovat už dávno. Její působení se dá vystopovat přes mnohá století. A přitom se její skutečné kontakty s lidmi dají snadno spočítat, takže - ta bytost se lidem objevuje spíše výjimečně. Vás mohla navštívit, aniž byste si jí všimli."

"Ale proč tak jedná?" nechápaly chobotnice.

"Nevím," pokrčil rameny Olda.

"Třeba nechce nikoho stále vodit, usměrňovat a chránit," nadhodil Alexijev. "Tím by vzala lidem jejich vůli. Ponechává jim ji a koriguje jen jejich činy, až když to je nezbytné."

"Ve vaší knize se píše, že bytost zvaná Bůh je mírná, dobrá a spravedlivá," pokračovala chobotnice. "S tím si občas protirečí její jednání. Například genocida lidí potopou - tak by se snad moudrý a laskavý otec chovat neměl!"

"Ani na tuto otázku nejsem odborníkem," namítl Olda.

"Dalo by se to uspokojivě vysvětlit více způsoby," vzal si opět slovo Alexijev. "Potopu světa mu mohli lidé připsat neprávem. Sousední svět přece patřil d'áblům, kteří lidem škodili. Potopa světa může být jejich dílo, ale škodolibě ji svedli na něho. Asi bychom měli všechny biblické události prozkoumat ve světle Boží dobroty. Je-li opravdu dobrý, pak to zlé nemusí pocházet od něho, i kdyby byl nakrásně uveden jako původce."

"Myslíte, že by bylo možné nenápadně změnit obrovské množství Biblí, které se podle našich znalostí u vás nacházejí?" nedůvěřovala tomu chobotnice.

"Proč ne?" pokrčil rameny Alexijev. "To obrovské množství pochází až z dnešní doby. Předtím byl počet těchto knih podstatně menší - možná jen stovky. Navíc se po dlouhá staletí nacházely na poměrně malém území v péči jediného národa. Ten mohl v textu nepozorovaně udělat tisíce takových úprav. Texty se často pozměňovaly podle vůle momentálních vládců. Proč by tomu u Bible kdysi dávno nebylo také tak?"

"Proč by to ale lidé dělali?" nedůvěřovala tomu chobotnice.

"Znal bych jedno vysvětlení," nedal se Alexijev. "Je to v mentalitě vyvolených národů. Mnoho národů - nebo kmenů - se na Zemi považovalo za vyvolené, některé se tak projevují dodnes. Považují se za něco lepšího než národy kolem nich, vyžadují pro sebe různé, většinou neoprávněné výhody. Jedním takovým národem byli Němci - to jste asi poznali i na sobě."

"To je pravda," souhlasila jedna z chobotnic. "Oni se považovali za vrchol přírody, nás měli za pouhá zvířata. Jako kdyby lidé byli něco víc!"

"Němci měli na Zemi za pouhá zvířata i jiné lidi," řekl Alexijev. "Nás nazývali podlidé, to také nemá ke zvířatům daleko. Vyvolené národy poznáte podle toho, že porušují smlouvy, které se jim nehodí - prostě je nedodrží. Židé třeba tvrdili, že žádnou dohodu s nevěřícími není nutné dodržovat, nevěřící jsou přece podradní!"

"To dělali i Němci u nás," souhlasila chobotnice.

"Pro sebe požadují nedotknutelnost," pokračoval Alexijev, "zato ostatním nepřiznávají ani právo na život. Oni musí mít cokoliv si zámají, jiným nenechají ani co měli předtím."

"Přesně tak se k nám chovali," přizvukovala mu chobotnice.

"Vyvolené národy často pozměňují pravdu. Je známé tvrzení významného Němce, že stačí lež stokrát opakovat, aby se stala pravdou. Tak se chovají i mluvčí jiných vyvolených. Rusové měli heslo: když lež pomůže revoluci, stane se revoluční pravdou. Vyvolené národy se zkrátka chovají nestydatě. Aby podložili svou vyvolenost, překrucují skutečnost, jak se jim to právě hodí. Bible byla po dlouhá staletí majetkem takového národa. Co podporovalo mýtus jeho vyvolenosti, včetně špatnosti a zločinů, bylo v Bibli zachyceno jako dílo Boha. A že jich nebylo málo! Řekl bych, že jen nepatrná část toho pocházela skutečně od Boha. Většina mu byla připsána, aby podepřela pověst vyvoleného národa, kterému je dovoleno všechno, dokud svého Boha věrně vyznává. Ostatní národy kolem vyznávaly jinou víru, proto byly podle nich předem špatné - a bylo dovoleno beztrestně je klamat, okrádat i vyvražďovat. To je odjakživa největší prokletí vyvolených národů."

"To prokletí - platí i dnes?" zeptala se Alexijeva vyčkávavě chobotnice.

"Jistě," přikývl Alexijev. "Židé si říkají vyvolený národ dodnes a vyžadují proto různá privilegia a podobně se za cosi víc považují Němci, Rusové, Američané i muslimové."

"A vy patříte - k jakému národu?" dodala rychle chobotnice.

"Náš národ naštěstí není tak významný," usmál se Alexijev. "Neříkáme si ani vyvolení, ani nedotknutelní. Nemůžeme ani vyžadovat nezasloužená práva a musíme poctivě dodržovat dohody. Spíš nás ty velké národy považují za méněcenné. Někdy to může být nevýhodné, když nedodrží nějakou dohodu, ale nakonec to může být lepší."

"Výhodné? Když vás ti větší podvádějí?"

"Smlouvy s vyvolenými národy nemají velkou cenu, ale kdo dohody dodržuje, tomu se víc věří," trval na svém Alexijev. "Nemyslete si ale, že je to záležitost celých národů. Všude se najdou lidé, kteří si to o sobě myslí. Člověk, který se považuje za něco víc než ostatní, se často chová zločinně - přezírá ostatní, klame je, nedodržuje smlouvy, někdy i zabíjí."

"S tím jsme se už setkali," přistoupily na to chobotnice. "Němci s námi uzavřeli mnoho smluv a většinu jich porušili. Teď jednáme s člověkem, který dohody dodržuje, i když nejsou pro něho výhodné. Pravda je, že vlastně jednáme jenom s ním, i když mu teď pomáhají i lidé z jiných národů. Dobrá - dáme si na ty vyvolené národy i jedince pozor. Je to vaše specialita - u nás se všechny kmeny chovají stejně a my dohody dodržujeme."

"Doufám, že se budete více setkávat s těmi obyčejnými lidmi," přál jim Alexijev. "Rádi bychom vám pomohli, ale - nevíme jak. Aspoň vám slíbíme, že se přitele andělů, až se u nás objeví, zeptáme na vaši otázku."

"Měla by vlastně zajímat i vás," dodala chobotnice.

"To tedy měla," přikývl Alexijev.

"V této souvislosti vás ale musíme o něco důležitého požádat," pokračovala chobotnice. "Nemáme proti vám nic, když se u nás chováte rozumně a neškodíte nám. Zatím to musíme ocenit, neoklamali jste nás. Ale nepřejeme si, abyste k nám pouštěli ty vyvolené, jak jim sami říkáte. Kdysi jsme vašim lidem, přesněji hitlerovcům, dovolili usadit se u nás. Hitlerovci se ale považovali a nejspíš ještě považují za vyvolené a po krutých zkušenostech s nimi děláme všechno, aby se stáhli zpět do vašeho světa. O další takové samozřejmě nestojíme."

"Nestojíte ani o přátelské návštěvy?" ztuhl Olda.

"Ty vám snad ještě strpíme," řekla chobotnice. "Krátkodobé návštěvy kvůli předávání zkušeností mohou být užitečné a nemusí škodit. Ale nic víc. Dokonce už u nás padly návrhy, abychom spojení mezi našimi světy jednostranně a trvale zablokovali. Stálo by nás to nějakou energii, ale pocit jistoty by určitě stál za to."

"Je to sice možné, ale nepovažoval bych to za moudré," řekl Olda. "Nám by to ani moc nevadilo - jednu takovou cestu už máme zablokovanou, i když jiným způsobem. Abyste se ale spolehlivě ochránili, museli byste těch cest zablokovat víc. Nevím, kolik jich z vašeho světa vede, ale jak vyplývá z principu souběžných vesmírů, nemůže být jen jedna."

"Jak to víš?" zajímala se rychle chobotnice. "Tyhle informace jsme vám přece neříkali!"

"Ty máme pro změnu od andělů," souhlasil Olda. "Můžeme se k vám dostat přímo nebo oklikou přes Dinosaurii. Ale vaše přání splníme, sami máme zájem na dobrých vztazích."

"Kdyby se ukázalo, že se s vámi můžeme shodnout v dobrém, mohli bychom časem pro vás ledacos udělat," slibovala naopak chobotnice. "Ale teď se raději vraťte domů. Kousek odtud právě létají německé válečné stroje - mohli byste snadno utrpět újmu."

"Děkujeme za nabídku," řekl Olda.

Neslyšel žádný zvuk, ale německá letadla mohla letět hodně vysoko nad pralesem, takže by je včas neuslyšeli, skrz koruny stromů je ani nemohli vidět. I tak pomýšleli na návrat, co si chtěli sdělit, už si řekli.

Návštěva zřejmě skončila.

Zahrada Eden

"Příště vás vezmu na Zahrádku," sliboval Olda, když se vrátili od chobotnic.

"Čemu tak říkáš?" zeptala se ho Irena Alexijevová.

"Jednomu prázdnému světu bez vlastní civilizace," vysvětloval Olda. "Jsou tam rostliny a poměrně mírná zvířata, člověku tam nic nehrozí. Pokusně tam pěstují rostliny od chobotnic. Je tam příjemné, teplé podnebí, dalo by se tam jezdit na prázdniny."

"Tam ale musíme přes svět chobotnic, jak jsem pochopil, že?" staral se Alexijev.

"Taky by to šlo - ale měsíční cesta je kratší," řekl Olda. "Světy jsou všelijak propletené, na totéž místo se můžete dostat více různými cestami."

"Říkáš - že je tam krásně?" zeptal se Alexijev. "Poslyš - co kdybychom tam vedle tvé zahrádky postavili i nějaké menší stavení? Mohli bychom tam jezdit na dovolenou, ale raději bych tam zřídil rehabilitační středisko."

"O nějaké provizorní stavbě už jsem taky uvažoval," řekl Olda. "Je tam sice krásně, ale občas tam prší. Ačkoliv ten déšť bývá většinou teplý, někdy to vadí."

"To bych tedy věděl o lepším světě," štkl Čert. "Je to sice výjimka, ale krásná výjimka. Byl jsem tam s přítelem a moc se mi tam líbilo."

"Kde to je?" ožil Olda. "A proč jsi mi o něm ještě neřekl?"

"Ptal ses mě na to někdy?" opáčil psík. "Vždycky ses mě ptal jen jaký bude svět, který sis ty sám vybral. Nikdy ses mě nezeptal, jaký svět by se líbil mně!"

"Netušil jsem, že by to mohlo být zajímavé. A ty ses o to nikdy nepřihlásil."

"Dobře - čím je ten tvůj svět výjimečný?" obrátil se na Čerta Alexijev.

"Tím, že je to venušský svět," odušil psík. "Venušské světy jsou většinou nepříjemné, Bísíája i přítel nás před nimi mockrát varovali. Bývají tam příliš agresivní tvorové i bakterie, je to tam nebezpečné pro psy i pro lidi. Tenhle jediný je příjemný. Vzal mě tam přítel a je to asi jediný svět, kde rostou na stromech jitnice!"

A očička mu přitom dychtivostí zrovna jiskřila.

"Můžeme to zkusit," ustoupil Olda. "Jaká je tam cesta?"

"Je to jen jedno rozhraní," řekl Čert. "Nejbližší svět Venuší nahoru. Má měsíc, takže se otáčí shodně se Zemí. A zrovna proti Čechám je tam nádherně. Teplo, ale ne vedro, báječné rostliny, ale žádný neprůchodný prales - přítel tomu říkal ráj!"

"Dobře, podíváme se tam," svolil Olda. "Mohli bychom tam založit novou kolonii."

"Hele - ale bude i pro psy, ano?" vymíňoval si Čert. "Když tam zasázíš nějaké salámové stromy od chobotnic, bude tam dobře i nám psům. Mohl bych si tam snad přenést nějaká svá štěňata, ne? Všechny léčením nezaměstnáš a topit je jistě nechceš."

"Nebylo by to špatné," odušil Olda. "Kdybyste nelovili tamní zvířata. V Austrálii se psi nechvalně vyznamenali vyhubením několika místních druhů!"

"Tam se dá s místními zvířaty žít úplně v pohodě," ujišťoval všechny Čert. "Kdo by je lovil, když neutíkají? A maso tam roste na stromech i tak. Dokonce i jitnice!"

"Proč tam tedy chceš sázet salámovníky?" podezřívala Čerta Máňa.

"No - každý svět se dá vylepšit, na každém chybí něco jiného, ne?" štkl Čert. "Salámy jsem tam neviděl a přitom jsou mňam! Ale jitnice jsou taky dobré!"

"Uvidíme!" slíbil Olda.

Pak ale začal s Máňou probírat ovládání slýribu, který měla od začátku, ale o kterém jí dosud neřekl. Trochu se na něho štkla, že jí to zamlčel, ale nakonec byla ráda, jak jinak.

"Ne že bych chtěla s tebou vymést kdejakou vesmírnou díru," řekla smířlivěji, když se jí poprvé podařilo pod vedením Oldy i Čerta otevřít nevelkou bránu, "ale nevádí mi podívat se někam, kde je hezky."

Prošli tedy všichni tři, Olda, Máňa a Čert, do světa, označovaného přítelem jako ráj.

Nacházeli se na nepříliš vysokém vršku na poloostrově, ze tří stran obklopeném mořem. Celý poloostrov byl porostlý řídkými palmami a keři, všude rostlo nevidané ovoce.

"Jů - pojdte to sem ochutnat!" běžel hned Čertík k jednomu keři.

Ovoce na něm bylo zahnuté jako banán, ale vonělo velice nezvykle - majoránkou.

"To jsou přece ty jitnice!" jásal psík. Hned si povyskočil jednu utrhnout, položil si ji na kamenitou zem a labužnický ji nakousl.

Olda si čichl a podal i Máně.

"Spíš mi to připomíná jelita," zhodnotil jeho chuť. "Ta semínka uvnitř jsou jako kroupy v jelitech, jen to není tak krvavé."

S jelitem v ruce sestupovali zvolna se svahu k úzké šíji, spojující poloostrov s pevninou - či s větším ostrovem, to zatím nemohli posoudit.

"Tady to dost klouže," varoval Olda Máňu. "Vypadá to, že jsme se objevili na ostrově, spojeném s pevninou jen při odlivu."

"Vodu přeletíme," mávla rukou Marie. "Pojď se tam nahoru trochu rozhlédnout!"

"Na rozhlédnutí nepotřebujeme šplhat na kopce," řekl Olda. "Když vyletíme do výšky tří kilometrů, uvidíme dál než z nejvyššího kopce široko daleko."

"Jenže bychom z té výšky neviděli tady ta jablíčka," namítla Máňa.

Jablka veliká patnáct centimetrů rostla na vyšším košatém stromě. Máňa trochu vzlétla, ale hned byla dole, v každé ruce jedno.

"Teď jsi úplně jako Eva," usmál se na ni Olda, když mu jedno podávala.

"Jaká Eva?" zamračila se a utrhla rukou s jablkem. "Jakou Evu jsi tu přede mnou měl? A že ses ani nepochlubil!"

"Myslel jsem biblickou Evu," uklidňoval ji rychle Olda. "Ta přece podala to zakázané jablko Adamovi! A ty dobře víš,

že tady byl do této chvíle jenom Čert."

"Ach ták," roztála a zase k němu jablko přistrčila.

"Naštěstí nemáme žádné ovoce zakázané," řekl Olda spokojeně, jablko si vzal a hned se do něho s chutí zakousl.

"Chutná jinak než jablka na Zemi, řekl bych - po broskvích, ale je vynikající," zhodnotil to telepaticky, protože s plnou pusou mluvit nemohl.

Pomalů šlapali do svahu nad pobřežím. Podobalo se trochu Anglii, když se dostali do výšky Petřína, ocitli se na planině porostlé skupinami stromů a keřů. Všude pobíhala spousta různých zvířat. Některá se podobala zajícům, jiná kozám, byly tu i veverky a opičky a Olda zahlédl i tvory podobné velikým kočkám. Všechna zvířata byla docela krotká, neutíkala před lidmi ani jedna před druhými.

"Je vidět, že je tu nikdo neloví," podotkl Olda a utrl si z blízkého keře další jitrnici.

Pokusil se přiblížit ke dvěma velkým kočkám s krásně skvrnitými kožichy; nerušeně došel až k nim. Měly u sebe malé mládě, ale ani to je nepřimělo vycenit na Oldu zuby.

"Pojď se podívat, Máni!" přivolával Marii.

"Dávej pozor, Oldo - trocha opatrnosti by ti neškodila," napomínala ho starostlivě. "Na Zemi by ses k levhartům tak blízko neodvážil!"

"Podívej se!" vybídl ji Olda.

Podal bližší kočce jitrnici. Opatrně si ji vzala a klidně se do ní pustila.

"Viděla's?" ukazoval Olda Máně. "Ty kočky vůbec nemají špičáky! Špičáky přece na Zemi charakterizují dravce! Mohlo by to znamenat, že tohle dravci nejsou."

"Pozemské poznatky mohou na jiném světě těžce selhat!" upozorňovala ho. "Pravidlo se špičáky platí jen u savců, ale už ne u krokodýlů, o tyrannosaurech nemluvě."

"Tyhle kočičky vypadají na savce," namítal Olda.

Kočičí mládě ale nejevilo snahu napít se a tuto domněnku potvrdit. Nechali tedy kočičí rodinku na pokoji a šli dál.

"Stálo by za to dostat sem aspoň jednu obytnou buňku, jako mají stavbaři," telepaticky nahlas uvažoval Olda. "Nebo stan. Mohli bychom se tu učit, když je na Zemi pošmourné."

"Tady nikdy neprší?" zajímala se Máňa.

"Všude prší," řekl Olda. "Děšť mě překvapil na deseti různých světech. Většinou jsem to vyřešil útekem. Naštěstí se mi ještě nestalo, aby současně přšelo ve dvou sousedních."

Došli k nevelkému jezírku. Plavalo na něm několik ptáků, ale podobali se spíš vránám, než husám, kachnám nebo labutím.

"Je to tu hezké," uznala Marie. "A to ještě nevíme, jestli je to ostrov nebo pevnina."

"To je přece maličkost," pokrčil rameny Olda. "Na to stačí vzletět aspoň o pár set metrů výš a pořádně se rozhlédnout."

"Tak poleť!" zavolala na něho Marie - a vzlétla.

Olda ani Čert se nenechali dvakrát pobízet a vznesli se za ní. Olda ji pronásledoval, ale Máňa letěla pořád výš a za malou chvíli byli oba těsně pod mraky.

"To je ale výška!" volala Máňa na Oldu. "Takhle vysoko jsem ještě nikdy neletěla!"

"Ale že je z té výšky pěkný rozhled!" liboval si Olda.

Odsud bylo vidět, že i to, co považovali za pevninu, je pouhý poloostrov, obklopený ze tří stran mořem. Moře se táhlo široko daleko až k obzoru, ale nebyl to jednolitý oceán, bylo v něm mnoho menších ostrovů a ostrůvků. Nikde nepřevažovala ani voda, ani pevnina.

Když vyrovnali rychlost s větrem, mraky kolem nich se zastavily, i když to byla jenom iluze. Olda pozoroval, jak se mrak nedaleko od nich pomalu proměňuje, Máňa se rozhlížela po pevnině dole pod nimi a Čert je oblétil ve velkém kruhu, packy roztažené do stran jako křídla. Podivné, pomyslel si Olda. Čert je přece pes a křídla nemá, proč tedy dělá, jako kdyby je měl? Že by to byly geneticky fixované vzpomínky na ptakoještěry?

"Hele, Oldo - co je tamhle to?" ukázala najednou šikmo dolů rukou Marie.

Olda pohlédl tím směrem a skoro okamžitě zvažněl.

"Polet'me tam!" řekl úsečně.

Všichni tři nabrali směr, kam předtím Máňa ukazovala. Letěli šikmo dolů, zem se jim rychle přibližovala, ale všichni skoro leželi na proudu vlhkého vzduchu, jak pospíchali, aby se tam co nejdřív dostali.

Na planině obklopené vyššími skalními štíty stálo cosi obrovského, bílého, ale příliš pravidelného, než aby to bylo přírodního původu.

Čert přece tvrdil, že je tenhle svět pustý! Pak se musel zmýlit. Protože to, co měli před sebou, muselo být výsledkem činnosti nějakého rozumného tvora - nebo spíše mnoha tvorů.

Přímo před překvapenými vesmírnými cestovateli stála - obrovská sněhobílá pyramida, vysoká skoro půl kilometru. Jen nahoře na špičce se jí cosi zlaté blýskalo.

Přesně takové pyramidy jsou v Egyptě, napadlo Oldu. Ale - co dělá tady?

Snášeli se níž. Už si mohli vychutnat mohutnost této stavby. Byla obrovská, větší než její egyptské družky. Egyptské pyramidy bývají zubaté a jejich povrch tvoří obrovské tmavě žluté kvádry. Tahle pyramida byla hladká, s vrstvou bílého kamene, která nejspíš kdysi bývala i na těch egyptských, než ji rozrušil a zničil čas. Tím zářivěji se tu vypínala. Zdejší pyramida neměla nahoře špičku, jak se jim z dálky zdálo.

Její vršek byl uříznutý, nahoře byla nevelká čtvercová plošina, sotva pětkrát pět metrů. Nebyla ale prázdná. Stála tam - obrovská, típytící se socha, podle žluté barvy nejspíš zlatá.

Nebyla to ale socha lidská.

Na obrovské pyramidě stálo desetimetrové zlaté - tele.

Stálo na plošině opatrně, jako by se bálo, že z té výšky spadne. Ačkoliv bylo nadživotně velké, zdálo se, že bučí strachy. Anebo - nebo to bylo vítězné bučení? To se nedalo posoudit. Tele zkrátka přivíralo oči a bučelo.

Zastavili se ve vzduchu sotva dvacet metrů od sochy.

"Tohle - tohle museli udělat lidé," zašeptala Marie, ale zašeptala to telepaticky, takže to Olda i Čert zřetelně vnímali.

"Přítel mi říkal, že tu žádní obyvatelé nejsou," zakňučel stejně tak tiše telepaticky Čert.

"Pak se musel zmýlit," pomyslel si Olda. "Tohle přece není přírodní útvar, tohle je jasně socha! Někde tu musí být lidé - nebo jiné bytosti, ale rozhodně rozumné."

"Přítel mi nikdy nelhal!" zastal se ho ihned Čert. "Tvrdil mi, že to tu dobře zná, vždyť mě tady hostil jitrnicemi! Říkal mi ale, že tu nikdo není. Ani lidé, ani psi."

"Poslyš - ono to je docela dobře možné," napadlo najednou Marii.

"Myslíš na to, co já?" došlo i Oldovi.

"Mohli to postavit lidé," pokračovala Marie. "Ale pak odsud odešli. Proto tu nikdo není. Přítel to tu dobře zná... a nemýlil se."

"No jo," kníkl Čert. "To je mi potom záhada. Tohle musel někdo udělat. Lidé tu nejsou, kdo jiný dokáže udělat takové stavby a sochy?"

"Udělal je lidé," řekla Marie telepaticky s naprostou jistotou. "Ale už tu nejsou. Odešli jinam, rozumíš?"

"To je mi divné," nesouhlasil s ní Čert. "Kdo by odcházel z takového ráje?"

"Oni možná neodešli jen tak," pokračovala Marie v náznacích.

"Jak to?" nechápal pes. "Tak - odešli nebo ne? Když tu nejsou, tak odešli, ne?"

"Neodešli dobrovolně," přikývl vážně Olda. "Totiž - jestli je tento svět skutečně ráj, jak ti tvrdil přítel andělů, pak odtud byli lidé - vyhnáni."

"Vyhnáni? Kam?" podíval se psík nerozhodně na Oldu.

"K nám, na svět zvaný Země," zašeptala bázlivě Marie. "Už před mnoha tisíci lety."

"A my jsme se tedy vrátili," pokračoval stejně opatrně Olda.

"Lidé zpátky v Ráji," dodala Máňa.

Pyramida se zlatým teletem stála zhruba v místech Pardubic.

Vrátili se domů, jak nejrychleji mohli. Aby nedělali rozruch na Zemi, přeletěli to ještě v Ráji, ale jakmile poznali známý poloostrov, Olda vytvořil vzdušnou bránu a všichni rychle zamířili do střediska za Alexijevem.

"Našli jsme Ráj!" oznámili mu. "Ten pravý, nejpravější!"

Pozvali k poradě i Irenu a v jejich bytě spustili, co objevili.

"Říkáte - zlaté tele?" kroutil hlavou Alexijev. "To snad s rájem nesouvisí. Zlaté tele ulili Židé až v době, kdy dostávali Desatero přikázání. To ale bylo jindy!"

"Třeba to se zlatým teletem z Mojžíšovy doby nesouvisí," pokrčil všesměrově rameny Olda. "Může to být opravdu jiná historie!"

"Lidé měli být vyhnáni z ráje pro porušení zákazu," uvažovala také tak Marie. "Bylo to ale příliš dávno, nemohlo se to přesně zachovat. Co když byli z Ráje vyhnáni pro něco jiného? Třeba pro to zlaté tele! Ten symbol musel být něčím prokletý, když Mojžíš při pohledu na něj rozbil vzácné desky. Anebo si tím zlatým teletem připomínali ráj. A Mojžíše to naštvalo, protože nechtěl, aby jen vzpomínali na něco, co se stejně vrátit nemůže, ale chtěl, aby se zaměřili dopředu."

"To už se asi nedozvíme," pokrčil rameny Alexijev. "Písemné památky z těch dob nezískáme, to by bylo příliš krásné, než aby to byla pravda. Přiznám se ale, vzrušuje mě to."

"Bude to asi důležité," přemýšlel nahlas Olda. "Ráj nebo jiný svět, mohlo by nám to být jedno. Na Ráj nás ale Přítel andělů zvlášť upozornil, i když nepřímo prostřednictvím psa. Nechci hledat nějakou symboliku, že si za prostředníka zvolil Čerta. Jen je mi divné, že nám dovolil cesty do jiných světů, ačkoliv se toho sami andělé obávali."

"On nám je nedovolil," ňal Čert. "Jen nám je zapomněl zakázat."

"Vlastně máš pravdu!" řekl Olda. "Bísíája říkala, že nám bránu slýřib dát nemůže - ačkoliv by to pro ni byla naprostá maličkost. Nedovolila si ale překročit zákaz s tím spojený. Trochu déle rozvažovala o idarchonu, ale ten je nutný k léčení a to zřejmě rozhodlo. Minimální počet lidí pro úspěšné léčení jsou dva. Proto dala později idarchon a telepatii i Cilce."

"Ten zákaz přece nepřekročil ani přítel andělů," napadlo Máňu. "Vždyť on slýřib lidem nedal! Jen jednomu psu a to ještě za jeho věrné služby."

"Které nutně nepotřeboval," doplnil ji Olda. "Takže to mohla být pouhá záminka. Navíc mu ukázal Ráj, ležící úplně mimo trasu, kterou spolu při hledání Bísíáji prošli. A ještě ho tam pohostil jitrnicemi, aby si to ten pes zaručeně zapamatoval, vid', Čertisko! Skoro jako kdyby nás tam posílal - i když nepřímo, náznakem."

"Buď jak buď, vypadá to na úmysl," shrnula to paní Irena. "Co to pro nás znamená? Nabízí se nám svět, kde lidé možná kdysi byli, ale museli odejít jinam, do horšího. Nerozhoduje zda za trest nebo jinak. Důležité je pro nás, že ten svět je pro nás vhodný. Olda uvažuje o kolonizaci, já jsem pro. Ale ne postavit tam maringotku, obytnou buňku nebo jedno rehabilitační středisko. To je podle mě málo. Začala bych tam stavět rovnou celá města a usídlila bych tam lidi. Země už beztak praská ve švech a kolonizace jiných světů, když už je možná, není tak špatné řešení."

"Kolonizace..." opáčil Olda. "To se snadno řekne, ale znamená to dát lidem brány. Čím déle na to myslím, tím víc se toho bojím. Také jsem se občas choval jako dobrodruh, uznávám to, ale dobrodruhů je ve světě víc - a divočejších. Vesmír ale zná kromě mírných světů i zákeřné. Nebála se toho Bísíája, že by k nám nějaký barbar zavlekl vražedné bakterie a celé lidstvo vyhubil? Na jeden takový svět jsme už narazili - našťastí jsme za to zaplatili jen my dva s Čertem

a to ještě dost levně. Jinou stránkou jsou lidé - barbaři. Vyvolených národů i jedinců je u nás příliš mnoho a zničili by ve vesmíru, nač by přišli. Jak se chovali k chobotnicím hitlerovci? Takové chcete vypustit na jiné světy? To by přece bylo kruté. A to nemluvím o pravých ďáblech. Vypustit je z klece by byl tuplovaný zločin."

"Nemusíš dávat lidem brány," zarazil ho Alexijev. "Brány nemusí ovládat kdekdo, stačí na to pár zaučených. Nás dva jsi také vzal k chobotnicím, ačkoliv jsme je neměli."

"To mi zase zavání vyvolenými lidmi," zamračil se Olda. "Chcete dělit lidi na kasty?"

"Proč na kasty?" usmál se Alexijev. "Někteří dokáží otevřít bránu, jiní ne. Totéž přece platí o léčení - kolik lidí umí vzít do ruky skalpel? Ti ostatní toho využívají - proč ne? Lidská civilizace je na dělbě práce založená odjakživa. Ale na kasty bych lidi dělil. Byly by jen dvě: užiteční a zbyteční. Zbyteční nejsou ti, kdo nejsou momentálně užiteční, ale ti, kdo užiteční ani být nechťejí. Těch bych se snažil vyvarovat, případně i zbavovat."

"No právě!" povzdychl si Olda. "Když ze Země odebereme ty užitečné, koncentrace flákačů tady ještě vzroste!"

"A protože nouze naučila Dalibora housti, budou se muset naučit dělat něco užitečného, jinak budou třít bídu," dodala rychle Irena.

"Dobře," ustoupil Olda. "Ale čím začneme? Bísíája nás perfektně připravila na léčení lidí, ne na kolonizaci dalších světů. Před tím raději couvla!"

"Asi pro nás budou nejužitečnější ti, kdo se vyznají v plánování stavby měst. Architekti a podobné profese," navrhl Irena.

"Už vidím ty smělé projekty!" ošklíbl se Olda. "Mrakodrapy, nadjezdy, podjezdy, dálnice, mosty, tunely! Chcete pozemskou architekturou zaprasit i ráj?"

"Zřejmě se budou muset architekti trochu přeorientovat," přikývl klidně Alexijev.

"Takže skutečné odborníky nemáme žádné," dodal kysele Olda. "Ti současní jsou příliš zatíženi pozemskými zvyklostmi a normami a budoucí se ještě nenarodili. Co s tím?"

"Nesmíš to vidět tak pesimisticky, Oldo," těšil ho Alexijev. "Určitě najdeme pár odborníků, schopných pozemské metody a normy využít jinak. Bude to přinejmenším jednodušší než s jinými pozemskými zvyky. Upřímně řečeno, nechce se mi přenášet tam beze změny i naše pachtění za úspěchem, vyčíslitelným ve všech možných měnových jednotkách."

"Právě!" vzhledl k němu Olda. "A zavádět parlamenty, policii, věznice a nakonec i koncentráky. To by pak nebyl žádný ráj. Já bych si to ještě pořádně promyslel. Vstup do ráje bych dal jen tomu, kdo se takových pozemských úspěchů dokáže natrvalo vzdát."

"No - to bude tvrdá podmínka!" podívala se na Oldu vyčkávavě paní Irena. "Čím chceš potom lidi motivovat?"

"Myslíš si, že se lidi motivují jen penězi?" obrátil se na ni Olda. "Co znamenají peníze pro vás dva? Nevšiml jsem si, že by pro vás byly nejdůležitější."

"Omezuje nás ale, že je nemáme," odušil Alexijev. "Mít jich víc, mohli bychom rozšířit středisko a získat další lékaře. Takhle jsme rádi, že přežíváme - a to ještě díky tvému zlatu."

"Irena má ale pravdu," uznal Olda. "Lidé se nějak motivovat musí. Ty potištěné papírky jsou pěkným univerzálním měřítkem, ale je zle, když se stanou měřítkem jediným. Některé to svádí zmocnit se jich jinak než něčím užitečným a když mají nejvíc peněz zloději a lupiči, změní se peníze z užitečné motivace v něco vysloveně odporného. Peníze v pozemské podobě bych tam raději netahal."

"Nemusí být přece v papírové podobě," souhlasil Alexijev. "Co třeba čistě elektronická konta v bankách?"

"Když si odmyslím hackery, šlo by to," souhlasil Olda. "Jakmile ale začnu do takového systému počítat i hackery, vychází mi loupeže tisíciletí."

"Neříkej, že by se nenašlo pár nadšenců, schopných vymyslet systém bez děr a jiných vad současných systémů!" přesvědčoval Alexijev Oldu.

"Možná by se našli," přikývl Olda. "Ale ať se na to dívám jak chci, naše parta na něco tak příšerně složitého nestačí. Co s tím? Na to budou potřebné desítky odborníků, stovky lidí, co to budou dělat - a někdo je tam bude muset živit, kdyby šlo o pouhý sběr ovoce. Já a Máňa musíme nejprve vystudovat a pokud se k nám dají i další z naší třídy, platí to i pro ně."

"Nebudeme to samozřejmě dělat jen my," podotkl Alexijev. "Zůstaneme u léčení - to bude také potřebné. Kromě toho budeme shánět další nadšence. Nemocníci nám jich projde dost, jen si vybrat ty pravé. Možná začneme s tou jednou obytnou buňkou, ale nakonec to postavíme. Neboj se, i vy v tom budete mít důležitou úlohu. Když na to přijde, potřebujete dostudovat spíš pro uznávaný diplom, ale tam budou místo diplomů rozhodovat schopnosti, takže byste vlastně ani studovat nemuseli... Ačkoliv potřebujete kromě mechanických znalostí i praxi a ta se nedá nabířovat, našprtát, ani přenést paměťovou píhou. Jen klidně studujte dál, jistě vám to prospěje!"

"Ano, ale ať počítám, jak počítám, letos to rozhodně nestihneme a jakmile se dostávám přes dalších deset let, začíná mě z toho obcházet hrůza," lamentoval Olda.

"To bude tím, že deset let je pro tebe a Manču málem celý život," usmál se Alexijev. "Máte ale velkou výhodu - celý život před sebou. My starší naopak začínáme počítat, kolik života nám ještě zbývá - a to jsou horší počty, věř mi!"

"Hele, Ivo," zamyslel se Olda, "nezdá se ti, že máš poslední dobou dost takového... jak bych to jen řekl... ale co, ty to pochopíš... mladického zápalu pro věc?"

"No - to jsi vystihl!" usmál se Alexijev. "Já se teď opravdu cítím, tady Irena jistě taky. Co jsme se přestěhovali do střediska, jsme oba v úplné pohodě!"

"A chceš vědět, proč?" usmál se Olda. "Náhodou to vím. On to není pouhý pocit. Může za to idarchon. Každé poslání životní síly jde přes vás a začalo se to zpětně projevovat i na vás samotných. Na pacientech jste to ještě neviděli, odcházejí odsud příliš brzy, než aby se na nich projevilo víc než vyléčení. Když jsme ale s Bísíájou o prázdninách na vsi

obcházel stařečky a stařenky, tam se neprojevovalo jen léčení - i když taky. Stařenky začaly mládnout. Ne tak, aby se z nich staly děti, ale přece jen... narostly jim zuby, narovnal se, začaly chodit, jedna osmdesátiletá začala dokonce jezdit na kole... Ten mladický zápal může být pravdivý do té míry, že opravdu mládnete. A když idarchon dáme všem, nemusí všichni léčit, ale jakékoliv jeho používání, ať už k létání, řízení ohně, vlastně cokoliv - bude lidem prodlužovat život. Na to budeme muset taky včas pamatovat."

"A vidíš, to mě ani nenapadlo," zvažněl Alexijev. "Co s tím? Aby byl nakonec vysněný ráj plný jen křepkých důchodců?"

"Ono to nebude prodlužovat stáří," namítal Olda. "Prodlouží to především aktivní část života. Možná i dětství - s tím se budeme muset smířit. Důchod se ale nesmí vázat na číselný věk, spíš na kondici - a bude to úplně jiné než tady."

"Máš pravdu," zvažněl úplně Alexijev. "Měli bychom o tom začít usilovně přemýšlet už teď, nebo nás to zaskočí, až to budeme nejméně potřebovat."

"A měli bychom do toho zasvětit rodiče," řekla Marie. "Aby se tam dostali co nejdřív, ne až jako důchodci! Dokud jsou takoví, jací jsou!"

"Výborně, děvenko!" pochválil ji Alexijev, až Máňa celá zčervenala. "Když o tom teď uvažujeme, začíná mi docházet, že bychom měli začít co nejdřív. A že to bude důležitější než zdejší zdravotní středisko. Bez tak nás tady neuznávají."

"Dobře - co dál?" zeptal se Olda. "Idarchon, telepatii a tacuky můžete začít dávat i vy dva. Když jsem to zvládl doma v pokoji, zvládnete to jistě taky. Přidám vám k tomu slýrib, abyste mohli procházet do okolních vesmírů a naučím vás cestovat do Ráje. Bránu bych ale nedával kdekomu. Asi budeme muset vymyslet nějaká pravidla, aby se dostala jen opravdu spolehlivým lidem, co toho nezneužijí. A co ještě? Uvidíme."

"Dohodli jsme se," podtrhl to rukou ve vzduchu Alexijev. "Tady budeme pokračovat jako dosud, ale už bez křečovitého a nejspíš zbytečného snažení o uznání. To si necháme pro Ráj. Více se zaměříme na vyhledávání vhodných nadšenců pro naši kolonii."

"Já si tam přenesu i zahrádku ze Zahrádky," zamyslel se Olda. "Zahrádka je hezký svět, snese srovnání s Rájem, ale musíme si ji nechat na později. Třeba se bude lidem hodit za dvě stě - tři sta let."

"Opravdu si představuješ, že se toho dočkáme?" usmál se Alexijev.

"Vyloučeno to není," odušil vážně Olda. "Ale to nerozhoduje. Můžeme snad už teď uvažovat trochu do budoucna."

"Uvažuj," schválil mu to Alexijev.

Nemilé překvapení

Vraceli se domů až večer. Čert si z Ráje přinesl jitnici. Podařilo se mu ji zatajit, ačkoliv by mu ji určitě nikdo nebral. Spíš se Olda podívoval, že ji Čert neslupl hned u Alexijeva.

"Kdo říká, že jsem žádnou neslupl?" opáčil Čert. "Jedna se dá lépe nést. Dvě zase nešly najednou sníst. Vyřešil jsem to nejlépe jak to šlo, sežral jsem jen jednu."

"Proto jsi byl pod stolem tak hodný a nemíchal ses do diskuse!" smála se Máňa.

"Jakápak diskuse?" nesouhlasil Čert. "Mě zajímalo jen jedno - aby tam směli psi. Ale to jsme přece rozhodli hned na začátku!"

"Jen jsme zapomněli stanovit podmínky, za kterých tam psi mohou být," řekl Olda.

"Nezapomněli!" nesouhlasil Čert. "Nelovit zvířata přece! To my psi snadno dodržíme. Mě by to ani nebavilo, když neutíkají!"

"To nebude stačit," trval na svém Olda. "Nebudete se smět nekontrolovatelně množit. Jinak by si tam psi za pár let šlapali po hlavách! Takhle se v Austrálii přemnožili králíci a pak hromadně hynuli hladu, když sežrali všechnu travu."

"Hele - a co vy?" urazil se Čert. "Vy se tam množit nebudete?"

"Jistě ano, ale stejně jako u psů se to musí rozumně omezit, jinak by tam bylo narváno. Ráj je to právě tím, že tam nejsou ty betonové džungle."

"Uznávám," mávl packou Čert. "Nějaká pravidla musí být. Ale nechme to na jindy!"

"Trochu se bojím domů," pomyslela si najednou Máňa. "Bude to asi na naše šok."

"Já se toho nebojím," řekl Olda. "Naši to jistě pochopí."

Rozloučili se nad panelákem, kde bydlela Máňa. Bylo už šero, nikdo si jich nevšiml. Olda s Čertem pak zamířili rovnou domů.

Před večerí Olda mamince nenápadně rozmnožil nákup.

Strašidelné efekty předvedené na policii s tvořením hmoty nesouvisely. Olda je ale úmyslně vytvářel, aby si nikdo nevšiml hiblagu na jeho zápěstí, vyhlížejícího jako nevinná ozdoba hodinek. Xeri se na efekty hodilo. Na Dinosaurii jeho modrý oheň zaháněl dravce a na Zemi likvidoval zapnuté elektrospotřebiče. Uvnitř hiblagu měl Olda uložený valounek zlata, stačilo mu pak málo.

Z obrovských toků energie, potřebných k vytváření hmoty, si hlavu nedělal. Ta energie, nepostižitelná jako neutrino, se v běžném světě neprojevovala. Krátce po použití hiblagu bylo sice nejbližší okolí energeticky prázdné, ale vždycky se to rychle srovnalo.

"Dobře, že jsi tady," zpozorovala ho maminka. "Udělej víc klobás, dnes asi přijde Jirka s Monikou."

"Ano, mami," odvětil Olda a vrátil se k ledničce splnit její požadavek.

"Klobásky," rozplýval se radostí Čert. "Ty já zbožňuji!"

"Teď jsi u Alexijeva sežral jitnici, druhou sis donesl domů a ještě bys chtěl klobásku?" řekl na to Olda s jemně

sehranou výčitkou.

"Dobrym jídlem se nepohrdá," odušil vážně Čert. "Tu jitrnici mám schovanou na horší časy pod tvou postelí, doufám, že mi ji nevyhodíš. Říkal jsi přece, že rostlinné maso vydrží déle než skutečné."

Olda jen pokrčil rameny. Ale co, ten pes není zas tak tlustý, pomyslel si čistě pro sebe, aby Čertovi moc nelichotil. Samozřejmě udělal klobásek dost pro návštěvu i pro psa, proč by mu neudělal radost?

Maminka se dala do přípravy večere a Olda odešel do svého pokojíčku. Čert se kolem jeho nohou rychle prosmýkl dovnitř a obsadil svůj kobereček. Stočil se do klubička a zívł na znamení, že už nemíni vstávat.

Olda si v rychlosti probíral další díł učiva - nebylo příliš těžké. Mechanické vědomosti mu díky Bisiáje skákaly do hlavy samy, takže se maturity neobával. Dva nové implantáty pro spolužáky mu už začínaly růst - zatím vypadaly jako boule pod levou klíční kostí. Bude další posila do střediska, pomyslel si - nakonec, o Ráji se přitom dozvědí také.

Přemýšlel ještě chvíli o novém světě. Co by na řekla tetička, napadlo ho, pozvat ji do skutečného Ráje? Ačkoliv - je to opravdu Ráj? Co když je to úplně jinak? Stopy po lidech tam mohou být zcela nedávne - a ti lidé nemuseli mít s lidmi Země nic společného. Co když to byly inteligentní chobotnice, jako v sousedním světě?

Budeme se tam muset ještě pořádně rozhlédnout, umíňoval si. Není možné, aby se tam po lidech zachoval jen jeden jediný pomník. Určitě jsme tam spoustu zajímavostí přehlédli.

Podle hluku na chodbě poznal, že návštěva právě dorazila a maminka se s ní vítá. Také Čert zpozorněl, ačkoliv dával před chvílí okázale najevo ospalost.

"Přišel Jirka s tou svou samičkou," broukl telepaticky na Oldu.

"Nedokážeš si zapamatovat, že se jmenuje Monika?" pokáral ho také telepaticky Olda.

"No dobře," odušil ospale Čert a provokativně zívł. "Přišla Monika se svým samečkem Jirkou. A zavolej mě až k večeru!"

Olda se podíval na Čerta a rozesmál se. No ovšem, psí humor! Humor je příznakem inteligence, Čert měl na to nárok. Díky jeho chlupaté tlamičce bylo ale obtížné rozeznat, jestli se přitom usmívá nebo ne. Ostatně - humor podávaný s vážnou tváří bývá tím větší švanda.

"Vstávej z toho pelechu, jdeme je přivítat!" řekl Olda.

"Je to nutné?" opáčil Čert, ale sám dodal: "Já vím... psí vítací povinnost..."

Zvedl se z koberečku pomalu, líně a neochotně, ale když se ve dveřích prosmýkl kolem Oldových nohou, vrtěl už radostně ocáskem.

"Budte vítáni, hňaf!" pozdravil návštěvu napůl telepaticky a napůl klasicky štěknutím.

Jirka ho za to podrblal za ušima a také Monika se k němu hned hrnula s nádhernou kostí z kuřecího stehna. Čert neodolal a věrný své zásadě nepohrdání dobrým jídlem, vzal si ji.

"Díky," odvětil telepaticky.

To by měli ocenit, pomyslel si Olda pro sebe, který jiný pes za kost poděkuje?

Jirka s Monikou to ale ocenili. Podrbali Čerta za ušima a až potom se přivítali s Oldou.

Všichni pak odešli do kuchyně, odkud už se linula libá vůně, což nejlépe ocenil Čert. Kost od Moniky mezitím stihl uklidit - nejspíš pod Oldovu pohovku.

K vítání se tam krátce připojil i táta, takže rodina byla pohromadě. Při večeru Jirka všem kromě Moniky navrhl, aby se všichni co nejdřív setkali s Moničinými rodiči. Není prý dobré, aby se rodiny sešly poprvé až na svatbě, pokud svatba nemá být pro zúčastněné strany kromě hlavních aktérů naprostým překvapením.

To bylo samozřejmě tak důležité téma, že na Oldovy vize nezbyl čas ani nálada. Olda ani Čert se proto do diskuse nepletli. Čert vylízal dočista misku a nenápadně se odplížil zaujmout místo na svém oblíbeném koberečku, Olda jen přihlížel, ale když po chvíli viděl, že o jeho osobu není žádný zájem, potichu následoval Čerta. Otázku Ráje nevyřešili a Olda ji tedy nechal na jindy.

Netušil, že to asi byla chyba.

Dalšího dne se Olda s Máňou a pochopitelně s Čertem hned po škole vypravili do Ráje, aby se pokusili najít nějaké další stopy.

"Kdyby tu skutečně kdysi žili lidé naší Země, bylo by záslužné objevit cokoliv. Všechno co tu najdeme nám může pomoci pochopit, co se tu stalo," tvrdil Olda.

Máňa nic nenamítala. Přiznala ale, že o tom doma nikomu nic neřekla.

"Táta mi vynadal, že se málo věnuju sestrám," řekla. "Asi má pravdu, ale když se mi ty holky zdají ještě moc mňavé! Spíš mě napadlo přemluvit rodiče, aby se k nám dali. Jenže jsem si na to ještě netroufla. Co myslíš ty, Oldo?"

"Nevím," pokrčil rameny. Trochu ho zamrzelo, že na ten nápad nepřišel sám. Máma s tátou pro něho měli vždycky pochopení. Věděli o Bisiáje a možná by jim nepřišlo zatěžko změnit od základů své zvyky a přidat se k Oldově a Alexijevově partě.

Ano - ale...

Konečně zakroužili nad sněhobílou pyramidou. Tentokrát hned nezamířili dolů. Socha zlatého telete je nelákala. Možná to byl kdysi významný symbol, kterému se zdejší lidé klaněli a kdožví, třeba mu přinášeli i oběti včetně lidských, ale dětem z dnešní doby moc neřikal a klanět se mu rozhodně nemíni. Snad za jiných okolností - kdyby si třeba na zdejší pradávné lidi hráli. Teď ale nebyl čas na hraní. Ráj zatím moc neprozkoumali. Slušelo by se tu porozhlédnout se trochu víc, než sem začnou lákat lidi. Co kdyby tu na ně čekalo nějaké neznámé, ale tím nepříjemnější překvapení?

Další zajímavé místo objevila opět Máňa.

Nebyla to pyramida, ale stavba jiného druhu. Na břehu velkého jezera, rozprostírajícího se jihozápadně od sněhobílé pyramidy, byl svah odvrácený od pyramidy pokrytý obrovskými schody. Při své první návštěvě si jich nevšimli,

objevili je, až když se rozhlíželi s úmyslem najít aspoň nějakou stopu po zdejších obyvatelích. Schody se vinuly podél celého jezera, každý schod měl výšku tři metry, hloubku od tří do pěti metrů a délku možná až několik desítek kilometrů.

"Co to může být?" zajímala se Marie.

"Půjdeme se tam podívat," rozhodl Olda.

Za chvíli tedy viseli ve vzduchu dvacet metrů nad nejvyššími stupni toho podivného schodiště.

"Jako schody pro obry," pomyslela si Marie telepaticky.

"To nebudou schody," namítl stejně opatrně Olda. "Nevedou odnikud nikam. Každý ten schod má výšku tři metry - být tam okna, myslel bych si, že je to normální obytný dům."

Schody byly okrově žluté a zdálo se, že jsou z pískovce. Olda měl pravdu - chyběla jen okna, aby se to podobalo stupňovitému obytnému domu, jaké se staví na svazích.

"Jako dům je to ale moc rozsáhlé," mínila Máňa. "Takový palác nikde na Zemi nenajdeš, na délku má pěkných pár kilometrů! A navíc - nevede k němu žádná cesta."

"To nic neznamená," namítl Olda. "Třeba litali jako my a žádnou cestu nepotřebovali. Spíš je mi divné, že tam nejsou okna ani vchody. Hele, přistaneme na jednom schodu, ano?"

Máňa nic nenamítala, takže společně přistáli. Sotva ale dosedli, otevřely se proti nim se slabým syčením dveře. Otvíraly se nezvykle, zdola nahoru a navíc to vypadalo, jako kdyby se kus pískovcové stěny odzdola vypařoval, ale otvíraly se rychle a v necelé půlveřině byl před naší trojicí prostorný vchod do nepříliš velké místnosti se stejně žlutými pískovcovými stěnami jako byly ty vnější.

"Zajímavé," hlesla Marie telepaticky. "Reaguje to na nás i po těch tisíciletích..."

"Zajímavější je, že tam vůbec, ale vůbec nic není," podotkl stejně tak opatrně Olda.

"Nenechali nám tu ani kost," přidal se praktický Čert.

Vstoupili opatrně do otevřeného vchodu. Když byli uvnitř, slabě to zasyčelo a dveře se zavřely. Pochopili to ale jen podle stejného zvuku - dveře byly zevnitř i nadále průhlednější než sklo. Kromě dveří byla průhledná celá stěna, takže měli před sebou nádherný výhled na celé jezero.

"Aha! Proto žádná okna!" napadlo Marii.

Ostatní stěny si ponechaly svoji pískovcově okrovou barvu, ale strop jakoby zmizel, nad trojicí pozemšťanů byla modrá obloha, po které pomalu, rozvázně pluly mraky.

"To je asi něco jako obrazovka," řekl spokojeně telepaticky Olda. "Oni si sem pouštěli oblohu, aby to vypadalo, že jsou na povrchu. Přitom jsme už nejméně tři metry pod zemí a nad námi je jiný takový byt. Tím je to jasné. Je to obytný komplex se vším všudy. Každý byt má výhled na jezero, přitom zvenku je neprůhledná skála, chránící soukromí těch uvnitř."

"Jen by mě zajímalo, jak zvenčí poznali, který byt je čí," podotkla Máňa. "Najít správný vchod se mi zdá tak trochu nemožné."

"Nemožné to jistě nebylo," vrtěl hlavou Olda. "Mohlo to být zvenčí nějak označené, ale označení za těch pár tisíciletí spláchly deště."

"Výhled je tu pěkný," podotkl k tomu Čert. "Jako útulek před deštěm by to šlo, doufám, že z toho stropu neprší. Ale není tu ani židle, stůl ani postel. Co tu chcete dělat? Pes se tu nemá ani na co natáhnout. Uvítal bych aspoň malý huňatý kobereček, jako mám doma!"

"Nevím," pokrčil Olda rameny. "Ale řekl bych, že nám tahle stavba i tak usnadní první kroky. Můžeme se nastěhovat skoro okamžitě. Pokud jde o nábytek, maličkost! Dovezeme si něco ze Země."

"Nebyla bych taková hrrr," namítala Máňa. "Není tu voda ani elektrina. Nebo tu jsou, ale nevíme o nich, což vyjde nastejno. Chtělo by to důkladnější průzkum, ale nezdá se mi, že by na to dva lidé a pes stačili. Měli bychom sem dostat nějakého archeologa."

"Co tady bude zkoumat?" řekl nahlas Olda a ukázal kolem sebe na úplně prázdnou místnost.

Při jeho slovech to ale zasyčelo a naproti dveřím, kterými vstoupili, se stejně divně otevřely další dveře. Jako by je vyzývaly: jen pojďte dál... Byla tam další místnost, stejně prázdná jako ta, kde byli.

"Nějak se mi to nelíbí," řekla Máňa. "Nepřipadá ti to taky jako past?"

"I kdyby byla," pokrčil rameny Olda. "Dokud tady na nás něco otevřeně nezaútočí, nic se neděje. Zabloudit nemůžeme. I kdybychom se ztratili v nějakém bludišti, otevřeme si bránu na Zem a jsme z toho ihned venku."

A vykročil do nově otevřených dveří. Čert ho s trochou váhání následoval a Máňa nechtěla zůstat sama, takže se k nim raději připojila.

Druhá místnost byla sice prázdná, ale jakmile vstoupili, celá se rozsvítila. Strop opět jako kdyby zmizel a nad nimi zdánlivě pluly mraky, světlo tu bylo jako venku, ale v místnosti opět nic nebylo. Když se zavřely dveře, všechny stěny zůstaly pískovcově okrové. Jako kdyby stáli v prázdné shora otevřené jámě či krabici.

"Tohle snad nemohli myslet vážně," durdil se Olda. "Samé prázdné místnosti - k hotelovému pokoji mělo blíž snad i vězení hraběte Monte Christa!"

"Třeba si všechno odvezli, když odsud odcházeli," napadlo Máňu. "Nemuseli být odsud vyhnáni jen tak, s holýma rukama. A navíc - nemuseli používat evropský nábytek! Vzpomeň si na Arabů nebo na Japonce - jejich přibytky jsou dodnes vrcholem prostoty."

"Možná," pokrčil rameny Olda. "Na přespání by jistě stačil spacák a nějaká podložka, případně kobereček, po kterém se tak stýská Čertovi. Ale - co tady u všech všudy dělali?"

Nerohodli to a Olda proto mávl rukou proti další stěně. Správně očekával, že se tam otevrou další dveře, ale tentokrát to byla jakási chodba napříč orientaci dosavadních místností. Když tam vstoupili, opět se tam rozsvítilo, ale tentokrát ze stropu nevznikla obloha, jen čistě bílá plocha.

"Tak - a co teď?" rozhlédla se bezradně na obě strany Máňa, když se dveře za nimi zavřely.

"Budeme chvíli uvažovat," řekl Olda. "Tady uvnitř nepříší. Nemá smysl předpokládat, že označení jednotlivých bytů smysl dělá. Znamená to, že to označené neměli. Pak je mi ale opravdu divné, jak se tu vlastně vyznali."

"Nějak to snad označené měli," uvažovala nahlas Máňa. "Jen to nevidíme. Může to být zhasnuté a my to neumíme rozsvítit."

"Neviditelné písmo?" ušklíbl se Olda.

Pak ho ale něco napadlo - a naráz Máně i Čertovi zmizel.

"Máňo, to je ono!" vykřikl ale telepaticky. "My to jen nevidíme!"

Pak se zase objevil a ukazoval Máně na stěnu.

"Tam je jistě nějaký vchod, jsou tam obrázky hada a nějakého ptáka! Kousek dál jsou jiné takové obrázky, jen je normálně nevidíme!"

"K čemu by nám ale byly?" nechápala Máňa.

"Udělej se neviditelná!" poradil jí Olda. "Budeš vidět v infračerveném světle, obrázky se ti krásně rozsvítí před očima!"

Máňa se zkusila udělat neviditelná - a opravdu. Zdálo se jí, že chodba kolem potěměla, zato na stěně chodby vyvstaly různé značky. Nevypadalo to jako písmo a když, tak připomínalo hieroglyfy. Byly to spíš obrázkové piktogramy. Stylizovaná zvířata, postavy, ale stranou viděla i slunce a měsíc.

Neviditelnost ale vyčerpávala a proto Máňa za chvíli opět přešla do normální viditelnosti.

"To ti tedy vyšlo," obrátila se k Oldovi.

"To mi tedy nevyšlo," odušil zamračeně telepaticky Olda. "Má to jeden háček, spíš pořádný hák."

"Jaký?" chtěla vědět Máňa.

"Je úplná pitomost psát důležité označení barvou neviditelnou v běžném světle," začal vysvětlovat. "Leda - leda by zdejší lidé viděli i v infračerveném. Pak by to pro ně mělo význam - jako když si my něco označíme červenou barvou."

"No a? Proč ne?" opáčila Máňa.

"Protože by to už nebyli lidé!" vybuchl Olda. "Chápeš? Kdyby měli úplně jiné oči, nebyli by to už naši pra-prapředkové, ale něco jiného, ne lidského!"

"Mohli mít přece nějaký přístroj pro infračervené vidění," pokrčila rameny Máňa. "Říkal jsi mi, že tě tím viděli, i když jsi byl neviditelný."

"To by snad mohli," ustoupil trochu Olda. "Ale nezdá se mi to logické. Brát si na kdejakou značku speciální dalekohled? Ba ne, to je přitažené za vlasy. Nehledě na to, že u nich očekáváš podstatně vyšší technickou úroveň."

"Tu přece mít mohli," odušila klidně. "Vyhnání z ráje by způsobilo celkový pokles jejich úrovně, nejen technické. Není snadné udržet holýma rukama úroveň civilizace. Představ si, že lidé ztroskotají na opuštěném ostrově, i když vhodném k životu. Když se nedovolají pomoci, spotřebují veškerý svůj důvtip na výrobu motyky a za pouhé dvě generace už nikdo nebude znát nic."

"Říkáš to sice dost logicky, ale můžeš být i úplně vedle, stejně jako já," opáčil Olda. "Myslím si, že na to potřebujeme vědět mnohem víc, než víme teď. Nejlíp uděláme, když se tu pořádně rozhlédneme. Třeba najdeme něco, co nás trkne."

A vykročil chodbou nalevo. Máně a Čertovi nezbylo než následovat ho. Světlo se před nimi samo rozsvěcovalo a za nimi zhasínalo. Brzy došli na rozcestí, kde odbočovala kolmá chodba do nitra kopce. Olda tam samozřejmě zamířil.

"Tady na povrchu budou nejspíš nějaké - jako u nás byty," uvažoval. "Zajímavější to může být až trochu dál od povrchu."

Šli za ním, ale Čert stále starostlivě věřil a Máňa se ohlížela, aby na ně něco nevyrazilo zezadu.

Další křižovatka chodeb byla větší, měla kruhovou podobu a vedly do ní chodby z osmi různých směrů. Olda se na okamžik zneviditelnil, aby si prohlédl infračervené značky.

"Značky jsou tu u každé chodby," řekl spokojeně. "Jenže mi nic neříkají. Nevadí, půjdeme dál."

Pokračovali tedy směrem do hloubky kopce, ale nic zajímavého tu nebylo. Chodby byly stejné, ať odbočovaly nalevo či napravo, nebo se křížily. Občas přicházeli na kruhové křižovatky, do kterých vedlo chodeb víc, ale Olda se pořád držel směru od jezera.

"Hele, nejsme už moc hluboko?" strachovala se Máňa.

"Tohle není obytný dům," zastavil se Olda. "Tohle je celé podzemní město. Aspoň na něco se přece podíváme, ne?"

Na okamžik se zneviditelnil, aby si mohl přečíst infračervené značky. Pak se opět objevil, přešel ke stěně a začal šermovat rukama.

A stalo se, jak doufal.

Stěna začala odzdulet nahoru mizet, za okamžik před ním byly otevřené dveře. Ale Olda do nich nevstoupil, namísto toho rychle ucouvl, až málem porazil Marii.

Za dveřmi byl veliký sál.

Sál, plný - mrtvol.

Chvíli vřískali oba, Máňa i Olda, Čert jim do toho vyl. Dveře chvíli vydržely otevřené, ale když nikdo nevcházel, opět se zavřely, jen to trochu zasyčelo.

To Oldu přece jen vzpamatovalo.

"Fuj, to bylo leknutí!" pomyslel si hodně silně telepaticky.

Čert rázem umkl. Máňa se ještě nadechla, ale pak se zarazila a také přestala.

"Oldo - viděl's to co já?" vzlykla a odvrátila se s obličejem zakrytým rukama.

"Podle tvého ječení si myslím, že jo," řekl normálně, ale od nenadálého prožitku se mu hlas ještě trochu chvěl.

"Ty jsi taky řval," urazila se Máňa a rovněž přešla do běžné mluvy.

"Bylo proč," ujistil ji opět telepaticky, aby mu rozuměl i Čert. "Ječeli jsme oba, ale není divu. Mě s Čertem takové

prekvapení potkalo už podruhé, ale tohle bylo horší."

"Vy už jste někde našli - mrtvoly?" vyjekla Máňa.

"Jo," přikývl Olda. "Byly ale pořádnější - ležely hezky v otevřeném hromadném hrobě. Tyhle vypadaly hrozně, skoro jako by na nás chtěly vyskočit."

"Fuj!" ulevila si Máňa. "Já už tady nebudu ani vteřinu! Pojďme domů! Určitě se mi o nich bude dnes v noci zdát."

"No - taky se mi to nechce zkoumat," zamračil se Olda. "Ale komu to necháme na starost? Alexijejovi? Budeme se tam muset ještě porozhlédnout."

"Ty chceš jít vážně k těm mumiím?" zděsila se Máňa.

"Jen tam trochu nakouknu," sliboval jí Olda. "Mrtvoly mě nepokoušou, když si je opatrně z dálky prohlédnu. Může to být děsně důležité! Teď mě vážně mrzí, že nemáme s sebou foťák - já to pak namaluju, ale ty mi musíš dosvědčit, že to tady opravdu takové bylo. A příště si sem musíme vzít fotoaparát, vem kde vem."

"Jak chceš - ale já k těm mrtvolám blíž nejdu!" strchovala se Máňa.

"Nemusíš. Počkej tady a kdyby něco, křič!" navrhl Olda. "Nikdo se ti proto smát nebude, včasné varování může být důležité."

Pak opět zašermoval rukama proti dveřím a když se mu otevřely, opatrně k nim přistoupil a naklonil se, aby obhlédl celý sál. V sále se rozsvítilo a všechny mumie byly rázem jako venku na slunci, ale to už se Olda zase stáhl do chodby.

"A jde se domů!" řekl k velké úlevě Máni.

"Tam jich ale bylo..." pomyslela si, ale vnímali to všichni. "Snad tisíc!"

"Kolik jich tam bylo, to nevím - ale moc," souhlasil Olda. "Raději se vrátíme, těm už beztak nepomůžeme."

Vydali se nazpět stejnou cestou, co sem přišli. A rozhodně se neloudali. Poháněla je hrůza, zanechaná za nimi. Potlačili ji jen částečně a stačilo by málo...

"Už jsi někdy dělala oheň pomocí xeri?" začal Olda aniž by zpomalil.

Máňa jen zavrtěla hlavou.

"Nejpozději před bránou musíme všichni udělat xeri oheň a spálit tak případné bakterie," zdůvodňoval to. "Mohly by být na Zemi nebezpečné."

"Štěkl bych, že je to zbytečné," podotkl Čert. "Přítel tvrdil, že tu nebezpečné viry ani bakterie nejsou. Raději bych si vzal na cestu domů pár jitrnic. Ty nám přece minule nic neudělaly."

"Neudělaly," povzdychl si Olda. "Možná tu opravdu žádné nebezpečné bakterie nejsou. Ale to ti povím, že nám to přítel andělů pěkně zavařil! Jestli to tady dobře zná, musel vědět i o těch mumiích. A nechal nás takhle se vyděsit!"

"Ty, Oldo," začala Máňa a podívala se na Oldu jako na záchranu. "Jak to vlastně bylo s tím vyhnáním lidí z Ráje? Odešli na Zem, nebo tady zůstali? A neměly náhodou ty mumie tři oči? Mně se to tak zdálo!"

"Nezdálo se ti to," netajil Olda zklamání. "Měly tři oči. Ani podle zubů to nebyli lidé, měli je moc špičaté. Takže jsme nenašli naše předky ani pravý pozemský Ráj."

"Třeba jim časem třetí oko zakrtnělo," nadhodila Máňa těšitelsky. "Kdoví, jak je to dlouho! Vzpomínám si, na Zemi taky žije pár tříokých živočichů. Že by byli příbuzní se zdejšími? Co všechno se za tu dobu mohlo vyvinout a naopak!"

"Neberu!" štěkl Čert. "Všechna zdejší zvířata jsou normálně dvojoká."

"Vlastně - máš pravdu," povzdychl si Olda. "Nezakrtnělo. Měli i jiný tvar lebky. Genetické testy to ukáží jasněji, ale nepochybuj o tom."

"Co ti vlastně, Čerte, řekl Přítel?" obrátila se Máňa na psa. "Měl tady být skutečný Ráj? Nebo to říkal jinak?"

"Přítel tomu říkal ráj," odvětil Čert. "Když si na to teď vzpomínám, řekl doslova: Tenhle svět je hotový ráj."

"Aha - takže se to dá chápat i jako přirovnání," shrnula to Máňa. "A my jsme to vzali doslova."

"Škoda," řekl zklamaně Olda. "Je to tedy jiný svět, ne ten originální Eden z Bible. Budeme se tu muset pořádně rozhlédnout. Nedá se vyloučit, že tu najdeme zdejší bytosti ještě živé. Pak by ten svět pro nás nebyl a pokorně se vrátíme na Zahrádku. Tedy - až po důkladném průzkumu, aby se to neopakovalo i tam. Navrhoval jsem kolonizaci, ale pod podmínkou, že je tu pusto. Což není vůbec jisté."

"Ty jsi proti kolonizování světa, kde už jsou jiní obyvatelé?" zeptala se ho Máňa. "Pokud vím, chobotnice v sousedním světě ti nevadily!"

"Nejsem proti spolupráci různých civilizací," řekl Olda. "Ale - viděla jsi sama, jak to dopadlo, když chobotnice poskytly kus svého světa jako útočiště hitlerovcům. Válčí s nimi dodneška. Mám obavy, že kontakty civilizací musí být opatrnější. Zejména když jsou jednou ze stran lidé."

"Už abychom byli doma!" povzdychla si Máňa. "Skoro mám chuť navrhnout vám otevřít si bránu na Zem už tady v podzemí - na Zemi bychom se objevili u Chrudimí. Ale když si vzpomenu na dnešní mráz, přejde mě na to chuť. Tady jsou našťestí tropy, tady se to jinak lita - v teplíčku!"

Při těchto slovech došli do první chodby, táhnoucí se podél podzemního města a většiny povrchových bytů. Ale když se lépe rozhlédli, objevili odbočku k povrchu. Chodba tam končila, ale před nimi se samočinně otevřely veliké dveře - a byli venku.

Všichni tři si ulehčeně vydýchli, když se vrata za nimi zavřela a měli nad sebou skutečnou oblohu, ne jen její obraz..

Olda na chvíli zprůhledněl, ale hned se zase objevil.

"Myslel jsem si to," pochvaloval si. "Zvenčí jsou nápisy ve stejném stylu. Hlavní vchody jsou kromě piktogramů označené orámováním nějakým rostlinným motivem. Smutné je, že oni snad jinou barvu než infračervenou neuznávají."

Pro jistotu se všichni dezinfikovali, stačilo obalit se ohněm pomocí xeri. Poprvé si to vyzkoušela i Máňa a usmála se, když jí oba nadšeně líčili, jak před psíkem Čertíkem s vrčením ustupoval tyrannosaurus, obluda pět metrů vysoká.

"Máš štěstí, že ho nenapadlo hrábnout po tobě prackou!" řekla Čertovi.

"Ono ho to napadlo!" opáčil psík hrdě. "Dostal hned blesk do pařátu, až odskočil tři metry vysoko!"

"Hele - na to pozor!" zvázněl Olda. "Ne abys to zkoušela na Zemi! Té obludě to neublížilo, ale člověka by to mohlo zabít!"

Pak se všichni tři vznesli a podle slunce letěli domů. Stačilo jim vyhledat ostrov, kde měli jako majáček vlaječku na dlouhé tyči. Umístil ji tam Olda, na Zemi byl na tom místě parčík naproti Mánině domovu.

"A takový to byl krásný svět!" povzdychla si Máňa.

"Možná ještě bude," utěšoval ji Olda. "Jestli je pravda, co tvrdil Přítel andělů, měl by být pustý. Ti tříoci zřejmě nebyli vyhnáni, ale vyhnuli, možná i náhle. Hlavně že to nebyli naši předkové."

Alexijev i jeho paní přijali zprávu Oldy s Marií pozorně, ale i trochu zamračeně. Málokdo vidí rád, když se mu něco zhroutí - a vidina světa, který by se dal považovat za dávnou kolébkou lidstva, patřila k těm, se kterými se člověk loučí nerad.

Olda s Máňou ale přinesli pro své tvrzení pádné argumenty. Olda namaloval část sálu s mrtvolami, jak si je pamatoval. Pak už to muselo být každému jasné. Úplně jiná stavba lebky, tři oči, špičaté zuby - ne, tohle nebyli lidé ze Země.

"Ještě mi tam nesedí ta pyramida s teletem," vrtěl hlavou Alexijev. "To jsou přece ryze pozemské symboly! I když - chtěl bych se blíže podívat na to tele. Připadalo vám pozemské, ale kdybychom porovnali jeho anatomii... Ačkoliv, co by znamenalo, kdyby bylo pozemskému dobytku podobné? Andělé se nám lidem také podobají!"

"Ani na jehlany nemáme patent..." vzdychl si Olda.

"Zkrátka - připouštíš možnost omylu?" zeptal se ho s úsměvem Alexijev.

"Omylu?" opáčil Olda. "Totální blamáže! Ještě že jsme se tam zaletěli podívat, dříve než jsme to rozkecali! Ta blamáž mohla být tisíckrát větší!"

"No - úplná blamáž to nebyla," nesouhlasil Alexijev. "Ten svět může být skutečně prázdný a pro nás vhodný. Souhlasím s tebou, že by původní obyvatelé mohli případnou kolonizaci vyloučit. A kdyby místní obyvatelé nesouhlasili s tvou Zahrádkou, musel bys ji také ve velice krátké době vyklidit."

"Já vím," sklopil hlavu Olda. "Ale co budeme dělat, Ivo? Myslíš, že je v našich silách prozkoumat takový svět?"

"V našich silách to asi nebude," pokrčil rameny Alexijev. "No a co? Seženeme na to pomocníky. Byl by v tom čert, aby se na takový úkol nenašla velká parta nadšenců. V každém chlapovi je kus kluka, každý někdy v životě toužil objevovat neznámé kraje. Myslíš, že je úplně nový svět nebude lákat?"

"Ale co až ti nadšenci objeví původní obyvatelé? Jak jim vysvětlíme, že jsme tím pádem skončili?" nevěděl si rady Olda.

"Musíme je na tu možnost připravit od počátku," řekl Alexijev. "Nesmíme jim nic zatajovat, musíme hrát čistou hru. Pak ani nepříjemné skutečnosti nevzbudí nenávist."

"Dobře, ale - co s těmi mumii?" nadhodila Máňa. "Asi to byli rozumní tvorové. Měli bychom je pohřbít, ať nerušíme klid mrtvých, ale - je jich nějak moc."

"Mumie přestanou být náš problém, když objevíme původní obyvatelé," vzdychl si Alexijev. "Jinak s nimi budeme muset něco udělat, nechat je tam nemůžeme. Ale co s nimi uděláme - vím já? Pohřbít je? To by bylo jednoduché, ale nejprve o ně budou mít zájem vědci. Můžeme je někam uložit, než se o nich definitivně rozhodne."

"Připadá mi nepatřičné dělat s nimi kdovíjaké pokusy," mračila se Máňa.

"Nemožnit výzkumy vědcům by ale nebylo fěr," pokrčil rameny Alexijev. "Je tu jeden důležitý důvod ke zkoumání - objasnit, proč ty bytosti zemřely, aby se to nemohlo opakovat. Jak to popisujete, vypadá to na nějakou katastrofu, kterou nedokázali odvrátit. Možná o ní věděli, tím spíš musíme zjistit, co to bylo."

"Myslíš, že to mohla zavinit nějaká katastrofa?" nechtěl tomu věřit Olda.

"Uvažuj!" pobídl ho Alexijev. "Jak jsi to nakreslil, byli všichni pěkně pohromadě. Ale nikde tam nebyly znát žádné stopy umírání. Nikdo nikomu nepomáhal. Jistě se to dá vysvětlit různě, ale nejlépe tím, že zemřeli všichni naráz. Nezastihlo je to ale nečekaně, kde kdo stál. Jako kdyby věděli co jim hrozí a chtěli být v poslední chvíli pohromadě."

"Jak by to bylo možné?" zamračil se Olda.

"Co já vím?" pokrčil rameny Alexijev. "Mohlo to být výbuch supernovy někde poblíž. Záření přiletí v několika vlnách. Nejprve dorazí nejrychlejší světlo a gama, pak pomalejší, ale nebezpečnější těžké částice - protony počínaje."

"Měli zalézt někam hluboko, kam záření nepronikne!" namítal Olda. "Vždyť byli skoro na povrchu, v hloubce by to mohli přečkat!"

"Asi by je to zachránilo, některá zvířata to přežila," souhlasil Alexijev. "Mohli ale dojít k závěru, že to nemá cenu. Svět bude beztak zničený, nevhodný k životu - to už je lepší zemřít rychle."

"Já bych to tak rychle nevzdával," otřásl se Olda.

"Mohlo to být i něco jiného, co zatím nevíme," připustil Alexijev. "Třeba nějaká epidemie - ačkoliv u nás lidé se obvykle zdraví starají o nemocné. Co o tom ale víme? Vlastně nic - ale měli bychom to zjistit, i když tím trochu porušíme klid těch mrtvých. Jde nám snad o to, aby totéž nepotkalo živé."

"Dobře - ale mělo by se to udělat aspoň pietně," ustoupila Máňa.

"Kdo to popírá?" opáčil Alexijev. "S lidskými mrtvými se při vědeckém výzkumu zachází šetrněji než s nepřáteli ve válce. Kdybychom se tak mohli zeptat Přitele andělů, co o tom ví! Nemohl bys ho, Čerte, zavolat?"

"Jde o život?" opáčil pes. "Nejde. V tom případě volat nesmím."

"Tak nevím, jestli to byla rozumná podmínka," zamračila se Máňa.

"Neposuzuj to tak přízemně," vrtěla hlavou Irena Alexijevová. "Podle Bible byli lidé z ráje vyhnáni pro jediné jablko. Taky by se dalo říci - prkotina. Já to ale vidím tak, že tam šlo o to, zda dodrží dohodu. A Čert dělá dobře, když tu podmínku respektuje."

"Správně!" přidal hrdě Čert. "Poslušnost je u psa důležitá. A nejen u psa."

"Ale to se týká i utíkání za fenkami, nemyslíš?" souhlasil rychle Olda.

"Částečně," připustil blahovonně Čert. "Pes nemá opouštět pána - ale teď mi řekni, co má pes dělat, když pán sedí celý den ve škole, kam pes nesmí? Trčet doma? Tak to ale dohodnuté nemáme! Nemá snad pes nárok na volno, když je pán ve škole?"

"Ano - ale předpokládá se, že bude doma, ne?" usmála se Máňa.

"Předpokládá," přikývl vážně Čert. "Zejména když je pes zavřený a zamčený, ven se bez klíče nedostane a neumí se vrátit. Což už tak doslova neplatí pro psa, který umí projít do jiného světa a trefí odtud zpátky."

"Tím ale narušuješ svět chobotnicím," nadhodil Olda.

"No a co?" opáčil pes. "Chobotnice už mě znají a nic mi nevyčítají. Psi jim nikdy nic zlého neudělali - na rozdíl od lidí. Vítají mě srdečněji než vás! Smím si tam utrhnout salám, kdykoliv bych měl hlad."

"No dobře," mávl rukou Olda. "Důležité je, že se jim tam nechceš usídlit natrvalo, to by jistě posuzovaly jinak."

"Ať je to jak chce, výlety touhle cestou mám povolené," shrnul to Čert.

"Teď nejde o fenky," přerušil je Alexijev. "Nemůžeme nic dělat, dokud nebudeme vědět na čem jsme. Kolonizace se tedy odkládá. Přinejmenším než získáme jistotu, co se tam vlastně stalo. Potíž je, že mám tady rozjeté jednání, nemohu všechno hodit za hlavu a jít na ten průzkum s vámi. Irena se zase nemůže odtrhnout od nemocných, péče o ně leží do značné míry na ní. A nezdá se mi správné nechávat to jen na vás dvou. Budeme muset zkrátka počkat. My se budeme věnovat léčení a jednání s pojišťovny, vy škole, ale nové světy budeme mít v plánu a až se k nim dostaneme, věnujeme se jim naplno."

"Zatím bychom to tam mohli ve volných chvílích omrknout," nabízel se Olda.

"Svět, kde leží tisíce mrtvol, nemusí být bezpečný," zavrtěl hlavou Alexijev. "Děti by se tam samotné pouštět neměly. Vydržte, než tam uspořádáme pořádnou výzkumnou výpravu! Určitě při ní nezůstanete stranou!"

"Byli jsme už i na horších světech!" mračil se Olda.

"Však se divím, že jste se vůbec vrátili!" pozvedl obočí Alexijev. "Pěkně ve mně hrklo, když jsem tě viděl holohlavého - i s Čertem. Divím se, že ti rodiče další výzkumy nezatrhlí! Zřejmě si ani neuvědomili, o jaký vlásek jste unikli něčemu nebezpečnému. Viš, Oldo, já tě chápu. Každý kluk má v sobě touhu objevovat neznámé kraje, tím spíše světy, ale - neměl bys to přehánět. Už teď jste toho s Čertem objevili dost!"

"Čert byl na sedmi stovkách světů!" řekl Olda.

"Ano - ale byl tam s Přitelem," připomněl mu Alexijev. "A ten si vždycky věděl rady, Čerta ze všeho vytáhl, i když to vypadalo zle. Jako s těmi elektrickými kočkami."

"To je pravda, ty by mě sluply jako jitrnici," souhlasil pes.

"Tak vidíte!" uzavřel debatu Alexijev. "Vrhněte se zatím na školu, ať ji máte za sebou, možná je to důležitější, než si myslíte."

Alexijev měl pravdu, nový svět jim neuteče, když na ně čekal možná tisíce let. Olda měl beztak úkolů, že nevěděl čím začít, zatímco Máňa si bez něho sama troufla jen na studium učebnic - to jí obstojně šlo i bez pomoci. Měli ale co dělat, takže jim dnes nezbývalo než se vrátit domů.

Byrokracie

Olda s Máňou si tak zvykli na ranní telepatické domlouvání, lepší než hovory přes mobilní telefon, že teď docela přirozeně chodili do školy spolu.

"Hele - manželé!" komentoval jejich příchod do šatny kysele Éda Sudek.

Olda to velkoryse nechal bez povšimnutí, Máňa se po Édovi ani neohlédla.

"Zítra odpoledne můžeme udělat tu operaci," přitočil se Olda k Michalovi. "Už to mám zralé."

"Vážně?" ožil Michal. "Kdy a kde?"

"Po škole v Alexijevově středisku," sliboval mu Olda. "On nám na to dohlídne."

"Už jsem se lekl, že u vás v kuchyni," oťrásl se s hraným zděšením Michal.

"V nouzi by to šlo i u mě v pokojíku," ujistil ho Olda. "Máňa to taky přežila."

"Ta ti ale musela věřit!" opáčil Michal.

"Bez důvěry to nejde," pokrčil rameny Olda. "Viš, někdy si říkám, že byla ode mě nebetyčná drzost pouštět se do toho. Ale na druhé straně - naučili mě to mimozenšťané a jejich postupy jsou spolehlivé, proč toho nevyužít? Říká to i primář Alexijev."

Ve třídě Olda totéž sdělil Jarče Koutové. Ta nejprve trochu zbledla, ale odhodlaně přikývla. Pak už se všichni nahrnuli do lavic, neboť zvonilo na první hodinu.

Do třídy ale místo učitelky Bendové vstoupila třídní Hrdinová v doprovodu dvou přísně se tvářících paní. Všechny tři zůstaly stát hned za dveřmi.

"Olda a Marie!" vyvolala Hrdinová jako při zkoušení.

Olda zvedl ruku a Máňa váhavě také.

"Pojďte se mnou do sborovny!" řekla Hrdinová. "Ostatní sednout!"

Otočila se a vyšla ze třídy, následována těmi cizími.

"Kdo je to?" zeptala se Marie opatrně Oldy - směřovala to výlučně na něho, takže to nikdo jiný nevnímal.

"Nějaká komise," odušil Olda také tak směřovaně na Máňu, aby ji povzbudil.

Vyšli na chodbu a Olda zavřel dveře. Jak to v takových případech bývá, vypukl za nimi okamžitě tlumený šum, jak se třída dohadovala, co to asi znamená. Nikdo ale nic nevěděl, stejně jako Olda s Máňou.

Procesí vedené Hrdinovou došlo ke sborovně a Hrdinová je zavedla dovnitř. Učitelů tam bylo víc, byla mezi nimi i ředitelka Faustová, ale vypadala zasmušile a na příchodí se ani neusmála. "Tady je máme!" řekla Hrdinová a pokynula Oldovi a Marii, aby se postavili na volné místo, kterému žáci důvěrně říkali jeviště.

"To snad nemyslíte vážně, podrobit tak mladé žáky maturitní zkoušce?" začala jedna z těch dvou cizích dam. Měla na sobě šedivý kalhotový kostým a brýle a tvářila se jako kdyby jí právě někdo urazil.

"Vědomosti na to mají," přikývla ředitelka Faustová suše.

"Vědomosti nejsou všechno," podotkla také tak upjatě druhá cizí dáma, oblečená pro změnu do černo-fialových šatů.

"Maturitní zkouška se odjakživa nazývá zkouškou dospělosti - to se přece o těchhle dětech nemůžete tvrdit."

"Proto jsme podávali žádost o výjimku," souhlasila Faustová. "Kdyby jim bylo osmnáct, nebyla by to výjimka."

"Vždyť nemají uzavřenou ani povinnou školní docházku!" zhrzela se první dáma.

"Věkově ne," přikývla Faustová. "Ale vědomostmi ji splňují. To by se snad právě dnes mělo potvrdit."

"S tím budou veliké potíže!" tvrdila znovu první; a jak se zdálo, měla z těch dvou větší váhu. "Nemůžete je přece v tomto věku propustit ze školy! Bylo by proti zákonu, aby je někdo zaměstnal - nebo aby jen tak bloumaly po ulicích. To by nám pak vzrůstala kriminalita, stoupalo zneužívání alkoholu a drog..."

"Chceme jít na lékařskou fakultu!" ozval se nahlas Olda, aby ji přerušil.

"Ty mlč!" okřikla ho první dáma. "Nikdo se tě na nic neptal! Ostatně soudím, že je právě kvůli věku na lékařskou vzít ani nemohou!"

"Vzali by je, když budou mít maturitu a udělají přijímací zkoušky," zastala se jich Faustová. "Dávají jim podmínky jako ostatním, věk tam nerozhoduje."

"To není možné!" opáčila opět dáma v šedivém. "Určitě na to upozorníme odbor vysokých škol, ale já osobně to považuji za nemožné."

"Proč nemožné?" zeptala se jí Faustová. "U studia snad rozhodují vědomosti - a ty mají, můžeme si je vyzkoušet!"

"To je zbytečné," opáčila upjatě šedivá a černo-fialová jí souhlasně přikyvovala. "Lékařská věda nepotřebuje jen znalosti. Studium předpokládá i jisté životní zkušenosti, rozhled, vyzrálost osobnosti - to všechno jim očividně chybí."

"Máme zkušenosti ze setkání se dvěma mimozemskými civilizacemi," nedal se zastrašit Olda, ale přešel na všesměrovou telepatii. "Takové zkušenosti nemáte ani vy!"

Obě cizí dámy to očividně zarazilo, ale ustoupit nemínily ani o píď.

"Tebe jsme se na nic neptali!" pokusila se Oldu usadit černo-fialová.

"Já přece nic neříkám," opáčil Olda. "Telepatie je jen takové silnější myšlení, já si to jen myslím a to snad zakázáno není. A že se neptáte? Vaše chyba! Máte zjistit úroveň našich vědomostí. Až se dozvíte, že máme znalosti ze tří různých civilizací..."

"Znalosti cizích civilizací nejsou v našem školském systému důležité!" přerušila ho nakvašeně dáma v šedivém.

"Musíme se na to dívat komplexně. Ty dvě děti mohou mít mizivé životní zkušenosti. O vyzrálosti osobnosti se nedá mluvit vůbec - vidíte, že se ani neumějí chovat! Rozhled - kde by k němu přišly? U mimozemšťanů? Vždyť nezažily jedinou událost, kde by se setkaly se základními otázkami života..."

"O prázdninách na mě ve vsi střelili mafiáni," začal jí vypočítávat Olda. "Zrovna včera jsme ve venušském světě viděli víc mrtvých než vy dvě za celý život. Léčíme lidi i bez lékařské školy a nedávno jsme ve čtyřech vzkřísili prokazatelně mrtvou. Co ještě? Máme praktické zkušenosti i s drogami. Mimozemské jsou našťástí pro lidi neškodné, zato u těch pozemských není o co stát! Na sex snad máme dost času, ale ten určitě není nutnou podmínkou ke studiu na lékařské fakultě."

"To sem neplet!" řekla upjatě dáma v šedivém. "A od posuzování jsme tady my, tebe se nikdo na nic neptal."

"Já přece nic neříkám," usklíbl se Olda. "Já si to jenom myslím. Jsem ale zvědavý na názor paní ministryně školství, až se jí na to zeptám."

"Teda - tomu říkám drzost!" vybuchla dáma v černo-fialových šatech. "Myslíš si, že tě k ní pustí? Ta má, chlapec, jiné starosti než vybavovat se s kdejakým frackem!"

"Se mnou se bavit bude," řekl Olda. "Asi to nevíte, ale to je právě ta mrtvá, kterou jsme vzkřísili po neštěstí v Parlamentu. Jistě ji bude zajímat, kdo jí vrátil život."

"Kdo že ji vzkřísil?" vyskočila ředitelka Faustová.

"Já, Máňa, Cilka a doktor Alexijev," vypočítával Olda. "Na to musíme být čtyři, síla se pak násobí. Ministryně zemřela v sanitce při převozu, ale Alexijev ji pohřebákům odvézt nedovolil, místo toho jsme ji vzkřísili."

"To není možné! Ministryně byla nedávno v televizi a vůbec nevypadala, že by se jí něco stalo!" namítala dáma v šedivém.

"Nevypadala," souhlasil Olda. "Teď už je v pořádku, ale měly jste ji vidět, když ji vykládali ze sanitky! To byl horror! Popáleniny na většině těla, zástava srdce, doktor od záchranky konstatoval exitus a chtěl ji dát odvézt. Vzkřísili jsme ji ale a dnes je úplně zdravá. Na zaostalých světech jako je Země se takovému léčení říká zázrak!"

"Zázraky sem neplet!" usekla ho dáma v šedivém.

"No dobrá - bylo to jen trochu neobvyklé léčení," ustoupil Olda. "Jak to ale chcete nazvat, když to jasně přesahuje možnosti současné vědy?"

"Nemístné vychloubání a lhaní," odvětila dáma v šedivém.

"Tak to tedy ne!" řekla ředitelka. "Musím se Oldy zastat. Viděla jsem ho vyléčit jasně prokázanou cukrovku. Ta je pro moderní medicínu pořád ještě nevyléčitelná."

"Nemáte na to školy, abyste mohla něco takového dokazovat!" obrátila se proti ní zle dáma v šedivém.

"Jistěže," přikývla ředitelka. "Proto jsem si to nechala potvrdit lékařskou komisí. Nestačili se divit, ale nezbylo jim než

to potvrdit. Cukrovka je objektivně prokazatelná, záznamy o ní byly z několika let, nedá se to svést na chybnou diagnózu."

"Snad nechcete tvrdit, že ty dvě děti dělají zázraky?" vybuchla dáma v šedivém.

"Zázraky?" usmála se Faustová. "No - já bych to tak nenazvala, ostatně i Olda tomu říká jen neobvyklý způsob léčení, ale úspěchy mají, to jim musíme nechat. O té mrtvé jsem ještě nevěděla, ale - i když to vypadá zázračně, věřím jim to."

"To by se snad neutajilo, nemyslíte?" oponovala jí šedivá. "Kdeže to provozují?"

"Vy jste neslyšela o Alexijevově zdravotním centru?" podívala se na ni Faustová.

"No - o tom se ledacos říká," připustila šedivá. "Ale nevzpomínám si, že by s tím někdo spojoval děti."

"Na dva doktory tam mají úžasné výsledky," přikývla Faustová. "Mimo těch dvou tam ale docházejí ještě děti - Olda a Máňa jsou dvě z nich."

"A ještě s námi léčí náš pes," připojil k tomu Olda.

"Proto si myslím, že by ta výjimka byla správná," pokračovala Faustová. "Ti dva opravdu dělají zázraky, i když jim říkají mimozemská věda. Nemyslím si proto, že by se měly zbytečně zdržovat pozemskou základní i středoškolskou látkou - opravdu ji už teď mají v malíčku. Řekla bych, že si trochu zkrátí i vysokou školu - v některých směrech mají znalosti více než udivující. Myslím si dokonce, že je naší povinností umožnit jim ukázat všechno, co v nich je. Proč jim to neumožnit?"

"Vy zřejmě nechcete chápat, že je to útok na celý školský systém?" odvětila dáma v šedivém. "Škola, to je především řád, podporovaný zákony. Zákon o povinné školní docházce nevyžaduje absolvování všech tříd, ale vylučuje její předčasné ukončení před dovršením jistého věku. A nezlobte se, to zde splněno není."

"Proto žádáme o výjimku," podotkla Faustová. "Tu snad zákon umožňuje."

"Kdybychom povolili jednu výjimku, budeme muset povolovat i další, až se nám školský systém rozpadne pod rukama."

"Školský systém nestojí na dvou dětech," protestovala Faustová. "Zákony zřejmě s tak extrémně nadanými dětmi nepočítají, ale opakují vám, tihle dva žáci mají učivo základní i střední školy v malíčku - můžete si je teď hned vyzkoušet."

"Já trvám na tom, že je to zbytečné," opáčila dáma v šedivém. "Porušovat platné zákony nemůžeme. Školský systém skutečně nestojí na dvou dětech, ale na dodržování zákonů jako všechny systémy. Můžete se obrátit na zákonodárce, aby je změnili, pokud nevyhovují, ale dokud platí, musíme se jimi řídit."

"Pokud vím, jiné státy podobné výjimky uznávají," namítala Faustová. "Dokonce si je pochvalují."

"Obráťte se tedy přímo na paní ministryni," pokrčila rameny paní v šedém. "Když vám nevyhoví ona, pak nevím... My na to nemáme oprávnění."

"Když nemáte oprávnění, proč jste sem vůbec jezdily?" mračila se Faustová.

"Jsme tu tak trochu na kontrole," podotkla šedivá. "Naštěstí pro vás byly ty děti normálně zařazené ve třídě, takže podle zákona bylo všechno v pořádku. Víc nám ani nepřísluší. Můžete být rádi, že jsme v tomto směru nezjistily žádné závady."

"To vám tedy děkujeme," opáčila kysele Faustová. "Co se dá dělat, poženeme to výš, někde uspět musíme."

"Zkusit to samozřejmě můžete," pokrčila rameny dáma v šedivém. "Budu vám jen přát, aby vám to bylo něco platné. I když v to sama nevěřím"

"Dobře," řekla Faustová. "Sepíšeme tedy inspekční zprávu. Oldo, Marie, můžete se vrátit do třídy."

Návrat do třídy byl pro oba cestou z další prohrané bitvy, ale Olda Máňu utěšoval, že takových podrazů zažili víc a kdo by čekal, že úředníci schválí něco, co se vymyká jejich chápavosti? To by byl zázrak, ale ten přece od úřednic čekat nemohou.

Ve většině tříd byl zatím pochopitelný brajgl, neboť učitelé byli ještě ve sborovně a málokterý žák dokáže zachovat klid a sedět spořádaně v lavicích. Jakmile cvakla klika dveří, zaslechli Olda s Máňou výstražné heslo Pozor - úča! následované hromadným úprkem do lavic, ale když spolužáci spatřili, kdo to přišel, řev ve třídě se ihned obnovil.

"Bacha - jdou za námi!" varovala třídu Máňa a rychle zaplula do své lavice.

Hluk ve třídě se tedy opět trochu ztišil, ale když došel rozvážně do lavice i Olda, sesypali se na ně spolužáci jako hejno vos.

"Co jste dělali ve sborovně?"

"Co to bylo za ženský?"

"Zase nějaký průšvih?"

"Žádný průšvih, jen ministerská komise," odmítl to telepaticky všesměrově Olda, protože telepatie hluk třídy úspěšně překonávala a nemusel ani křičet.

"Jaká komise?" doráželi spolužáci dál.

"Na co vás potřebovali?"

"Přišli vysvětlovat ředitelce, že školský zákon je příšerně důležitý a překračovat se nebude," přešla na telepatii i Máňa.

"Takže jste ostrouhali kolečka, co?" posmíval se oběma Ěda.

"Takových odmítnutí už bylo!" opáčil nevzrušeně Olda. "Faustka o tom zpočátku nechtěla ani slyšet a dnes nás hájila. Tyhle baby taky přežijeme."

Pak přišla učitelka Bendová, ale protože většina hodiny zatím uplynula, přidělila všem domácí úkoly a odešla, ani nevyčkala na zvonek. Ten zazněl, jen co vyšla ze třídy.

Třída ale měla bohatý námět k hovorům.

"Já to říkám odjakživa, protekce se nesmí podporovat!" tvrdil důležitě Ěda Sudek, hlasitě povzbuzovaný svým táborem

- Karlem, Irenou a Jolanou. "To by tak hrálo, aby si byli někteří rovnější než jiní!"

Olda mávl rukou a držel se stranou, ale jen Máňa tušila, že se právě telepaticky domlouvá s Alexijevem. A ten měl stejný názor jako Olda.

"Nic si z toho nedělej," těšil Oldu. "Ztracená bitva ještě neznamená prohranou válku. Věřím, že prorazíš - stejně jako my všichni s těmi pojišťovnami!"

Oldovi nezlepšil náladu ani tělocvik, i když tělocvikář Havránek se všemi chlapci cvičil jen prostná a pochodové povely. Nakonec napsal Oldovi z prostných jedničku, druhou z pochodování. Byl to ale od něho jen další podraz.

"No - na pětku z tělocviku už to nebude," řekl spokojeně. "Čtyřku dostaneš určitě a když se budeš snažit jako dneska, možná i tu trojku!"

Nejspíš mu ostatní učitelé řekli, že pětka z tělocviku by byla spíše jeho ostuda, ale Olda věděl, že čtyřka z tělocviku je skoro totéž. Bohužel to tak chápala i Édova parta.

Po poslední hodině ale Olda zažil největší šok, když za ním společně přišli Jarča s Michalem a oznámili mu, že si to rozmysleli a na žádnou operaci nepůjdou.

"To myslíte vážně?" vytřeštil na ně oči Olda.

"Vidiš sám, že to nemá smysl," pokrčil rameny Michal. "Školu nepředěláš - nač potom ta operace?"

"Snad ji neděláme kvůli školským byrokratům?" vybuchl Olda. "Zkrácení školy by byl jen vítaný vedlejší efekt, hlavní je, co potom dokážete!"

"Pro nás to tak úplně vedlejší efekt nebyl," podotkla omluvným tónem Jarča.

"Říkal jsem vám přece, že se od toho nedá dost dobře couvnout!" zaútočil na ně.

"Naopak, říkal jsi nám, že si to ještě můžeme rozmyslet!" opravila ho Jarča. "Tak jsme si to rozmysleli, no a co?"

"Říkal jsem vám ale, když si to rozmyslíte, nikdy v životě už tu nabídku ode mě znovu nedostanete," upozornil je na jemný odstín své podmínky. "Pokaždé si na to něco důležitého připravuji a to se nedá jen tak vzít zpátky!"

"No tak by sis to připravil někdy jindy, ne?" pokrčil lehkomyšlně rameny Michal.

"To není jen tak," řekl Olda a začal si rozepínat svetr a pak i košili. "Podívejte se, co to je - ať víte, že to není žádná prkotina!"

Pod levou klíční kostí měl obrovský červený nádor velikosti slepičího vejce. Jarča od něho zděšením odstoupila o krok zpátky. Michal na to chtěl opatrně sáhnout a vztáhl k tomu ruku, ale teď mu naopak uhnul o krok dozadu Olda.

"Nesahej na to!" poručil kamarádovi. "To jsou implantáty pro vás dva."

Zprůhlednil přitom kůži nádoru. Pod ní bylo několik klíček mozkové hmoty, jenže ne tradiční šedobílé barvy, ale rudé s hnědými skvrnami.

"Teda, nezlob se - vypadá to - nechci tě urazit, ale ohavně!" řekla Jarča a civěla na to s neskrývaným odporem.

"To je vylepšení paměti, telepatie a tacuky urychlující hojení," ukazoval rychle na jednotlivé části prstem. "Dnes odpoledne je musím ze sebe vyříznout a implantovat vám je, ovšem jen když k tomu svolíte. V opačném případě by se to začalo kazit, takže to ze sebe vyříznu tak jako tak a všechno poletí do záchodu. Živé orgány skladovat neumím a tak narychlo těžko seženu jiného příjemce. Pochopte, ta operace není ledajaká! Dám vám při ní kus sebe sama, ale jestli mě donutíte, abych kus sebe sama zabil, nikdo už mě nedonutí klonovat to pro vás podruhé! Tak - teď víte všechno. Rozmyslete si to ještě jednou, ale důkladně! Můžete získat nebo prošvihnout jedinečnou životní příležitost. Ať se rozhodnete tak nebo tak, bude to nezvratné jako smrt. Máte na to čas do osmi večer."

"Jen do večera?" vyjekla Jarča. "To je trochu krátký čas na rozmyšlenou! Máme si nechat nasadit do hlavy něco tak odporného - a rozhodovat se teď hned?"

"Za to se vám omlouvám, nechtěl jsem vám to ukazovat," řekl Olda. "I normální lidské orgány mohou vzbuzovat hnus - natož ty mimozemské, nedivím se, že se toho tak štítíte. Jen jsem nečekal, že by někdo mohl takovou nabídku zahodit!"

"Říkal jsi ale, že se Máňa taky rozmyšlela!" opáčil trochu strnule Michal.

"Máňa to měla horší," odušil Olda. "Krátce před operací ji dva lékaři varovali, že by mohla zemřít, když se to chystá dělat kluk jako já. U vás je to jiné. Víme přece, že to varování nebylo tak oprávněné, když všechny předchozí operace dopadly dobře. Kromě toho na mě bude dohlížet primář Alexijev. To už přece vypadá jinak!"

"No - pořád je to trochu kruté rozhodování," řekl Michal.

"Je - ale rozhodnout se musíme každý sám a to rychle. Já jsem měl taky jen málo času na rozmyšlenou. Vidíte - a ty dvě baby budou tvrdit, že jsme nikdy neřešili životně závažné situace. Tohle je přece jedna z nich a chtěl bych vědět, jestli by se ty dvě za tak krátkou dobu správně rozhodly!"

Jarča ani Michal ale neměli pochopení pro Oldovo rozhorlení, vlastní problémy je tížily víc. Olda je nechal přemýšlet, ale zavolal Alexijeva, aby mu sdělil, do jaké kaše se to dostal.

"Aha!" odušil Alexijev, když Olda skončil.

Nic víc. Zřejmě o tom usilovně přemýšlel, ale Olda nic nevnímal.

"Oldo, to jsi nezvládl," pomyslel si po chvíli. "Měl jsi mi to říci dřív, vymysleli bychom spolu náhradní řešení. Takhle ti asi nepomohu. Moji známí, které jsem nedávno začal připravovat, aby se k nám dali, jsou právě na kongresu v zahraničí. Do večera je těžko seženeme. Zkusím kontaktovat jiné, ale do večera je příliš šibeniční termín."

"Co mám podle tebe dělat?" zkusil to aspoň Olda.

"Teď - nic," odušil Alexijev. "Udělal jsi, co se dalo, já bych to nesvedl lépe. Teď to záleží na tvých kamarádech. Buď přijdou - pak jim to dáš. Nebo mají pravdu ty dvě z ministerstva, nejsou to ještě zralé osobnosti - pak to budeš muset vyhodit. Jen bych je na tvém místě nestrašil tou prošvihnutou životní příležitostí. Když jim ty orgány nedáš, dá jim je někdo jiný později, až trochu dospějí. Uznej přece, že taková podmínka může být pro každého velká rána. Ty už se na to nepamatuješ?"

"Pamatuju," odušil Olda. "Ale vím, že mě hnala touha něco nového se dozvědět, co mi může dát jen mimozemšťanka

Bísíája - já jí neuhnul ani na chvíli!"

"Ale uhnul - jen si vzpomeň!" opravil ho Alexijev. "Nejprve jsi jí podstrčil svého psiho kamaráda Čerta. Teprve když to s ním dopadlo dobře, svolil jsi sám. Nevyčítám ti to, i tak to bylo ztřeštěné, ale vzpomeň si, to rozhodování nemusí být jednoduché."

"Dobře," uklidnil se Olda. "Dal jsem jim čas do osmi večer. Déle než do devíti na nikoho nečekám, ať přijdou nebo ne. Pak se to totiž začne kazit."

"A pro příště - musíme to lépe promyslet," dodal Alexijev.

Pak se vytratil z Oldovy mysli a Olda se chvíli nepřítomně díval na své očividně nerozhodnuté kamarády Michala s Jarčou.

"Pojďte domů," vytrhl se jako z transu. "Jsme tu poslední. Právě jsem to domluvil s Alexijevem - rezervuje nám operační sál do osmi večer, později by to nemělo smysl. Je to teď na vás! Přijdete - nepřijdete?"

To už byli v šatně a rychle se oblékali.

"Já ještě nevím," řekl Michal trochu zaraženě a zápasil přitom s botou.

"Já taky ne," vydechla nešťastně Jarča. "Vědět, že to bude takové..."

"Já jsem měl na rozmýšlení čtvrt hodiny a proti sobě mimozemšťanku," řekl Olda. "Kamarádka se z ní stala až později, tenkrát jsem se ještě obával, že by mohla být zlá. To si snad o mě nemyslíte - tak nač ty obavy?"

"No - je to nezvyklé i tak," řekl Michal.

"Je. Takže - do osmi!" zvedl se Olda.

Hned za školou se Olda vznesl a vzal to vzdušnou čarou přes nejbližší paneláky. Jako by tím kamarádům ukazoval, co všechno by mohli získat - nebo o co přijít. Létání jen tak bylo velice příjemnou stránkou andělských darů, i když se všichni museli krotit, aby nelétali pořád - na případné diváky to pořád mohlo působit dost šokujícím dojmem, ačkoliv si Olda říkal, že už je musely vidět stovky lidí - a žádné pozdvižení nevzniklo.

Samozřejmě když odečteme tu aféru v novinách...

Doma marně pátral po Čertovi - kupodivu ho nikdo nevídal. Usoudil, že je Čert na výletě za fenkami. Uklidil školní potřeby a zkusil zavolat Máňu, ale ta byla ve středisku a dokonce měla za sebou dvě dávky společně s Čertem - aha, proto nebyl doma! Bylo to ale poprvé, co tam šel s Máňou a ne se svým pánem!

Olda se tedy zvedl a za chvíli ho Alexijevová vítala v hale střediska.

"Dnes toho moc není - všichni máme ještě rezervy," informovala ho. "Chceš ale operovat nějaké kamarády, že? Ivo ti bude asistovat."

"Pokud přijdou," odušil zamyšleně Olda.

"Proč by nepřišli?" usmála se na něho Alexijevová.

V jídelně ho uvítala Gertruda jako vždy kakaem - už si říkal, že by měl přejít na něco jiného. Zatím mu pořád chutnalo, ale i to nejlepší jídlo se může přejít.

Pak přišla Máňa s Čertem - byla trochu pobledlá a Olda usoudil, že právě dali další dávku energie nějakému pacientovi. Potvrzoval to i Čert, ani nemusel nic říkat. Stačilo, jak se hladově hmul k misce.

"Jak to vypadá?" uvítala Máňa Oldu zvesela, ale vycítil z ní trochu napětí.

"Ani se neptej!" mávl rukou. "Viš, s čím za mnou přišli? Že si to rozmysleli."

"Neříkej!" okamžitě zvázněla.

"Můžou za to ty dvě ministerské baby!" ulevil si Olda. "Viš, co Michal s Jarčou řekli? Že když padá slibované zkrácení školy, není důvod k operaci!"

"To jistě nemysleli vážně!" zavrtěla hlavou.

"Doufám," řekl Olda. "Musel jsem je přesvědčit, že se to odkládat nedá."

"Já už to vím," usmála se. "Říkal mi to Ivo. Tu operaci bych chtěla taky vidět, že mě nevyhodíš, Olí? Zajímá mě to - ostatně bych to časem měla dělat taky, ne?"

"Beze všeho," pokrčil rameny Olda. "I když tě musím předem varovat. Z pohledu diváka to asi vypadá - no, řekněme - trochu krvavě."

"To jako myslíš, že se při pohledu na krev složím?" zamračila se. "Hele - nemusíš mě tak podceňovat! Z toho, co už vím, ti musím sdělit, že tvoje operace je proti porodu dost slabý odvar."

"Já tě nepodceňuju!" ohradil se Olda. "Měla jsi vidět Jarču, jak zezelenala, když jsem jim to ukázal!"

A jemně si pohladil bouli pod košili.

"Ty jsi jim to ukazoval? Proč?" zajímalo Máňu.

"Aby pochopili, že to není jen tak," zavrčel Olda.

Zdálo se mu, že Máňa kolem toho dělá zbytečný rozruch. Na druhou stranu, Máňa už měla vědomosti, že by to opravdu mohla dělat také. Olda se jen trochu zamračil při představě, že by Máňa něco klonovala na sobě. Vypadalo to - trochu nechutně.

Mezitím přivezli dalšího pacienta - kluka v jejich věku. Byl při vědomí, ale bolestí syčel, ačkoliv dostal od záchranářů injekci dolsinu. Explodovala mu prý v rukou nějaká zábavná pyrotechnika, měl je obě popálené a také trochu přismažený obličej.

"Klid, to nic není," utěšoval ho Olda, když ho s Máňou doprovázel na pokoj.

Tam jen na sebe mrkli, postavili se do kříže a spustili to naplno.

"Hele - to jste dělali vy dva?" vyhrkl popálený kluk.

Nabízelo se to samo, záchranáři s nosítky už odešli a v místnosti kromě pacientů byli jen Olda s Máňou, ale kluk tomu nějak nemohl uvěřit. Nebyl ostatně sám - většina dospělých se divila stejně tak.

"Kolik už jich máš?" otočil se nahlas Olda na Máňu.

"Tři," odušila. "Čert taky, takže skončil. Já mám už jen jednu, budeš si asi muset vystačit s Irenou."

"Povídám - to světlo bylo od vás?" dožadoval se kluk jejich pozornosti.

"Jo," přikývl Olda. "To není obyčejné světlo, ale volná energie. My tak léčíme."

"Vy?" vykulil na ně oči.

"Ty jsi lehčí případ," vysvětloval mu Olda. "Na tebe s Máňou stačíme."

"A co doktoři?" zajímal se kluk. "Ti tady neléčí?"

"Neměj obavy," ujistila ho Máňa. "Za chvíli tu budou. Alexijev to po nás přijde zkontrolovat, jestli jsme něco nepřehlédli. Ale myslím si, že je to dobré."

"Ani se mi na to nepodíváte?" vystrčil proti nim ovázané ruce. Měl je ořezávané do velikých bílých boulí, prosakovala z nich vůně masti na spáleniny. Ošetřili ho tak už v záchrance, tady by se s tím nikdo nezdržoval. Alexijev tvrdil, že se volné rány rychleji hojí, ale ohled k pacientům jim nedovoloval fáce sundávat. Nechávali tedy všechno jak to bylo, nanejvýš pacienta převlékli do pyžama.

"Uvidíme to pozítří, až ti to budou sundávat," řekla Máňa.

"Hmm, převazy, ty přímo zbožňuju!" ošklíbl se.

"Koukám, že už máš s něčím podobným zkušenosti!" usmál se Olda.

"Jo," přikývl kluk. "Už jsem byl parádně ořezánej. Chcete vidět ty jizvy?"

"Kvůli tomu nemusíme rozbalovat obvazy," zarazil ho Olda.

"Nemám je na rukou, ale na břicho!" chlubil se kluk.

"Hele, klidně lež, do zítřka to počká!" řekl Olda a mrkl na Máňu.

Ta mu oplátila spiklenecký úsměv. Podle jejich zkušeností bude ten kluk hodně překvapený, až pozítří uvidí - vlastně, neuvidí nic, i staré jizvy do té doby zmizí. Otázka je, zda mu to bude vadit. Ale to se také uvidí pozítří. Teď by jim samozřejmě tvrdil, že je na ně kdovíjak pyšný.

"Hele - ty..." pokračoval kluk, "nemohl bys mi prokázat menší službičku? Mohl bys mi podat mobil z kapsy u bundy?"

"Nějak rychle ti otrnulo!" usmála se Máňa.

"Já jen aby o mě věděli naši," vysvětloval. "Oni nebyli doma, když se mi to stalo, záchranku volala sousedka, ale radši bych jim to řekl dřív než ona. Průser je to na každý pád, ale může být menší, když se ozvu sám."

Olda a letmo mrkl na hodinky. Do osmi času dost, proč ne?

Bunda byla ve skřínce, označené číslem postele, spolu s ohořelou košilí, botami a kalhotami. Jen bunda nejevila stopy ohně, zřejmě si ji oblékl až do sanitky. Olda z její kapsy vytáhl mobilní telefon, skříňku zavřel a s mobilem došel ke klukovi.

"Mohl bys mi vytočit číslo?" požádal ho kluk.

Olda podle diktátu namačkal číslo a podstrčil mobil na polštář klukovi přímo pod tvář, tak aby nic nepotřeboval přidržovat.

"Ještě tu chvíli počkejte - já to sám těžko zavěsím," žadonil kluk, když viděl, jak se oba chystají odejít.

Využíval je nějak moc samozřejmě, ale oba viděli, že se sám obsloužit nemůže. V boxerských rukavicích se špatně telefonuje, to dá rozum. Rozhodli se počkat, hodinu přece telefonovat nemůže.

"Čau mami!" začal kluk najednou - zřejmě se právě dovolal.

"Ve středisku doktora Alexijeva!" dodal po chvíli.

"Notebook mi sem nevoz, nemám pohyblivé ruce," řekl rychle. "Ani rádio. Já to bez té civilizace nějak vydržím!"

Chvilí mlčel, jen poslouchal.

"Jó, večeri prej dostanu tady," řekl. "Neměj péči, hlad nemám."

Chvilku zase poslouchal.

"Jenom takový dvě děcka," řekl trochu nervózně. "Jsou ještě tady, chceš je?"

"Ne, jenom v sanitce," dodal po chvíli.

Chvilí ještě poslouchal, pak zvedl hlavu.

"Můžete to zavěsit?" obrátil se na Oldu.

Olda mu vyhověl.

"Chceš ten mobil zpátky do bundy nebo tady do stolečku?" zeptal se ho.

"Radši pod polštář," požádal ho kluk. "A připravte se, mutr právě teprá startér, za chvíli ji tu máme jako na koštěti!"

"No - nebudeme rušit," řekl Olda. "Dneska očekáváme trochu těžší večer, jdeme se na to připravit."

"To si tedy pište!" přikývl kluk. "Až sem mutr přijede, bude nabeton tóčo!"

Olda otevřel dveře a pustil Máňu napřed. Ještě se povzbudivě podíval na kluka, ale ten to bral zřejmě sportovně. Olda potichu zavřel dveře a oba spěchali do jídelny.

"Ještě nikdo nepřišel?" zajímal se Olda.

"Nikdo," potvrdila mu to Gertruda. "Kdo měl přijít?"

"Olda si pozval Michala a Jarču, kamarády ze školy," vysvětlovala jí Máňa.

"Nevím, nevím," vrtěla hlavou Gertruda. "Scházet se v nemocnici, to jsme jako děti nikdy nedělali. Říkali jsme, že nemocnice přivolává smůlu."

"Oni mají přijít na operaci," doplnila to Máňa.

"Ale!" podivila se Gertruda. "Copak jim je?"

"Nic, ale - uvidíš!" řekl Olda. "Máňo, drž se mě jako klišťe, až přijdou, nebude na nic čas. Šest hodin na krku a nikdo nikde!"

"Jsem tvým stínem!" odvětila Máňa pateticky. Asi to měla z nějakého filmu, který Olda neviděl, takže mu to nic

neříkalo. "Neboj, však přijdou," dodala už normálně.

"Pojď se podívat na sál," napadlo Oldu a s Máňou v závěsu vyběhli z jídelny.

Operační sál nebyl veliký, ale byl perfektně připravený a uklizený. Olda polaskal očima zasklenou skříň s chirurgickým náradím, rozhlédl se, pak se uklidnil a otočil.

"My jsme připraveni - teď je to na nich," podotkl.

Na chodbě najednou Máňa našpicovala uši.

Do dvora vjíždělo auto bez sirény a i podle zvuku motoru to nebyla sanitka.

"Někdo přijel," řekla. "Jarčini rodiče jezdí všude autem, že by ji sem přivezli?"

"Dohodli jsme se nedělat rozruch," zamračil se Olda. "Měli by přijet autobusem a sami, nejsou to mrňata ze školky."

"Jo - ale uvědom si, že už v šest večer je tma jako v pytli," upozornila ho jemně. "Naši taky nevidí rádi, když přijdu domů za tmy."

"No dobře," zabručel. "Jdeme si pro ni. Jestli se mi ale chtějí páni rodičové dívat na ruce, budu nervózní."

"Jdeme si pro oba, jestli vzali Michala s sebou," dodala optimisticky Máňa.

Dostali se ale jen k venkovním dveřím. Ty se před nimi rozlétly a dovnitř vpadla jako vichřice dáma, kterou Olda i Máňa okamžitě poznali.

Byla to dáma v šedivém kostýmku - ministerská kontrola ze školy.

"Kde je Libor?" obořila se na Oldu s Máňou. "Libor Mráček. Ačkoliv - vy to asi nevíte... Je tu vůbec někdo? Haló! Kde jste kdo?"

"Libor leží na trojce," odušil zamračeně Olda. "Jestli chcete, zavedu vás tam."

"Ale návštěvní hodiny jsou jen do čtyř," přidala se Máňa trochu nevrle.

"To mě nezajímá," mávla rukou dáma. "Ostatně - co vy tady děláte? Patříte sem? Jistěže ne - tak mlčte!"

"Asi se budete divit - my sem patříme," řekl Olda.

"Ježíšikriste!" zarazila se dáma, zřejmě je až teď poznala. "Vy jste..."

"Jo, to jsme my," přikývl Olda. "Děti, kterým upíráte životní zkušenosti. Denně jich tu přitom získáváme - mraky."

Zastavil se a podržel dámě otevřené dveře do pokoje číslo tři.

"Prosím - Libor už na vás čeká," pokynul jí rukou.

"Počkejte - Liborek mi do telefonu říkal, že ho tady ani neošetřili!" zastavila se ve dveřích, už zase suverénní jako zpočátku. Oldovi se zdálo, že by se chtěla hádat.

"Tak to neříkal," opravil ji Olda. "My jsme u toho byli, když s vámi volal."

"Ptala jsem se ho jasně, který doktor se s ním zabýval," nedala se. "A říkal, že jen nějaké děti. Snad ne vy?"

"To už je přesnější!" přikývl Olda. "Byli jsme to my. Ale nemůžete tvrdit, že ho nikdo neošetřil."

"Co jste s ním mohli dělat?" znejistěla - Oldovo sebevědomí ji trochu mátl.

"Vyléčili jsme ho," odušil Olda. "Přijďte sem zítra, uvidíte."

"To bude nějaký podvod!" vyjekla. "Že ono mu skoro nic není?"

To už i Oldovi došla trpělivost.

"Jestli mu nic není?" vybuchl. "Dobře, pojdte, podíváme se na to."

Došel rázně k Liborově posteli.

"Vyndež ruce," poručil mu takovým tónem, že se kluk neodvážil odporovat. Na peřině se objevily dvě zafačované koule.

"A vy pojdte sem!" poručil stejným tónem dámě.

"Počkejte - snad mu to nechcete odmotávat?" protestovala. "Bez doktora?"

"Není třeba," mávl rukou - a soustředil se.

Obvazy náhle zprůhledněly a nad peřinou se vznášely dvě ošklivě zčernalé ruce. Trochu se chvěly, asi jako se horkem tetelí vzduch nad rozpálenou plání. Pohled na ně vzal dámě úplně vítr z plachet, ale i kluk Libor vypadal zaražen. Nejspíš předtím viděl vlastní ruce jen letmo, závojem slz z bolesti, až teď si je mohl prohlédnout pořádně.

"Ještě si myslíte, že mu nic není?" obrátil se Olda k dámě. "Vidíte ty hluboké rány až do masa? Tomu se tady říká spáleniny třetího stupně, paní!"

"Ježíšikriste!" vyjekla hrůzou. "Co se ti to stalo?"

"O tom si povídejte potom," řekl Olda a přestal zprůhledňovat obvazy. Okamžitě se objevily a spáleniny milosrdně zakryly. Libor rychle zatáhl ruce pod peřinu. Také mu nebylo do žertování.

"Jak to, že neřveš?" vyhrkla dáma podezřívavě.

"V sanitce dostal morfium," zahučel Olda.

"Ba ne!" protestoval kluk. "Té injekci říkali jinak!"

"Dolsin obsahuje morfium," nedal se Olda. "Morfium bolest potlačilo a tady jsme ho ošetřili, takže už se to nemělo čas vzpamatovat. Pozitíř mu sundáme obvazy a bude v pořádku. Přijďte se na to podívat."

"Tohle - pozitíř?" vyjekla. "To snad ne... to není možné... jak to?"

Najednou nemohla najít řeč.

"Tak rychle by to byl zázrak, že?" usmál se trochu Olda. "Jen přijďte! Možná se nebudete bát tohle slovo použít."

"Ale - kde jsou tady lékaři?" vzpamatovala se najednou.

"Momentálně jsme tady my dva," řekl Olda se zadostiučiněním. "Ve škole jste si mohla hrát na královnu z moci úřední vy. Tady je naše království, tady máme léčivou moc pro změnu my."

"To není možné!" vyjekla. "Vy přece nemůžete léčit! Při vašem věku...!"

"Tady nejsme ve škole ani na školském úřadě," zamračil se Olda. "Léčebná síla na věku nezávisí. Snad vám tahle nová

životní zkušenost pomůže brát věci jinak. Máno, půjdeme, ať si mohou popovídat!"

Zmínku o nové životní zkušenosti řekl značně kousavě, ale podle jeho mínění si to dáma plně zasloužila.

"Počkejte!" zarazila je ve dveřích. "Nemůžete sem zavolat nějakého skutečného doktora? Myslím tím opravdového, s titulem!"

"To jistě můžeme," přikývl Olda. "Možná si na vás udělá čas. Ale nic nového vám neřekne."

"To je mi jedno, zavolejte mi ho sem," řekla tónem, nesnášejícím omlouvání.

Olda se ani nepohnul, ale telepaticky seznámil se situací Alexijeva.

"Tak bude to?" dupla si dáma, když viděla, že se ani Olda, ani Máno nehýbou.

"Už sem jde," ujistila ji Mána. "Vy totiž nevnímáte telepatii. My se tady už jinak ani nedomlouváme."

Alexijev naštěstí právě přicházel.

"Á, paní Mráčková," přivítal dámu. "Nejste spokojená s naší péčí?"

"Odkud mě znáte?" zarazila se dáma.

"Ze školy," odtušil klidně.

"Nikdy jsme spolu do školy nechodili!" vyhrkla upjatě.

"Nemyslím mě a vás," řekl Alexijev. "Myslím vaše dnešní vystoupení ve škole, kde jste Oldovi a Marii zamítla žádost o výjimku. Upřímně se jim divím, že teď vašeho syna neodkázali na zákonný postup. Bylo by to spravedlivé."

"Jak to myslíte, pane doktore?" podívala se na něho dotčeně.

"Jednoduše," řekl. "Podle zákonů děti léčit nemohou. Olda s Mánou měli vašeho syna nechat trpět jako zvíře přinejmenším do zítřka, kdy bychom se mu mohli věnovat my dospělí. Ale protože ještě mají rezervu síly, věnovali mu ji."

"Jaké síly, doktore?" vyskočila jako když ji píchne.

"Síly, kterou tady léčíme," řekl Alexijev. "Není to ale naše povinnost. Můžete to odmítnout a my budeme léčit klasicky, i když na špičkové světové úrovni. Ruce vašeho syna bychom léčili zhruba půl roku a nejspíš by mu zůstaly doživotně necitlivé."

"Doživotně necitlivé? A tomu se odvažujete říkat špičková světová úroveň? To snad nemyslíte vážně!" neodpustila si jízlivost.

"Myslím to vážně," přikývl. "Tak se léčí ve světě. Jako bývalý primář na oddělení popálenin mám o tom dost věrohodné znalosti. My jsme ale tady přešli na mimozemské metody. Buďte ráda, že se Olda s Mánou vašemu synovi věnovali. A za klacky, co jim házíte pod nohy, byste se měla stydět."

"No dovolte!" vybuchla. "Co vy o tom víte?"

"Dovolím," usmál se trochu smutně. "Vím o tom dost na to, abych vám mohl říci: Vážená dámo, takhle jedná opravdu jen byrokrat."

"Nechte si ty urážky!" vybuchla.

"Jaké urážky?" ohradil se Alexijev. "Místo abyste jim pomohla, stala jste se pro ně přítěží. Měla jste to rozhodnout podle zákona, který umožňuje výjimky, ale rozhodla jste jinak - úředně, tvrdě a necitlivě. Na vašem místě bych hanbou nevylezl mezi lidi. Máte ale hroší kůži, když se vás to ani nedotklo! Dál jim budete stát v cestě, dál na ně budete vytahovat svou šimlovskou zdeňudní moc, až to vzdají a tu medicínu vystudují u mimozemšťanů. Pak se vám nebo někomu z vašich blízkých stane nehoda a dostanou vás do ruky lékaři, kteří léčí klasicky, uvidíte, jak dopadnete! Teď si aspoň užijte péče, kterou vám věnovali - a věřte mi, lepší nikde na světě nedostanete!"

"To myslíte - vážně?" zchladla konečně pod tou sprchou.

"Chcete vidět ruce vašeho syna?" zeptal se jí trochu tvrdším tónem. "Mohu vám je ukázat, ani mu nepotřebuji obvazy sundávat, umíme totiž zacházet s neviditelností."

"Ne - to nemusíte," otrásla se. "Já jsem to už... viděla."

"Vy jste jí to ukazovali?" zeptal se Alexijev nahlas Oldy, ačkoliv mu to Olda před několika okamžiky sděloval. Bylo ale vidět, že tu otázku dává jen kvůli té dámě.

"Ukazovali," odpovědět stejně tak nahlas Olda.

"V pořádku," přikývl Alexijev. "Když jste to viděla, paní Mráčková, nemám už co dodat. Popáleniny třetího stupně, vašeho syna by zcela jistě čekala transplantace. Místo toho si ho pozítří osobně vyzvedněte, ať uvidíte, čemu se dá říkat zázrak."

"Vy taky?" opáčila nešťastně. "Zázraky do moderního světa nepatří!"

Olda měl pocit, že chybí jen jediné - aby si vztekla dupla. Jako malá, rozmazlená holčička, když zrovna není po jejím. Skoro by ji litoval.

"Možná máte pravdu, paní Mráčková," pokrčil rameny Alexijev. "Zázrakům jsme v našem světě odvykli. Do našeho světa více patří násilí, korupce - a byrokracie."

"Já pracuji s problémovou mládeží!" vyhrkla rychle. "Taky byste mluvil jinak, kdybyste viděl, jací grázlové nám dneska všude vyrůstají!"

"Vidíte!" opáčil Alexijev. "Já pracuji s těmi lepšími. Kdybyste aspoň na okamžik chtěla vidět, jak úžasní lékaři nám dneska vyrůstají! Škoda, že se k nim chováte jako ke grázlům!"

"Před nimi byste to ale neměl říkat!" hodila okem po dětech.

"Proč?" pokrčil rameny. "Myslíte si, že by je to mohlo zkazit? Jděte! Vědomostí mají, že mohou učit nás dospělé."

Životních zkušeností mají asi méně, ale srovnajte si je se začínajícími studenty, kdo je na tom líp? Myslíte, že jsem studoval tak dávno, že se na své začátky nepamatuji?"

"Nevím, kdy jste studoval!" řekla umíněně. "Na tom snad nezáleží!"

"Máte pravdu," přikývl. "Na věku bazírujete jen vy. A nemusela byste."

"Pořádek musí být!" odsekla. "A zákon je zákon!"

"Stala jste se jejich nepřítelem," deptal ji dál Alexijev. "Za to vám uzdravili syna. Přitom to podle zákonů dělat nesmějí, nemají na to papíry, především lékařský diplom. Mimozemské vzdělání jim neuznáte, cestu k pozemskému vzdělání znemožníte. Tomu já říkám klacky pod nohy. Můžete se utěšovat, nejste na to sama - bohužel je takových jako vy víc. Jste ostuda celé naší civilizace."

"Co vlastně po mně chcete?" vyhrkla. "Abych jim ustoupila? To máte smůlu, já se citově vydírat nenechám!"

"Klidně trvejte na svém, půjde to i bez vás," řekl Alexijev. "Vy jste jen jedna z mnoha překážek, které ty děti musí překonat. Překročí vás a úspěch bude tím cennější. Dokážou to, věřím jim. Jde mi ale o vás. Nezdá se vám, že vás vaše současné postavení trochu zkazilo? Chci po vás, abyste se zamyslela nad sebou, ne nad nimi."

"Na to nemáte právo, pane doktore," uklidnila se mezitím. "Do mě vám nic není!"

"Nic vám přece nenařizuji," ujistil ji. "Jen vás jemně, přátelsky upozorňuji, že jste v situaci, kdy už by mělo protestovat vaše svědomí. Pokud ovšem nějaké máte. Babička mi vždycky říkala, že moc člověka kazí. Byla to velice moudrá žena."

"Já té moci tolik nemám," odsekla paní kysele. "Musím respektovat zákony."

"Ale když povolují výjimku, znemožníte ji," řekl tišeji Alexijev. "Moc tedy máte jen malou - ale zneužitelnou. No nic, necháme toho. Myslím, že jste si chtěla stěžovat, že vašeho syna ošetřovaly jen děti a ne dospělí lékaři s diplomem. Na to vám řeknu jen jedno - popáleniny na rukou u nás léčí i pes."

"Cože?" vyjekla znechuceně. "Pes - mého syna?"

"Jistě," přikývl doktor. "Máme tu jednoho rozumného pejska. Od mimozemšťanů má kromě inteligence i léčivou moc a na jednodušší případy stačí. Dnes ale svou sílu vyčerpal, proto jsem vašeho syna svěřil těmhle dvěma."

"Vy byste mého syna svěřil do péče - psovi?"

"Ten pes má větší léčebnou sílu než klasický operační tým," přikývl. "Pokud to jde, tyhle děti šetřím na horší případy. Ale teď už nás omluvte, čekáme dvojitou operaci, musíme se na ni připravit."

"Vy ještě operujete?" zajímala se. "Slyšela jsem, že jste s tím úplně přestal!"

"Operovat nebudu já, ale Olda," ujistil ji. "Já se to budu snažit od něho odkoukat, abych to mohl dělat také. To víte - mimozemské znalosti jsou proti pozemským na vyšší úrovni a je na čase, abychom už je konečně zvládli i my, staří kozáci."

Obrátil se a vyšel z pokoje, následován Máňou a Oldou. Olda jako poslední zavřel dveře, ale ještě se podíval, co na to paní Mráčková.

Neříkala nic.

S povislou dolní čelistí to dost dobře ani nejde.

Od Alexijeva to tedy sedělo!

Jakmile se odpoutali od paní Mráčkové, Olda zase znervózněl.

Operace čekala jen na operované, ale ti se ještě nedostavili. Přitom bylo skoro půl osmé! Zaplat'pámbu za Liborkovu mutr, zkrátila jim dlouhé minuty čekání, ale teď už byl nejvyšší čas, aby Jarča s Michalem přišli!

"Nemají Koutovi nebo Langmajerovi telefon?" napadlo Máňu nad talířem malých koláčků od Gertrudy. Stará kuchařka jim je do jídelny jako vždy donesla, ale nejedli je. Nikdo na ně neměl ani pomyslení, všem leželi v hlavě Oldovi kamarádi. "Langmajerovi mají mobily, ale neznáme čísla," hlesl nervózně Olda. "Koutovy tak dobře neznám, abych to věděl."

"Zkoušel jsem volat své známé, ale na nikoho jsem se nedovolal," pokrčil rameny Alexijev. "Příště to nesmíš dělat tak nezabezpečeně."

"Dobrá rada nad zlato!" povzdychl si Olda. "Příště není teď!"

"A co kdybys to nabídl některé sestřičce?" napadlo Máňu.

"Teď navečer je tu jen Hedvika," řekl Alexijev. "Zeptat se jí jistě můžeme."

Najednou se vedle v Alexijevově pracovně rozdrnčel telefon. Alexijev tam rychle došel a zvedl sluchátko.

"To je pro tebe," zavolal po chvilce na Oldu.

Olda vyskočil a obrovským skokem vletěl do dveří. Očividně si přitom pomáhal idarchonem, žádný cirkusák by takový skok nesvedl. Sluchátko popadl ještě ve vzduchu ale současně s tím přibrzdil a celkem pořádaně se postavil.

"Čau, Olí," uslyšel Olda Michalův hlas. "Nezlob se, ale - já nepřijdu. Víš..."

"Beru to na vědomí," řekl Olda a aniž by čekal na podrobnosti, zavěsil.

"Michal nepřijde," řekl ostatním napjatě čekajícím. "Definitivně to odřekl. Ivo, zeptáš se aspoň Hedviky?"

"Ještě může přijít Jarča," zbledla trochu Máňa.

"Vypadala ještě míň odhodlaně než Michal," namítl Olda nešťastně. "Co kdybych to nabídl - třeba Gertrudě?"

"Mně? Co?" vyhrkla stará kuchařka.

"Andělskou řeč, zlepšenou paměť a schopnost hojit rány," řekl Olda s nadějí, že aspoň někomu pomůže.

"Andělskou řeč? Tou, jak se tu občas bavíte? A je to vůbec andělská řeč?" ptala se opatrně Gertruda.

"Je to andělská řeč, mám ji přece od andělky," ujišťoval ji Olda.

"A byla to opravdu andělka? Co když to byl nějaký dobře zakuklený - rarach?"

"Jak to stojí v Bibli, Trudo?" zaútočil na ni Olda. "Podle činů poznáte je, nebo je to jinak? Andělka přece dělala dobré skutky. Zachraňovala děti, uzdravovala nemocné a když odcházela, naučila mě to. Co na tom vidíš špatného?"

"Nevím," bránila se Gertruda. "Činy ďáblů můžou na první pohled vypadat dobře a člověk to vždycky pozná, až když je pozdě. S tím nechci nic mít!"

"Poslyš, Trudo - věříš, že jsem viděl opravdového, živého ďábla?" zkusil to Olda z jiné strany.

"O tom ani nemluv!" vyjekla. "Nebo něco přivoláš!"

"Já jen abys věděla, že už jsem se setkal s obojím," řekl Olda. "S ďábly opravdu nechci nic mít, to mi věř!"

"Já taky ne!" odvětila Gertruda. "Ale ani s anděly! Takové věci mi nepřísluší. Ani slyšet o nich nechci!"

A vyběhla z jídelny schovat se do kuchyně.

"Tu asi nepřemluvíme," povzdychla si Máňa.

"Možná - kdybychom na to měli víc času," souhlasil Alexijev. "Takhle je to na ni moc zhurta."

"Tak aspoň Hedviku..." prosil ho Olda o pomoc.

Alexijev odešel shánět Hedviku - na sesterně nebyla, starala se o pacienty, ale za chvíli s ním přišla do jídelny a rovnou na Oldu:

"Vážně mě potřebuješ, Oldo?"

Jen němě přikývl. Hedvika byla velice hodná sestřička. Zнала se s Oldou ještě z Vinohrad, kde se k němu chovala mile - a to ještě netušila, že z něho jednou bude její nadřízený. Tady přijímala jeho příkazy ochotně a bez námitek. Olda si to vysvětloval, že Hedvice jde stejně jako jemu o dobro pacientů.

"No - ještě že mi Ivo nedávno něco naznačoval," oddychla si Hedvika. "Mám teď ale službu, nevím, jestli..."

"Mohl bych zavolat Ilonu," navrhl Alexijev. "Ale za čtvrt hodiny se to tady snad nerozsype."

"Říkal jste ale něco o operaci?" zvažněla Hedvika.

"Ta operace bude velice krátká," ujistil ji Alexijev. "Olda to umí."

"Myslela jsem, že spíš vy," obrátila se s otázkou na Alexijeve.

"Ne, bude to dělat Olda," řekl jenně Alexijev. "Je to jeho operace. Nepochybuj, že to z nás dokáže nejlépe. Ostatně - zatím dělal všechny."

"No dobře," usmála se. "Olda přece dělá zázraky."

Odvedli tedy Hedviku do operačního sálu - jak honosně říkali místnosti, kde stál už trochu postarší operační stůl.

"Musím se tě ještě zeptat - svoluješ s implantováním mimozemských orgánů?" obrátil se Olda na Hedviku.

"Proč se ptáš, když víš, že ano?" usmála se na něho.

"Protože je to vážná věc a nikomu ji nesmíme dělat proti jeho vůli," řekl Olda.

"Tak dobře - máš mé svolení," opakovala odhodlaně.

Pak to šlo ráz naráz. Olda Hedviku znehybnil přimražením - a už se mu ruka ani netřásla, když zneviditelnil kosti její hlavy a prohlížel si její obnažený mozek.

"Tak - začneme," řekl tiše, když všem přihlížejícím, především Máně a doktorům Alexijevovým ukázal, čeho se jeho zásah bude týkat.

Máňa mezitím až posvátně otevřela veliké pouzdro s neurochirurgickým náradím, aby Oldovi podávala, co bude potřebovat...

Alexijev dnes jen přihlížel.

Když se po deseti minutách Hedvika opět probudila, ani nechtěla věřit, že to má za sebou. Vstala z operačního stolu a mechanicky si obouvala cvičky.

"Telepatii a paměť můžeš používat hned," sděloval jí Olda trochu veseleji. "Jen na idarchon si musíš týden počkat - teď je ještě slabý a nefunkční."

"A kdy mě zařadíte do rozpisu?" usmála se na všechny.

Jak se dalo čekat, řekla to telepaticky - telepatie byla vždycky aktivní od počátku, trochu se muselo učit jen směřování.

"Nespěchej tak, děvenko," usmál se na ni Alexijev. "Idarchon je úžasný orgán, ale máš v sobě jen jeho zárodek, musí ti nejprve narůst."

"Představovala jsem si to jinak," odušila docela vesele. "Čekala jsem, že s tím budou větší obtíže... něco jako... gravidita..."

"Naopak," ujišťovala ji Máňa. "Bude ti to pomáhat i v tomhle."

"Co ty o tom víš?" zamračila se na ni trochu Hedvika.

"Víc než si myslíš," opáčila Máňa. "Já vím, je mi teprve třináct, ale nedej se tím zmást. Až se začneš trochu přehrabávat ve své vlastní hlavě - až zjistíš, co všechno víš, Olda ti totiž určitě nedával přidavnou paměť prázdnou... Mechanické vědomosti umíme přenášet i takhle."

"No jo," vydechla Hedvika. "Ale kde se k tomu dostal on?"

"Něco od mimozemšťanů, něco už jsme zjistili sami," řekla Máňa, jako by to bylo samo sebou.

"Komu už jsi přenesla vědomosti ty?" chtěla vědět Hedvika.

"Zatím nikomu," nenechala se vyvést z míry Máňa. "Ale už bych s tím měla začít, aby Olda nebyl jediný, kdo to dělá!"

"Vidíš," řekl Alexijev. "Já si říkám, že na to máte oba hodně času. Jsme tu přece teď už tři dospělí. Kdyby nebyl Olda tak hrrr..."

"Kdyby nebyl jaký je, neměli bychom to nikdo," odušila Máňa.

"No dobře," mávl rukou Olda. Bylo mu příjemné být středem pozornosti, ale čeho je moc, toho je příliš. "Nezkusíme to přece jen s Gertrudou? Vážně se mi to nechce..."

Poklepal si na klíční kost. Bouli pod ní měl trochu splasklou, navíc rozříznutou a jen provizorně přelepenou leukoplasti, ale pořád v ní byla druhá sada nových orgánů. Ani nedomyslel, co bude muset udělat, když pro ni nenajde příjemce.

Připadal si - a ne neprávem - jako před potratem. I když ten leckteré ženy berou ještě lehkomyšlněji.

Zamířil v čele ostatních do jídelny a doufal, že tam Gertrudu ještě najde.

Čekalo to tam ale jiné překvapení.

"Ahoj, Olí!" zvedala se ze židle - Jarča Koutová.

"Ty jsi přece přišla?" rozzářil se Olda.

Koutkem oka spatřil jásavý úsměv Máni a věděl, že mají radost i Alexijevovi.

"Musela jsem utéct," vysvětlovala mu rychle. "Naši mě nechtěli pustit. Přišla jsem s naším Danem - venčení mi ještě svěřili. Ale kdybyste to mohli urychlit..."

Dan byl Jarčin kokršpaněl. Ležel jí u nohou a předstíral spánek. Občas mu to ale nedalo, takže krátce mrkal.

"Jarčo, ty jsi zlatá! Už jsme si mysleli, že nepříjdeš. Pojď rychle!" vyhrkl Olda.

Nevadilo mu ani, že při tom přelétl Máňě přes tvář drobný mráček.

"Pohlídá mi někdo Dana?" starala se Jarča. "Aby se s Čertem nepoprali!"

"Čert se přece se psy nepere," odušil Olda telepaticky a všesměrově, zahlédl totiž ze dveří kuchyně opatrně vykukovat štrapatou černou psí hlavu. "Vid', Čerte?"

"To bych štěkl!" ozval se také telepaticky Čert.

Kokršpaněl Dan okamžitě vyskočil na nohy, vycenil zuby a začal zle vrčet.

"Vidiš?" ukázala Jarča na svého psa. "Dane, lehni! Fuj!"

"No tak, Dane!" přidal se k ní Čert. "Tvoje paní si taky přeje mír."

Nepřekročil přitom práh kuchyně. Dan se sice ostražitě naježil ještě víc, ale lehl si, i když byl připraven kdykoliv vyskočit.

"Necháme je tady a ty už pojď!" natáhl Olda k Jarče ruku. Když mu podala svou, pomohl jí vstát a celé procesi se otočilo zpátky k operačnímu sálu.

Po obvyklé otázce, zda si Jarča operaci přeje a po stejné odhodlané odpovědi Ano ji přímo na operačním stole přimrazil.

Měl dnes o dalšího pozorného diváka víc. Hedvika si nenechala ujít dozvědět se, co s ní vlastně před malou chvilkou dělal.

Počet andělských učedníků dnes přece jen poskočil o dva.

Ačkoliv i to bylo pořád málo.

Další kamarádi

Když se Jarča probrala, chvíli nevěřila svým smyslům. Překvapilo ji, že najednou ovládá telepatii, že to trvalo tak krátce i že psi, ponechaní sami sobě, se za tak krátkou chvíli dokázali namísto rvačky spřátelit.

Bylo to jednoduché a část zásluhy měla i Gertruda. Čert na ní pro Dana vymámil porci psího gulášku a Dan zřejmě pochopil, že mu Čert nejen nebude konkurovat, ale že to dobré dostal právě díky jemu. U jídla často řeší spory i lidé, proč to vyčítat psům?

Olda věnoval Jarče i Hedvice andělské kombinézy a naučil je oblékat - a hlavně svlékat. Samozřejmě si to zprvu zkusily přes šaty. Oblékání bylo snadné, ale ke svlékání potřebovaly nutně telepatii.

"Proto to také nemohu dát každému," ujišťoval je. "Je to přitom jediná živá věc, která se dá hiblagem duplikovat."

"Jiné živé věci nejdou?" zeptala se ho Máňa. "Proč tahle jde?"

"Protože je živá jen napůl," odušil Olda. "Bisiája mě varovala, ať duplikováním živých věcí neztrácím čas, že jim pak nedokážu dát život. Měla pravdu. UVědomil jsem si to, když mamince nevykynulo těsto, ačkoliv duplikované droždí vypadalo normálně. Smůla je, že droždí je živé. Zrovna tak jogurty - duplikované sice chutnají normálně, ale rozdíl poznáš, když je zkusíš použít jako jogurtovou kulturu. Dělá se to tak, že lžičku živého jogurtu rozmícháš do horkého svařeného mléka. Brzy se ti vytvoří dobrý jogurt, ale když totéž uděláš s duplikovaným jogurtem, zkazí se ti to."

"To znám," řekla rychle Máňa. "Může se ti to zkazit i s kupovaným."

"Já vím," přikývl Olda. "Některé mlékárny používají postupy, které jogurt zabijí. Vyplatí se vyzkoušet jogurty z různých mlékáren a mrtvým se vyhýbat. Živá jogurtová kultura je rozhodně zdraví prospěšnější."

"Poslyš - ale co to znamená: živá jen napůl?" zamračil se trochu Alexijev. "Buď něco živé je, nebo není, ne?"

"Aha," zachmuřil se trochu Olda. "Asi jsem vám tuhle informaci nedal. Měl bych vám připravit paměťovou pihu se vším, na co jsem zapomněl. To napůl živé se dá ale snadno pochopit. Vezměte si spóry - jsou živé - i nejsou. Taky tak napůl."

"Proč jsi nám nedal všechno?" zpozorněl Alexijev.

"A nač by vám byly moje soukromé vzpomínky?" pokrčil rameny Olda. "Jen by vám překážely. Vybíral jsem pro vás jen co souviselo s biologií a s léčením, vynechal jsem kromě soukromých vzpomínek na různé školní příhody i všechno nepotřebné - od matematiky po teorii antigravitace. Mohlo se ovšem stát, že jsem v tom fofru na něco užitečného zapomněl. Naštěstí se to dá doplnit dodatečně."

"Jak chceš někomu doplňovat, co mu chybí?" zajímalo Alexijeva. "K tomu bys přece musel vědět, co už zná."

"Když toho vyberu víc, andělská část paměti to dokáže roztrdit," usmál se Olda. "Po přijetí paměťové pihy přeorganizuje ve spánku vědomosti tak, že vyloučí všechno dvojité. Jinak by to ani nešlo, paměťové pihy přece mohou pocházet od různých dárců a ti samozřejmě nevědí, co už víte a co ne."

"Dobře - ale teď bychom měli Jarču propustit domů, aby to stihla, než po ní rodiče vyhlásí policejní pátrání," navrhl Alexijev.

"Já ji tam vezmu vzduchem," navrhl Olda. "To je bezpochyby nejrychlejší."

"Poletím s tebou a vezmu Jarče Dana," vyhrkla hned Máňa.

"Nač?" usmál se Olda. "Unesu klidně deset lidí najednou. Počkej tady, vrátím se. Ještě jsme nepředali všechnu energii."

"Nebylo dvojí probouzení z letargie tak trochu podobné předané dávce energie?" zeptal se Alexijev Oldy vyčítavě.

"Tak napůl," připustil Olda. "Beztak si všichni necháváme každý den jednu dávku do rezervy, co kdyby se něco stalo."

"Není to jen rezerva," namítl Alexijev. "Poznal jsem, jak to člověka zdrbne, když jde až na doraz. Nebylo by rozumné, aby se někdo z nás strhal. Rozhodně je menší zlo nechat některého pacienta trpět do rána, i když nám ho je líto."

"Bude nás brzy o dva víc," řekl Olda s nadějí. "Zase toho víc zvládneme."

"Stejně s vámi poletím," řekla Máňa. "Jednak se chci taky proletět a hlavně, Jarči se to bude líbit a já chci být u toho. Znáš to - sdělená radost - dvojnásobná radost."

"Jen leťte všichni!" usmál se Alexijev.

"Já na vás ale počkám tady," zavrčel Čert. "Stejně se sem budete vracet."

"Tak jo," souhlasil Olda. "Ani nevíte, jakou mám radost, že to tak dopadlo."

"Dovedu si to představit," řekla Máňa s pochopením. "Když jsem tě viděla, jak tě Michalovo odřeknutí naštválo..."

"Jeho smůla!" řekl Olda.

Vyšli i se psem Danem na plochu střechu. Olda podal Jarče ruku a vznesl se s ní do výšky, Máňa totéž udělala se psíkem, který ale začal strachy kňučet.

"Neboj se," konejšila ho telepaticky. "To nic není - všichni letíme s tebou!"

Chlácholila psíka, až se zvířátko trochu uklidnilo.

"Michal to odřekl?" starala se Jarča, když si trochu zvykla na let nad střechami.

"Jo - a Olda jeho implantáty okamžitě voperoval Hedvice," sdělovala jí Máňa.

"Kolik holkám už to dělal?" zpozorněla Jarča.

"Byla jsi jeho čtvrtá," prozradila jí ochotně Máňa. "Pokud za holku považuješ i doktorku Alexijevovou. Implantoval to jen jednomu chlapovi, doktoru Alexijevovi."

Bavili se telepaticky, aby jim v hovoru nevadil protivítr. Jarče se to začalo líbit, ale Olda ji upozornil, že všesměrová telepatie není žádný problém, horší bude naučit se směřovat ji, aby ji vnímala jen osoba, které je to určené.

"Vy jste se tak s Oldou bavili i ve škole, že?" konstatovala Jarča. "Neříkej, že jste to při vyučování nepoužívali!"

"Samořejmě," ujistila ji Máňa. "Je to pohodlné, lepší než telefony, dorozumíš se s tím na blízko i na dálku a nikdo cizí tě nevnímá."

"A co když tu teď budu já?" nadhodila Jarča.

"Zapadneš mezi nás," pokrčila rameny Máňa. "Ale když se budeme na dálku bavit já s Oldou, vnímat to nebudeš. Olda dovede telepatit současně se mnou i s Alexijevem, ale i když mi to už ukazoval, nějak mi to nejde."

"Taky to pochopíš," utěšoval ji Olda. "Teď pozor, přistáváme."

Přistáli v pořádku před vchodem do paneláku, kde bydlela Jarča. Olda ji už stačil varovat, aby se připravila na prudší dopad, i když se jí bude zdát, že přistávají plynule. Takže jediný, pod kým poklesly nohy, byl kokršpaněl Dan. Rozjely se mu do stran, až dopadl čumákem na zem - naštěstí z malé výšky, takže se mu nic nestalo.

"Ještě se nesnaž létat," varoval ji Olda. "To tě začnu učit tak za týden."

"A nemohla bych ji to učit já?" nabídla se Máňa.

"Proč?" nechápal Olda. "Učil jsem to přece všechny, už vím, jak na to."

"No právě!" opáčila Máňa. "Taky bych si to chtěla vyzkoušet. Ty už to umíš, ale nemůžeš přece učit všechny. Teď to ještě jde, ale až nás bude víc, budeš rád, když na to nebudeš sám."

"Asi máš pravdu," zamyslel se. "Uvidíme! My teď poletíme zpátky. Možná ti už dnes večer - jen tak z cvičných důvodů - něco zavoláme."

Vznesli se a zamířili zpátky. Jarča jim jen od vchodu zamávala.

Večer byl ale na krku, letěli ve tmě a byli rádi, když je maják na střeše navedl na přistání. Alexijev jim v rychlosti přidělil zbytek pacientů a když rozdali poslední dávky energie, měli pro dnešek konec. Ještě navštívili Libora, aby ho trochu potěšili - byl dnes jediný dětský pacient. Paní Mráčková už byla pryč, takže to celkem šlo.

Odletěli s Čertem za úplné tmy, ale Čert se holedbal, že trefí podle čichu, Olda zase, že mu stačí pouličního osvětlení a skutečně se mu podařilo nezabloudit. Sledovali ještě, jak Máňa přistála na balkóně, pak se otočili a zamířili domů.

Otec doma nebyl a maminka Oldu přivítala trochu nervózně.

"Poslyš, Oldo - co že zas tak pozdě?" přivítala ho.

"Dneska to stálo za to, mami!" sděloval jí radostně. "Představ si, nějaká baba z ministerstva školství nás ve škole tvrdě stírala a odpoledne jsme ošetřovali jejího syna, měl ruce popálené od nějakých prskavek. Tomu říkám trest boží!"

"Poslyš, kdo mě to tuhle nabádal, abych byla opatrnější, než budu o andělech něco soudit?" odvětila. "Kdo říkal, že andělé i pánbůh jsou mírnější, než si představujeme?"

"No - já," odušil Olda trochu zaraženě. "Ale tak se to přece říká. Je to jen náhoda, ale přišla ve správnou chvíli! Měla jsi vidět, jak zírala, že jsme s Mančou jejího synáčka léčili!"

"A - stačíte na to?" podívala se na něho tázavě.

"No jistě!" odušil Olda. "Každý den nám troška kosmické energie zbude. Hele, mami - co kdybychom s Čertem tobě a tátovi občas nějakou přidali?"

"Nač?" zavrtěla lehce hlavou. "Nejsme přece nemocní."

"Čistě preventivně," odušil Olda. "S Bisiájou jsme to na vsi dávali staříčkům, aby trochu omládli. Ne že bys to potřebovala, ale - rozhodně vám to neuškodí. Škodí to jen v jediném případě, ale to snad u vás nehrozí."

"Kdy to škodí?" zamračila se trochu.

Věděla dávno, že má vědomosti, které by od něho nikdo nečekal, ale přece jen... někdy jí nebylo příjemné, že toho zná

tolik. Nepřipadala si v jeho přítomnosti volně a pokud to mohla posoudit, nebyla sama.

"No - víš, prudce to zvedne imunitní reakce," začal jí to vysvětlovat pokud možno srozumitelně. "Proto to tak rychle léčí nemoci. Jenže při těhotenství to vyvolá potrat."

"To víš od mimozemšťanů?" zajímala se.

"No - taky," přikývl. "Párkrát jsme to způsobili při léčení, jednou omylem, ale při tak závažné nemoci, že nám to prošlo. Alexijev říkal, když jde o život, zachraňujeme na prvním místě matku. Kdyby zemřela, plod by to tak jako tak nepřežil."

"Ale co kdybyste to použili omylem na zdravé ženě a způsobili jí... víš co..?"

"My si dáváme pozor," uklidňoval ji. "Já už to sám ani nedělám, vždycky o tom rozhoduje primář Alexijev a ten se vyzná."

"Ale na mně bys to klidně zkoušel sám, co?" vyhrkla a zamračila se.

"Ale ty jsi přece zdravá," opáčil.

"Hele - víš co? Nechci to! Rozumíš? A už o tom nemluv!" zamračila se.

"No - když nechceš, tak ani nesmím," ustupoval s nechutí. "Ale proč?"

"Schovej si to pro potřebnější!" poradila mu. "Teď je to naprosto zbytečné."

"Víš, že Alexijevová vypadá skoro tak mladě jako ty?" přitulil se k ní. "Alexijev bude za chvíli vypadat mladě jako náš táta. Je to tím, že dávají lidem sílu. Něco z toho jde přes ně a oni mládnou."

"A ty mu to nepřejesh?" zeptala se ho.

"Jistěže přeju," urazil se, že ji vůbec napadlo podezírat ho ze závidi. "Ale rád bych, abyste i vy..."

"Dobře, nech to na pozdější dobu," usmála se na něho. "Až to bude potřeba. Teď je to přece zbytečné."

"Škoda, že babička zemřela dřív, než sem Bisiája přiletěla!" povzdychl si Olda.

"Představ si, že bys ji omladil. Myslíš, že by o to stála, když už nemá dědečka?"

"No - kdyby Bisiája přiletěla ještě než zemřel dědeček..." uvažoval Olda.

"Tomu bys ale nepomohl, děda se ještě mladý zabil v autě," usadila ho.

"To ještě nic nevíš!" vzepřel se. "Vzkřísili jsme už jednu mrtvou!"

"Vážně?" zadívala se na něho trochu nedůvěřivě.

"Vážně!" usmál se. "Musíme na to být čtyři - ale stojí to za to! To už je zázrak jak se patří! Objeví se bílé světlo, zazní takový velebný tón - no jestli to andělé předváděli našim praprapředkům, nedivím se, že z toho padali zděšením k zemi!"

Při jeho slovech měla pocit, že ji obchází mráz. Její malý chlapeček - křísí mrtvé? Vždyť je mu teprve dvanáct let!

"A není to přece jen... trochu nebezpečné...?" pokusila se zapochybovat. "Nemůže to někomu škodit?"

"Naopak, mámi, naopak!" vyskočil. "Nepochybuji o tom, že to používáme jen pro dobré účely! Mě by ani nebavilo někomu s tím škodit!"

"Jak to tedy bylo, když jsi říkal o té paní z ministerstva, jak máte v rukou jejího syna... to skoro vypadalo na vydírání, nemyslíš?"

"Jaképak vydírání? My jsme jí ho uzdravili!" vyskočil. "Ona na nás po zlém, my jí to oplatili dobrým. Mám dojem, že se pěkně styděla, i když to nechtěla dát najevo!"

"Ještě že tak!" vzdychla si. "A jak je to vlastně s těmi poslanci? Říkali v televizi, že je odmítáte léčit!"

"Neodmítáme!" řekl Olda. "Alexijev je ale léčí postaru, když mu pojišťovny nové léčení nechťejí platit. To je pro ně pěkný trest! Novější pacienti přicházejí a odcházejí, zdravější než předtím, zatímco oni se trápí. Ale ne aby tě napadlo je litovat - vymysleli si to na sebe sami, je jen spravedlivé, že to trochu pocítí na vlastní kůži - a to doslova! Kromě toho - v jiných nemocnicích tak trpí všichni."

"Některé jste ale vyléčili hned!" připomněla mu.

"Ti na tom byli tak zle, že to jinak nešlo," vysvětloval jí to. "Tam jsme si nemohli pomoci, museli jsme je přece zachránit."

"No dobře," ustoupila. "Ty naše zázračné dítě! Pojď sníst večeři, umýt se a šup do postele!"

V noci Oldu mimořádně vzbudil Čert.

Začal mu strkat čumák pod peřinu a tahat ho za pyžamo.

"Co je?" ohnal se po něm Olda rozespale.

"Oldo!" kňučel Čert. "Mám dojem, že... štěňata! Jen čtyři, ale telepatický!"

"Cože?" vzbudil se konečně Olda.

"Čtyři štěňata!" opakoval mu Čert. "A všecy telepatický!"

"Jo - tvoje štěňata?" došlo Oldovi. "Dobře - zítra se za nimi vypravíme!"

"Já jen - aby je zase někdo neutopil!" připomínal mu Čert naléhavě.

"Dobře - skočíme tam ráno, ještě před školou," slíbil mu Olda. "Do rána to počká, v noci nikdo štěňata topit nebude."

"Jen aby!" protestoval Čert, ale Olda se otočil na druhý bok a zabalil se do peřiny, aby na něho Čert nemohl.

Ráno už se ale nemohl vymlouvat, i když ho Čert začal budit skoro o hodinu dřív než normálně. Zařídil dokonce Oldovi u maminky snídani, aby je nic nezdržovalo. Také jí po svém vysvětlil, co zamýšlejí, ale nemusel ani vyvracet nějaké protesty, maminka měla pro štěňata pochopení.

Olda se ale těšil také a spěchal by i bez Čertova poštěkávání.

"Vůbec je nevšímám," postěžoval si psovi. "Odkud to jde?"

"Jsou zticha," znejistěl Čert. "Asi spí."

"To se dá pochopit," pokrčil rameny Olda. "Štěňata jsou děti, ty lidské taky pořád spí. Pamatuješ si aspoň směr? Nebo něco, co by nás přivedlo na stopu?"

"Bylo to z dálky, nejspíš z vesnice," uvažoval Čert.

"Dobře, poletíme tam," rozhodl Olda.

V rychlosti sbalil školní věci, hodil tašku na záda, popadl krajíc chleba, s Čertem vyběhli na balkón a vznesli se do studeného vzduchu. Za chvíli už přelétali pole a lesíky směrem k tetiččině vesnici.

"Ještě nic?" pobízel Olda psíka.

"Nic!" zakňučel nešťastně Čert. "Teda, jestli už je zabili, pokoušu je do krve!"

"Jen klid," uklidňoval ho Olda. "To se ještě nestalo, to bys přece věděl."

"Jen aby!" strachoval se Čert.

Vzdušnou čarou jsou našťěstí všechny vzdálenosti nejkratší a za chvíli už spolu kroužili nad vesnicí. Čert usilovně vzpomínal, kde by to jen mohlo být.

"To bys měl ale vědět!" napomínal ho Olda.

"Když já nevím," ošíval se psík. "Může to být Lola nebo Alma... Astu si můžeme škrtnout, ta už o štěňata přišla..."

"Vidiš, vidiš, proutníku! Ani nevíš, kde máš děti!" vyčítal mu Olda.

"Hele, nech si toho!" ohradil se psík. "Vy lidi to vždycky víte? Štěkl bych, že ne vždycky! Taký máte problémy vzpomínout si, kde máte jaké štěně!"

Pomalu se vznášeli nad vesnicí, ale nikde nic. Až Olda objevil vycházet z chalupy babičku Maděrovou. Telepaticky upozornil Čerta a oba rychle přistáli, aby ji zbytečně nepoplašili. Vyšli zpoza rohu Tvrdíkova stavení a zamířili přímo k ní.

"Co tady děláte?" změřila si je s rozzářenou tváří.

"Někde by tu měli mít štěňata!" řekl Olda.

"Tak to bude určitě u Zimáků," ujistovala je Maděrová. "Jejich Alma prý štěňata tenhle týden čeká."

"To je dobrý," oddychl si Olda. "Zimákovi je nebudou topit."

Čert se ale na něho podíval vyčítavě a Olda rozhodl, že se tam raději podívají, aby měli jistotu.

U Zimáků na ně vyběhla Alma, začala na ně přes plot výhružně dorážet, štěkat, vyskakovat a vrčet. Za tím rámusem vyšla i paní Zimáková.

"Domů!" ukázala velitelsky. Alma poslušně, i když neochotně zaběhla do domku.

"Co tu děláš, Oldo?" poznala paní Zimáková návštěvu. "Ty nejsi ve škole?"

"Ještě to stihnu," mrkl Olda na hodinky.

"Ráda bych věděla, jak!" zamračila se. "Autobus je pryč, teď ti až do poledne nic nejede. Máte odpolední vyučování, nebo se ulejšváš ze školy?"

"Vždyť je teprve sedm," ujistil ji. "Paní Zimáková, nevíte něco o štěňatech?"

"Štěňata?" podívala se na něho pátravě. "Jak víš, že máme štěňata?"

"No - víme to," ujistil ji Olda. "Jde nám o to, aby jim nikdo neublížoval."

"Kdo by ubližoval takovým drobečkům?" zamračila se Zimáková.

"Macounovi přece nedávno jiná taková štěňata utopili!" řekl Olda.

"Jo - Macoun!" mávla rukou Zimáková. "Ten musí mít jediné čistokrevné! My na to tak nekoukáme! Ale - jak to, že to víš?"

"No," řekl Olda už méně ochotně, "Asi to budou štěňata tady našeho Čerta."

"To je možný, tvůj pes tu o prázdninách brousil," odvětila Zimáková. "Dejte si ale pozor na Almu. Když má štěňata, tak se nezná, raději se k ní nepřibližujte. Ale odkdy se o štěňata starají psi?"

"Čert je výjimečný pes," řekl Olda. "Je to nejchytřejší pes na světě! Od prázdnin, kdy ho Bísíája naučila mluvit. Vy se přece pamatujete, jak tady léčila lidi."

"Jo - andělka?" rozjasnila se Zimáková. "Zachránila nám babičku, kdepak asi je, děvenka? Škoda, že už se vrátila domů!"

"Víte, paní Zimáková," rychle rozvažoval Olda, jak to nejlépe říci, "Bísíája nejen léčila, ale než odešla, naučila nás to."

"Koho?" podívala se na něho trochu překvapeně a trochu nedůvěřivě.

"Je nás víc," řekl vyhýbavě Olda. "Léčím tak já, Cilka Macounová, ale i náš Čert. Rozumíte? Léčíme lidi jako andělka."

"To snad ne!" zarazila se.

"Právě že ano!" trval na svém Olda. "Začali jsme v nemocnici, jde nám to skoro tak dobře jako s Bísíájou tady."

"Komu?" dívala se na něho trochu nedůvěřivě.

"Mně a Čertovi!" odvětil. "Cilka to taky trochu umí."

"Cilka nikoho neléčí!" ujistila ho. "Cilka je normální děvče, to by se na vesnici jistě neutajilo!"

"To jí trochu křivdíte!" ubezpečoval ji Olda. "Zrovna nedávno nám pomáhala, když v Českém parlamentu vybuchl plyn."

"Cilka?" vrtěla hlavou Zimačka. "Kde by se tam vzala?"

"My jsme si ji přivolali," ujistoval ji Olda. "Přiletěla za námi v noci!"

"Hele, Oldo - nevymýšlíš si trochu? Macounovi nemají telefon. A nechce se mi věřit, že by starej Macoun Cilku někam pustil. Natož v noci!"

"Vůbec si nevymýšlím," zamračil se Olda. "Telefon nepotřebujeme, andělka nás naučila telepatii. A taky létat, víte? Cilku doma nepustili, ale přiletěla sama."

"Létat?" zděsila se Zimačka. "Myslíš - jako na koštěti? Poslyš, to by ale ta Bísíája nebyla z dobrého!"

"To si to ale hodně pletete!" ubezpečoval ji Olda. "Andělé košťata nepotřebují! Já taky lítám jen tak, bez koštěte! Ale o co nám jde - zdá se, že i Čertova štěňata se mohou naučit léčit lidi. Proto chceme, aby se jim nic nestalo!"

"Kdo? Ty a tvůj pes?" podívala se na něho nedůvěřivě.

"Asi se vám to nezdá, ale ten pes má od andělky dar telepatie," řekl Olda. "Umí se domlouvat na dálku. A jeho štěňata to nejspíš mají po něm. Čert to cítí."

"Rány boží!" spráskla ruce. "Tak vy jdete hlídat nějaká štěňata!"

"To nejsou obyčejná štěňata!" vrtěl hlavou Olda. "Mají od andělky dar léčit lidi! Pan Macoun jich už šest utopil, to je nebetýčná škoda. Vy jim neublížíte, že ne?"

"Ale to víš, že je neutopíme..." uvažovala opatrně. "Kdyby byla pravda, co říkáš... ale jak poznáme, že dokážou léčit lidi?"

"To pozná málokdo," přiznal Olda. "Já ano, andělka mě to naučila. Naučil jsem to našeho Čerta, snad to naučí i štěňata. Ale nevím, kdo jiný by to ještě poznal."

"A co Cilka?" podívala se na něho trochu s podezřením.

"Cilka umí jen léčit," řekl Olda. "Když měli Macounovi telepatická štěňata, ani to včas nepoznala. Nejspíš to neumí naučit nikoho jiného. Přesně to ale nevím."

"Taková štěňata by byla... hodně zvláštní," uvažovala Zimáková.

"Jsou to Čertovy děti, proto se o ně staráme," přikývl Olda. "Jak jsem vám říkal, Čert není obyčejný pes. Možná se i ta štěňata dají vycvičit léčit lidi. Chápejte, nechceme nechat takový dar ležet ladem. Takových psů je u boudy škoda."

"Vy byste ta štěňata chtěli?" zeptala se Oldy přímo. "Já vám je ale nedám! Jsou ještě moc malá a potřebují mámu."

"My jsme jen přišli zabránit jejich utopení," řekl Olda. "Když to nehrozí, můžeme letět zpátky do školy. Víte přece, že umím létat - jako anděl!"

"Jak byste chtěli zabránit jejich utopení?" usmála se trochu smutně. "Říkali jste přece, že Macoun už taková štěňata utopil."

"Právě!" rozhorlil se Olda. "Smůla je, že čerstvě narozená štěňata dokáže vycítit jen Čert. Navíc je musí očekávat.

Poprvé si ani nevšiml, že se narodila. To jsme zjistili, až když je pan Macoun topil, to už bylo pozdě. Jinak bychom tam přiletěli jako za vámi. Štěňata bychom třeba koupili - jistě by nám je Macoun radši prodal, než aby je topil."

"Máš na to peníze?" usmála se. "Kolik bys za takové štěně dal?"

"No - Cilka říkala, že Macounovi prodávají čistokrevná štěňata za pět tisíc. Tahle čistokrevná nejsou - co takhle za polovinu?"

"Ty bys vážně zaplatil... dvacet tisíc za čtyři venkovské voříšky?" podívala se na něho nedůvěřivě.

"Kdyby to nešlo jinak..." pokrčil Olda rameny. "Víte, měl bych na to, léčením lidí jsem si trochu přivydělal. Jen si myslím, že by to mohlo být ještě levnější."

"No to bych řekla!" pokývala hlavou Zimáková. "Ale ještě mi pověz - co s nimi budeš dělat v paneláku? Jednoho psa tam už máš. Pět psů v bytě? To je trochu moc!"

"Jestli se naučí léčit, budou bydlet na klinice," řekl Olda. "Takového psa si tam všichni považují. Čert je tam Pan Pes a smí chodit všude!"

"A není to zase příliš moc ohledů - k psovi?" podívala se na psa a zase na Oldu.

"Když zachraňuje lidem životy?" opáčil Olda. "Pak má nárok na respekt! Nehledě na to, že Čert je čistotný a rozumný pes. Alexijev mu tam sehnal turecký záchod a Čert umí i splachovat! Ale paní Zimáková, my už vážně musíme do školy. Jestli nám štěňata prodáte, ano, máme o ně zájem. Budou v dobrých rukou, nepovede se jim špatně a jestli budou mít andělský dar, využijí ho k dobrému. Kdybyste potřebovala uzdravit, budete aspoň vědět, za kým máte jít. Nebudete toho litovat."

"Za těmi štěňaty - nebo za tebou?" usmála se trochu.

"U nás na klinice budete mít vždycky protekci," sliboval jí Olda.

"Poslyš - jak je to s tím vydržidlovstvím vaší kliniky?" zarazila ho ještě. "Prý se sápete na každou korunu a lidi zatím trpí!"

"Kdo to tvrdil?" zamračil se Olda.

"Bylo to v novinách!" ujišťovala ho.

"To byly lži!" odsekl. "Léčíme lidi úplně zadarmo, jestli to chcete vědět! Alexijev nedávno odmítl léčit poslance, aby se zamysleli a nařídili, aby nám Zdravotní pojišťovna za léčení platila! Doktoři snad také musí jíst, ne? Není pravda, že je neléčí vůbec! Jen je léčí postaru, za to nám pojišťovna platí. Jejich vina, že přitom trpí. Stejně trpí pacienti v okolních nemocnicích."

"Proč vám tedy pojišťovna nezaplatí?"

"Protože zázrak není mezinárodně uznávaná léčebná metoda," odvětil Olda. "Já to ale nějak nechápu."

"Já teda taky ne," vrtěla hlavou. "Koukám, že pání redaktori dali do novin zase něco úplně jiného než jak to opravdu je."

"My jsme si počátku mysleli, že pojišťovny předhodíme novinám a televizi, jak na nás nemístně šetří," přikývl Olda, "místo toho si noviny i televize smlsnou na nás a ti škoti pojišťovácký si jen mnou ruce, jak nás dostali."

"Co s tím ale budete dělat?" zajímala se Zimačka.

"Nevím," pokrčil rameny Olda. "Zatím léčíme dál. Teď nám náhoda přihrála pány poslance - ale jestli s nimi nehne ani tohle, pak nevím. Na shledanou, paní Zimáková!"

Vznesl se i s psíkem a zamířil přes koruny stromů, lemujících náves.

Ještě koutkem oka zahlédl, jak se Zimačka v rychlosti pokřivovala.

Určitě to ale nebrala zle.

Usmívala se přitom.

Zvěst o štěňatech Olda již cestou do školy rozšířil na Alexijevovy, nevynechal ani Máňu a Jarču. Po škole se všichni -

ted' i s Jarčou - sešli v Alexijevově pracovně. Olda s Máňou čekali na přidělené pacienty a Jarča, která ještě léčit nemohla, se musela trochu otrkat, jak to tu chodí.

Alexijev otevřel diskusi návrhem zařídit psům jeden podkrovní pokojík.

"Za dřívějšího majitele vily žili psi v kůlně za garáží, ale psi léčitelé mají podle mě nárok na lepší bydlení," tvrdil za nadšeného souhlasu Čerta.

"Není to přehnané?" starala se Máňa. "Když bezdomovci spí venku v parcích?"

"Možná," přikývl Alexijev. "Ale když budou psi léčit, jsou to vlastně zaměstnanci a mají nárok na slušné zacházení. Nespokojení zaměstnanci by práci fušovali a zjistili bychom to až podle výsledku. Volnou energii musíte posílat se zanícením a s láskou, jinak je lépe jít od válu. Když si to v hlavě přebereš, Čert je čistotnější než někteří lidé. Zvládl přece i ten splachovací záchod."

Čert mu jen souhlasně přitřáskával.

"Kdysi lidi se zanícením a láskou léčili v klášterních špitálech," rozpomínala se na školní vědomosti Marie. "Léčili je i zadarmo. Církev si to ale mohla dovolit."

"Církev si to ode všech vybrala na desátcích," podotkl Olda. "Takže to vlastně zaplatili na daních."

"Daně to nebyly," oponovala mu Máňa. "Daně vybíral král."

"To vím, ale proč se jedněm poplatkům říká daně a druhým desátky? Jen proto, že je vybíral někdo jiný?" nenechal se Olda.

"Vtip je v tom, že si dnes lidé poctivě nebo méně poctivě platí zdravotní pojištění, ale peníze rozdělují pojišťovna a ta s nimi může naložit podle vlastního uvážení. Třeba i tak, že nedá nic a můžete se soudit, nic nevysoudíte. Soud jí dá za pravdu - nemáme na to řádnou smlouvu. Vynutit se ale nic nedá. Někde je chyba, ale kdo ji má napravovat?"

"Poslanci," řekl Olda. "Co třeba ti, co tady leží?"

"Leží jich tu jen pár," přiznal Alexijev. "Většina se nechala převézt do Vinohrad a do Střešovic, slíbili jim rychlejší léčení. Rychlejší to nebude, ale aspoň nám nezabírají místo, můžeme vzít jiné."

"Neměli bychom je raději rychle vyléčit?" navrhla Máňa.

"Myslíš - kvůli srovnání?" zamyslel se Alexijev. "Snad to není špatný nápad. Jen ať ostatní uvidí, jak prohloupili. Nechte mě tedy mluvit, trochu na ně pustím hrůzu."

Poslanci byli rozmístěni na třech pokojích mezi normálními pacienty. Jistě trochu závistivě pozorovali, jak se jiní uzdravení vracejí domů, zatímco oni sami tu leží.

"Vezmeme je od kraje," rozhodl nahlas Alexijev a začal s Oldou.

Všichni tentokrát pozorovali jejich počínání s velkým zájmem. Záblesk světla už viděli víckrát, ale tentokrát k tomu mohli vnímat i to podivné teplo.

"Proč jste to neudělali hned?" zeptal se Alexijeva jeden z poslanců.

"Protože jste schválili nemravné zákony," odtušil Alexijev. "Zdravotní pojišťovny si podle nich samy rozhodují, co budou platit a co nebudou, takže vám všechno děláme zadarmo. Nedostaneme za to ani korunu."

"Vždyť to taky skoro nic není!" namítal žoviálně poslanec.

"To se vám opravdu jen zdá," odvětil Alexijev. "Každému tím dáváme kus života! Je to tak razantní zákrok, že to i dospělý člověk zvládne sotva pětikrát za den, jinak se zhroutí. Ujist'uji vás, že mě přemístění pěti tun kamení tak neunaví. Jak vidíte, pomáhají vám i děti. Měli byste jim líbat nohy! Místo toho remcáte, že to nic není! Měla by vám být hanba, nechat se zadarmo léčit - od dětí!"

"To - vážně pojišťovny neplatí?" zarazil se poslanec.

"Vážně ne," ujistil ho Alexijev. "Ředitelka naší největší pojišťovny prohlásila, že to bude platit jen přes její mrtvolu. Ministryně zdravotnictví v televizi dodala, že je to tak v pořádku, neboť nebyl porušen žádný zákon. Měli jsme zpočátku finanční krytí, ale zkuste odhadnout, jak dlouho se to dá finančně utáhnout, když nám ztráta každý měsíc stoupne o milion, který nám pojišťovna odmítne zaplatit? Je to ale podle vašich zákonů, takže si laskavě uvědomte, vy jste ti pitomci, co nás nutí zabalit to."

"Vy požadujete dvanáct milionů ročně?" zděsil se poslanec.

"Ještě víc - něco nám pojišťovny zaplatí," usmál se Alexijev. "Peníze dostaneme za vaše vylehávání, ale samotné léčení děláme zadarmo. Naším cílem by tedy mělo být, abyste tu leželi co nejdéle. Slyšel jsem, že si někteří stěžovali, že na pokojích nemáme televizory. Nejsou tu a nebudou, na takový luxus prostě nemáme."

"Proč tu aspoň nemáte víc dospělých lékařů?"

"Protože sem zadarmo žádného dospělého lékaře nedostaneme," odsekl Alexijev. "Děti to mohou dělat jako hobby, protože je živí rodiče. Lékaři naopak živí rodiny."

"Můžete přece za léčení, které pojišťovna nehradí, vybírat přímo od pacientů!"

"A proč mají pacienti platit pojištění, když jejich léčení pojišťovny nehradí? To je přece úplně postavené na hlavu!"

"Chcete zřejmě nějak moc..."

"Krutě se mýlíte!" řekl Alexijev. "Klasické léčení, které pojišťovny bez mrknutí oka zaplatí, stojí dvojnásobek. Chceme možná hodně, ale uzdravíme víc pacientů, než na co se zmůže zbytek nemocnic v republice. Dostaneme za to ale jen dvacetinu. Někde je tedy chyba, ale jestli je to podle zákonů i podle paní ministryně v pořádku, je vina plně a jedině na vás."

"My přece nemůžeme za ministryni zdravotnictví!"

"Můžete za ni - a víc než ona!" odpálil ho Alexijev. "Dali jste jí důvěru i zákony, které jí to arogantní darebáctví umožňují. Měli jste to napravit hned na počátku!"

"Napravit zákony není tak jednoduché! Na to musí být konsensus napříč..."

"Napravovali byste je ve vlastním zájmu!" přerušil ho Alexijev. "Už je ale pozdě. Až se vám příště stane nějaká

nehoda, nikdo vám kus života nedá. My totiž končíme."

"Jak to myslíte - končíte?"

Všichni teď hleděli na Alexijeva s neskrývaným údivem.

"Na další provoz tohoto ztrátového podniku nemáme peníze," řekl lékař. "Díky pitomecům, kteří prostě nechápou, že zadarmo se léčit nedá. Budeme to muset zavřít."

"Potřebujete úvěr?" vyhrkl rychle jiný poslanec. "Mohl bych vám nějaký výhodný zařídit, mám velice dobré styky v bance..."

"Nepotřebujeme úvěr," přerušil ho ostře Alexijev. "Nemůžeme si ke všemu udělat dluhy, nemáme je z čeho splácet. To raději čestně skončíme. Nebude to bankrot, nikoho nepoškodíme. Jen jsme spotřebovali počáteční investice a zjistili, že je to neúnosné."

"Počkejte, pane doktore," ozval se jiný pacient, "Snad kvůli těmhle politickým krávám nehodíte přes palubu i nás, co za to nemůžeme?"

"Vy že za to nemůžete?" podíval se na něho Alexijev. "Vy jste je snad nezvolili? Proč tam tedy sedí? Kdo jim dal tu potřebnou většinu hlasů?"

"Já ne!" ohradil se prudce pacient. "Já jsem k volbám vůbec nešel!"

"Když jste vůbec nevolil, dal jste jim hlas prostřednictvím vašeho souseda a ten je za vás slavně zvolil," zavrtěl hlavou Alexijev. "Víte přece, jak to chodí, ne? Úplně bez viny tedy nejste. Vy máte ještě štěstí, uzdravíme vás, ještě než to zabalíme. Lito je mi těch po vás, ti už budou mít smůlu."

"No jo - ale co budete dělat, když nebudete léčit?" vyhrkl pacient ostražitě. "Co jiného může takový doktor dělat? Chcete se snad živit lopatou?"

"Jistěže budeme dál léčit," řekl Alexijev. "Ale půjdeme tam, kde si nás budou víc vážit. Tahle Země není jediná."

"Myslíte, že vám Němčouři zaplatí líp?" odsekl pohrdavým tónem.

"Proč zrovna Němčouři?" usmál se Alexijev. "Neříkám, že půjdeme tam, kde mají víc peněz, ale kde si dovedou víc vážit zdraví! Co když je to tam stejné jako tady?"

"Vy víte o nějaké jiné zemi?"

"Jistě," přikývl Alexijev.

"A tady to úplně zabalíte?"

"Možná ne úplně," řekl Alexijev. "Viděl jste přece, kolik se tu vystřídá pacientů, ale poradte mi - můžeme léčit a ještě do toho dávat každý měsíc milion?"

"Tolik že do toho dáváte?" zamračil se pacient. "To se mi nějak nezdá!"

"Nezdá..." usmál se trochu trpce Alexijev. "Spočítejte si to. Pojišťovna nám hraadí péči o pacienty. Z toho platíme sestřičky, kuchařku, potraviny, elektřinu, plyn a vodu. Na údržbu budovy už nic nezbyvá, můj plat, plat mé ženy a externích lékařů - těch dětí - prohlašuje pojišťovna za neoprávněný, všichni tedy pracujeme zadarmo. Já a má paní žijeme z úspor, které se nezadržitelně tenčí. Děti prozatím živí rodiče, ale až vyrostou a budou si muset na sebe samy vydělávat, bude to konec našeho experimentu."

"A zkusili jste to dát k soudu?" napadlo pacienta zoufale.

"Nezkusili," pokrčil rameny Alexijev. "Ten ale musí dát zapravdu pojišťovně, na nic víc nemáme uzavřenou smlouvu. A smlouva záleží na libovůli ředitelky pojišťovny, nedá se nijak vynutit. Je to přesně podle zákona - odnesou to jenom pacienti."

"Vidíte, vy krávy nebeské?" obrátil se pacient nenávisťně na poslance.

"Urážíte je zbytečně, mohli by vás zažalovat," varoval ho Alexijev. "Příště raději jděte volit, ale někoho jiného."

"Proč je vůbec léčíte?" vyjel si na něho pacient. "Proč je nepošlete jinam? Proč je uzdravujete, když vás jenom podrážejí?"

"Protože jsme je přijali," řekl Alexijev. "Nevadí, že je uzdravíme. Ti, co se dali převézt do Vínohrad a do Střešovic, na tom budou hůř. Tihle aspoň poznají, jak účinná je naše mezinárodně neschválená metoda."

"Poslyšte, doktore," odvážil se jiný poslanec o poznání míměji, "Vážně si myslíte, že za tenhle šlendrián můžeme?"

"Víte," zamyslel se Alexijev, "Máte smůlu. Nesoudím vás podle vaší mezinárodní uznávanosti, jako ředitelka pojišťovny naše metody, ale podle výsledků, které naopak ona vidět nechce. Zlobte se nebo ne, výsledky hovoří jasně. Za mě i za vás. My léčíme lidi, vy nám to znemožňujete. Kdybyste nemysleli jenom na sebe, ale trochu i na lidi, nemohlo by se to stát. Jste pro lidi užiteční jako vši v kožichu."

"Tohle jsme přece nemohli vědět!" bránil se poslanec.

"To je jen další vaše chyba," odvětil Alexijev. "Máte lidi zastupovat, vědět, co se mezi nimi děje. Proč se staráte jen o své platy? Kdo může za to, že žijete v oblacích a nic nevíte? Kdysi jste přece museli žít mezi lidmi!"

"My přece žijeme mezi lidmi!" mračil se mírnější poslanec.

"Dovolte mi o tom vážně pochybovat," řekl Alexijev. "Přinejmenším jste na to už dávno zapomněli. Zkuste si o tom každý pro sebe popřemýšlet!"

Nikdo na to neodpověděl.

Alexijev se mlčky otočil a odešel. Alexijevová, tři děti a malý černý pes ho stejně tak mlčky následovali.

Světotřesení

Vrátili do Alexijevovy pracovny. Gertruda spěchala donést na tácu Alexijevovým kávu, dětem kakao a koláčky.

Olda se ale začal opatrně vyptávat:

"Poslyš, Ivo - jak jsme na tom finančně? Já se o to nestarám, ale kdyby to bylo, jak jsi to říkal před poslanci, bylo by to dost nahnuté."

"Ono je to s námi ale opravdu nahnuté," přiznal Alexijev. "Zatím to není kritické, ale každý měsíc se naše konto ztenčuje. Ne o milion měsíčně, ale když do toho připočtu amortizaci budov, bude to jistě mínus pár set tisíc. Kdybychom dostávali, co nám patří, byli bychom ziskoví, ale teď jsme ve ztrátě a nezadržitelně se blížíme k pádu. Jsou jen tři možnosti, jak to dopadne. Buď začneme konečně dostávat nekrácené platby - mělo by to být normální, ale není. Nebo nás opět založíš zlatem, ačkoliv mi to připadá trapné. Třetí možnost je, že do konce roku budeme na dně - a zavřeme to."

"Zavřít to - to je opravdu poslední možnost," mračil se Olda. "Doplňovat zlato je špatné, nedělám to rád, ale kdyby to bylo nevyhnutelné, raději je vyrobím, než abychom to museli zabalit. Proč nám ale nepomohly noviny ani televize? Čekal jsem, že se na nás nadšeně vrhnou jako na senzaci první velikosti, ale zatím po nás pes neštěkne, nanejvýš nám z dálky nadávají, že odmítáme léčit. Proč nezveřejní, co nás trápí?"

"Nevím," přemýšlel Alexijev. "Televize byla párkrát za poslanci, ale o nás potom nepadlo ve vysílání ani slovíčko. Novináři se nám očividně vyhýbají, jako kdyby jim to jejich šéfové zakazovali. Když vzal Olda jednoho novináře do Dinosaurie, neobjevila se potom v novinách ani čárka. Nechce se mi věřit, že je vůbec nezajímáme."

"Skoro to vypadá jako úmysl," uvažoval Olda. "Hodně zlý úmysl."

"Něco jako spiknutí temných sil?" ušklíbla se Jarča.

"Kdyby ses někdy setkala se skutečným andělem, ale také s opravdovým ďáblem, asi by ses tomu tak nesmála," napomenul ji Olda k větší vážnosti.

"Viděl jsi snad někdy skutečného ďábla?" zeptala se ho Jarča vyzývavě, zatímco Máňa se jen mračila v tušení nějakých nepřijemností.

"Viděl jsem pravého ďábla," odvětil vážně Olda. "Viděl jsem ho dokonce zemřít. Jsou taky z masa a krve jako andělé. Prý žijí tisíce let, ale nejsou úplně nesmrtelní. Jestli si jejich vztah k andělům představujete jako nepřátelský, musím to jen potvrdit. Když je tady andělka objevila, vrátila se raději domů, sama by na ně nestačila. Berte je, prosím, vážně. Peklo je skutečný paralelní svět sousedící se Zemí. Mohl bych vám ukázat, jak to tam vypadá, ale je tam nebezpečná radioaktivita, ani andělka se tam neodvážila vkročit. Ďáblové se mohli už kdysi dávno dostat na Zem. Možná mezi lidmi zaujímají výhodná postavení a vládou nám. Navštívila nás nedávno další bytost z vesmíru, říkala si Přítel andělů. Mluvil jsem s ním. Slíbil, že se pokusí organizaci ďáblů zneutralizovat. Věřím, že mohl mít úspěch, ale zřejmě se vrátil domů a ďáblové se mohli vzpamatovat. Řeknu vám, mít proti sobě skutečné ďábly, viděl bych to hodně černě."

Jarča zůstala stát beze slov, ani si nekousla do koláčku.

Ani Máňa nevěděla, co by na to řekla. Od Oldy jistě čekala ledacos, ale rozhodně ne něco tak nedětsky vážného.

Alexijevová se zamyslela a pak se zkusila zeptat.

"Poslyš, Oldo, víš, že jsi nám ještě neřekl všechno, co se ti přihodilo v souvislosti s Bisiájou? Víme všichni, že to byla andělka a patřila k nějaké mimozemské civilizaci, ale víme jen zrnka, drobečky z toho, co ty. Nemohl bys nám to přiblížit víc?"

Oldu to trochu zaskočilo.

"Většinu toho snad už víte," řekl opatrně.

"Většinu?" opáčila Máňa. "Desetinu, chceš říci?"

"No - mohl bych vám vyprávět celé legendy," ustoupil Olda. "Nevím, jestli by vás to zajímalo. Něco z toho byly prkotiny, jaké bych se nikdy neodvážil zapsat."

"Myslíš, že bychom se ti smáli?" nadhodila Máňa.

"Třeba," přikývl.

"Tak poslyš," nedala se Máňa odradit. "Já to cítím přesně naopak. Některá z těch prkotin, jak ty říkáš, může být důležitější než si myslíš. Měl bys to všechno zaznamenat, aby to nedopadlo tak, že to zapomeš."

"Měla bys vědět, že díky nové paměti tak snadno nezapomínáme!" ujistil ji.

"Ano - ale!" zdůraznila slůvko ale. "Jestli je pravda, že někde poblíž existují zlé bytosti - a o ďáblech se to tvrdí odjakživa, nemůžeš vyloučit ani že tě zneutralizují jako Přítel andělů část jejich organizace. Kdyby nás vyřídili všechny najednou, to by byl asi konec a nebylo by o čem diskutovat. Kdyby ale někdo zůstal, měl by to bez informací těžší. Zřejmě to není tak zanedbatelné, jak si myslíš. Neměl bys to přece jen - sepsat?"

"Nemám na čem," pokrčil rameny. "Počítač mi naši prodali, abych zaplatil škody ve školní jídelně."

"To je maličkost," řekla Jarča. "Půjčím ti svůj, můžeš to klidně psát u mě."

"Můžeš to psát třeba tady," usmál se Alexijev, když si všiml, jak Máně při Jarčině nápadu nesouhlasně zajiskřily oči. "Můj počítač dělá jen evidenci pacientů, většinu času tady leží, jistě se tam vejdeš."

"Je to obtížnější než domácí úkoly, ale ty to zvládneš," přidala se Máňa, ale začala se na Jarču poťouchle usmívat.

"Žádné výmluvy nebereme! Kdyby ti to nestačilo, mám doma jeden postarší počítač, mohla bych ti ho půjčit i domů, beztak ho teď nevyužívám. Jistě by na to taky stačil."

"Vy jste se proti mně spikli!" řekl Olda odevzdaně.

"Naopak, Oldo," utěšovala ho Alexijevová. "Ale - co když je to opravdu spiknutí? Naše spiknutí proti ďáblům? Je dobré dodržovat trochu konspirace, ale kamarádky mají pravdu, informace mohou být velice důležité!"

"Tragédií křesťanů je, že všechna evangelia napsali až dlouho po Kristu, kdy už se těžko dávaly dohromady podrobnosti," řekla s vážnou tváří Máňa. "Teď se vedou tisíce let spory o jejich autentičnost a pravdivost a každá nepřesnost je zpochybňuje. Proč to nikoho nenapadlo zapsat včas? Já myslím, ať to budeš psát kdekoli, měl bys nám dávat kopie, aby aspoň nějaká zbyla, kdyby se ztratil originál."

Raději bych vám všem o tom udělal paměťové pihy," napadlo Oldu. "Bylo by to jednodušší, přesnější a jsou to beztak jen mechanické znalosti."

"Ano - ale!" opět namítla Máňa. "Paměťové pihy můžeš dát nám, co máme paměť navíc. Nikomu jinému. Záznamy v počítači se dají rozšířit i mezi nezasevěné. Dáš je na internet a máš vystaráno."

"Lidi tomu neuvěří," namítal Olda. "Kdo neviděl ani malou ukázkou, bude si určitě myslet, že to jsou všechno jen výmysly."

"No a co?" pokrčila rameny. "Evangelii tak nevěří všichni. Ale ti co jim věří, nebudou tak snadno sloužit ďáblům."

"Co máš pořád s těmi evangelií?" ohradil se Olda naježeně. "Copak jsem nějaký věrozvěst?"

"Kdoví - třeba ano," usmál se Alexijev. "Přinášíš nám přece víru v anděly. Kolik bylo Kristovi, když vyháněl kupce z chrámu? Taky dvanáct?"

"Nechte si ta hloupá přirovnání!" odsekl Olda. "To není víra, ale věda! Andělé existují a komu se slovo anděl nelíbí, ať jim říká mimozemšťané! Obojí je pravda."

"Andělé tu kdysi také vyvolali nějakou víru," řekl Alexijev. "Udržela se dlouho, i když lidé neměli důkazy. Ostatně - kdo z nás viděl na vlastní oči anděla? Já například ne. Přitom nepochybuji o tom, že se s ním Olda setkal."

"Já jsem toho andělka viděla," řekla Jarča. "Olda ho vydával za bratrance, nebo za jakého příbuzného, ale dobře si ho pamatuju."

"Já ho taky viděla," přidala se Máňa. "Vypadal jako kluk a zatím to byla holka."

"Škoda, že jsme si Bisiáju nevyfotografovali," řekl Olda.

"Ale tvoje obrázky jsou skoro jako fotka," řekla Máňa. "Bisiája je na nich krásně, k vyvolání správné představy o ní by to mohlo stačit."

"Ano, ale jako důkaz by to nestačilo," podotkl Olda.

"I fotografie se dají zpochybnit," řekl Alexijev. "Důkazem je spíš co tady po sobě zanechala. Oldův idarchon, rozšířený na více lidech, telepatie k dorozumívání..."

"Dobře," vzdychl si Olda. "Budeme muset myslet na zadní kolečka. Měli bychom urychleně prozkoumat Venušskou Zemi - nebudeme ji říkat Ráj, ale může se nám hodit jako azyl, kdyby to tady dopadlo špatně."

"Proč bys hned ustupoval?" zarazil se Alexijev.

"Uvědomte si už konečně, jestli máme proti sobě opravdové ďábly, můžeme od nich schytat příšerně drtivý úder! Budeme rádi, když se tam pak sejdou ti, kdo to přežijí. Rozumějte mi, máme proti většině lidí velké výhody, nějakých lidských poskoků ďáblů se nebojím. Už jsem se s jednou ženskou chytil a neměla úspěch ani s pistolí, ale z těch pravých ďáblů měla respekt i Bisiája a ani Přítel andělů je nebral na lehkou váhu."

Všichni se na něho dívali zaraženě.

"To myslíš - vážně?" zeptala se po chvilce Máňa. "Na tebe šel někdo - s pistolí?"

"Bohužel," odušil. "Už dvakrát. Nejprve si jednoho grázla podala Bisiája, pak já jednu ženskou, ale všechno to byly jen malé ryby. S těmi opravdovými jsem se našťěstí tváří v tvář nesetkal. Čert viděl jednoho zblízka, já jen z dálky."

"Není o co stát!" stvrdil to Čert.

Večer se Olda pokoušel přitulit k mamince, ale nějak na něho neměla čas.

"Nech mě přece, vidíš, že dělám večeri!" utrhla se na něho.

Uraženě odešel do svého pokojíčku i s Čertem.

"Nic si z toho nedělej," těšil ho psík. "Máš tu přece mě."

"Já vím, Čerte," objal psí hlavu a zabořil tváře do psích chlupů. "Ty jsi přece můj největší kamarád."

"A ty jsi moje smečka," vrtěl psík ocáskem. "Jen nevím, jak to zařídíte s ostatními štěňaty. Vážně budou bydlet u Alexijeva?"

"Víš to přece jako já," řekl Olda. "Mluvili jsme všesměrově, abys nám rozuměl, máš do toho taky co mluvit."

"No dobře, ale kdo je bude vychovávat?" staral se Čert.

"Nejvíce bys měl vychovávat ty," řekl Olda. "Budeš mezi nimi nejstarší, budeš vůdcem smečky."

"Jen aby se o vůdcovské místo nechtěli prát," staral se Čert. "Teď to jsou štěňata, zatřepal bych s nimi, ale co až vyrostou?"

"Jestli budou po tobě - a víme, že mají po tobě telepatii - budou snad rozumnější, než obvykle psi bývají. Musíme je přesvědčit, že smečku má vést nejrozumnější pes, ne nejsilnější. A to budeš jistě ty."

"No - to neplatí ani mezi lidmi," namítl psík. "Vás často vedou nejsilnější, místo nejrozumnějších."

"Podívej se," trval na svém Olda, "to platí mezi národy, někdy i mezi lidmi, ale kde jsou lidé opravdu rozumní, tam je ti nejsilnější nevedou. A se psy to bude stejné. Normální smečku bys dlouho nevedl, jistě by se brzy našla spousta silnějších psů. Ale smečka léčitelských psů musí uznávat víc inteligenci než zuby."

"Kéž by to byla pravda!" přál si psík. "To uvidíme, až ta štěňata budeme mít. Ale řekni, co bys dělal, kdyby byla telepatická, ale neuměla léčit? Co když budou všechna pitomá, jako někteří lidé?"

"Já čekám najisto, že nebudou umět léčit," vysvětloval mu Olda. "Jen si vzpomeň, měl jsi od Bisiáji jen telepatii, nic víc. Idarchon a s ním schopnost léčit jsi dostal ode mě až po návratu z vesnice. Je jistě krásné, že vesnická štěňata po tobě zdědila telepatii, ale idarchon mít nebudou, dokud jim ho nedodám jako tobě."

"Jauu jauu, to ale bolelo!" vzpomněl si Čert.

"Štěňata to bolet nebude," ujistil ho Olda. "Od chobotnic to umím bezbolestně."

"No proto!" našel psík.

"Horší by bylo, kdyby byla všechna pitomá, jak říkáš," pokračoval Olda. "Mají ale od andělů telepatii! Nejspíš budou

chytrá jako ty a jistě se shodnete."

"Kéž by!" přál si Čert. "Což o to, teď jsou jen čtyři, ty bych v nejhorším i přepral, ale co až jich bude deset, nebo ještě víc? A co bude s těmi ostatními, netelepatickými?"

"Když budou štěňata telepatická, budou snad rozumná. Když telepatická nebudou, nedozvíme se o nich. Nemáme šanci starat se o všechny. Nezbyvá ti než přát jim, aby se aspoň dostala do dobrých rukou. Naštěstí nejsou všichni milovníci psů jako Macoun."

"To je kšeftář, ne milovník psů!" odštěkl Čert. "A takových mezi lidmi najdeš víc než dost!"

"Najdeš," připustil Olda. "Ale najdeš i jiné."

U večere s maminkou mlčeli. Mámá udělala večeři jen pro dva, táta byl zřejmě na nějaké dopředu plánované cestě. Olda si už na to zvykl, takže se neznepokojoval, když večeřeli bez něho.

"Co bylo ve škole?" zeptala se ho, zřejmě aby řeč nestála.

Poslední dobou si zvykala na značně rozporné zprávy ze školy. Většina učitelů jí tvrdila, že je Olda zázračný žák. Jen od učitele tělocviku musela dvakrát vyslechnout lavinu stížností na to, jak její syn při jeho hodinách podvádí. Poprvé ji to překvapilo, znala Oldu jako trochu naivního dobráka, neschopného doma přesvědčivě lhát, ale když se od jiných kantorů dozvěděla, jak to vlastně je, překvapila při druhém setkání učitele tělocviku názorem, že zřejmě svému předmětu vůbec nerozumí.

"Připadáte mi jako starořecký Prokrústés," řekla mu. "Kdo přesahuje, toho osekát, kdo nestačí, toho přetrhnout. Lidi nejsou sardinky, aby se přesně vešli do škatulky!"

Učitel na ni vyvalil oči, pak se otočil a od té doby se jí vyhýbal. Ostatní si Oldu chválili a to bylo pro ni důležitější než hrozící známka z tělesné výchovy.

"Ve škole nic moc," řekl Olda s plnou pusou telepaticky, aby mu rozuměla. "Ale na klinice jsme dnes začali urychleně léčit poslance."

"To je snad dobrá zpráva," řekla opatrně.

"Jak se to vezme," odušil Olda. "Alexijev k nim měl řeč, že se měli červenat jako krocaní krk, ale nevím, jestli to bude mít účinek. Nevypadali, že by je to nějak vzalo."

"A uzdravíte je?" zeptala se.

"Už jsme s tím začali, nejsou na tom zas tak zle," ujistil ji. "Mohli jsme je vyléčit už dávno, ale Alexijev jim chtěl ukázat rozdíl mezi starým a naším léčením."

"Takže jste je nejprve nechali trpět..." došlo jí. "To určitě nebylo dobré."

"Takhle trpí pacienti s popáleninami ve všech nemocnicích po celém světě," řekl Olda. "Kromě těch, které léčíme my. Ty je nelituješ?"

"Samozřejmě je lituju," řekla.

"No vidíš!" odvětil Olda. "Kdyby nám tihle nedělali zbytečné potíže, bylo by nás na to víc a stihli bychom pomoci více nemocným. Odnášejí to pacienti, kteří se k nám nedostanou a trpí proto pěkně postaru. A kdo za to může? Naši poslanci! Jen ať si to teď se všemi ostatními aspoň trochu vychutnají!"

"Jsi pěkný sadista, víš to?" zpražila ho.

"Jak se to vezme, mámi," odušil. "Nejsi ke mně spravedlivá. Uvědom si, že jsem s tím novým léčením začal. Být sadista, nehnul bych ani prstem."

"A ty bys dokázal - nehnout ani prstem?"

"Cilka to dokázala," zvažněl Olda. "Nehnula ani prstem. Až teď, v poslední době, jsme si ji přivolali. Takže to možná není tím, že by byla sadistka. Nejspíš si to pořádně neuvědomovala. To víš - je jí teprve třináct, nemá z toho rozum!" Jaksi pominul skutečnost, že on sám je ještě mladší. Maminka si to asi uvědomila, protože se trochu usmála, ale hned zase zvažněla.

"No dobře, ale jak vůbec můžeš někomu přát bolest?"

"Protože ji nepřeju nikomu," vzdychl si. "Je to ale spravedlivé, když někdo pořád vytváří všelijaké překážky a pak ho to samotného vytrestá, uznej."

"Třeba se zastydí a přestanou vám překážet!"

"Kéž by!" vzdychl si opět. "Jenže politika vyžaduje hroší kůži a oni ji mají, i když trochu popálenou. Nevím, jestli to s nimi pohne, ačkoliv - bylo by to krásné. Ale mám ještě něco, mámi. Nechtěla by ses ode mě nechat předělat? Mohla bys léčit s námi."

"Mě by to nebavilo, mám jiné zaměstnání," odmítla to s úsměvem. "Každý přece nemusí být doktorem."

"Dobře, tak tedy jinak," podíval se na ni. "Mám takové podezření - a nemusí být daleko od pravdy - že někomu překážíme. Někomu s obrovskými možnostmi, někomu, kdo má moc. Víš přece, že na mě u tetičky nějaký darebáci stříleli. Chtěl bych tebe a tátu upravit, abyste se případně mohli takovým lidem sami ubránit."

"Oldo!" zvažněla maminka a podívala se na něho pohoršeně. "To myslíš vážně?"

"Vážně, mámi," podíval se jí do rovně očí. "Víš, na mě se nedostanou. Když se mi zachce, zmizím každému s očí a třeba i do jiného světa, ale vás - vás bych tady nechtěl nechat bez pomoci."

"Ty bys chtěl pomáhat nám?" usmála se na něho. "Nemělo by to být naopak?"

"Pomáhat druhému má ten silnější," odušil Olda vážně. "A nediv se, silnější jsem tady já. S andělskými dary zvednu oči i autobus."

"Ty náš silochu!" usmála se na něho a prohrábla mu vlasy.

"Nesměj se tomu!" napomenul ji. "Pamatuješ, jak s námi malá andělská holčička na zadním sedadle našeho auta couvla, když se na nás řítíl ten nákladák a tátovi zhasl motor? Táta tenkrát správně pochopil, že Bísíaja byla náš

strašný anděl. Policajti nám také tvrdili, že by z nás moc nezbylo, kdyby do nás ta hora plechů vrazila."

"Bísiája je ale pryč," pokývala trochu hlavou, aby zakryla povzdech.

"Bísiája mi dala dary, které by mi umožnily totéž - nebo skoro totéž. Ale ani ona, ani já nejsme všemocní a bylo by lepší, kdybych tobě a tátovi dal ty andělské dary také, aby vás chránily. Umím to, nemusíš mít obavy. Mami, nechci to říkat naplno, nechci to ani přivolávat, ale - já se o vás bojím..."

"Ty o něčem takovém... zlém... víš?" zvažněla.

"Nevím," zakabonil se. "Tedy - ne určitě. Ale mám ošklivá tušení. Například proč Alexijeva pořád všichni ignorují. Jako kdyby jim překážel, či co. Noviny ani televize se o nás nezajímají. Většina našich pacientů je přesvědčená, že je léčíme pomocí zázraků a když vím, co s nimi děláme, je to skoro pravda! Víš, že jsme jednu pacientku vzkřísili, ačkoliv ji lékař ze záchranky prohlásil za mrtvou a volal pro ni pohřebáky? Je normální, aby takové události všichni úplně ignorovali?"

"To nic neznamená," namítla klidně. "Uvědom si, v dnešním vědeckém světě se každý bojí hovořit o zázracích, aby ho lidi neměli za blázna."

"Dobře - proč se potom nezajímají o vědecké metody s tak pronikavými účinky?" nedal se Olda. "Spáleninu třetího stupně, se kterou se doktoři běžně párají půl roku až rok, vyléčíme za týden! Beze stop, bez jizev! Vždyť je to vědecká senzace! Proč k nám už dávno nejedí lékařské delegace z celého světa?"

"No - doma není nikdo prorokem a ve světě o vás nikdo neví," pokrčila rameny.

"Anebo kolem nás někdo pořád dělá mlhu," řekl Olda. "Předvedl jsem policii, že umím udělat zlato jen tak, z ničeho. Báł jsem se, že toho budou hned plné noviny, že to nestačím vysvětlovat, ale stalo se něco horšího - nikde ani zmínka.

Odkdy se v Čechách nic nerozkecá?"

"To všechno ale není nic vyložené zlého!" namítala.

"Není," přikývl. "Jen mi to připadá jako ticho před hodně ničivým hurikánem."

"A nebereš si to jen moc do hlavy?" snažila se to obrátit. "Dá se to snad vysvětlit i jinak, ne tak katastroficky."

"Dá," přikývl. "Ale nechtěl bych, aby se potvrdily moje obavy. Mami, prodebatuj to s tátou, rád bych vás upravil! Navenek se nic nestane, nemusíte s námi léčit, ale budu klidnější, když se o vás nebudu muset strachovat."

"To nepůjde, Oldo," zvažněla ještě víc a podívala se na něho. Až teď pochopila, že nemá před sebou své dvanáctileté děcko, ale zatím ještě mladého kluka, který chápe trochu víc než co by odpovídalo jeho věku. Kluka, který - snad - snese i pravdu a možná ji má ohledně té nepřírozené situace kolem.

"Neprojednám to s tátou," řekla. "Možná si s ním později promluvíš sám, ale já už s ním nic projednávat nebudu. Nechtěli jsme tě do toho tahat, ale - my se rozvádíme."

Olda prudce zvedl hlavu.

Na okanzík měl pocit, že se přímo před ním otevřela strašlivá propast. Bylo mu, jako když se pod ním otvírala obrovská zubatá tlama, do které by se vešel i autobus.

"Mami!" vybuchl a ani si neuvědomil, že na ni díky telepatii křičí dvojhlasně.

"To přece ne!" křičel tak silně, až si přitiskla obě dlaně na uši. "Řekni, že to není pravda! To nemůže být pravda! To sis jenom vymyslela, to ne!"

"Je to pravda," řekla tiše. "Táta se od nás už odstěhoval."

"To nemůže být pravda!" opakoval zatvrzele, jako by to mohl změnit. Věděl ale, že některé věci ani andělské dary nenapraví a takle změna je úplně mimo jeho možnosti.

"Mami," řukal pořád dokola. "Tohle ne, tohle ne..."

Pak se najednou trochu vzchopil.

"Když tu není táta - upravím aspoň tebe!" rozhodl se pevně.

"Neupravíš!" postavila se mu najednou tak rozhodně, až se na ni udiveně zadíval.

"Proč ne?" zeptal se jí docela plaše. "To přece nebolí! Umím to, věř mi!"

"Říkal jsi, že tvoje léčení může i škodit."

"Ano, ale jen v jednom jediném případě!" naléhal na ni.

"Jenže - víš, ten jediný případ nastal," odhodlala se mu říci všechno. "Budeš mít brzy brášku. Nebo sestřičku - to ještě nevím. Ale nedotýkej se mě tou andělskou silou, nebo... nechceš mi přece ublížit! A tomu miminku jistě taky ne!"

"Cože?" zůstal s otevřenou pusou.

"Slyšel jsi dobře," usadila ho. "Nech mě být, nedotýkej se mě, ublížil bys nám. To snad nechceš, nebo ano?"

"To nechci..." koktal, zlomený tou novinou. "Ale mami, když... proč se rozvádíte, když čekáte... to přece nejde...!"

Nechápal to, nechápal vůbec nic. Nemohl to pochopit.

"Nečekáme," odvětila už docela klidně. "Já ano, ale táta ne... možná to pochopíš později. Tvůj táta odešel právě proto."

S Oldou se zatočil celý svět.

Takže - právě proto.

"To se ti tedy vůbec nepovedlo, mami!" vybuchl. "To je přece podraz!"

Nedojednou večeri nechal ležet, vyskočil a zabouchl za sebou dveře pokojíčku. Tam padl na pohovku a naplno se rozbrečel.

Čert se k němu marně lísal. Ani jeho psí věrnost nemohla Oldovi pomoci.

Musel se vybrečet sám.

Ráno Olda přišel do školy zachmuřený až běda. Náladu mu nepřidala ani třídní. Zadala jemu a Máně stejný úkol jako všem. Něco, co Olda považoval hluboce pod svou úroveň, jako kdyby zběhlého čtenáře nutila slabikovat Má-ma má ma-so a plynulé čtení mu hodnotila jako chybu.

"Je to nutné?" zeptal se jí opovážlivě.

"Musíte dělat to, co ostatní," odpověděla Hrdinová a odmítla se o tom dále bavit.

"Konečně došlo na primadony!" vykřikl Ěda Sudek, sotva za Hrdinovou zaklaply dveře. "Je to nutné? Je to nutné? To se ví, že je to nutné! Když je to nutné pro nás, tak ať je to nutné pro všechny! Konečně ňáká spravedlnost!"

"S hlupáky se nebavím," odsekl Olda. "Tobě od trojek na vysvědčení nepomůže ani dvacet úkolů denně!"

"Cos' to řekl?" vyskočil Ěda. "Zkus to opakovat!"

Olda na to neřekl nic, jen se ostentativně odvrátil na znamení, že v takové diskusi nemíní pokračovat.

"Nech ho, vola!" radil kamarádovi Karel a přidržel ho ze zadu za svetr.

Ne že by byl tak mírumilovný, ale zřejmě včas odhadl, že konflikt s Oldou nepatří mezi dobré nápady - zejména když všichni viděli, jak našťavaně Olda vypadá.

"Nech mě, srabe!" vytrhl se Ěda Karlovi. Rozběhl se k Oldovi a ze zadu ho pěkně z rozběhu nakopl.

"Tady máš za toho hlupáka!" vykřikl přitom vítězně.

Oldy jen hekl bolestí i překvapením. Nohy pod ním na okamžik podklesly a před očima mu vylétly jiskřičky. Nečekal to a už vůbec ne takovou bolest. Oči měl plné slz, ale skrz slzy viděl, jak Ěda Sudek bezvládně dopadl na zem. Přimrazil ho jen intuitivně, minimální silou a jen na okamžik, ale spolužák se složil jako pytel brambor.

Kolem se ihned vytvořil kruh ze všech ostatních. Někteří zkoušeli Ědu posadit, ale kácel se jim jako hadrová loutka, ačkoliv byl při smyslech a nešťastně koulel očima.

"Nechte ho!" zavrčel Olda na dobrovolné samaritány. "Hned ho vzkřísím."

"Co jsi to s ním..." vyjela na Oldu Jolana.

"Klídek!" řekl Olda. "Tohle není tak zlý! Jednu ženskou jsme vzkřísili i mrtvou."

"Co jsi mu udělal, ty hajzle?" přidala se k Jolaně Irena a postavily se proti Oldovi.

V té chvíli obě zděšeně zaječely. Místo Oldy stála před nimi smrt - ze svetru na ně cenila zuby holá lebka a z rukávů trčely kosti místo rukou. Olda to měl dobře nacvičené a už ani netápal, co ze sebe nechá vidět a co zprůhlední.

"Můžete mě laskavě vynechat ze svého zájmu?" požádal je zdvořile, ale jízlivě.

"Oldo!" napomenula ho Máňa. "To snad nebylo nutné. Musíš si na něm vylévat špatnou náladu? Odmraz ho!"

"Až na konci přestávky!" odsekl Olda. "Nenechám se od něho okopávat!"

"Dobře - jak chceš!" odušila nevzrušeně Máňa. Sklonila se k Ědovi a poslala na něho volnou energii. Ěda sebou trhl, zamžikal očima a pomalu se posadil.

"Škoda pro něho námahy," komentoval to Olda, ale smířlivým tónem, s Máňou se asi hádat nechtěl.

"Někdo z nás musí mít rozum," zašpičkovala si Máňa i proti němu. "Chápu, že tě Hrdinová vytočila, ale nemusí to odnést první, kdo ti padne do ruky!"

"Hele - kdybys věděla..." zamračil se, ale nedořekl, mávl rukou, otočil se a vyšel ven na chodbu.

"Co mu je?" zeptala se Máni Jarča.

"Nevím," pokrčila rameny Máňa.

"A proč jsi šla proti němu?" vyzvídala Jarča. "Ěda si přece začal!"

"Olí to přehání!" řekla Máňa rozzlobeně. "Měl se víc ovládat. Nezastávám se volů jako Ěda, tomu to patřilo, ale tohle bylo zbytečné."

"Kdo je u tebe vůl?" obořila se na Máňu Irena.

"Ty jsi neviděla, jak Oldu nakopl?" odsekla jí na to Jarča.

"Neměl ho provokovat!" obhajovala Ědu Irena. "Koledoval si o to už dlouho!"

"Ty taky provokuješ, křepelko!" zpražila Irenu Jarča.

Ačkoliv byla zima, ve škole bylo teplo. Jarča měla na sobě šaty s krátkými rukávy a když se znenadání změnila v kostlivce, bylo na ní vidět víc kostí než předtím u Oldy. Navíc si ponechala vlasy a vlasatá lebka bez masa působila ještě příšerněji. Podtrhla to hrobovým hlasem - zkrátka, Irena to od ní nečekala a začala ječet ještě vyděšeněji.

"I ty, Brute?" okřikla Máňa Jarču. "Nech toho, prosím tě!"

Jarča se opět změnila z kostry v dívku, ale s Máňou nemínila souhlasit.

"Proč se zastávala toho primitiva?" zeptala se jí. "Ěda si přece začal, to snad viděl každý! Nejdřív měl řeči, pak Oldu nakopl. Souhlasím s Oldou - škoda energie na grázly, odpoledne ti bude chybět!"

"Kdybych ho nevzkřísila, musel by to tak jako tak udělat Olda," nevzrušovala se Máňa. "Neměl ho uzemňovat, to byla chyba."

"Vážně si myslíte, že by se bez vás nezvedl?" mračila se Jolana a pomáhala Ědovi vstát. Nešlo jí to, Ěda byl ztuhlý - spíš hrůzou než doopravdy, ale vstát ještě nemohl. Olda ho přimrazil nepatrnou silou, ale Máňa na něho také silou neplývala, stačilo jí, že se trochu probral.

"Přimražení složí i tyrannosaura, to si piš," odušila nevzrušeně Máňa.

"Jak to víš?" vyjela si na ni Jolana.

"Viděla jsem to na Dinosaurii," pokrčila rameny Máňa. "Je to bezva zbraň proti dinosaurům. I tady se najdou pitomci, kteří si o to koledují. Můžeš mi věřit, přimrazit i odmrazit umím, jinak by tu ještě ležel jako mrtvola."

Ukázala na Ědu, vyvedeného z míry tak, že se ani nezmohl na protest.

"Hele - a není to nebezpečné?" vyhrkla podezřívavě Irena. "Že je? Jak je potom možný, že to klidně děláte nevinnejm?"

"Ěda - a nevíňátko?" vyprskla Máňa, ale pokračovala klidným tónem: "Nemusíš se bát, nebezpečné to není. Až se vzpamatuje, bude mu líp než předtím. Vadilo by mu to jen kdyby ho do čtvrt hodiny nikdo nevzkřísil. Nejspíš by se

začal dusit, až by zčernal. My ho ale odmrazit musíme, nejsme vrazi!"

"To je ti málo?" vyštěkla Jolana. "Co to na nás šijete, vy zrůdy? Kolik vás vlastně je? Ty, Olda, Jarča, Michal - kdo ještě?"

"Michala laskavě vynech!" odpálila ji Máňa. "Zbaběle se odmítl přidat. A hlavně si zapamatuj, nejsme žádné zrůdy!"

"Musíte být zrůdy!" vybuchla Jolana. "Normální lidi to nedovedou! Kdo všechno k vám vlastně patří?"

"Nač to potřebuješ vědět?" řekla Jarča. "Olda nabízel výhody od mimozemšťanů všem. Chtěl za to, aby s ním uzdravovali nemocné. Kdyby ses přihlásila, uměla bys to taky. Co je ti teď do toho?"

"Já jen, až budeme žádat o policejní ochranu..." odsekla Jolana.

"Myslíš, že nějakou dostaneš?" ušklíbla se Marie. "Těžko! Víš, co ti řeknou? Aby sis nás přestala všimat a nic se ti nestane. Nic protizákonného přece neděláme, nikoho neohrožujeme, spíš naopak - pomáháme lidem, uzdravujeme je..."

"Zrůdy a k tomu náfučkové," zhodnotila to Jolana neústupně.

Do třídy se začali vracet žáci z chodby, neboť zvonilo na další hodinu. Olda se ale velkým obloukem vyhnul Édovi.

"Bojiš se, že dostaneš další kopanec?" zeptal se ho kousavě Luboš.

"Bojím se, že bych ho přizabil víc než chci," odušil Olda klidně. "Použít na něho něco horšího, například xeri, měli bychom s ním zbytečnou práci hned dva."

"Co je to - xeri?" zeptal se zvědavě Luboš.

"Velice parádní efekt," řekl Olda. "Náš Čert s tím zažene i pětmetrové dravce, ale ve třídě bych to zkoušet nechtěl. Nechce se mi zaplatit lustry."

Zasedl do lavice a rovnal si sešity. Přitom se telepaticky dohadoval s Máňou a pak i s Jarčou.

"Odpoledne přijdu k Alexijeovi později," sděloval jim. "Půjdu s Čertem zkoumat Eden, vyřídíte mu to. Anebo - nechceš jít se mnou?"

"Já tam nepůjdu!" řekla Máňa. "Na ty tisíce mrtvol nejsem ani za mák zvědavá."

Olda pak totéž navrhl Jarče, ale ani u ní neuspěl.

"Já dnes nemůžu," zakabonila se.

"Jak myslíš," řekl Olda. "Vystačím si s Čertem. Eden je bezpečný svět."

Při vyučování Olda střídavě s Máňou učili Jarču, protože byla pozadu a zejména Olda chtěl, aby je dohnala, jestli to bude jen trochu možné, i kdyby kvůli tomu zvolnili. Do konce školního roku bylo času dost a zatím školní látku zvládali skvěle, takže nebyl důvod ke spěchu, natož k obavám. Obavy by mohli mít spíš z byrokratů na ministerstvu, ale s těmi momentálně nemohli nic dělat.

Odpoledne vyučování nebylo a Olda se rozhodl nejít na oběd.

"Nechce se mi stát ve frontě," řekl Máně a Jarče. "Naobědvám se v Edenu, tam je všeho dost."

"Proč pořád - Eden?" namítla Máňa. "Dohodli jsme se snad, že to Eden není!"

"Máš sice pravdu," přikývl Olda. "Ale - jak ten svět pojmenujeme?"

"Objevil to Čert - třeba podle něho," navrhla Máňa.

"Jak to chceš nazvat podle Čerta?" usmál se. "Peklo už máme. Čertův svět? Nebo snad Čertín? Ostatně - ten svět neobjevil Čert, řekl mi o něm Přítel andělů, jenže nám neřekl jméno."

"Pak je to na nás," trvala na svém Marie. "Je to venušský svět, co třeba dát mu název podle Venuše? Přiznám se, vždycky mě mrzelo, že podle krásné bohyně Venuše nazvali tak pekelnou planetu!"

"Venuše má ale jméno zavedené po staletí, to by se pletlo," namítal Olda.

"Tak něco vymysli," usekla diskusi Máňa. "A my jdeme na oběd."

Olda se chvíli zdržel v šatně - a pak odešel dírou mezi dvěma vesmíry přímo do nového, dosud nepojmenovaného světa...

Něco ale ani Máňa, ani Jarča nepostřehly.

Olda neodešel do nového světa na průzkum, jak tvrdil. Měl to sice v úmyslu, ale odešel tam především proto, aby - byl sám.

Kde by byl více sám než ve světě, kde kromě něho nebylo ani človíčka?

Olda se vydal na opačnou stranu než byla pyramida a podzemní město u Pardubic, ale dlouho poletoval, než objevil další památku na původní obyvatele tohoto světa. Ani by si jí nevšiml, kdyby ho včas nenapadlo čas od času se stát neviditelným. Přitom totiž viděl v infračerveném světle a jen tak si mohl všimnout na denním světle neviditelných upoutávačů.

Tentokrát jich bylo málo, zřejmě patřily menšímu sídlu, situovanému do svahů kolem nevelkého kopce. Z dálky to trochu připomínalo velké oči, kterými byl kopec kolem dokola posetý, teprve zblízka a s využitím infračervených nápisů bylo vidět, že nejde o normální přírodní útvary.

Olda přistál poblíž jednoho z nich. Jakmile se přiblížil, otevřel se před ním tmavý otvor do skály, jako kdyby ho vyzýval vstoupit. Ale Olda se přece jen před ním zastavil.

Ještě nikdy nebyl tak sám...

Vždycky s ním byl přinejmenším Čert. Teď mu ale jeho chlupatý černý kamarád chyběl. Připadal by si jistější, kdyby mohl říci: Jdeme tam, Čerte?

To jsou jen plané obavy, řekl si, aby si dodal odvahy. Pak odhodlaně vykročil do tmavé chodby.

Že se chodba rozsvítí, jakmile do ní vstoupí, to už skoro očekával, takže ho to ani nepřekvapilo. Jen trochu sebou trhl, když hned po pár metrech spatřil na zemi - kostru, nataženou rukama k východu.

Na první pohled bylo patrné, že to není člověk, ten by měl jiné uspořádání kostí. Tenhle tvor neměl žebra, záda mu tvořil jednolitý kostěný blok, jakýsi krunýř, končící divnými klouby v místech, kde má člověk pánev. Olda se přece jen

trochu otřásl, když ho spatřil. Zdejší obyvatelé, ačkoliv lidem jen podobní, byli rozumní a označení člověk se pro ně navzdory všem rozdílům dalo použít.

Teď ale byli mrtví a nikdo nevěděl proč. Co je vlastně zahubilo? Nějaká kosmická katastrofa? Nebo vlastní nezodpovědnost? Říká se, že si lidé neustále zhoršují poměry na Zemi, až to jednoho dne příroda nesnese a rázně se nás zbaví. Nepotkalo to nakonec zrovna tyhle bytosti?

Olda netušil, kdy ke katastrofě došlo. Mohlo to být před rokem, mohlo to být před sto lety. Na kostře se to nedalo poznat a na mumích, které objevili ve městě u Pardubic, také ne. Oldu napadlo použít radiokarbonovou metodu, ale hned si ji sám vyvrátil - ta se dá použít na Zemi, kde známe závislosti rozpadu radioaktivního uhlíku, tady to může mít úplně jiné podmínky. Ne že by se tu radioaktivní izotopy rozpadaly pomaleji, ale mohly mít odlišnou počáteční úroveň v době života těch bytostí.

Neměl proto iluze, že to rozluští - a už vůbec, že by to bylo dnes. Přišel sem přece jen proto, aby byl sám - a mohl si beze svědků pěkně zabulit nad rodiči.

Proč to před ním tajili? Cožpak do toho opravdu nemá co mluvit?

Otevřel si jedny dveře - stačilo přiblížit se - a vstoupil. Místnost byla prázdná, ale Olda tu nic nehledal. Padl na holou podlahu, schoulil se tam do klubička a začal potichu brečet. Nad rodiči i nad sebou. Proč se to stalo? Proč se ho nikdo na nic neptal? Jak mu to mohli udělat?

Čím déle nad tím ale přemýšlel, tím víc mu toho bylo líto. Ještě že si našel pusté místo - kdyby ho tu někdo vyrušil, špatně by se mu vedlo. Máňa měla pravdu, že si své soukromé nálady nepřipustně vyléval na spolužákovi - stačilo by málo, aby použil něco opravdu škodlivého! A neměl by ani výčitky svědomí. Co by mu na to ale řekla Bisiája, o tom nechtěl uvažovat. Jistě by nesouhlasila. Andělé měli pravdu, když váhali dávat své dary barbarům.

Jak by se asi zachovala ona?

Andělé jsou mírní, neublížíjí si navzájem, ani jiným bytostem...

A přece Bisiája na Zemi zabila člověka!

Vlastně to ani nebyl člověk, ale vetřelec ze sousedního světa - ďábel z Gehenny. Kdyby zůstal doma, nevraždil na Zemi, kdyby... ale jaképak kdyby, andělé a ďáblové jsou odedávna nepřátelé, co na tom, že to byl vrah a chystal se vraždit! Hladce zmizel policejním autům, ale Bisiája ho dohonila, popadla očima a shodila z dálničního svahu i s autem... ta malá dívenka vypadala křehce, ale to byl omyl...

Ostatně - ani Olda nevěřil svým očím, když zkusil očima zvednout traktor a ten se pomalu vznesl nad zem. Biologické orgány nevypadají svalnatě, ale obyčejný elektrický úhoř vydá výboj šesti set voltů, který zabije i koně! Natož když ovládají antigravitaci! Je to zkrátka něco jiného, než na co jsou lidé zvyklí. Vrtulník ve vzduchu stojí na místě, motory přitom neustále hltají litry paliva a vydávají energii - pověste ale jeho náklad na lano a bude se vznášet bez spotřeby jediné kapky kerosínu.

Antigravitace dovede totéž. Natož ve spojení s volnou kosmickou energií.

Je to na naše poměry nezvyklé.

Andělské technologie zkrátka na Zem nepatří. Bisiája Oldovi věřila, že jejího daru nezneužije. Zneužití by ale bylo velice snadné. Jak nepatrný krůček je od kanadského žertíku ke zločinu? Přimrazit nepohodlného protivníka není nic těžkého, ale nechat ho pak bez pomoci - to už je vražda. Olda se sám na sebe zamračil. Máňa měla pravdu, měl se víc ovládat, nikoho přece nezajímá, jaký podraz mu připravili jeho vlastní rodiče!

Vlastní rodiče!

Táta, který od nich odešel! Ačkoliv - měl na tom menší kus viny. Neodešel přece ze své vůle, jen nechtěl stát v cestě, když zjistil, že překáží. Hlavním viníkem byla ta, od které by to nikdy nečekal - maminka! Co ji vedlo k tomu, najít si jiného chlapa?

Olda do toho samozřejmě neviděl, rodiče to před ním úspěšně zatajili a bylo to snadné, přece jen se nevyznal natolik, aby to pochopil sám a včas - ačkoliv, co by mohl proti tomu dělat? Je v tom asi jako otec - vyšachovanou figurkou, která nemá možnost vzepřít se téhle nechutné partii!

Mami, cos' nám to udělala? vzlykal nešťastně.

Měl by se na ni zlobit? Nebo ji začít nenávidět?

Olda cítil, že by mu to po takovém podrazu nemohl nikdo vyčítat, ale dobře věděl, že to neudělá. Maminka byla pro něho nedotknutelná. I když vyvedla, co vyvedla.

Tahle situace ale neměla řešení. Mohl si o samotě zabrečet, ale to bylo všechno. Až se vrátí domů na Zem, bude muset žít s maminkou dál. Ve dvanácti nemůže jednat sám za sebe, musí ji dál poslouchat. Nikdo ho nebude brát vážně, ani kdyby si donesl metrů zlatých valounků z Dinosaurie. Alexijevovi ho budou jistě litovat, utěšovat, ale slovy mu tátu nevrátí.

A navíc, uvědomil si Olda, teď mezi ně vstoupí další lidé!

Na budoucího brášku či sestřičku se zlobit nemůže. To mňe za nic nemůže a měl by se s ním srovnat v dobrém, nikdy přece nebyl jedináček. Ale co je to za chlapa, který se má stát jeho novým tatínkem? Co je to zač, jak se s ním snese? To přece nebude táta, nanejvýš otčím - jak ošklivé slovo!

Mami, tohle jsi nám neměla dělat! vzlykal do země.

A tady je to navíc tak tvrdé! napadlo ho. Kdyby aspoň ta podlaha byla měkkí!

V té chvíli ale strnul a údivem se nadzvedl.

Podlaha se pod ním prohnula a v okamžiku ležel na měkké houbovité hmotě, jako kdyby pod něho někdo podstrčil matraci.

Co to bylo?

Až ho zamrazilo. Někdo mu čte myšlenky! Pomyslel na měkkí podlahu, změkčila se. Ačkoliv - to snad nebude čtení

myšlenek, ujišťoval se. Nejspíš jsem si to pomyslel telepaticky. Ale záhada je jen menší. Musel by tu být někdo, kdo rozumí telepatii - nebo aspoň něco. Nedivil se, že mu to rozumělo, pojmová řeč je univerzální, domluvil se nejen s anděly, ale i s chobotnicemi. A vlastně i se strojem - Hiblag je také stroj a také rozumí telepatii, tyto schopnosti zřejmě nebudou ve vesmíru ojedinělé, bez ohledu na to, zda je pozemská civilizace zná či nezná.

Že by ale zdejší civilizace byla na vyšší úrovni než naše, pozemská?

No - možné to je. Naše civilizace není vrcholem vesmíru, spíš se pohybujeme na úrovni vesmírných barbarů. Zdejší civilizace může být nad námi - i když nedokázala zabránit katastrofě. Tedy - za předpokladu, že zdejší lidé zahynuli při nějaké katastrofě - ale to je dost pravděpodobné, jako pracovní verzi to můžeme uvažovat.

Olda se otočil na záda a zadíval se do nebe nad sebou. Bylo jistě umělé, ale od pravé oblohy k nerozeznání. Pluly na něm obláčky honěné větrem, který až sem dolů nezasahoval. Bylo by vlastně drzé chtít, aby tady dole v uzavřené místnosti foukal vítr, ačkoliv - bylo by to přirozenější.

V té chvíli mu tvář ovanul svěží větřík.

A sakra! pomyslel si. Je to hodně realistické. Ještě chybí, aby se zatáhlo a začalo doopravdy pršet.

Jako by na to čekal, začal ze strany vykukovat šedivý dešťový mrak.

"To nechci!" vykřikl Olda telepaticky. "Chci větší teplo a víc modrou oblohu!"

Šedivý mrak sice dál pokračoval ve své pouti nad Oldou, ale jak náhle začínal, tak náhle končil. Byl náhle malinký a osamělý. Místo okraje obrovské šedé peřiny, schopné zatáhnout celou oblohu, tu byl legrační šedivý beránek. Do svěžího větru se přimíchalo cosi horkého - najednou tu byl příjemný horký letní den.

Je to jen iluze, pomyslel si Olda, ale příjemná iluze, jistě lepší než žebra topných radiátorů v našich panelácích. V takovém prostředí by se dalo slušně žít i bez většiny pozemských vymožeností. Na tak měkké podlaze se leží příjemně než na posteli - pryč tedy s postelemi! V tropickém ovzduší nejsou potřebné těžké peřiny ani prošívané deky - pryč s nimi! Stačilo by něco vzdušného na přikrytí a mohli by tu třeba přespávat.

Ani se nestačil leknout a měl přes sebe tenkou látku jako přikrývku.

To už ho trochu zarazilo.

Opatrně v prstech žmoulal okraj podivné nepozemské přikrývky. Nepochybně to byla látka, při bližším pohledu zjistil, že je utkaná z podivných chlupatých vláken. Byla hebká jako jemné peří, jako chmýří.

Lidé tu nejsou, uvažoval. Ale mohli by tu být skryti roboti, zvyklí plnit telepatická přání svých dávných pánů. A lidi Země za ně považují také. Stačí si na něco pomyslet a oni to splní - pokud je to v jejich silách. To ale není špatné! Co takhle přestěhovat sem část pacientů z Alexijevovy kliniky? Ta má velkou nevýhodu - málo místa. Po ošetření pacienta pomocí kosmické síly se o něho musí sestřičky ještě týden starat - a pokoje jsou pořád přeplněné lůžky. Kdyby přenesli nepohyblivé pacienty sem, uvolnilo by se místo na pokojích pro ty skoro zdravé.

Ano - ale nejprve by měli rozluštit záhadu - co zahubilo zdejší obyvatele. Dokud to nevědí, bylo by veliké riziko brát sem další lidi. To je jen další důvod pro urychlení průzkumu tohoto světa.

Olda se nadzvedl a posadil. Musí se vrátit na Zem, tohle byl důležitý objev.

V té chvíli ale ucítil, že ho někdo volá. Telepatické volání na pustém světě Olda rozhodně nečekal. A už vůbec ne tak naléhavé.

"Oldo, přijď domů!" vnímal. "Alexijev tě nemůže sehnat, chce s tebou něco řešit a spěchá to! Jsi někde mimo Zem, vid'?"

Telepatie byla strašně zkreslená, takže ani nepoznal, kdo ho volá. Ale bylo to tak naléhavé, že nečekal a rychle odpověděl:

"Jsem na venušském světě!"

"Oldo, kde jsi?" pokračovalo volání. "Alexijev tě potřebuje, má nějaké těžkosti, nemůžeme tě sehnat, ozvi se - kde jsi?"

"Vždyť říkám, že jsem na venušském světě!" odušil co nejdůrazněji Olda.

"Oldo, Máňa mi říkala, že jsi asi ve světě, kterému jsme říkali Eden," pokračovalo to. "Jestli jsi tam, vrať se! Volám tě dálkově, to nikdo jiný neumí, ale když se neozveš, půjdu tě tam hledat!"

Aha, došlo Oldovi. To je přece Čert! A volá ho dálkově přes všechny světy, jak nikdo jiný na Zemi volat nemůže! Jistě to bude důležité!

Ale on, Olda, mu svým starším druhem telepatie nemůže odpovědět! Bísíája mu tvrdila, že směřovaná telepatie pronikne až do sousedního vesmíru, i když je tam značně zeslabená. Dokonce se zmiňovala o tom, že je někdy vnímatelná přes dva vesmíry. Ano - ale musí sousedit pozemskými vazbami. Mohli by se domlouvat s někým u chobotnic, případně v Gehenně - ačkoliv tam raději ne, Peklo nepatří mezi zdraví prospěšné světy. Venušské světy jsou ale mimo dosah telepatie - s výjimkou Čerta, ten se při správném směřování dovolá kamkoliv. V každém případě ho volá k něčemu naléhavému.

Olda se rychle rozhlédl.

Je tu pěkně a jsou tu poslušní roboti, to bude dobrá zpráva pro ostatní. Po vyřešení problémů na Zemi se sem vrátíme.

Aby nebloudil podzemním labyrintem, vynořil se na Zemi nedaleko od Mělníka. Telepaticky zavolal na Čerta, že už se vrací, aby ho nešel hledat, poodletěl pár desítek metrů a vrátil se raději do tropického tepla Edenu, nebo jak budou tomuto světu říkat. Bylo tu příjemněji než na Zemi - alespoň v oblasti Čech.

Měl v úmyslu letět do Alexijevovy kliniky. Význačná místa Země si tady označil vlaječkami, takže by se na Zemi vynořil právě nad její střechou. Nebyl ale zpátky ani vteřinu, když na něho Čert rychle spustil:

"Oldo, poleť rovnou k nám! Jsme všichni u Hadrbolců!"

Oldu to poněkud překvapilo, ale aby se mohl Čerta zeptat, musel se na okamžik vynořit na zpátky Zemi. Přelétával právě smradlavou Neratovickou Spolanu; rychle se Čerta zeptal co se děje a honem se vrátil do tepla a příjemných vůní

tropických květů.

"Kliniku obsadila policie," sděloval mu Čert. "Alexijeva odvezli, ani Irena neví, co se tam vlastně děje."

"To už tady bylo," komentoval to znechuceně Olda. "Oni s tím nepřestanou?"

Konečně byl u další značky u Hadrboleců, do našeho vesmíru prošel ve výšce sta metrů, ale jen se objevil nad střechami paneláků, ozvala se mu Máňa.

"Oldo, polet' k nám, máme tady krizový štáb!"

"Jakýpak krizový štáb?" usmál se trochu Olda. Nepatrně změnil směr, aby přistál na balkóně u Hadrboleců. Máňa tam na něho nedočkavě čekala a jen dosedl, odvedla si ho do svého pokojíku. Tam už bylo živo, byla tam Jarča, Čert, sestřička Hedvika i paní Irena Alexijevová, ale všichni vypadali vážně a také trochu bezradně.

"Co Ivo?" vyhrkl Olda, sotva vešel do pokojíku a rozhlédl se po přítomných.

"Vyslýchají ho," opáčila Alexijevová, ale řekla to roztržitě a slovy, zřejmě byla telepaticky přichycena ke svému muži.

"Pořád z něho páčí přiznání, ale neřekli mu ani, co to má být za zločin. My si nejsme ničeho vědomi."

Do pokojíku vstoupila paní Hadrbolecová, Mariina maminka, s tácem namazaných krajíců chleba. Když spatřila Oldu, usmála se na něho spiklenecky.

"Už jste tu všichni?" zeptala se Máni.

"Až na Alexijeva," přikývla dcera.

"Tak si zatím vezměte, ať nemáte hlad," postavila s úsměvem tác na stůl.

Nastalo hromadné děkování, ale všichni si brali chleby nepřítomně a pořád viseli očima na Ireně Alexijevové.

"No konečně!" řekla s nepřítomným pohledem.

"To je ale drzost!" dodala rychle a jak se zdálo, s odpořem.

"To snad není možný!" řekla po chvilce udiveně, jako by něčemu nemohla uvěřit.

"Co se děje?" naléhala na ni Máňa.

"Představte si tu drzost!" vybuchla Irena a rozhlédla se po přítomných. "Poslali na nás jednotku rychlého nasazení, protože podle nich máme dlužit nějaké bavorské firmě přes padesát milionů za léky! Které jsme samozřejmě nikdy neobjednali, neviděli, ani je nepotřebujeme. Teď se nám chystají exekučně zabavit majetek a Ivovi sdělili obvinění z podvodu a z poškozování práv věřitelů."

"Jakýchpak věřitelů, když nic nedlužíme?" vybuhl Olda. "Co je to za firmu?"

"Nějaká bavorská medicínská," odušila Irena. "Předložili Ivovi nějaké faktury a dodací listy z poslední doby, celkem za padesát milionů. Na všech je prý jeho podpis, ale Ivo vyšetřovatelům tvrdí, že jsou zfalšované a já dobře vím, že nic nepodepisoval. Musí to být nějaký podvod!"

"Toho jsem se obával," řekl Olda zamyšleně. "Budeme muset něco udělat, přece ho v tom nenecháme! Ale - co?"

"Ivo vzkazuje, že nemáme dělat nic, že se to jistě vysvětlí!" zarážela ho Irena.

"Nemá pravdu," ujistil ji Olda. "Uvažuj logicky. Něco tak podlého a drzého může udělat jen ten, kdo si je jistý úspěchem. Kdyby se ukázalo, že dokumenty té firmy jsou falešné, půjdou její manažeři na dlouho za mříže a pro firmu to bude jistý krach. Mám hodně nepříjemný dojem, že je to horší než si myslíme!"

"My jsme přece od té firmy nic neodebírali!" řekla Alexijevová.

"Kdo nám to uvěřil?" řekl Olda. "Máme smlouvu s nějakou jinou firmou, abychom mohli prokázat, že jsme odebírali léky od ní?"

"Vždyť jsme žádné léky nepotřebovali!" zaúpěla Alexijevová. "Měli jsme tam pro všechny případy pohotovostní zásobu, ale tu jsme nakoupili v Praze od distributora, na to máme doklady. Jenže to bylo hned na začátku a od té doby jsme žádné další léky od nikoho nebrali!"

"Což nám, jako většinu velkých pravd, nikdo neuvěří," dodal Olda. "Jaképak by to bylo léčení bez léků, že?"

"Můžeme přece snadno dokázat, že to dovedeme!" řekla pevně Alexijevová.

"A oni nám stejně snadno dokáží, že ne," opáčil klidně Olda. "A navíc by to mohl někdo šeredně odnést."

Alexijevová ztuhla, Máňa a Jarča také.

"Počkej - to přece nemyslíš vážně!" řekla Máňa. "Vždyť jsi s tím léčením začal, jak to teď můžeš popírat? Jako kdybychom to nedokázali už stokrát..."

"Protože o tom přemýšlím už dlouho," řekl klidně. "Dlouho si lámu hlavu, jaký podraz na nás přiletí. A už je to tady - podpásovka jako hrom!"

"Počkej - ty si myslíš, že by s tím podvodem mohli uspět?" nastražila uši Irena Alexijevová. "Povídej, jak si to představuješ? Mně to připadá nemožné! Na padělané doklady se přece musí přijít!"

"Tím bych si nebyl tak jistý," viklal ji Olda. "Řeknu ti svoje představy, ale až za chvíli. Nevíme, co všechno už proti nám udělali. Kdyby předvíдали i tenhle krizový štáb - a nedivil bych se tomu - mohli by tady mít zamontovaný odposlech."

Při těch slovech došel ke dveřím a zhasl lustr. Pak se postavil doprostřed pokoje a na okamžik se rozzářil modrou září, podobnou Eliášovu ohni.

"Jestli tu nějaké štenice byly, nejspíš už nejsou," řekl klidně. "Ale nespolehal bych se ani na to."

"Odposlech - tady?" vrtěla hlavou Máňa. "Tomu nevěřím!"

"Věř mi nebo nevěř," řekl Olda. "Kdyby tu nic takového nebylo, tím lépe. Kdyby nás ale naši protivníci odposlouchávali, dozvědí se, co chystáme. A to bych od nás nebylo moc chytré."

"To snad trochu přeháníš!" vrtěla hlavou i Jarča.

"No jo, ale co když nepřeháníš?" uvažovala vážně Máňa. "Taky se mi to zdá trochu přehnané, ale kdyby to byla pravda, bylo by to opravdu horší než si myslíme!"

"Přitom to Oldovi až podezřele vychází!" zahučela Irena Alexijevová. "Právě po Ivovi vyžadují, aby předložil důkaz, že

léky odebíral odjinud."

"Který nemá, jak jistě vědí," podotkl Olda. "Ale i kdyby měl, může to být velice důkladně připravená pavučina, aby se z ní sám nedostal. Ty podpisy musí být naprosto dokonale zfalšované, když jim oni tak věří. Stačí předem podplatit příslušné znalce. Při kvalitě našich soudů je možné, že tenhle podvod neodhalí. Nevidím to potom různově." "

"Ivo taky říká, že musíme zachovat princip fail-safe," řekla Irena, zřejmě pořád se svým mužem telepaticky spojená. "I když to vypadá přehnaně, bude lépe jednat podle nejhorší možné varianty. Oldo - máš nějaký nápad, co dál? Já ani Ivo si opravdu nevíme rady, takže - jestli tě něco napadlo, sem s tím, i kdyby to vypadalo šíleně!"

"Co si o tom teda myslíš?" stáhla se raději i Máňa.

"Půjdem jinam," řekl Olda. "Rozloučíme se s Hadrbolecovými, sbalíme do batohu pár maličkostí a odejdeme tam, kde nás nikdo nemůže odposlouchávat. Mafiáni tomu, tuším, říkají zalehnout na matrace a ani v naší situaci to není špatný nápad."

"Dobře, půjdeme," svolila okamžitě Alexijevová. "Tím nic nezkažíme, spojení s Ivem nám bude fungovat odkudkoli."

"Tím bych si nebyl jistý - ale jdeme, ne?" řekl Olda. "Máš nějaký batoh, Máňo?"

"Nemám, ale seženu," řekla a vyběhla za rodiči. Vrátila se skoro obratem, velký batoh v náručí.

"Naši nám hned dali s sebou nějaké jídlo," ukázala všem šišku chleba zabalenou v plastické tašce, kostku másla a štangli salámu. "Kdyby se nebáli tahat někam do neznáma ségry, šli by s námi."

"Že děkujeme - ale teď už pojďte," pospíchal Olda. "Poletíme tam vzduchem."

Všichni naštěstí měli idarchon a uměli létat, ale slýrib neměli a neuměli si otevřít brány do sousedních vesmírů. Otevřel ji tedy přímo v Mánině pokojíku Olda, všechny ostatní - i Čerta - poslal napřed a sám proletěl jiskřivě modře orámovaným otvorem jako poslední. Otvor, z druhé strany podobný andělským křídům, se pak zavřel.

Viseli teď v tropicky teplém vzduchu s vůněmi cizokrajných květů nad hliníkovou tyčkou s vlajícím praporkem a kolem nich byl očividně jiný, většině ještě neznámý svět. Na Oldův pokyn se rozletěli k jeho poslednímu objevu u Mělníka. Máňa se na Oldu podívala udiveně, čekala najisto směr na Pardubice, ale když viděla, jak si je Olda jistý, neměla ani ona námitky.

"Kde to jsme? A kam letíme?" zajímala se potichu Jarča, jako by se bála, že je tu uslyší někdo, kdo by je slyšet neměl. Nezdálo se ale, že by tu někdo byl. Dole pod nimi byly jen mírně zvlněné kopečky posázené lesíky a obklopené loukami, kde se pásla divoká zvířata. Letěli už chvíli a krajina nevykazovala žádné známky civilizace. Nebyly tu žádné stavby, cesty ani ploty.

"Donedávna jsme tomu říkali Ráj," usmál se Olda. "Ráj nebo Eden. Domnívali jsme se, že právě odsud byli kdysi vyhnáni Adam a Eva - nebo přesněji, naši předkové. Ukázalo se, že je tomu jinak, ale jsou tu zachovalé stavby původních zdejších obyvatel, kde na nás nebude pršet a kde můžeme přečkat nejhorší. Tenhle svět má pro nás cenu malého bezpečného útočiště. Skoro bych navrhoval to tak pojmenovat."

"Nejvyšší čas!" řekla Máňa. "Eden to není a nějak tomu říkat musíme."

"Dobře - pořád máme na výběr mezi českým názvem Útočiště a mezinárodním názvem Citadela," řekl Olda. "Byl bych pro ten český."

"O název nejde," mávla rukou nervózně Irena Alexijevová. "Útočiště, Skryš nebo Brloh, horší je, že nemám spojení s Ivem. Telepatie sem zřejmě neprojde, že?"

"To nebude problém," připustil Olda. "Až mu budeme potřebovat něco sdělit, otevřeme si okno do našeho vesmíru. Stačí nepatrné - aby tím prošla telepatie."

"Ano, ale Ivo tu možnost nemá!" připomněla mu Irena. "Co když nám chce právě teď něco sdělit?"

"To je pravda," zarazil se Olda, ale hned ho napadlo řešení.

"Čerte - chceš být hodně užitečný?" otočil se na psíka.

"Že se ptáš!" našel psík. "Čekám, že bych měl pro Iva dělat dálkové telepatické spojení mezi našimi vesmíry, že?"

"Přesně tak," řekl Olda. "Dostaneš tašku jitrnic a vypravíš se s nimi na Zem. Tam si najdeš nějakou skryš a budeš se telepaticky domlouvat s Ivem a podle potřeby také s námi. Budeš se ale muset dobře schovat, aby tě nikdo nenašel."

"Jak se ale domluvíte se mnou, když to na dálku umím jen já?" nezdálo se psíkovi.

"Když budeme něco potřebovat, otevřeme si okno," připomněl mu Olda.

"Dobře, to by šlo," souhlasil Čert. "S těmi jitrnicemi - to беру. A co kdybych šel za tvou tetičkou? Zná mě, má tam prima boudu a možná by mě nechala i v chalupě!"

"To by nebylo bezpečné," namítl Olda. "O tetičce přece ďáblové vědí, tam by tě brzy našli. Musíš si najít jiný úkryt, kdekoliv na světě, telepatii to je jedno! Ale raději dál než blízko, aby je ani nenapadlo tě tam hledat. S jitrnicemi ti tam nebude zle."

"Máš pravdu," ustoupil psík. "Takže žádné teplíčko... ale co, pro psa se jistě něco najde a nemusí to být zrovna v kanalizaci, aby mi zápach kazil vůni jitrnic."

Snesli se tedy dolů, až Čert objevil nejbližší jitrnicovník. Máňa vytáhla z batohu plátěnou tašku a všichni ji psíkovi rychle naplnili majoránkově voňavými plody, až se mu sliny sbíhaly. Spousta plodů zmizela i v Mánině batohu, aby doplnila chleba od její maminky, paní Hadrbolecové.

Čert si vyzkoušel, že tašku unese - antigravitační telekinezi ale ovládal, brzy před ním taška plula vzduchem. Všem zamával tlapkou, otevřel si nevelkou branku a zmizel v ní i s taškou.

Do osady u Mělníka dorazili v pořádku. Olda všechny zavedl dovnitř a předvedl jim, jak měnit podlahu i jiné vlastnosti místností. Rozložili se na měkké matraci a Irena Alexijevová Oldu vybidla, aby jim vysvětlil svoji verzi situace, v níž se nacházeli.

Oldovi nebylo volně, když si uvědomoval, jak hodně na jeho odhadech záleží.

"Předpokládám, že se nás budou snažit předvést k výsledkům," uvažoval. "Nejspíš bychom se bránili tvrzením, že léčíme bez léků. To není žádné tajemství, to vědí a právě proto s tím mohou počítat a řekl bych, že mají připravenou nějakou past. Mohou nám dát zdánlivě vstřícnou možnost vyléčit před nějakou nezávislou komisí pár pokusných lidských králíků, ale vnutí nám jejich podmínky - léčit pod dozorem a zbytek času sedět v cele, abychom neovlivňovali svědky. Mezitím se budou o naše pacienty úředně starat jiní a stačí, aby mezi nimi byl jediný pomocník ďáblů. Viděl jsem, jak málem umorili pana Prskavce, ti dokáží zabít člověka nenápadně a beze stop - na lidské životy se také neohlížíjí. Vina padne na nás, tím se také prokáže, že to bez léků nejde, bavorská firma bude na koni... Už chápete tu příšernou past?"

"Kdyby to bylo tak... ale vypadá to moc přitažené za vlasy!" namítala Hedvika.

"Viděla jsi už někdy nějakého ďábla?" obrátil se k ní Olda.

"Neviděla," odtušila Hedvika. "Ty ano? Jak vypadají? A hlavně, jak je poznáš?"

"To je právě to!" řekl Olda. "Nepoznáme je. Vypadají jako my, od normálních lidí se neliší, až na to, že jim může být tisíc let, nebo tak nějak... A navíc, ďáblové v tom nejedou sami, na to mají ochotné pomocníky - lidi. Plán ale mají - doslova ďábelský."

"Hrůza!" otrásla se Hedvika. "Zbývá maličkost. Vysvětlit, proč by to dělali."

"Vysvětlení není těžké," řekl Olda. "Andělé kdysi na Zemi zázračně uzdravovali lidi a dělali pravý opak toho co ďáblové. Pak ale odešli. Ďáblové staří tisíce let se na staré spory se svými nepřáteli anděly mohou upamatovat. Myslíte, že nepoznali v naší klinice andělský rukopis? Že nepochopili spojitost mezi anděly a námi? Neměli bychom je tak krutě podceňovat! Spíš se divím, že nás tak dlouho nechali být. Čekal jsem od nich těžký úder už dřív, ale představoval jsem si to spíš po vzoru italské Mafie. Ostatně, tahle organizace může být také jejich a mohou ji mít v záloze. No - a je to tady! Jakási vážená bavorská firma pěkně zákeřně udeřila, ale bude to vypadat, jako by měla právo na své straně. Nás - předvoj andělů - potom zlikvidují sami lidé - naše vlastní policie a justice. Tomu musíme zabránit."

"Jak, prosím tě?" obrátila se na něho ustaraně Irena Alexijeová. Byla z celého krizového štábu nejstarší, ale teď si zřejmě nevěděla rady.

"Rozhodně nesmíme udělat, co nejspíš čekají," přemýšlel Olda. "Co jsme udělali, když Iva obvinili ze zatajení nálezu zlata? Jestli to už tenkrát bylo dílo ďáblů nebo obyčejných lidských závistivců, nevím, ale postavil jsem se za něho a dokázal, že to nebyl nález, ale výroba - i když hodně neobvyklá. O tom ale ďáblové jistě vědí a možná předem počítají s tím, že to zopakujeme. Určitě mají připravený protitah - uvědomte si, že tu partii proti nám hrají velmistři intrik. Čekal bych, že nás zavřou, pak může přijít ta past s léčením bez léků - a jeli bychom v tom všichni, skluzavkou rovnou do pekel."

"Ivo říká, že musíme dodržovat princip fail-safe, takže ti to raději věřme," řekla Irena. "Ale co dál? Co tě ještě napadlo?"

"Ivo by měl trvat na tom, že léčíme bez léků," řekl opatrně.

"To přece čekají, ne?" připomněla mu Máňa.

"Ano - ale to není tah proti ďáblům," řekl Olda. "Pro ně to bude potvrzení, že jsme přistoupili na jejich plány, ale my tím získáme čas na něco úplně jiného. Jestli uvažují správně, měl by od nich následovat protitah, který by nás všechny vlákal do pastí. Na to ale nepřistoupíme."

"Co chceš dělat jiného?" zeptala se ho přímo Alexijeová.

"Očekávám, že ten útok připravili velice dobře," řekl Olda pevně. "Čelně mu tedy neodoláme. Nezbyvá nám nic než spořádaný ústup. Navrhují ustoupit do Útočiště."

"Ustoupit? To nemyslíš vážně!" vybuchla Jarča.

"Takovému ústupu říkají Japonci Princip Jiu," nedal se ovlivnit Olda. "Je na tom založené jiu-jitsu, judo a další obranné techniky. Znamená to pružně ustoupit tam, kde to nepřítel nečeká. Jeho síla se pak opře do prázdna - a často přispěje i k jeho pádu."

"Chceš ustupovat?" mračila se Alexijeová. "To jim ale necháme kliniku!"

"Samozřejmě," opáčil Olda. "Uvažujte ale! Když jim necháme jako kořist kliniku, získají tím jeden starší dům. Ty a Ivo budete muset zůstat tady. O mně a Máně jistě vědí všechno - kde bydlíme, co děláme, kde nás najdou. Asi bychom se sem měli přestěhovat také, ale na druhou stranu musíme chodit do školy. Možná nevědí o Jarče, ale ani na to bych se nespolehl. Řekl bych tedy - přestěhovat sem z kliniky vybavení, pokud to ještě půjde - a rozjet to tady."

"Myslíš, že sem za námi ďáblové netrefí?" starala se Máňa.

"Doufám," řekl trochu nejistě Olda. "Nezapomeň, že tenhle svět je výjimka. Jeden z mála venušských světů příznivých pro lidi. Kdo to neví, nenajde nás. Navíc můžeme využívat zdejší civilizaci. Její příslušníci jsou sice mrtví, ale roboti tu zůstali. Myslím, že brzy objevíme další možnosti, o kterých nemáme ani tušení - důležité je, že reagují na naši telepatii."

"To by šlo," přikývla Irena Alexijeová. "Co bude ale s Ivem?"

"Tuhle noc vystěhujeme kliniku," navrhl Olda. "Většinu zařízení bych tam nechal, tady nic z toho potřebovat nebudeme. Postele, přikrývky - to všechno tu je. Vzal bych jenom chirurgické nářadí, operační stůl - a možná vybavení kuchyně. Pak samozřejmě vše co patří Alexijeovým, pokud o to budou stát, aby se mohli zařídit tady."

"Proč ne u Pardubic?" nadhodila otázku Máňa.

"Je to sem blíž," řekl Olda. "Kromě toho je to tu menší, nejsou tu tisíce mrtvol."

Máně to stačilo. Zejména poslední připomínka.

"Pak se nechám od Ivy telepaticky navádět a otevřu bránu v jeho cele," dokončil Olda svou vizi. "Soudní proces mají ďáblové perfektně připravený, nemůžeme asi čekat osvobozující rozsudek, spíš naopak. Zařídíme si tedy kliniku tady."

"Bude mít jen jednu chybu," podotkla Hedvika. "Nebudou tu pacienti."

"V tomto směru mám jeden - možná dobrý - nápad," usmál se Olda. "Ale k tomu se dostaneme, až tady budeme mít

všechno a hlavně, až tu bude s námi i Ivo."

Hedvika se jen nedůvěřivě usmála, ale neprotestovala. Věděla - či aspoň věřila, že Olda něco vymyslel. Nebo ještě vymyslí.

Ostatní už s Oldou souhlasili bez výhrad. Musel jim samozřejmě ukázat, jak se dá změnit podlaha místností v měkkou matraci, jak měnit teplotu vzduchu a požádat místní roboty o přikrývky, ale to už bylo radostnější.

Měli tedy opět pevný bod, od kterého mohli začít. A čekali jen na noc, aby mohli provést nájezd na budovu - teď už bývalé - Alexijevovy kliniky. A Olda si připravoval ještě složitější akci - únos z vězení.

Nikdo nepochyboval, že to bude protizákonné. Ale nikdo nepochyboval ani o tom, že zákony - jako už tisíckrát - budou tentokrát na straně grázlů a podvodníků nejhoršího zrna. Svědomí by tedy mohli mít všichni čisté.

Ne jako grázlové - kteří v tom ale dovedou velice dobře chodit!

Olda ale netušil jednu nesmírně důležitou okolnost.

Ďáblové venušské světy nenavštěvovali, ani neznali. Jejich konvertory otevíraly mezivesmírné brány podobné andělským, ale byly příliš velké a proto byly stacionární. Nikdo z lidí netušil, že jeden z nich leží v Egyptě, hluboko pod jednou z pyramid, další pod podobnou pyramidou bývalé říše Inků v Americe, či v Tibetu? Důležité bylo jedno.

Stacionární konvertory musely být umístěny na planetě, jejíž vazbu ovládaly. Ďáblové měli stroje důmyslně ukryté i na Měsíci a na Marsu, ale Venuše, Jupiter a Saturn měly na svém povrchu příliš vražedné prostředí, než aby tam dokázali stacionární konvertory postavit. Mohli pronikat jen na sousední marsické a měsíční světy - i těch bylo dost.

Venušský svět by si spíše než Útočiště zasluhoval název Citadela.

Bylo to nejen místo posledního odporu, ale především - dobře opevněné místo. Nechránily je kamenné ani betonové hradby, ale žíravé páry kyseliny sirové na povrchu Venuše, kde žádná lidská - ani ďábelská - technika nevydrží déle než pár minut.

Olda to nevěděl. Jen věřil tomu, že když sami ďáblům nic neprozradí, výjimečnost tohoto světa jim pomůže.

Ústup

Všichni se teď chystali na večerní nelegální akci.

Ivo už byl několik hodin u výslechu. Držel se, ale muselo to být únavné. Občas po Čertovi posílal vzkazy, jindy ho telepaticky potěšila Irena. Neměla ale slýbít a někdo jí musel pokaždé otevírat mezivesmírné okno. Kromě Oldy a Čerta to dokázala jen Máňa a Olda zalitoval, že ten orgán nedal rovnou všem.

Konečně slunce zapadlo. Na Zemi za vzdálené paneláky a na Útočišti za zvláštní obzor. Začalo se šerit a Irena mezitím sestavila seznam, co všechno by chtěla z kliniky vyvézt. Většina z toho se nacházela v jejich bytě, jen operační stůl a trocha lékařského nářadí byla v nemocniční části domu.

Výhodou bylo, že to tam dobře znali. Oldu napadlo nejprve osvobodit Alexijeva, pomáhal by jim pak při stěhování, ale po společném uvažování to zavrhl. Očekávali, že kliniku bude policie střežit jen zvenku, zato ve vězení vznikne poplach podstatně dříve. Mohlo by se stát, že z věznice stihnou varovat ostrahu zabavené kliniky a znemožní její vystěhování.

Obráceně by to paradoxně tak nevedlo.

"Vězně osvobodím během sekund," sliboval Olda. "Nikdo mi v tom nezabrání."

"Co kdyby ho v cele hlídali?" namítla Máňa.

"Pak ty hlídače přimrazím," řekl Olda odhodlaně.

"To bys je ale musel odmrazit," namítla Máňa.

"Klidně," usmál se Olda. "Až se vzpamatují, budou jen zírat na prázdnou celu."

Mezitím nastalo šero a Olda usoudil, že to bude stačit. Rozdělili si úkoly. Přímě do kliniky měl jít jen Olda. Podle Irenina seznamu měl všechny věci mezivesmírným oknem vyházet ven, ostatní je měli zachytávat a opatrně pokládat na zem. Do Mělníka je uklidí až později v klidu.

Olda ale nezapomínal, že tentokrát mohou být proti němu ďáblové.

Naštěstí ho napadlo přibližovat se k temné klinice neviditelný. Samotnému se mu to zdálo skoro zbytečné, ale nechtěl nic ponechávat náhodě. Dvou infračervených teček na místě očí si nemohl všimnout prakticky nikdo.

Skutečně se mu podařilo přistát na střeše, ale tam narazil na zamčené dveře. Měl sice klíč, ale nepočítal s tím, že v zámku bude jiný klíč zevnitř. Dveře se pro něho staly nepoužitelné, ale Olda si věděl rady - okénkem na záchodě se vsoukal dovnitř.

Na chodbě se obezřetně rozhlédl - a dobře udělal. Předpoklad, že policie bude dům hlídat zvenku, nebyl správný. Dole v hale seděli potmě hned tři pistolníci. Mimo tepelného obrazu, podobajícího se barevným šmouhám, se od nich blýskalo i umělým infračerveným světlem, takže se Olda raději stáhl za nejbližší roh, aby jim neposkytl ani ty dvě viditelné tečky.

Rychle uvažoval co dál. Byli nějak dobře připraveni - měli i přístroje pro noční vidění. Zřejmě počítali s tím, že sem někdo přijde. Od Ireny věděl, že jejich pacienti hned na začátku rozvozlili po okolních nemocnicích - zorganizované to měli dobře, to se jim muselo nechat. Aspoň nikomu nehrozila újma - Oldovi ale bylo líto těch, které ještě nestačili ošetřit kosmickou energií - ostatní už se uzdravovali a kdyby je poslali domů, nic by nezkazili.

Teď hlídali už jen prázdný dům - nejspíš před Alexijevovou nebo někým z jejich party. Nepočítali jen s tím, že on je uvidí dříve než oni jeho.

Má je přimrazit - nebo ne?

Když je přimrazí, bude mít na stěhování čtvrt hodiny, pak je bude muset odmrazit, vznikne poplach a nic víc už nestihne. Když je nechá být a potichu vystěhuje nejprve byt Alexijevových, ta čtvrt hodina mu zbude na zbytek domu.

Opatrně si odemkl Ireniným klíčem dveře jejího a Ivova bytu.

Nikdo tu nebyl a když za sebou stejně opatrně zamkl, byl relativně v bezpečí. Irenin seznam znal z paměti, potmě by mu nebyl nic platný. Začal počítačem, kde měl Ivo dokumentaci kliniky, vědeckých experimentů a statistiky. Pak pokračoval dalšími body. Irenu některé věci moc nezajímaly, ale Olda se nespokojil rodinnými památkami. Vzal je sice jako první, ale po nich nenechal na místě ani televizor, ledničku a pračku, ačkoliv by jim v Útočišti bez elektřiny nebyly nic platné. Držel se zásady: čím méně cenností tu nechá, tím menší kořist získá ta zlodějská bavorská firma.

Když z bytu Alexijevových zbyly jen holé stěny, vrátil se Olda ke dveřím. Zdálo se mu ale, že za nimi slyší podezřelý šramot. Číhají tam na něho policisté, nebo ne?

Uvažoval, zda by nebylo lepší projít branou do světa Útočiště a další branou zpět, jenomže o patro níž. Pak se tomu sám zasmál. Proč by se měl nepozorovaně přibližovat k policistům, které beztak hodlá přimrazit?

Došel až ke dveřím a vytvořil dvoumetrovou zónu přimrazení hned za nimi. Kdo se v ní nachází, padne k zemi. Pak rychle odemkl dveře a vyšel na chodbu.

Za dveřmi nikdo nebyl, policisté pořád seděli dole v hale. Což takhle se kolem nich proplížit? napadlo Oldu. Projde kolem nich jako duch do nemocniční části, vyhází do venušského vesmíru zdravotnické nářadí - a policie si bude marně lámat hlavy, jak mohlo z tak dobře hlídaného domu zmizet všechno cenné.

Zkusil to, ale musel být potichu, aby si ho nevšimli. Šinul se zvolna kolem nich, tajil dech, aby se neprozradil. Konečně byl v nepříliš dlouhé chodbě, ale tam narazil na dveře. Otevíraly se do chodby a toho by si policisté mohli všimnout. Až zblízka zjistil, že jsou i s klíčovou dírkou přelepené lepící páskou. Nezdržela ho, ale když ji opatrně klíčem řezal, zvuk trhajícího se papíru byl slyšet po celé chodbě.

V jednu chvíli sem z haly přiletěl infračervený paprsek, až Olda reflexivně zavřel oči. Díky průhledným očním víčkům mu to nebylo nic platné, světlo ho oslnilo. Naštěstí toho policistu brzy nechal a když v chodbě nic neviděl - přetřených pásek by si všiml možná na denním světle a zblízka, ale ne potmě a přes přístroj - zase se posadil.

Olda opatrně, ale bez váhání otevřel dveře a vklouzl dovnitř.

Nikdo tu nebyl, ticho a tma. Olda se opatrně rozhlížel. Pro jeho oči tady úplná tma nebyla, ale předmětů teplejších než okolí mnoho nebylo. Když se rozkoukal, spatřil skříň plnou lékařských nástrojů a rozhodl se začít odtud.

Otevřel bránu tak velkou, aby skříň i operační stůl prošly bez potíží. Stálo ho to větší námahu než čekal, obvykle vytvářel mezi vesmíry jen menší okna. Zaměřil se na skříň očima. Zvedla se a poslušně zamířila branou ven. Tam ji cosi uchopilo a začalo pomalu spouštět dolů. Olda se mohl obrátit k další akci.

Operační stůl byl nejtěžší ze všeho, ale Olda o prázdninách zdvihl očima i traktor, tohle bylo přece jen lehčí. Na druhou stranu dával část své síly na udržování brány, také neviditelnost si vzala své, takže za chvíli oddychoval jako lokomotiva.

Konečně se stolu venku chopily jiné oči a převzaly ten náklad. Olda se rychle rozhlédl, co ještě. Přenosný EKG zapisovač, pěkně drahé zařízení - pojd' sem, mrško! A šup s tebou oknem ven, ať se z tebe Bavoři neradují!

Na sále zbyla kyslíková aparatura - Olda ji ještě neviděl v chodu, ačkoliv měl pár operací za sebou - kyslík pacientům zatím dávat nemusel. Hop s ní oknem ven!

To ale bude - všechno! Uvědomil si, že ostatní věci nemají valnou cenu. Co s nimi ve světě, kde daleko jemnější prostředadla a přikrývky získáte pouhým přáním?

Raději přejít vedle a vyklidit sousední místnost.

Olda se obrátil ke dveřím do sousední místnosti, ale neudělal ani krok. Dveře na chodbu se otevřely a kdosi rozsvítil.

Policista s pistolí v ruce ale nemířil na Oldu a zdálo se, že je vyvedený z míry. Asi si přece všiml porušených policejních pečeti, nicméně - Olda při prvním šramotu stačil zrušit vesmírnou bránu a místnost byla prázdná.

"Nikdo tu není!" otočil se policista nahněvaně ke svým kolegům na chodbě.

V té chvíli ještě pravdu neměl, ale za půl vteřiny již ano. Olda využil okamžiku, kdy se policista otočil, otevřel si malé okno hned u sebe a vyskočil ven.

Okamžitě ho cosi uchopilo. Jak byl nervově napnutý, začal se tomu bránit, ale pak poznal, že ho Máňa s Irenou popadly antigravitací. Asi ho považovaly za další předmět vyhazovaný z kliniky.

"Všimli si mě policajti!" sdělil jim telepaticky důvod svého spěšného odchodu.

"Vzal jsi toho beztak víc než jsem chtěla!" řekla spokojeně Irena.

"Nechal bych jim tam jen holé zdi," zavrčel Olda. "Teď musíme vysvobodit Iva, než vypukne poplach."

Vymanil se z jejich antigravitační podpory a vzletěl šikmo vzhůru. Pak se objevil na Zemi dvě stě metrů od kliniky za dvěma bloky domů, jejichž střechy ho skryly před zraky policejních hlídek.

"Ivo!" poslal telepatickou výzvu příteli.

"Jak to vypadá u vás?" zajímal se Alexijev.

"Vystěhovali jsme, co se dalo," informoval ho Olda. "Ve vašem bytě zůstaly jen holé stěny, v nemocničním oddělení postele bez pacientů."

"Dobře," řekl Alexijev. "Irena bude s vámi pár dní v Útočišti, na Zemi zůstane jen Čert ve funkci zprostředkovatele zpráv a poštmistra."

"Čerta tam vezmeme spolu s tebou," řekl Olda. "Už si pro tebe letím!"

Na odpověď si ale musel chvíli počkat.

"Počkej trochu!" namítal Ivo bez zjevného nadšení. "Co chceš dělat? Chceš mě tam snad unést?"

"Spíš vysvobodit," upřesnil to Olda.

"Ale já nechci vysvobozovat!" překvapil ho Ivo. "Zůstanu tady, rozumíš?"

"Ne," polkl naprázdno Olda. "Nerozumím. Máme to už připravené..."

"Věřím ti, že bys mě dostal z vazby," pokračoval lékař, "ale tím bychom dodali protivníkům takovou municí, že bychom

se v Čechách naprosto jasně skončili."

"Takhle ale budeš kdoví kolik let sedět!" namítal Olda. "Nevinně!"

"Anebo taky ne," řekl Ivo vážně. "Poslyš, Oldo, tvou verzi znám, teď si poslechni moji. Já to tak katastroficky nevidím. Jistě bylo rozumné přestěhovat do Útočiště Irenu, aby jim nemohla posloužit jako rukojmí. Ale útěk z vězení? To až kdybychom všechno prohráli! Já si naopak myslím, že vyhrájeme."

"To tedy obdivuji tvoji víru ve spravedlnost!" odušil Olda. "Ale obávám se, že je to krutý omyl a bude mít hrozné následky!"

"Když zmizím, automaticky prohrajeme," nedal se Alexijev. "A nedivil bych se, vypadalo by to jako přiznání viny. Na rozdíl od tebe jsem si v jejich dokonalé pavučině pletích všiml chybičky. Nesrovnalosti mají dvě, ale jednu z nich možná ustojí. Doufám, že ta druhá drobnůstka tu pavučinu roztrhne vejplů."

"Jakou chybu jsi tam objevil?" nedůvěřivě se ho zeptal Olda.

"To ti neřeknu," odušil Alexijev a Oldovi se zdálo, jako by v tom cítil telepatický úsměv. "Pochop mě, může to mít účinky jedině v případě, že se mi to podaří utajit až do soudu, jinak by to stačili zakamuflovat. Když to neřeknu ani vám, nemůžete se nechtěně poděknout - a budu mít větší naději."

"Jak myslíš," zastavil Olda svůj let a obrátil se. "Otočíme to, teď naopak potřebuji radu od tebe. Myslíš si, že by bylo lepší, abychom my mladší přestali chodit do školy a odstěhovali se do Útočiště natrvalo?"

"Dokud vás nebude někdo ohrožovat - raději ne," řekl lékař. "Nechci ti vyvracet představu ďáblů jako zdroje zla, ale uvědom si, že to může být i jinak. Nemusí se proti nám postavit zrovna ďáblové! Vzbudili jsme přece oprávněné existenční obavy a z nich vyplývající odpor farmaceutických firem. My je opravdu ohrožujeme, rozumíš? Navíc nemůžeš vyloučit ani čistou lidskou závist a zlobu."

"Dobře, myslíš tedy, že máme dál chodit do školy?" opakoval Olda otázku jinak.

"Jistě," přitakal mu Alexijev. "Snažte se dál získat učitele pro myšlenku urychlené maturity. Neděláte to jenom pro sebe, ale i pro všechny další. Vydržte, jak jen to půjde. Útočiště je poslední šance, když tam utečete, návrat bude ztížený, ne-li nemožný."

Olda se zamyslel.

"Dobře, jdu se přidat ke stěhování," souhlasil. "Možná to opravdu vidím černě."

"Až se vrátíte domů, budeme o sobě pořád vědět," sliboval si Alexijev.

"Máš asi pravdu," připustil Olda.

Během stěhování došlo k jedinému menšímu maléru. Sestře Hedvice se podařilo upustit televizor. Okamžitě jí zmizel ve tmě a i když se vrhla střemhlav za ním, podle velikého šplouchnutí dole poznala, že dopadl na hladinu moře. Našla ho sice na hladině, zvedla do výšky, ale podle crčící mořské vody jí bylo jasné, že nemá cenu zapínat jej.

Omlouvala se pak Ireně, ale ta to přešla mávnutím ruky.

"No a co?" pokrčila rameny. "Dvakrát se stěhovat, jako jednou vyhořet. Kdyby to byla jediná škoda, nebude to zlé. Ta televize byla beztak stará a obrazovka nás zlobila. Aspoň si pořídíme novou - pokud o ni ještě budeme stát."

Stěhování jim šlo rychle, ale do Útočiště přetahali všechno až pozdě v noci. Olda si přál víc světla a ve všech místnostech, kam uskladnili nábytek a vybavení bylo světlo jako ve dne.

Irena Alexijevová jako nejstarší rozhodla, že už tu všichni přespí, ale děti školou povinné, neboli Olda, Máňa a Jarča, půjdou ráno rovnou do školy.

"Tenhle týden musíme prozkoumat zdejší prostory," uvažovala všesměrově, aby ji vnímali všichni. "Pozůstatky původních obyvatel přemístíme do nejdlehlější místnosti. Nevěřím, že byste s lebkami hráli fotbal, ale nechce se mi zakopávat o kosti. Když to uděláme dostatečně pietně, nemusíme mít žádné výčitky."

Vzhledem k pozdní noční hodině ale nahnala všechny spát. Olda požádal zdejší roboty o příkrývky a uvažoval, jestli by dokázali dodat i pyžama, ale Irena ho zastavila, aby toho nechtěl příliš - ostatně, pyžama mimozemšťanů lidem třeba ani nepadnou.

"Pod širákem na čundru se nikdo do pyžama nepřevléká," ujistila ho i Hedvika.

Olda aspoň navrhl, že bude spát ve vedlejší místnosti, ale Irena nesouhlasila.

"Jen buď hezky tady, nebudeme se dělit," zastavila ho. "Jeden francouzský král na přísnou dvorní etiketu zemřel, když se jeho dvořané nemohli dohodnout, kdo z nich má výsadu přivolat k němu lékaře. Ani vzorný džentlmen nemůže dodržovat přísná pravidla v polních podmínkách, jako teď máme my. Až tu budeme zabydlení, můžeš pro mě za mě vyznávat Gutha-Jarkovského, ale teď budeš ležet s námi. Jestli chceš být džentlmen za každou cenu, lehni si nejbližší ke dveřím."

Olda neprotestoval. Byl to pro všechny jako na výletě - byli ale sami v cizím světě a to je přece jen něco jiného než výlet na nějaký hrad v Čechách.

Máňa a Jarča už byly zabalené do jemné deky, vypadaly jako dvě želvy. Hedvika ležela u stěny a Irena si vybrala místo mezi děvčaty a Oldou. Oldovi nezbylo než si přes sebe přetáhnout lehounkou huňatou deku a zalehnout také.

"Dobrou noc," popřál ostatním.

"Dobrou noc," ozvalo se čtyřhlasně.

"A ať je tu tma - jako v noci!" řekl Olda.

Stalo se, dřív než to dořekl.

Dílčí úspěch

Ráno - věřte nebo ne - všichni svorně zaspali.

Dalo se to ale čekat. Irena Alexijevová byla z předchozího dne vynervovaná až na pokraj svých sil, kdo by se divil, že se v naprostém tichu Útočiště nevzbudila? Hedviku také večer nenapadlo, že se bez svého budíku nezvedne. Tím spíš děti, zvyklé na buzení starostlivých rodičů!

Irena se probudila až po zahájení první školní hodiny, takže bylo školákům jasné, že přijdou pozdě, ledaže by na to měli časostroj. Irena s Hedvikou jim aspoň v rychlosti udělaly na svačinu sendviče, aby nikdo netrpěl hladem, Irena navíc vytáhla z psacího stolu sešity, pero a papír a napsala všem třem jednu společnou omluvenku.

Olda na to zachmuřeně většil, že to není od rodičů, takže jim to učitelé neuznají.

"Jeden průšvih sem, jeden tam, o jeden navíc už nepůjde, máme jich i tak víc než dost," řekla na to odevzdaně Jarča.

Olda rozmnožil sešit od Ireny a plastickou taštičku, aby měli na vyučování aspoň něco. Vzletěli a zamířili do školy, zatímco Irena s Hedvikou se rozhodly začít s tříděním dovezených věcí a úklidem Útočiště. Tenhle den zřejmě nezačal dobře.

Na Zemi telepaticky vzbudili Čerta a zeptali se ho, kde je a co dělá. Tvrdil, že spí v jakési jeskyni za městem, ale stěžoval si, že nemá co na práci. A zajímal se, co bude dál a kdy jeho vartování skončí.

"Vždyť ti tam musí být s těmi jitrnicemi dobře!" namítal Olda.

"S jakými jitrnicemi?" opáčil Čert. "Mám tu poslední, až ji slupnu, co dál?"

"Člověče psi - měl jsi s sebou plnou tašku jitrnic!" divil se Olda. "Neříkej, že jsi je za noc sám zbaštil!"

"No - sám, to se nedá štěknout!" připustil psík. "Kikina měla ale takový hlad!"

"Jaká Kikina?" zbystřil pozornost Olda.

"No - Kikina," odušil psík. "Sežrala na posezení hned dvě jitrnice - a to není větší než já! Ta vám měla na ně chuť!"

"Hele, kdo je to Kikina?" zeptal se ho Olda přísně.

"Nádherná jezevčice přece!" vysvětloval uraženě psík. "Utekla večer páníčkovi, ale už ji našel, chytil a odtáhl si ji domů. To ti ale štěknu, že se jí nechtělo!"

"Ty dáváš jitrnice kdejaké zaběhlé jezevčici?" usmál se Olda. "Víš aspoň, kde se svým páníčkem bydlí?"

"Nevím," odušil důstojně psík. "Mezi námi psy na tom tak nezáleží. Měla hlad."

"Tak víš co?" odvětil mu dobrácky Olda. "Teď tady budeme hlídat my, popadni tašku do zubů a dojdí si pro nové jitrnice, roste jich tam dost. Ale až se vrátíš, trochu s nimi šetři a nekrm kdejaká potulná psiska!"

"Tak za prvé - Kikina není pes!" odštěkl Čert. "Pes by nedostal nic. Za druhé, není to žádné potulné psisko, měla obojek, známku a páníčka. Za třetí, je snad moje věc, co se svými jitrnicemi dělám, ne? A za čtvrté, skočit pro další není vůbec špatný nápad."

"Tak už leť!" opáčil s úsměvem Olda, ale odpovědi se nedočkal. Čert byl zřejmě u nejbližšího jitrnicovníku. Dojít si pro další jitrnice nebyl pro něho příkaz, nad kterým by dlouho váhal a rozmýšlel...

Trojlístek dětí mezitím přistál před vchodem do školy a opatrně proběhl do šaten.

"Neměli bychom počkat až na druhou hodinu?" nadhodila Jarča nesměle.

"Hrdinová spíš ocení, když přijdeme tak brzy, jak jen to jde," nesouhlasila Máňa.

Vyšli opatrně po schodech ke třídě. Olda šel první a zatřákal na dveře.

"Dále!" ozvalo se.

Vstoupili trochu nejistě, Olda strkal před sebou list s omluvenkou od Alexijevové.

"Aha - naši primusové!" komentovala jejich příchod Hrdinová. "Tu omluvenku polož na stůl a mažte na místa, ať nezdržujete!"

Zapadli do lavic, šťastní, že jim to prošlo.

"Jak Hrdinová ví, že ten papír byla omluvenka?" napadlo Oldu, když si sedal do lavice. "Vždyť ji ani neviděla!"

"Co by to bylo jiného?" odušila Máňa, ale směřovala to na Oldu a nemyslela si to jako on všesměrově a navíc telepaticky.

"Aha - Olda nám tady zase myslí nahlas!" řekla Hrdinová.

Kupodivu se tomu ani nedivila. Všichni učitelé už si zřejmě na Oldovy telepatické vlohy zvykli.

"Když žáci přijdou pozdě a nesou si papír, může to být jediné omluvenka," řekla Hrdinová. "Jen hádám, že to není od rodičů, to by ty papírky byly tři."

"Uhodla!" pomyslela si Jarča.

"Tak a dost!" řekla Hrdinová. "Myslí vám to nějak nahlas! Víte co? Měla jsem vás tři poslat o přestávce do ředitelny, ale Faustová tam je, tak se zvedněte a jděte za ní. Tady jste beztoho platní jako myšinec v obilí!"

Olda, Máňa a Jarča se na sebe podívali, zvedli se a za okamžik byli na chodbě.

"Co nám asi Faustka chce?" strachovala se Máňa.

"Řekl bych, že to souvisí s naší žádostí o předčasnou maturitu," řekl Olda. "Ale nejsem si zrovna jistý, jestli to není definitivní zamítnutí."

"Já vím - ďáblové jsou všude!" ušklíbala se Jarča.

"Hele, nedělej si z toho srandičky, nebo budeš vážně brečet!" napomenul ji Olda.

"Uvidíme za chvíli!" usmála se i Máňa. "Tak tedy - vzhůru do jámy lvové!"

Došli k ředitelně, ale tam zase znejistěli. Olda to ale nechtěl dát najevo a zaklepal na dveře. Když se ozvalo strohé "Dále!", vstoupili všichni tři.

"Kde jste byli ráno?" vzhledla k nim Faustová.

"My jsme dávali omluvenku Hrdinové!" řekl rychle Olda.

"Omluvenka mě nezajímá, to je věc vaší třídy," opáčila Faustka. "Zajímá mě čistě soukromě, kde jste byli, že vás na

začátku první hodiny nemohli najít."

"Zaspali jsme," řekl Olda provinile.

"Proč hned všichni tři?" propalovala je pohledem. "Jednoho bych pochopila, dva už méně, ale tři - to je snad příliš velká souhra náhod, nemyslíte?"

"Ani ne," začala Máňa. "Přenocovali jsme u doktorky Alexijeové - a tam jsme taky všichni zaspali i s ní, protože neměla pořádný budík."

"Jo tak...", pochopila Faustová. "Návštěva s přespáním. No - to už vypadá skoro věrohodně. Rozhodně lépe, než že by zaspaly úplně stejně hned tři rodiny."

"Pomáhali jsme večer Alexijeové se stěhováním," přidala Jarča.

"Vy tři?" podívala se na ni Faustová. "No - to byla velká pomoc!"

Řekla to s úsměvem, bylo jasné, že je nebere vážně.

"Náhodou!" urazil se Olda. "Přestěhovali jsme skoro tři tuny materiálu přes třicet kilometrů vzdušnou čarou - a ke všemu bez auta."

"Bez auta?" nechápala Faustová a zamračila se.

"Jednak jsme žádné neměli, za druhé by tam ani neprojelo, nevedou tam silnice. Odnесли jsme to všechno vzduchem, víte přece, že máme neobvyklé schopnosti," snažil se jí to vysvětlit Olda.

"Tři tuny materiálu - jen vy tři?" zapochybovala.

"Nebyli jsme tam jen my," řekla Jarča. "Bylo nás na to pět. Nejvíce ale nesl Olda. A sestra Hedvika cestou utopila v moři televizor."

"V moři?" povytáhla údivem obočí Faustová. "My tu někde máme moře?"

"Samozřejmě," přikývl Olda. "Stačí dodat, že to bylo v sousedním vesmíru. To už se dá pochopit."

"Jo tak - v jiném vesmíru!" došlo Faustové. "S doktorkou Alexijeovou a sestrou Hedvikou... to se pak nedivím, že jste zaspali. Budiž, to není moje starost. Víte, proč jsem si vás dala zavolat?"

"Ne!" zavrtěl hlavou Olda. Jarča s Máňou také nanejvýš zpozorněly.

"Paní Mráčková na ministerstvu školství se vašeho případu vzdala," zadívala se na ně pátravě. "Vaši žádost po ní převzal nějaký Machar. Vypadá to velice podivně, minule jsem měla dojem, že ji to interesuje, bohužel v negativním směru... Magistr Machar se o vás zajímá také, ale jde na to úplně jinak. Mám od něho dopis, abych vás tři vyslala do jiné školy, on píše na neutrální půdu, k přezkoušení... Určil ale šibeniční termín - příští pondělí. Stihnete to, nebo mám odepsat, aby to odložil?"

"Můžeme tam jít třeba zítra," vyrazil ze sebe Olda.

"Jen je mi divné, že to Mráčková tak najednou vzdala," vrtalo hlavou ředitelce.

"Možná to bude tím, že jsme jí uzdravili syna," nadhodil Olda.

Musel ředitelce vysvětlit, jak se jim dostal na Alexijeově klinice do rukou Libor, syn Mráčkové, ale když skončil, Faustová se usmála.

"Díky za vysvětlení," řekla. "Mráčková vypadala opravdu zarputile, nečekala jsem od ní ústup bez velkého boje. Tohle bylo takové... nepřímé. Nezměnila stanovisko, ale předala případ někomu jinému. No - taky řešení... Teď jen aby Machar nebyl stejný jako ona - ale to uvidíte příští pondělí. Půjdeme tam spolu."

"A myslíte, že je to lepší?" zeptala se ředitelky Máňa.

"Machara neznám," řekla Faustová. "Takže se to ukáže. Dělalí jste, co jste mohli, buď to bude stačit, nebo ne."

"A jak byste to viděla vy?" nedal se Olda.

"Upřímně řečeno, dělám maturity dlouho, ale takové maturanty jsem ještě neměla. Kdyby se maturity odehrávaly za plentou, aby na vás komise neviděla, uděláte je asi bez problémů, podle mého jste připraveni dobře. Neutrální komise by měla mít rozhodování snadné, ale bohužel, jediné, čím si nejsem jistá, je neutralita komise. Až vás někteří členové spatří, budou se chytat za hlavy."

"Jak to tak jistě víte?" odvážila se zeptat Jarča.

"To je snad jasné," usmála se Faustová. "Vím přece, jak jsem se chytala za hlavu já, když mi to Hrdinová navrhla! Teď už jsem si na vás zvykla, ale členové komise vás uvidí poprvé. Myslíte si, že budou jiní? Hlavně tam nepropadněte panice!"

"My se nedáme!" sliboval Olda.

"Věřím vám," usmála se opět Faustová. "Když jste nedávno přišli s Jarčou, taky jsem nevěřila, že by vás dva mohla dohonit. Dokázali jste ji ale připravit lépe než jsem čekala. Přejí vám úspěch. Zaskočili nás termínem, takže asi nedodržíme zvyk dát vám volno na celý známý svatý týden, ale máte volno aspoň do pondělka. Jděte domů, ale koukejte toho využít rozumně, k opakování!"

Trojlistek vyšel z ředitelny a Olda udělal z radosti na chodbě osminásobné salto.

"Počkej - nezakřikni to!" krotila ho Máňa.

"Copak něco říkám?" opáčil. "Holky, víte, co to znamená? Konec školy, jdeme na fakultu! Už se na to těším!"

"Jestli's to předtím nezakřikl, tak se ti to právě podařilo!" varovala ho Jarča.

"Já na zakřiknutí nevěřím!" opáčil Olda.

Školní zvonek způsobil, že se ze všech tříd na chodbu začali hnout žáci. Olda se naopak vracel s kamarádkami do třídy pro věci. Cestou ale potkali Hrdinovou.

"Děkujeme!" vyhrkl Olda.

"Nemáte zač," odvětila také s úsměvem Hrdinová. "Kdybyste cokoliv potřebovali vědět, přijďte za mnou. V normální době do školy, mimo školu domů. Jasně?"

"Jasně!" řekli všichni.

Ve třídě popadli sešity a zamířili zase ven.

"Hele - kam jdete?" zastavil je Michal. "Bude zvonit!"

"Jdeme domů," odušila Máňa zvesela. "Máme volno."

"Zase nějaká diskriminace!" vykřikl Éda, špicující uši poblíž.

"Neboj se," uklidňoval ho Olda. "Na svatý týden před maturitou má nárok každý. I ty. Tedy - pokud se k maturitě vůbec dostaneš..."

"To myslíš vážně?" zeptal se nedůvěřivě Michal, ignoroval přitom Oldovo rýpnutí do Édy.

"Samozřejmě!" ujistil ho Olda. "Mohl ses k nám taky přidat - ale nechtěl jsi!"

"Říkal jsem, že mám radši techniku než biologii!" odpálil ho zamračeně Michal. "Chci se po maturitě přihlásit na strojárnu, chci se dát na automobily."

"Neříkal jsem ti, že andělé létali antigravitačními letadly už když tady Neandrtálci honili mamuty?" odvětil Olda.

"To je snad jedno," odvětil Michal.

"Než se na strojárnu dostaneš, mohlo by se ti stát, že už ani žádná auta nebudou," ušklíbl se Olda. "Včera v noci jsme stěhovali Alexijeovým nábytek. Bez auta, bez silnic, třicet kilometrů vzduchem. Šlo nám to jako po másle."

"Musí to mít i nějaké nevýhody!" trval na svém Michal.

"To jistě, tak to bývá," přikývl Olda. "Ale pětadvacet tisíc let prověřilo, co je lepší a co ne. Andělé stroje používají jen tam, kde je to výhodnější, ale doprava to není."

"Pětadvacet tisíc let - to si ještě hodně počkáme!" mávl rukou Michal.

"Vývoj nebývá všude lineární," odvětil na to Olda.

"Co tím myslíš?" zarazil se Michal.

"Tak třeba - potomci jihoamerických lovců lebek Šuárů dneska používají mobilní telefony," řekl Olda. "Lidé se naučí využívat pokrok velice rychle a zastaralé věci zmizí nenávratně ze světa. Automobily brzy dopadnou jako parní lokomotivy."

Nechal Michala jeho myšlenkám a s kamarádkami vyšel ze školy.

"Tak - dámy - co teď?" podíval se na ně lišácky.

"Já ti dám dámy!" zahrozila mu Jarča. "Když máme ten svatý týden, měli bychom si všechno zopakovat. Navrhují vrátit se do Útočiště, vzít nějaké knihy a vyrazit k vodě. Je tam přece teplo - akorát na koupání."

"Nemám chuť na koupání, když Alexijev sedí ve vězení," připomněla všem Máňa.

"Měli bychom ho potěšit!" chytil se toho Olda. "Nechte to na mně."

Zaměřil se na Alexijeva, ale zrovna ho vyslyšeli a nemohl se rozptýlovat. Popřál jim úspěch před komisí a zase se věnoval vyšetřovatelům.

"Čertel!" obrátil se Olda jinam.

"Nemohl bys počkat čtvrt hodiny?" odpověděl mu telepaticky psík. "Víš - zrovna je u mě Aranka..."

"Máš tam sedět jako telepatická spojka!" připomněl mu nahněvaně Olda.

"Jde o život?" opáčil psík. "Jistěže ne."

"Zřejmě nebyl dobrý nápad dát ti samostatný úkol!" pomyslel si Olda směřovaně na jeho adresu. "Co tam zase máš za zaběhnutou psí slečnu, tu Aranku?"

"Náhodou..." urazil se Čert. "Aranka je nádherná fenka dalmatinka."

"I kdyby to byla buldočice, nemá u tebe co dělat! A není na tebe trochu velká?"

"Hele, Oldo, do tvých samiček ti taky nemluví!" urazil se psík. "Ty mě přece tak nutně nepotřebuješ, jsem tady kvůli Ivovi, ne?"

"Máš pravdu," připustil Olda. "Já se s Alexijeovou domluvím kdykoliv, ale až se s ní kvůli tobě nedomluví Ivo, přetřnu tě jako jitrnici!"

"To bys přece neudělal!" zarazil se Čert.

"Neudělal," odušil Olda. "Ale nadšením taky skákat nebudu. Pamatuj, že fond na záchranu štěňat taky není bezedný. I když je možná dostaneme levně."

"No vidíš!" chytil se toho Čert. "Ještě není tak zle."

"Hele - a nastražíš se na štěňata občas, jestli nepřibyla nějaká další?" napadlo Oldu. "Myslel jsem si, že jich bude víc než čtyři."

"Žádná další nejsou!" ujistil ho psík. "To bych snad poznal..."

"No dobrá," uzavřel to Olda. "My se teď do pondělka přestěhujeme do Útočiště a Ivo zůstane na Zemi odkázaný na tebe. Ber to trochu vážněji, ano?"

"Bez obav!" opáčil psík.

Trojlístek mladistvých maturantů se rozešel po domovech, ale slíbili si, že se brzy sejdou před odchodem do Útočiště. Olda doma nikoho nezastihl. V celém bytě bylo ticho. Do velkého batohu si složil pár knih - víc toho ani brát nechtěl.

"Jsem na výletě!" napsal na lístek papíru, který nechal na svém stole.

Napadlo ho, že ho maminka může shánět a nemá mu kam zavolat. Umínil si, že se domů čas od času podívá a připsal:

"Nesháněj mě, budu v cizím vesmíru. Jsme v pohodě a chystáme se na maturitu. Až ji zvládneme, přijdu se pochlubit.

Kdybys mi chtěla něco vzkázat, napiš mi to sem, občas se tu stavím."

Rozhlédl se ještě po svém pokojíku.

Na stole chyběl počítač, prodaný na začátku školního roku kvůli splacení škod. To ani Oldovi nevadilo. Stranou ležel Čertův kobereček, ale ani ten Čertovi nechyběl. Když se to tak vezme, je opravdu zbytečné připoutávat se k věcem.

Ale maminka - to je něco jiného. Kvůli ní se sem jistě vracet bude.

Skoro by se rozbrečel, když si vzpomněl na tátu. Neměl by se za ním podívat? Ale kde je? Odešel bez rozloučení... Možná to tak bylo lepší, třeba by se rozbrečeli oba. Ačkoliv - táta by to jistě nedal najevo. Olda si umínil, že si zjistí jeho adresu a navštíví ho, jakmile to bude možné. Teď se ale musel soustředit na maturitu. Nepochyboval, že ji udělají - jistě bude záležet i na komisi, ale kdyby je posuzovala nestranně, měli by uspět. Přípraveni přece byli dobře, jak uznávala i přísná Faustka. Tři dvanáctiletí maturanti budou jistě raritou, ale kdyby záleželo jen na vědomostech, mělo by to být v suchu. Málem zapomněl a odešel balkónem. Nechal by ale za sebou otevřené balkónové dveře, mohl by je rozbit průvan. Raději odešel hlavními dveřmi a pečlivě je zamkl. Snad se maminka zlobit nebude...

Největší problém s rodiči měla Jarča Koutová.

Na výlet ji nechtěli pustit. Nepomohlo, když řekla, že tam вчера byla a dokonce tam už přespala - vyčetli jí to jako přitěžující okolnost a dvojnásob, když se prorekla, že spali všichni včetně Oldy v jedné místnosti.

"Slušné děvče si něco takového nemůže dovolit!" hřměl na ni otec. "Chceš, aby tě lidi pomluvili jako couru? Tobě je to fuk?"

"O školních výletech jsme taky přespávali všichni v jedné tělocvičně!" hájila se uraženě.

"Jenže - to s vámi byli učitelé!" namítl otec.

"Včera tam zase byla doktorka Alexijevová," vyrukovala s argumentem Jarča. "Je to uznávaná odbornice, zeptej se jí."

"Doktorka není učitelka, nezodpovídá za vás!" nechtěl to uznat otec.

"Jak to, nezodpovídá?" namítala Jarča. "V nemocnici zodpovídá za pacienty, jako učitelé ve škole za žáky."

"Nám se to zkrátka nelíbí!" řekl otec.

"Vy nechcete, abych udělala maturitu?" zkusila to Jarča osvědčeným plačtivým útokem na city. "Ten výlet není jen takový výlet, budeme tam probírat maturitní otázky. Jestli to dobře dopadne, dostanu se ještě letos na medicínu!"

"Kdo ti nakukal takovéhle bulíky?" vybuchl pan Kouta.

"Doktor Alexijev!" utřela si Jarča vítězné slzy. "Bývalý primář oddělení spálenin ve Vinohradské nemocnici, světově uznávaný odborník!"

"Proč bývalý?" zpozorněl otec. "Copak provedl, že ho vyhodili?"

"Zařídil si vlastní kliniku!" odsekla Jarča. "Je teď vlastním pánem! Jak to, že to nevíš, když tam jsem poslední dobou pečená vařená?"

"Kde ho najdu?" zeptal se otec stručně.

Jarča se zarazila. Málem by řekla, že ve vazbě na policii v Bartolomějské, ale včas jí došlo, že taková informace by asi vhodně nepůsobila.

"Teď ho beztak neseženeš," řekla raději vyhýbavě, schovala obličej do kapesníku a vysmrkala se, aby získala čas.

"Ale jestli chcete, Olda vás vezme do jeho nové kliniky popovídat si s doktorkou Alexijevovou. Ta na vás bude mít čas určitě."

"Já si tam klidně zajedu sám a zeptám se jí na to osobně," řekl pan Kouta. "Jen mi řekni kde je, já už si ji najdu!"

"Tam se autem nedostaneš," varovala ho Jarča. "Nevede tam silnice. Olda tě tam ale vezme rád, on to dokáže!"

"Co dokáže tvůj spolužák, dokážu taky! A levou rukou!" kasal se pan Kouta.

"Nechci tě podceňovat, tati, ale neukvapuj se - je to nad tvoje možnosti!" varovala ho Jarča.

"Chceš mi snad tvrdit, že nějaký cápek z vaší třídy dovede víc než já?"

Pan Kouta býval zápasníkem a když napnul bicepsy, vzbuzoval respekt.

"Zvedneš nad hlavu naše auto?" usmála se Jarča a popotáhla nosem.

"To nezvedne ani on," namítl prudce.

"Budeš se asi divit," varovala ho. "Viděla jsem ho zvedat operační stůl. Váží asi míň než auto, ale měl bys s ním určitě nebetyčné problémy."

"Hele - nechte toho!" napomenula oba matka. "Oba! A k tomu výletu: pokud vím, chodíš do školy, ne? A kdo se podle tebe bude starat o Danečka?"

"Do školy chodit nemusím," řekla Jarča vzdorovitě. "Před maturitou bývá svatý týden, to bys měla vědět. A Dana... si tam můžu vzít s sebou, Olda tam má Čerta taky."

"Ještě se vám tam psi poperou!" argumentovala matka.

"Posledně se psi usmířili," nesouhlasila s ní Jarča. "Hele, mami, nevidím nejmenší důvod proč tam nejít. Mámě Hadrbolecové doma takové potíže nedělají."

"Jestli je Hadrbolecům pověst jejich dcery lhotejná, je to jejich věc," řekl otec přísně. "Zkrátka - nikam nepůjdeš a basta."

Jarča už byla z rodičů zoufalá. Pláč zřejmě nezabral. Pak ji napadlo zavolat si na pomoc Oldu. Nebo raději Máňu. Máňa jí samozřejmě pomoc přislíbila a hned k nim zamířila. Ale když zatukala na dveře, pochopila, že nejde vhod.

"Á - kamarácoft se schází!" přivítal ji nepřilíši zdvořile pan Kouta. "Jarča ale bude doma, jdeš si pro ni zbytečně."

"Proč ji nechcete pustit?" zeptala se Máňa.

"Protože!" odsekl pan Kouta. "Měla byste jít taky domů, slečinko!"

"Máme se spolu učit!" snažila se Máňa uhrát aspoň něco.

"Jo, ale jenom u nás doma," dal si podmínku pan Kouta.

Máňa přikývla, ale zavolala tajně Alexijevovou a Oldu. Alexijevová se rozhodla dojít za Jarčou osobně a pomoci jí, Olda musel letět, aby ji navedl na správné místo a otevřel jí propust, kterou si sama otevřít nemohla.

Vynořili se padesát metrů nad paneláky a zamířili dolů ke hlavnímu vchodu.

"Mám tam jít taky?" váhal Olda.

"Jen pojď!" usmála se Alexijevová. "Bude nás víc, nebudeme se bát vlka nic!"

Pohádkovou průpovídkou jako by z nich spadlo napětí. Za chvíli zvonili na dveře Koutovic bytu a kokršpaněl Dan uvnitř začal štekat.

"Copak, copak?" zarazil Kouta Alexijevovou ve dveřích. "Snad mě taky nejdete přemlouvat? Zbytečná snaha, máte to předem marný!"

"Neměl byste to vlastní dcerce kazit," zkoušela to Alexijevová. "Může to být pro Jarču životní příležitost - být lékařkou je přece poslání a to se nezhazuje."

"Takovýma řečičkami mě neukecáte, mladá paní!" odsekl pan Kouta.

"Mladá paní, říkáte?" usmála se Alexijevová. "To jste mě hodně potěšil, mladý pane, jsem o deset let starší než vy."

"Nevypadáte na to," zarazil se trochu pan Kouta.

"Nevypadám?" usmála se Alexijevová. "To je dobře, ale o to teď nejde. Musím vám něco říci. Vaše dcerka má zázračné schopnosti a díky nim i podíl na uzdravení pár pacientů, kteří by se touhle dobou bez ní ještě trápili. Na dvanáctiletou žábu je to slušný výkon, ale nemělo by zůstat jen u toho. Tyhle děti mají úžasný cíl a my jim pomáháme. Prvním stupínkem bude maturita. Bohužel se ukazuje, že musí nejen získat potřebné vědomosti, ale také překonat spousty zbytečných překážek, které jim do cesty kladou lidé jako vy."

"Počkejte, dámo!" zarazil ji pan Kouta. "Já Jarče nechci kazit budoucnost, ale jak mám poznat, že to myslíte vážně? Jak má ta malá žába, jak sama říkáte, složit maturitu? Já tu maturitu mám a vím, že to není taková legrace."

"Ty děti to ale dokáží," řekla Alexijevová vážně. "Jsou totiž zázračné, dalo by se říci - geniální. Můžete mi to věřit."

"Jarča?" ohrnul nos pan Kouta. "S jejími známkami bude ráda, když se dostane na kadeřnici!"

"Asi jste si ještě nevšiml, že se změnila," nedala na to Alexijevová. "Měl byste se jí trochu věnovat, takový skok by vám neměl ujít."

"Jaký skok?" ohradil se pan Kouta.

Alexijevová mrkla na Jarču a telepaticky jí navrhla tatínka přesvědčit. Jarča mlčky přinesla učebnici pro střední školy, nedávno vypůjčenou ze školy, namátkou ji uprostřed otevřela a podala otcí.

"Najdi a přečti mi nějaký nadpis, tati!" požádala ho.

Pan Kouta zaraženě nalistoval kapitolu a přečetl její nadpis.

Jarča začala mluvit, ale čím déle mluvila, tím byli Koutovi překvapenější.

První stránku odříkala přesně tak, jak byla vytištěná. Text z druhé stránky opsala vlastními slovy, ale smysl dodržela a bylo ještě lépe vidět, že ví, o čem hovoří.

"Vy byste dali dceru s takovým nadáním na kadeřnici?" obrátila se Alexijevová na oba, když Jarča skončila.

"Uvědomte si - ta žába může do tří let přednášet na universitě! A vy byste ji zahrabali někam do kadeřnictví!"

"Kadeřnice je taky slušný povolání!" nedal se pan Kouta.

"Neříkám, že ne!" odušila Alexijevová. "Kadeřnice je slušné a potřebné povolání. Ale uznejte sami - ne pro někoho, kdo může dělat zázraky!"

"Jaké zázraky myslíte?" mračil se pan Kouta.

"Když vám řeknu, že tyhle děti - ještě bez vaší Jarči - oživily prokazatelně mrtvou ženu, ani mi to nebudete věřit. Ale je to tak. Naposledy to před nimi dokázal Kristus, od té doby se tomu říká zázrak. Ty děti to ale dovedou - a Jarča s nimi."

"Oživit mrtvé, říkáte?" zalpal po dechu pan Kouta.

"Tak okatě to udělaly jen jednou," přikývla Alexijevová. "Když ale vyléčí nemoc donedávna nevyléčitelnou, zachraňují lidem život také, i když nenápadněji."

Pak bylo chvíli ticho. Každý se nedokáže rozhodnout ve vteřině, taková schopnost je spíš výjimečná. Oba manželé Koutovi uvažovali, co s tím.

"Já bych jí to dovolil, kdyby se všichni učili u nás," ustoupil trochu pan Kouta.

"Ty děti jsou tři," pokračovala Alexijevová. "U vás v bytě by se zbytečně tísnily. Tam mají všechny podmínky lepší. Knihy, pomoc, klid - ale především - je tam právě léto, bude se jim lépe učit než tady v zimě."

"No ano, ale pochopte - nějaký dohled snad musí být!"

"Jako záruka vám nestačím?" usmála se Alexijevová.

"A navíc - kde to je, když je tam léto?" došlo paní Koutové. "Já myslela, že chce někam na hory... známe tyhle výlety!"

"Ona vám to neřekla?" zarazila se trochu Alexijevová. "Pak je nejvyšší čas, abyste se dozvěděli pravdu. Nebude to na Zemi. Už jste někdy slyšeli o paralelních vesmírech? Usadili jsme se na jedné paralelní Zemi. Má tropické podnebí a celkově je příjemná."

"O nějakých cizích vesmírech jsme slyšeli - ale tam se přece válčí! Nedávno bylo ve zprávách, že tam Němci Američanům potopili atomovou letadlovou loď!" zděsila se paní Koutová.

"Paralelních světů je naštěstí víc," řekla Alexijevová klidně. "My jsme jinde, u nás se neválčí. Kdybyste chtěli, vezměte si do konce týdne dovolenou a vypravte se tam s námi. Můžete přitom na dceru dohlížet, pokud ji nebudete rušit v učení."

"Jak se tam ale dostaneme?" zajímalo pana Koutu.

"Samozřejmě jedně s námi," přikývla Alexijevová. "Žádná cestovní kancelář tam zájezdy nepořádá, právě proto je tam takový svatý klid. Představte si to, na celém světě jsme sami! To je pohoda!"

"To je tam tak - mrtvo?"

"Lidé tam nežijí. Jen zvířata, ale jsou velice mírná a nejsou lidem nebezpečná."

"Víte to jistě?" podezřívavě se ptal dál.

"My nedokážeme prozkoumat celý svět," řekla lékařka. "Mimozemšťané tam ale nic nebezpečného nenašli a nám

nezbývá než jim věřit."

"Proč se tam ti mimozemšťané nenastěhovali sami, když je tam tak krásně?" nedal se jen tak přesvědčit.

"Mimozemšťané mají už asi sto tisíc světů," odvětila. "Stačí jim to, proto nám ten svět nabídli - žádný nemáme, přitom s naší Zemí sousedí a využijeme jej tedy lépe."

"Opravdu královský dar - celý svět!" řekl pan Kouta, ale pořád ještě nedůvěřivým tónem. "Jen aby v tom nebylo nějaké čertovo kopýtko!"

"Vás opravdu není snadné přesvědčovat!" usmála se Alexijeová. "Opakuji vám tedy - vezměte si týden dovolené a můžete si to tam prohlédnout. Ale na vašem místě bych tam dceru pustila a nezdržovala bych ji - v pondělí dělá maturitu a to už jí moc času nezbývá. Zatímco se tady dohadujeme, mohla probrat spoustu učební látky."

"Tak dobře," ustoupil pan Kouta. "Když je to kvůli učení, nebudeme proti. Ale vy tam na ně dohlédnete, ano?"

"To bych dělala i bez vašeho připomenutí," přikývla Alexijeová.

"A kdybychom se tam chtěli podívat - jak se s vámi domluvíme? Nebo na ten svět vedou telefony?" připomněla paní Koutová.

Alexijeová se zamyslela.

"Zkusíme to," řekla po chvilce. "Zařídíte si na příští týden dovolenou. V sobotu se pro vás ráno Olda staví a vezme vás s sebou."

"Autem?" ušklíbl se pan Kouta.

"To jistě ne," odvětila Alexijeová. "Sbalte si na týden kufr, Olda je tam přenese i s vámi."

"Tenhle kluk?" vrtěl hlavou pan Kouta. "To bych chtěl vážně vidět!"

"Zkusím vás nadzvednout, nelekejte se!" řekl Olda.

Panu Koutovi náhle zmizela půda pod nohama. Plaval ve vzduchu uprostřed mezi podlahou a stropem, ale marně se natahoval k nějakému pevnému bodu.

"Věříte už, že vás uzvednu?" zeptal se ho Olda.

"Jo," vydechl stručně pan Kouta.

"Pozor, postavím vás pomalu na zem, ale připravte se na náraz, jako kdybyste padal z metrové výšky," upozorňoval ho Olda.

Navzdory upozornění pod panem Koutou podklesla kolena, ale našťastí neupadl.

"Človče, jak to děláš?" vydechl údivem.

"To už teď dokáže i Jarča," odtušil Olda. "Umíme to od mimozemšťanů."

"Vypadá to ale spíš jako černá magie," zabručel pan Kouta.

"Vypadá," souhlasil Olda. "Ale není. Je to mimozemská technologie. Kdybyste o ní věděl víc, ani byste se tak nedivil."

"Možná, ty šamane!" usmál se trochu pan Kouta. "Dobrá, jděte si do toho svého světa, ale v sobotu ráno si pro nás přijdeš, platí?"

"Platí," odvětil vážně Olda.

Před odchodem do Útočiště se Irena s ostatními spojili s primářem. Dozvěděli se, že vyšetřování je uzavřené a soud má být již ve středu, ale Alexijeva z vazby nepustí, aby se nemohl vyhýbat soudu. V některých případech jsou naše soudy až obdivuhodně liknavé, jindy až příliš akurátní.

Olda to suše komentoval, že největší tragédie je narazit na iniciativního blba.

Trojlistek budoucích maturantů s doktorkou Alexijeovou tedy návrat do Útočiště neodkládal, jen Olda se ještě přesvědčil, že Čert je zase v pohotovosti.

"Jak jsi na tom s jitrnicemi?" zeptal se ho přísně.

"Už jich mám až po krk," odfrkl si psík. "Přinesl jsem si místo nich od chobotnic plnou tašku salámů. Jitrnice jsou mňam, ale i pes potřebuje občas změnu."

"Dobře," pochválil ho Olda. "Na jak dlouho ti salámy vystačí? Já vím, to záleží na tom, kdo ti s nimi pomáhá, co?"

"Náhodou!" odsekl Čertík. "Jeden salám mi teď sežrala Rita, ale přinesla mi za to velikou kost. Rita je šlechtična, na výstavách ji titulují von."

"A jéje!" lamentoval Olda. "Takže kdyby měla štěňata, její pán je okamžitě utopí. Chovatelé šlechtických psů přece tvoje štěňata považují za zkažený vrh!"

"Nech to na mně!" odsekl psík. "Já bych pak Ritu vzal do Útočiště a tam by za ní nikdo nemohl."

"Odkdy přemlouváš fenky, aby utekly svým páníčkům?" podivil se Olda. "Jak je to vlastně s tou psí věrností?"

"Vždyť by se jim vrátila, ještě by byli rádi!" odvětil psík. "Ovšemže už bez štěňat, ale těm by snad bylo dobře v zemi, kde rostou salámy a jitrnice na stromech, ne? Poslyš, Oldo, neměl bys v Útočišti vysázet pár salámovníků? Byly by tam pohromadě, nemuseli bychom pak chodit k chobotnicím!"

"Poslyš, Čerte, nepřeháněj to!" varoval ho Olda. "Teď jsi na Zemi, abys zajišťoval spojení pro Iva, ne abys běhal za fenkami a staral se o salámovníky."

"Na spojení stačím levou zadní!" odsekl pes. "A za fenkami neběhám. Našel jsem si nádherné doupe s výhledem na řeku, ale nemůžu za to, že za mnou fenky samy chodí. Táhne je ke mně asi vůně jitrnic a salámů. A ty si radši hlídej svoje samičky!"

Olda se neurazil. Viděl, že je tu zatím všechno v pořádku. Proto se v pohodě spolu s ostatními přemístil do nového světa. Stihl nést i veliký batoh, který Jarča podle rodičů musela mít s sebou.

Víkend všem utekl jako voda.

Stihli nejen probrat stoh učebnic, ale také se hodně koupali v teplé mořské vodě, neboť na tomto světě bylo podstatně

teplejší podnebí. Alexijeová měla obavy, aby je nenapadl nějaký vodní dravec, i když zatím nic nebezpečného nezpозorovali. Naštěstí Olda objevil na místě Strahova báječně čistou lagunu, spojenou s mořem přes korálový pás, kudy by žádná větší mořská obluda neprošla. Mořská voda tam byla čistá a teplá, nebyly tam ani ryby, ani medúzy, zkrátka ideální koupaliště.

Ohledně učiva teď už jen zjistovali, zda předtím něco důležitého nepřeskočili, ale většinou se ubezpečovali, že znají všechno.

Večer se všichni zabalili do mimozemských dek a že byli správně utahaní, brzy až na Alexijeovou usnuli. Lékařka je ještě s úsměvem obhlédla a pak se také natáhla na měkkou podlahu a přikryla hebkou mimozemskou dekou.

V sobotu se Olda podle svého slibu vrátil s Jarčou pro Koutovy. Očekával, že je budou netrpělivě vyhlížet u hromady kufrů, ale zmýlil se.

"Taťkovi příští týden nedají v práci dovolenou," řekla paní Koutová. "Bez něho tam nepůjdu, budeme to muset odložit."

Jarča aspoň dala mámě tašku párkových banánů, které jí přinesla na ukázkou, pak se rozloučila a vrátila se s Oldou k učení.

"V pondělí mi držte palce!" nabádala oba rodiče na odchodu.

"A ty se tam koukej chovat slušně!" zahrozil jí táta.

Sotva se za nimi zavřela mezivesmírná brána, Jarča ve vzduchu vydala indiánský bojový pokřik. Sláva! Bez rodičů je to přece úplně jiné!

Samozřejmě to všichni i s Alexijeovou oslavili koupáním v teplé mořské vodě. Olda jim ukazoval, jak využít idarchonu - bez dýchacího přístroje vydržel několik minut pod vodou a při plavání se nechal táhnout antigravitací. Všichni si to vyzkoušeli a všem se to velice zalíbilo. Bezpečná laguna měla místy hloubku skoro čtyřicet metrů, ale pro děti s idarchonem to nepředstavovalo překážku. Máňa s Jarčou sbíraly na dně barevné mušličky, jaké se na Zemi nenajdou.

"Výhodné je, že pod vodou nedýcháme!" uvažovala Alexijeová. "Nebudeme mít asi problémy s dekompresí. Potápěči s dýchacími přístroji se musí z hloubky vynořovat pozvolna, jinak jim hrozí kesonová nemoc. Způsobuje ji dusík, rozpouštěný pod tlakem v krvi. Když ale nedýcháme, nemůže se nám v krvi nic rozpouštět a proto se můžeme na hladinu vrátit z libovolné hloubky tak rychle, jak to jde."

"My to přece víme!" ohradil se Olda.

"Vy ano," souhlasila Alexijeová. "Ale hodně lidí na Zemi vám to, jako obvykle, neuvěří."

V neděli ale Máňa do vody nešla.

Tvrdila, že je úplně vyloučená, ukazovala jim jako důkaz ruce a skutečně měla na prstech kůže celou zvarhánkovatělou. Lákala je naopak, aby si s ní trochu zalétali, ale Olda s Jarčou se vody vzdát nechtěli, proto s Máňou létali nad ostrovy jen chvíli a pak se vrátili do bazénu. Máňa potom uraženě odlétla směrem na jih a vrátila se až večer. Neměla už vyloučené ruce jako ráno, zato červené oči. Všimla si jich jen Alexijeová, když jí Máňa přinesla batoh modrých banánů. Chvilí si pak s ní povídala při přípravě misek s místními pochoutkami na večeři. Alexijeová se o jídlo starala celý víkend, ale nebylo to těžké, stačilo dojít s batohem k nejbližšímu hájku a něco dobrého tam vybrat. Většina plodů byla jako na Zemi sladká nebo mírně nakyslá, ale některé slané chutnaly po mase. Stačilo to jen správně rozdělit, aby sladké jedli až po těch slaných.

"Takže - zítra si to rozdáme s komisí!" řekl Olda u nedělní večeře spokojeně.

"Jen aby nás ta komise neroznesla na kopytech!" obávala se Máňa.

"To by museli být všichni volové!" namítl Olda. "Nebo spíš koně!"

"Jsi si tak jistý, že nebudou?" usmála se trochu nuceně Máňa.

"Poslyšte, mládeži," vložila se do toho Alexijeová, "musíte si trochu víc věřit! Nejsem kantorka, ale myslím, že toho znáte dost."

"Kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde!" věštila chmurně Máňa.

"A kdo se bojí, nesmí do lesa!" odsekl Olda. "Hele, Máňo, nechci ti lichotit, ale máš vědomosti, že můžeš diskutovat s kterýmkoliv odborným lékařem, tak si, prosím tě, nedělej starosti s jednou komisí. Já doufám, že i ta komise má pud sebezáchovy a včas pochopí, že nás potopit nemůže. Mohla by utržit nesmrtelnou ostudu."

"To těžko!" řekla Máňa kysele. "Jak?"

"Jednoduše," usklíbl se Olda. "Ukecáme hlavonožce, aby přišli k nám do televize a oni už s tou komisí zatočí. Bude mít přímo meziplanetární ostudu."

"Co když tě s tím nápadem v televizi vyhodí?" pochybovala Máňa.

"Televize, která odmítne nabídku ukázat lidem chobotnicového mimozemšťana, spáchá mediální sebevraždu a může to rovnou zabalit!" tvrdil Olda. "To by přece byla senzace, jakou svět už hodně dlouho nezažil!"

"A co když tě naopak vyhodí chobotnice?" namítl i Jarča. "Nevypadaly, že by se chtěly míchat do našich pozemských záležitostí!"

"Nevypadaly," přikývl Olda. "Ale všiml jsem si, že mají slabost na mláďata. Pro dospělé by nehnuly ani chapadlem, ale pro nás to možná udělají."

"Dovedu si představit, jak by se na nás po takovém mediálním humbuku koukali na fakultě," udělala kyselý obličej Máňa. "Česky se to řekne skrz prsty..."

"No, já si taky myslím, že to ta komise pochopí včas," pokrčil Olda rameny. "Ty mimozemšťany si schováme pro případ nouze. Ale protože víme, že je máme v záloze, můžeme být klidnější. Ruské přísloví říká: Jdi do lesa s flintou, vlka neuvidíš."

Ale přece jen ten večer neusínali úplně v klidu. Máňa s Jarčou se uložily hned vedle doktorky Alexijeové, jakoby u ní hledaly ochranu.

Olda se natáhl blíž u vchodu. Tvrdil, že bude všechny chránit. Navenek působil na všechny klidně, ale uvnitř si tak jistý nebyl. Maturit se každoročně na školách odehrává plno, ale aby bylo maturantům dvanáct, to se přece jen tak nevidí.

Naštěstí byli z celodenního koupání dost utahaní, takže usnuli bez potíží.

Jen Alexijevová nespala. Měla přece jen víc starostí. Maturity se nebála ani za své svěřence, věřila jim přece. Bála se ale o muže. Soudy v Čechách nejsou jisté.

Zejména pro nevinné.

Konečná rozhodnutí

Ráno se všichni probudili včas.

Spali v andělských kombinézách, které si nemuseli převlékat, Olda si ji proto jen přebarvil a byl připravený. Máňa s Jarčou se ale musely hodit do gala, k maturitě přece nepůjdou v džínách.

Jarča měla v batohu pečlivě složené a nažehlené šaty, oblékla si je ráno v sousední místnosti a přišla si je nechat zkontrolovat od Alexijevové, zda nejsou zmačkané.

Máňa se pro šaty vrátila domů a připojila se k nim až u školy. Společně vešli do ředitelny, kde je už čekala Faustová, ačkoliv bylo ještě do začátku vyučování dlouho.

"Vidím, že jste upravení," usmála se na ně. "Tak pojdte na autobus."

"Jak je to daleko?" zeptal se Olda. "Mohli bychom to vzít vzduchem!"

"Já vím, že to dokážete," řekla ředitelka mírně. "Ale uvědom si, děvčata mají na sobě šaty a mně by se v sukni taky dobře neletělo!"

Olda to tedy vzdal. Autobusem jeli dlouho, Alexijevová si povídala s Faustovou a novopečení maturanti se rozhlíželi kolem. Olda si uvědomil, jak rychle si zvykli dívat se na město z ptačí perspektivy - teď se jim městská doprava zdála obzvlášť pomalá. Až mu přišlo líto Michala - že se mu chce věnovat těmhle pomalým smrdutým strojům celý život! Proč vlastně odmítl Oldovu nabídku?

Když vystoupili z autobusu, Faustová se na děti obrátila:

"První půjde Máňa, pak Jarča a Olda nakonec."

"Proč?" zeptal se Olda. "První bych měl jít já, bojím se nejmíň. Proč Máňa, když si nejmíň věří?"

"Protože se nejlepší žáci dávají na závěr, aby to druhým nekazili," odvětila klidně Faustová. "Půjdeš poslední právě proto, že tě považují za suveréna. Máňu s Jarkou беру jako rovnocenné, takže půjdou podle abecedy."

Oldu napadlo, že Máňa to bude mít nejtěžší. Jednak jde jako první a neví do čeho. Za druhé - komise jistě tyhle taktiky zná a bude ji už proto považovat za nejhorší a to jí taky nepřidá. Neřekl ale nic, ani si to nahlas nepomyslel.

Ve škole, kam dorazili, je už očekávali. Trojlístek samozřejmě vzbudil pozornost. Nejen učitelů, i žáků. Někteří se domnívali, že jde o nové žáky a dohadovali se, zda je přidají do Áčka nebo do Běčka.

"Nejvíce volno je v Céčku," zaslechli jednoho kluka v jejich věku.

"Tam ale chodí ti největší pitomci," namítl druhý.

"Tihle taky chytře nevypadají," odsekl první.

Olda se musel smát. Během prvních dvou vět zachytil klukovu rezonanci, takže na něho poslal směrovanou telepatii:

"Mýlíš se, chlapče! Do Céčka půjdeš ty."

"Co's to říkal?" obrátil se kluk našťavaně na kamaráda.

"Já?" obrátil se na něho oslovený. "Že tam chodí největší pitomci, to ví každý."

"Ale to jsi říkal potom?" dorážel na něho kluk.

"Jaký potom?" ohradil se kamarád. "Co by mělo být potom?"

"Nech ho být," radil Olda telepaticky klukovi. "Nějak pomalu chápeš, co? Neřekl přece nic a dokonce to ani neslyšel."

"A kdo to teda byl?" vyhrkl zmatený kluk.

"To se ptáš mě?" obrátil se na něho spolužák. "Straší ti na věži?"

"Nestraší," ujistil ho dobrosrdečně Olda, tentokrát se zaměřením na oba dva. "Jen si tě s někým plete, ale sám neví s kým."

"Hele - co to bylo?" zalapal po dechu první.

"Nevím!" otfásl se druhý. "Tohle bylo nějaký divný... Radši jdeme do třídy!"

Olda už neměl čas je sledovat a nechal je vytřeštěně civět jeden na druhého. To už si pro ně přišel místní ředitel a odvedl je do sborovny, kde už čekala celá komise. Olda, Máňa i Jarča si všechny se zájmem prohlíželi.

Předsedou komise měl být magistr Machar, starší pán s bílými licousy, na první pohled příjemného vzhledu. Dvě učitelky a jeden starší kantor se s ředitelkou Faustovou očividně znali a vítali se, ale ostatní se museli představovat. Olda se udiveně zadíval na poměrně mladého učitele s nesmírně silnými brýlemi, který měl problémy podat všem ruku, spíš ji jen ke svým protějškům napřahoval a čekal, až mu ji sami stisknou. Párkrát vrazil i do židle, zřejmě špatně viděl. No nazdar, pomyslel si Olda čistě pro sebe, jak nás má tenhle hodnotit, když sotva vidí? Nebudou mu to muset extra opakovat?

Faustová už bez dalšího zdržování představila maturanty komisi a zkoušky mohly začít. První šla podle dohody Máňa a bylo na ní vidět, jak je rozechvělá.

"Do nich!" povzbudil ji telepaticky Olda. "Ať je to jedna - nula pro nás!"

"A kdyby ne - natřel jim to za nás!" usmála se na něho Manča.

Vytáhla si otázky a ulehčeně si oddychla.

"Je to dobrý - to znám!" sdělila vesele telepaticky Oldovi. Rozdělit směrovanou telepatii mezi dva objekty uměl jen Olda, ale Máňa nepochybovala, že to Jarče předá. Olda to samozřejmě udělal a všichni tři se trochu rozjasnili.

"Moment - paní kolegyně!" obrátil se magistr Machar na Faustovou. "Říkala jsme mi minulý týden do telefonu, že se tyhle děti navzájem telepaticky domlouvají, aniž by to ostatní vnímali. Jak chcete zajistit, že si teď nebudou telepaticky napovídat?"

Faustová strnula, takovou otázku nečekala.

"Zajistit to - neumím," přiznala.

"Když nejste schopná zajistit to, co jim zabrání, aby si nenapovídaly?" pokračoval magistr Machar. "A co kdyby jim zvenčí napovídal někdo dospělý? To by tyto zkoušky neměly opravdu žádnou cenu!"

"Zřejmě jim budeme muset trochu víc věřit," pokrčila rameny Faustová.

"Věřit?" pozdvihl obočí Machar. "Nevíte, paní kolegyně, jak musíme maturanty hlídat, aby nepoužívali mobilní telefony a jiné nedovolené prostředky?"

"Dovolíte?" zatahal Olda Faustovou za rukáv. "Smím k tomu něco navrhnout?"

"To snad ne!" zamračil se Machar. "Správně jste měli čekat vedle v kabinetě, ale vzhledem k telepatii by to asi nemělo význam."

"Jistě," přikývl Olda. "Musím se ale ohradit proti podezření z nečestného chování. Chcete vědět, jak by se dalo napovídání úplně a beze zbytku vyloučit?"

"Vyloučit? Jak tomu mám věřit?" neskrýval Machar podezření. "Někde jsem četl, že telepatie prochází i zdmi! Jak to potom chceš vyloučit?"

"Zdmi telepatie projde," souhlasil Olda. "Můžeme se tak bavit kolem celého světa až do Austrálie. Ale do sousedního vesmíru neprojde. Když tam komisi i s jedním z nás odstěhujeme a vesmíry oddělíme, napovídání se spolehlivě vyloučí. Je to vlastně docela jednoduché."

"O jakém sousedním vesmíru to mluvíte, studente?" zarazil se Machar.

"Máme na vybranou mezi mnoha, ale ne všechny jsou přijatelné," opáčil Olda. "Jeden ze sousedních vesmírů je Peklo, tam by se mi opravdu nechtělo, ale stačí říct, přemístím všechny do nějakého příjemnějšího, třeba na Zahrádku. Chcete?"

"Přemístit komisi se zkoušeným do sousedního vesmíru? To jde?" couval Machar.

"Pro nás to není nic nenormálního," pokračoval Olda klidně. "Umí to málokdo na světě, ale my to dovedeme. Zaručím vám, že tam nikdo jiný nebude."

"Počkejte, prosím, studente!" přiblížil se k nim mezitím poloslepý člen komise. "Můžete mi zopakovat vaše poslední slova?"

"Zaručím vám, že tam nikdo jiný nebude," opakoval klidně Olda.

"Ne tahle," bránil se obrýlený a rozčileně si neustále posouval brýle, ačkoliv bylo zřejmé, že nevidí o nic lépe. "Myslel jsem... ta předtím... není to nic nenormálního..."

"Pro nás to není nic nenormálního," opakoval Olda. "Umí to málokdo na světě, ale my to dovedeme."

"Jste to vy!" vyhrkl učitel. "My dva jsme se už přece setkali, nepamatujete se?"

"Nevím," řekl Olda netečně. "Možné to je. Kde by to mělo být?"

"V nemocnici!" napověděl mu učitel.

"Aha!" trochu zpozorněl Olda. "Do různých nemocnic jsem chodil často a viděl jsem tam spoustu lidí. Ale mnoho bych jich nepoznal, viděl jsem je tam jinak. Někteří byli tak zafačovaní, že jim ani nebylo vidět do obličeje..."

"Mě jste viděl bez obvazů," řekl učitel. "Jen... jen jsem měl jiné brýle..."

Olda se teď už opravdu namáhal. Má přece fotografickou paměť! Jak by asi tenhle člověk vypadal v pyžamu...? Neměl tenkrát... takové zelené..?

"Poslyšte... neříkají vám... František?" vzpomněl si konečně.

"Říkají," rozjasnil se učitel. "A tobě říkali Těšitel. A měl jsi s sebou psa a nějaké děvče. Ale to tam spíš mlčelo, po hlase bych je nepoznal."

"To děvče je Máňa a zrovna ji budete zkoušet," usmál se šťastně Olda. Byl rád, že se setkal s někým známým, i když to byl známý na jedno odpoledne.

"Pane magistře," obrátil se František na Machara, který jejich rozhovor nechápavě sledoval. "Já vím, že jsem tady jen do počtu a že mě sem Jiří za sebe poslal s vědomím, že to nerozhodnu, ale - já tyhle děti znám. A i když to asi nebude vypadat objektivně, předem vám říkám, že budu všemi argumenty pro ně. Tenhle kluk - víte, byl jsem od narození slepý a že dneska vidím, je zázrak, i když to tak možná nevypadá. Ty oči mi dal tenhle kluk. Zázrakem, rozumíte? Odpřísáhnou to klidně i před soudem, kdyby to bylo potřeba."

"Budete pro ně? Předtím jste říkal, že se zdržíte hlasování! Že rozumíte jen hudbě a o tu tady nepůjde," couval magistr Machar.

"Kdoví...!" odušil František. "Pane magistře, znáte Bibli? Hlavně tu pasáž, jak se dvanáctiletý Kristus v chrámu pouštěl do debaty s největšími vzdělanci - kněžími? Mám nejasný dojem, že se to právě opakuje. Až na to, že jsou tři. Nechci být prorokem, ale jestli se dnes stane nějaký zázrak, budou za tím tyhle děti. A my můžeme být pyšní jen na to, že jsme zrovna byli u toho."

"Nechte té chvály, pane Františku," prosil ho Olda. "Spíš bychom měli napravit, co jsem tenkrát nedokončil. Víte, všechno se to sběhlo moc narychlo... Netušil jsem, že mě z té nemocnice vyhodí, jinak bych si aspoň zapsal vaši adresu. Vzpomínám si, byli jsme s Čertem příliš vyčerpaní. Dnes máme síly dost a měli bychom to dokončit."

To už Jarča, Oldou telepaticky přivolaná, stála do kříže s Oldou a Františkem. Jen se oba nadechli - a trochu pobledli... Magistr Machar vytřeštil oči, protože si nemohl nevšimnout toho světla.

"Když to poprvé pomohlo aspoň částečně, tohle by mělo stačit," sliboval Olda. "Regenerace se neprojeví hned, ale kdyby potřebovala ještě jednu dávku... napište mi raději svoji adresu."

"Kde teď vlastně jste?" zajímal se František. "Ty i to děvče! Já jsem vás sháněl, ale dostal jsem se jen do Vinohradské nemocnice a tam se slehla zem..."

"Působili jsme v Alexijevově klinice, ale zabavila ji policie, je to hrozně ošklivá historie... Mě teď jen tak nenajdete, bude lépe, když si najdu já vás."

Přijal raději od Františka vizitku.

"Hudební škola?" podíval se na ni.

"Jistě," usmál se František. "Hudba mě vždycky držela nad vodou. Nebýt hudby, nežil bych. Ať slepý, nebo vidící."

"Hudba je dobrá věc," souhlasil Olda. "Někdy bych si k vám zašel, kdybyste měl zájem. Už jste někdy slyšel andělský zpěv? Určitě ne, ale jako odborník na hudbu byste to mohl posoudit. Přijdu vám to předvést."

"Andělský zpěv?" zarazil se František. "To neznám - ale už podle názvu..."

"Kombinace působení zvuku a telepatie," řekl Olda. "Andělé to považují za velmi důležitou součást svého života. Kdyby vám vadil náboženský odstín toho slova, zkuste je nazývat mimozemšťany, ačkoliv - mimozemšťané vypadají různě, zato u andělů hned víte, co si máte představit."

"Vy jste už nějaké anděly viděl, studente?" zeptal se Oldy přísně magistr Machar.

"Mimozemšťanů jsem viděl víc druhů," přikývl Olda. "Jedny snad znáte ze zpráv, jejich obrázky se občas objevují v souvislosti s válkou v sousedním vesmíru. Vypadají jako suchozemské chobotnice... ale nejsou jediní. Potkal jsem i ty, kterým říkám andělé. Není to pouhá metafora, jejich předkové kdysi navštívili Zemi a památka na ně se nám zachovala v různých pověstech. Pokud si je představíte jako bytosti vzhledově podobné lidem, ale mírnější a lepší, je to správná představa."

"A mají křídla?" zeptal se Machar.

"Nemají," odušil Olda. "K létání je nepotřebují. Když ale přijdete ze sousedního vesmíru, objeví se za vámi na okamžik veliký bílý ovál. Naši prapředkové z toho udělali labutí křídla. Ve skutečnosti jsou andělé humanoidé jako my."

"Andělé - a ve skutečnosti?" pozastavil se nad tím Machar.

"Ve skutečnosti," zatvářil se přísně Olda. "Andělé se zkrátka přesunuli z pohádek zpět do reality, nemá cenu zavírat před tím oči. Teď na Zemi žádný není, ale nedávno tu jedna andělka byla a jistě se brzy objeví další."

"Zajímavé!" podotkl magistr Machar. "Někdy jindy bych si to rád poslechl. Teď ale bychom se měli soustředit na zkoušky. Vy se za ty děti chcete přimluvit, že, pane kolego? Chcete, abychom byli shovívavější..."

"Proč shovívavější?" zamračil se trochu Olda. "Nechceme shovívavost, chceme spravedlnost! Jen nás hezky properte, jako byste zkoušeli normální maturanty!"

"Nechcete shovívavost, ale spravedlnost..." obrátil se na Oldu Machar. "Nějak jste si svou věcí jistí. Bude to zřejmě opravdu zajímavé..."

"To tedy bude," řekl zamyšleně Olda za odcházejícími...

Návrat trojlístku maturantů i s ředitelkou Faustovou a doktorkou Alexijevovou byl naprosto triumfální.

Všichni jeli nejprve ke Koutům, kde Jarču slavnostně předali rodičům.

Otec Kouta si nedůvěřivě prohlížel čerstvé maturitní vysvědčení své dcery, kde bylo ke všem jedničkám připsán dovětek:

"Studentka Jarmila Koutová projevila mimořádné vědomosti nejen v maturitních předmětech, ale i v ostatních, jak se komise ke svému údivu přesvědčila."

"No tohle!" zmohl se jen na nelichý údiv.

Olda s Jarčou za tím dovětkem tušili Františka, ale nebyla to od něho protekce, ty vědomosti přece prokázali. Jestli měl František na komisi nějaký vliv, pak spíš k tomu, aby zkoušené jak se patří probrali. Výsledek byl nakonec spravedlivý. Maminka Jarči se rozbřečela, když jí ředitelka Faustová s doktorkou Alexijevovou osobně gratulovaly k dceřině úspěchu.

"Jako kdybych za to mohla! Vždyť se Jarča doma skoro ani neučila, zvládla to jen s kamarády!" vzlykala, ale usmívala se a vytáhla ze skříně čokoládu, kterou tam měla pro jistotu připravenou. Jarča z velké radosti hned všechny podělila aspoň kouskem.

Další zastávku udělali u Hadrboleců, kde se všechno opakovalo jen s tím rozdílem, že Hadrbolecovi pevně věřili, že Máňa uspěje, takže to přijali jako samozřejmou věc. Pro dceru měli připravený dort a navíc dárek - krásný prstýnek. Z dortu hned nabídli všem po kousku a prstýnek si Máňa nadšeně navlékla.

"Je to právě zlato!" ujišťovala ji maminka.

"Zlato sem, zlato tam," mávla rukou Máňa. "Nebudeme přece u dárků zkoumat ryzost! Stačí mi, že je od vás!"

Dala pak rodičům z radosti a vděčnosti pusku.

Faustová s Alexijevovou se ještě chystaly doprovodit domů Oldu, ale Olda je dole před domem, kde bydleli Hadrbolecovi, zarazil.

"Moc vám všichni děkujeme, paní ředitelko!" řekl.

"Nemáš zač," odvětila. "Spíš bych měla děkovat já za dceru. Někomu se to může zdát maličkost, ale není pro každého tak samozřejmě smět jíst cokoliv bez omezení."

"Měla jste s námi spoustu starostí navíc," ujišťoval ji vážně Olda. "Nemusela jste si je dělat a měla byste to jednodušší."

"Představuješ si to špatně," zavrtěla hlavou. "Učitel nesmí chodit do práce jen aby si tam odseděl požadované hodiny, ale aby měli z vyučování užitek především žáci. Vy jste byli výjimeční, takové žáky jsem za svou učitelskou

kariéru nepoznala. Byla to pro mě dobrá zkušenost. Tím spíš, kdyby se takových časem objevilo víc. Vím, že se od té doby u nás mimozemšťané neobjevili, ale slyšela jsem, že jsi jejich výhody nabízel dalším spolužákům - škoda, že většina před obtížemi couvla. Po tomhle se snad někteří přece jen odhodlají."

"Nevím," odvětil Olda zamyšleně. "Je to neobvyklé, netajím to. Jarča a Máňa jsou ale výjimky. Ostatní se těm nabídkám buď smáli, nebo se jich lekli."

"Málo platné, je to vítězství!" řekla Alexijevová. "Máte za sebou první krůček na cestě k triumfu. Nu což, půjdeme za tvými rodiči, ne?"

"Nepůjdeme," řekl Olda. "Půjdeme do Útočiště - miním tím do sousedního světa."

Obě tím nesmírně ohromil.

"Počkej..." vykoktala Faustová, vyvedená z míry tak, jak ji ještě neviděl. "Ty ten úspěch nepůjdeš předvést rodičům?"

"A kam, paní ředitelko?" vyhrkl Olda s očima plnými slz. "Máma teď má doma jiného chlapa. Ještě jsem ho neviděl, ale měl bych mu říkat táto, copak to jde? A mého pravého tátů vyštvali, ani nevím, kam. Kam se mám vracet?"

Zakotvili nakonec v ředitelně školy, kde byla doma aspoň Faustová. Rozhodla se uspořádat Oldovi oslavu přímo ve škole a přizvat k tomu bývalou třídní Hrdinovou, ta na tom přece měla také podíl. Olda nebyl proti a Alexijevová se ráda přidala.

Cestou koupili v cukrárně dort, limonádu a čokoládové sušenky. Při dortu, kávě, limonádě a sušenkách se Olda s Alexijevovou paní ředitelce svěřili se starostmi okolo kliniky a vysvětlili jí, jak to viděli ze svého pohledu.

Faustová se zamyslela.

"Říkal pan primář, že je v obžalobě nějaká chyba?" ujistňovala se. "Pak by to snad nebylo ztracené, ačkoliv se sama přiznám, nevidím žádné východisko. Padesát milionů je příliš velká částka a jestli ta firma vymáhá zaplacení něčeho, co nedodala, je to od ní pěkné svinstvo. Dnes už se dá zfalšovat skoro všechno."

Pak přišla Hrdinová a měla také radost.

"Co teď vlastně zamýšlíte?" zeptala se Oldy.

"Primář Alexijev nám sliboval přijetí na lékařské fakultě," řekl Olda. "To se teď asi zkomplikuje, ale možná to vyjde, do konce školního roku je ještě dost času."

"Něco o tom vím a kdyby nebyl Ivo volný, sama mohu leccos zařídít," přidala se Alexijevová. "Horší je to s klinikou, bude problém ji obnovit. Hlídá ji sice policie, aby ji nikdo nerozkradl, ale přijdeme o dobré jméno a o vazby na záchrannou službu."

"Na kolik odhadujete škody, způsobené tím darebáctvím?" zeptala se Faustová.

"O finanční škody nejde," řekl Olda. "Kdyby bylo potřeba, doplním konto jako už jednou. Tady jde hlavně o škody nevyčíslitelné penězi."

"Jak chceš doplňovat konto?" zadívala se na něho Hrdinová. "Máš snad miliony?"

"Kdybych chtěl - mám," přikývl Olda. "Na Dinosaurii se válí tuny zlata."

"Peníze nás opravdu nebolí," potvrdila Alexijevová.

Probírali ještě chvíli problémy kliniky, pak se vrátili k tématu školy, ale nakonec se Faustová podívala na hodinky a omluvila se, že už je pozdě a musí domů.

"Půjdeš tedy do Útočiště?" zeptala se Oldy Alexijevová.

"Mohl bych si vysvědčení schovat tady ve škole?" poprosil Olda Faustovou.

"Jistě," přisvědčila ochotně. "Jen bych tě chtěla poprosit o laskavost - dovolil bys mi pořídit xerokopii a vystavit ji ve vitríně? Ať spolužáci vidí, co jste dokázali!"

"Samozřejmě," svolil Olda.

Pak se rozešli s Faustovou a Hrdinovou.

"Určitě se sem ještě podíváme!" sliboval jim Olda, ještě než s Alexijevovou prošli nevelkým otvorem do cizího světa.

Ačkoliv Alexijevová dobře věděla, že žaloba bavorské firmy je neoprávněná a její pohledávka neoprávněná, nedokázala překonat obavy z nadcházejícího soudu. Stihla na Zemi pro Oldu navštívit pár známých na fakultě, obešla i pár kamarádů svého manžela, ujistila se o jejich pomoci, ale přece jen byla v nejistotě.

Olda došel do budovy soudu zjistit podrobnosti o soudním jednání. Přečetl si, že začne dopoledne v deset hodin a ověřil si, že se bude jednat o žalobě proti Alexijevově klinice, zastupované Alexijevem, ale už ne proti jeho ženě ani dalším osobám. Mohli se tedy dostavit do soudní síně aniž by jim v tom někdo bránil.

Alexijevová mezitím navštívila manželova obhájce, ale to asi neměla dělat, neboť ji utěšoval, že Ivovi hrozí trest jen kolem osmi let.

"Dokumenty ověřovali dva nezávislí znalci," řekl zasmušile, jakmile se zmínila o možném podvrhu dokumentů. "O jejich pravosti se prostě nedá pochybovat."

"Vím bezpečně, že je Ivo nepodepisoval!" namítala Alexijevová.

"Mohl je podepsat, aniž byste o tom věděla," vrtěl hlavou obhájce.

Když je i obhájce přesvědčen o vině obžalovaného, těžko ho může obhajovat. Ale Irena nevěděla, jak ho z toho přesvědčení vyvést.

Večer před soudem uléhali oba, Olda i Irena, s obavami. Možná právě proto se před usnutím zabývali úplně jiným problémem.

"Já bych už na Zemi kliniku neobnovoval," začal debatu Olda, když nejprve spolu probrali poslední podrobnosti včerejších maturit. "To nemá cenu. Založil bych ji rovnou tady, na Útočišti."

"Jak bys sem ale dostával pacienty?" zajímalo Irenu.

"Autem," řekl Olda. "Nejspíš mikrobusem. Jel by především na Zemi. U Mělníka je pár méně frekventovaných silniček, stačilo by otevřít bránu přímo na silnici a až by mikrobusem projel, zase ji zrušit. Zbytek cesty do Útočiště dojede po pláni."

"A co kdyby dlouho přišlo a bylo bláto?" zkoušela Oldu Alexijeová.

"Něco bychom už vymysleli, abych je nemusel nosit vzduchem i s mikrobusem," řekl Olda. "Spíš jde o to, jak to zařídit na druhé straně, na Zemi. Těžko asi přesvědčíme záchranáře, aby nám je tam vozili rovnou po úraze."

"Spíš bych to viděla jako Ivo," řekla Irena. "Udělat z Útočiště útulné rehabilitační středisko, kam bychom vozili pacienty z kliniky na doléčení."

"Mělo by to výhodu," souhlasil Olda. "Ale jen v tom případě, že na nás nebude na Zemi nikdo dělat podrazy jako ta bavorská firma. Útočiště je z toho úhlu pohledu velmi pohodové. Neplatili bychom tu za elektřinu, plyn ani vodu, nejsou tam žádné daně, jako třeba domovní, spotřební, daně z příjmu a z přidaných hodnot. Jediné, co mi ale dělá starosti, je - na co zemřeli původní zdejší obyvatelé."

"Náhodou to vím," řekla Irena. "Nemusíš si s tím dělat starosti."

"Jak ses to dozvěděla?" vydechl ohromeně Olda.

"Jednoduše - zeptala jsem se," usmála se. "Zeptala jsem se jen tak, do vzduchu, nejspíš zdejších robotů, či co tu plní naše přání. Viš přece, že na naši telepatii reagují. A stejně nám dokáží i odpovědět."

"A co ses dozvěděla?" dychtil Olda.

"Chtěla jsem vědět, co zdejší lidé dělali, než zemřeli," odušila. "Dozvěděla jsem se, že si přáli zemřít. No - a roboti jim to splnili..."

"Takže by se dalo říci, že je - roboti vyvraždili?" užasl Olda.

"Tak to brát nemůžeš," usmála se. "Vyvraždili - to je ošklivé slovo a vybaví se ti krev, bolest a násilná smrt. Tady to bylo jinak - ti lidé si prostě přáli usnout a již nikdy se neprobudit. A roboti jim to splnili. Asi jako když někdo na Zemi spolyká prášky pro spaní. Také zemře."

"Sebevražda se snad dá pochopit u jednoho člověka. Možná u stovky lidí. Ale jak to, že jsou mrtví všichni?"

"Protože si všichni přáli totéž," odvětila. "Skoro všichni a ve stejnou chvíli."

"To přece není přirozené!" namítal Olda.

"Ale je," odvětila. "Podívej se, tihle lidé - nebo jim raději řekněme bytosti, člověk je přece jen jiný živočišný druh - měli už dávno všechno, po čem zatoužili. Nebylo nic, co by jim roboti nesplnili. Stačilo něco si přát a už to měli. Vzpomeň si - přál sis, aby byla měkkí podlaha - a stalo se. Přál sis přikrývku - měl jsi ji."

"To je přece úžasné!" opáčil Olda.

"Něco podobného známe jen o prázdninách nebo o dovolené," přikývla. "Nemusíš se o nic starat, jen se bavíš. Připočti si, že tihle měli proti nám výhodu vnější kostry, takže ani tolik netloustli - jinak by byli všichni dávno jako žoky. Na druhé straně je ale nic nedonutilo sportovat. Jen se bavili. Ale ani ta zábava nemusí být snadná, proto se ti nejpohodlnější nechávali bavit jinými. My bychom je nejspíš nazvali národ televizních povalečů. Nikdo nic nedělal, jen se dávali bavit."

"Tak aspoň ti baviči něco dělali, ne?" nadhodil Olda.

"Ano - ale poslouchej dál. Baviči žijí pro obdiv druhých. Když bavič ztratil přízeň obecenstva, nechal toho a připojil se k mase bavených. Proč by se namáhal? Úspěšní naopak získávali větší a větší popularitu a víc a víc diváků. Komu se podařilo vymyslet něco zajímavého, strhl na sebe další a další diváky, miliony a miliardy. Znal je kdekdo - nakonec byli jediní, koho ještě vůbec někdo znal. Postupně ale bylo těch známých méně a méně, jak ti neúspěšní, znechucení nezájmem, splývali s davem."

"Až nakonec zůstal v celém světě jen jeden..." ušklíbl se Olda.

"To ne, jeden bavič nevydrží bavit celých čtyřia dvacet hodin. Museli se střídat, ale byla jich stále menší a menší skupina - taková velice podivná sekta. Bavili celý svět a stále častěji se stávalo, že jednoho baviče skutečně sledovali všichni, když jeho pořad obcházel obecenstvo kolem celého světa jako velká vlna. Baviči pak mezi sebou tvrdě soupeřili o vysílací čas, hlídali si pečlivě pozice a nikoho cizího už mezi sebe nepustili."

"Opravdu podivná sekta," oťrásl se Olda.

"Možná - i když už byli asi jediní, kdo ještě dělal něco, co mělo smysl," zastala se jich trochu. "Ti ostatní nedělali už vůbec nic, jen se váleli u televize. Každý mohl mít svého oblíbeného baviče doma, ale někteří se přece překonávali a chodili do společných bavení. Málo platné, zábava je ve skupině vždycky o stupeň lepší."

"Myslíš - ten sál, plný mrtvol?" vzpomněl si Olda.

"Nejspíš to byla jedna z nich," přikývla a pokračovala: "Měli dokonalejší televizi než my - tak dokonalou, že se zdálo, jakoby místnosti pokračovaly dalšími prostory, kde se zábava odehrávala. Baviči mohli dokonce holograficky vstupovat mezi diváky, takže to bylo bezprostřednější než u nás."

"A to jim jenom... povídali vtipy, či co?"

"Možná - původně," řekla neurčitě. "Když jsem se zajímala o obsah toho bavení, nezdálo se mi to ani vtipné. Jistě to souviselo s klesající úrovní obecenstva, ke konci se ty bytosti bavily dost primitivně. Šlágreg poslední doby měly být soutěže o nejhlasitější prdění, nevím, jestli by tě to bavilo."

"No - primitivové se baví různě," usoudil Olda. "Jen mi nejde do hlavy, jak potom dokázali sestavit tak úžasné roboty?"

"Primitivové přece nic nesestavovali," podotkla Irena. "To všechno trvalo stovky let. Stroje udělali pradědečkové těch primitivů - a udělali je dobře. Samy se opravovaly, nepotřebovaly dohled ani údržbu, teď slouží i nám. Nechtěla bych ale být na nich úplně závislá. Raději skočím osobně do lesa pro nějaké plody, než abych si je jen poručila."

"Ale jak to vlastně skončilo?" chtěl vědět Olda.

"Jednoho baviče napadlo vyhlásit soutěž o nejpříjemnější způsob sebevraždy," vzdychla si Irena. "Snad to myslel jen teoreticky, dopadlo to ale katastrofálně. Zvítězila sebevražda na způsob Chci usnout a už se neprobudit. Všem se zalíbila, považovali to za dobrý nápad, nevím. Zatímco pořad jako vlna obcházela světem, svět se nezadržitelně vyliďňoval."

"To nikoho nenapadlo vypnout přenos?" divil se Olda.

"A koho?" pokrčila rameny Irena. "Uvědom si, už stovky let nikdo nic nevypínal, nikdo se o nic nestaral. Oni už neměli žádný dohled nad svými roboty."

"A to se nenašel nikdo, kdo by se na to nekoukal?" žasl Olda. "Copak se opravdu všichni koukali jen na tak primitivní pořady?"

"Zdá se, že je to tak," řekla Irena. "Vyhynuli na sledování televize."

"Fuj!" ulevil si Olda. "Ještě že se u nás aspoň někteří nekoukají!"

"A co ty?" zeptala se ho Irena. "Sleduješ doma televizi často, nebo jen občas?"

"Abych se přiznal, teď skoro vůbec," vzpomínal Olda. "Dřív jsem se koukal víc, hlavně na akční filmy. Teď na to nemám čas."

"Děláš dobře," řekla.

Ráno se po snídani Olda jen přebarvil do černého, aby nepůsobil nápadně. Nebylo kam spěchat, ale Olda se parádou nezdržoval. Zato Irena si ve vedlejší místnosti vzala tmavší šaty a Olda jí pak v klidu vytvořil bránu na Zem.

Vynořili se nedaleko soudu a zamířili do budovy. Nikdo si jich nevšímal, bylo to tak lepší. Na Zemi bylo sychravo, ani v budově soudu nebylo teplo, ale Ireně ani Oldovi to nevadilo - idarchon by jim umožnil i koupel v ledové třešti, i když tropická mořská voda Útočiště jim byla příjemnější.

Posadili se na lavici na chodbě a čekali, až je pustí do soudní síně. Olda navrhoval jít už na předcházející jednání, ale Irena to odmítla.

Konečně jim dovolili vstoupit. Irena jako manželka obžalovaného dostala místo vpředu a Oldu vzala k sobě. Za nimi do síně vešlo několik známých - všechny sestřičky, stará Gertruda a nejspíš i pár náhodných zvědavců. Olda mezi nimi ale poznal nevrlého neurochirurga z Vinohradské nemocnice, právě toho, který Oldovi předpovídal u Máni katastrofu a ani Alexijeva očividně neměl v lásce. Olda odhadl, že sem přišel škodolibě, aby viděl Alexijevovu porážku.

Potom přišli advokáti zastupující bavorskou firmu, soudci a až nakonec přivedla stráž Alexijeva.

S tím ovšem byla Irena v telepatickém kontaktu od okamžiku, kdy se objevili na Zemi, takže teď na sebe jen mrkli a oba se usmáli. Ivo svou ženu ujistil, že si věří a ona mu také věřila.

Olda se ale zaměřil především na zástupce žalující strany.

Dva advokáti byli zřejmě zdejší, třetího si žalující strana přivezla z Německa. Byli tu i další zástupci firmy - Olda zkoušel odhadnout, kdo patří k bandě podvodníků přímo a kdo je jen najatý, ale podle vzhledu je nemohl odlišit.

Soud započal krátce a stručně přečtením obžaloby. Vinila Alexijeva z úmyslného neplacení pohledávky žalující firmy v částce, vysoce přesahující padesát milionů. Podle žaloby se částka zatím zvýšila o lichvářské úroky z prodlení a protože zajištěný movitý i nemovitý majetek Alexijeva včetně odhadní hodnoty kliniky nedosahoval ani šestiny pohledávky, byla obžaloba rozšířena o vědomý a úmyslný podvod. Za to by Alexijevovi hrozilo delší vězení než za pouhý bankrot.

Když bylo uděleno slovo obhájci, Alexijev vyvolal menší rozruch, když požádal soud, aby se mohl hájit sám, protože svému přidělenému obhájci nevěří.

"Máte k tomu vážné důvody, obžalovaný?" zeptal se ho přísně soudce.

"Jistě," přikývl Alexijev. "Vážený pan obhájce přes mé výhrady zaměřil obhajobu pouze na polehčující okolnosti případu. Zřejmě sám nevěří v moji nevinu a podle mého je tedy nesmyslné, aby mě hájil."

"Je tomu tak, pane obhájce?" obrátil se soudce na napadeného.

"Při tak silných důkazech nevidím rozumné trvat na jejich nepravosti," souhlasil obhájce.

"Nemůžete teď měnit obhájce, obžalovaný," řekl soudce. "Můžete se hájit sám, ale váš obhájce vás bude formálně zastupovat dál."

"Děkuji, pane soudce, přesně to jsem chtěl," uklonil se Alexijev. "Pak mi tedy dovoluje obrátit vaši pozornost na důkazy obžaloby. Tvrdím, že jsou všechny zfalšované. Soudní znalci tvrdí, že jsou všechny zaručeně pravé. Stačí mi tedy prokázat zfalšování jediného, aby se zpochybnily všechny. Doporučuji vám obrátit pozornost na dodací list z dvacátého třetího září. Je stejný jako ostatní - stejný je i můj podpis, znalci označený za nepochybně pravý. Ten den jsem ale žádný dokument podepsat nemohl. Brzy ráno jsem byl zatčen kvůli udání, které se později ukázalo jako neopodstatněné, nicméně mě stálo den strávený ve vyšetřovací vazbě. Ten den jsem ale zmíněný dodací list podepsat nemohl a trvám proto na tom, že je podvržený. Pokud jsou všechny ostatní dokumenty stejně důvěryhodné, jsou všechny stejně zfalšované."

"Žádáte tedy novou expertizu důkazů?" zeptal se Alexijeva zamračeně soudce.

"Nač, pane soudce?" opáčil Alexijev. "Hod'te expertízy do koše, jinak se nehodí! Ty dokumenty jsou padělané tak perfektně, že ani opakovaná expertíza nemůže zjistit nic nového. Důkazem jejich nepravosti je, že jsem je toho dne podepsat prostě nemohl! Je to snad dostatečný důkaz proti expertízám a současně upozornění, že soudní znalci nejsou vůbec schopni tyto padělky odhalit."

Alexijev se vítězně posadil. Advokáti bavorské firmy se začali spěšně radit. Pak se ale přihlásil o slovo žalobce.

"Vyloučit všechny dokumenty, označené dvěma nezávislými experty za pravé, jen kvůli snadno vysvětlitelné chybě, není možné. Žalobce je nucen s politováním připustit drobné, i když mrzuté opomenutí na straně dodavatele, způsobené nejspíš jen chybným přetočením razítka. K této chybě dojít mohlo a nejspíš i došlo, ale to je vysvětlitelné."

Není ale možné pro tak drobnou chybu zpochybnit pravost všech dokumentů, jak se zde obžalovaný marně snaží dokázat."

Soud tento argument připustil a požádal o vyjádření obhajobu.

"Vážený soude!" vstal opět Alexijev. "Chybné přetočení razítka by se možná dalo akceptovat u stánkového prodejce. U transakce za tři miliony je to závažná chyba. Není možné uznat ji i z dalšího důvodu. Všechny sporné dodávky se údajně měly uskutečnit ve stejný den, vždy s odstupem čtrnácti dnů. Ve zmíněný den ale nebylo fyzicky možné, abych dokumenty podepsal, když jsem byl v péči policie. I kdybyste připustili chybné přetočení razítka a dodání zásilky jiný den, nevysvětlíte tuto abnormalitu. Všechny dodávky ve stejný den v týdnu, jediná posunutá. Proč? Firma přece nemohla vědět, že toho dne nebudu dostupný, aby poslala zásilku v jiný den, ledaže by i tamto udání přišlo od ní. Pak by ale tím spíš bylo logické, aby datum na zmíněném dokumentu bylo jiné, nenapadnutelné. Tohle spíš ukazuje na chybu při falšování dokumentů. Falšování velice důkladné, nicméně s přehlédnutím skutečnosti, že mám zrovna na zmíněný den přímo betonové alibi."

"Vážený soude, chyba s přetočením razítka je ale tím pochopitelnější," oponoval ihned žalobce. "Všechno se mohlo odehrát i tak, jak popisuje obžalovaný. Dodávka léků se nemohla daného dne uskutečnit pro nedostupnost žalobce. Znamená to, že se vůbec neuskutečnila? Jistěže ne! Jestliže nebylo možné uskutečnit dodávku zboží daného dne, je přece naprosto logické, aby firemní šofér počkal přes noc a doručil ji až následujícího dne, kdy už byl žalobce přítomen. Navíc to elegantně vysvětluje chybu s nepřetočeným razítkem, samozřejmě pečlivě připraveným na předchozí den."

"Pak by bylo třeba vyslechnout firemního šoféra," mínil soudce.

"To nebude možné, neboť už ve firmě nepracuje," namítal žalobce. "Podle našeho názoru je to ale irrelevantní. Nemůžeme akceptovat zpochybňování pravosti dokumentu snadno vysvětlitelnou chybou datování."

Soud se poté chvíli dohadoval.

"Chyba datování se zdá být přijatelně vysvětlitelná," řekl nakonec soudce. "Není možné na jejím základě zpochybnit pravost zmíněného dokumentu, a tím méně všech. Pokud obžalovaný nemá jiné důkazy, musíme mít za to, že důkazní břemeno neunesl."

Olda trochu zbledl. Že by to Alexijevovi nevyšlo?

Ale Alexijev nevypadal jako vyvedený z míry a Irena také působila klidně. Ti dva byli po celou dobu v trvalém telepatickém spojení, jen Olda byl mimo, neboť Alexijev ani jeho paní nedokázali dělit telepatii do dvou směrů, takže Olda nevěděl, co může být ještě v záloze.

Alexijev se samozřejmě ihned přihlásil o slovo a soudce mu je udělil.

"Mám ještě jeden důkaz, vážený soude," pokračoval Alexijev. "Především chyba nebyla jediná, které se falzifikátoři dopustili a přiznávám se, tušil jsem dopředu, že tuto chybu ještě unesou, i když bych mohl i tyto argumenty napadnout. Následujícího dne se totiž stalo něco, co doslova znemožnilo příjezd dodávkového auta do kliniky a předání léků. Tou událostí byla dobře známá noční exploze plynu v Českém parlamentu. Po celý následující den nebyl povolen vjezd do kliniky žádnému vozidlu mimo vozy záchranné služby. Šlo o podezření na teroristický útok, navíc o prominentní pacienty, proto byla klinika pečlivě střežena a žádné jiné auto se dovnitř nedostalo."

"To by ale musela bezpečnostní a informační služba potvrdit," přikývl soudce.

"Mohla by, ale navrhuji nechat tuto možnost zatím stranou," pokračoval Alexijev. "Falzifikátoři se naštěstí dopustili daleko vážnější chyby a na to bych se soustředil spíš než na odročení jednání kvůli dalším zdlouhavým zjištěním."

"Dobrá, máte slovo," přikývl soudce.

"Jak jsem řekl, když si prohlédnete dodací listy na léky, zjistíte, že jsou všechny podepsané a tedy údajně dodané ve stejný den v týdnu. To je vlastně jediné, co nehraje. Nejen pro den, kdy jsem byl mimo kliniku. Uznávám, že jsou ty dokumenty zfalšované s profesionální dokonalostí, nicméně trvám na tom, že jsou zfalšované."

"Protestuji, to je příliš sugestivní!" vykřikl v té chvíli žalobce.

"Nerušte, pane žalobce!" napomenul ho soudce.

V té chvíli Olda zpozorněl. Soudní síň naplnil divný cvrkot. Velice podobný zvuk už Olda několikrát zažil. Ultrazvuk! Dáblůvi pomocníci tím vyvolávali hrůzu v lidech, které chtěli pomocí strachu ovládnout. Bleskově se rozhlédl. Díky andělce a její úpravě to na něho samotného nepůsobilo, ale tušil, že to nějaký smysl musí mít, i když neviděl nikoho, kdo by měl strach a hrůzu v obličeji. Nikdo ale nic neslyšel, jen on.

Naježil se - a poslal proti lavici obsazené žalobci kosmickou sílu. Ne tak silnou, aby se projevila světlem, nepotřeboval přece nikoho léčit, ale dost na to, aby přehltila jemné obvody jakékoliv zapnuté elektroniky.

Nikde se nic neprojevovalo, jen ten cvrkot zmizel.

Olda už ale věděl, s kým má tu čest. Někdo z té bavorské firmy musí být ďábelský pomocník. A celý komplot proti Alexijevovi se tak konečně dostal do pravého světla.

"Zrychli to, Ivo!" zkusil kontaktovat Alexijeva, ale ten byl telepaticky napojen na svou ženu a nevnímал ho.

"Nebudu to déle protahovat," řekl naštěstí Alexijev. "Prosím pana soudce, aby si vzal do ruky dokument z devátého září, je první v řadě. Je to dodací list adresovaný na Alexijevovu kliniku, orazítovaný jejím razítkem a podepsaný údajně mnou. Dokument je ovšem důkazem proti těm, kdo ho stvořili. Toho dne totiž Alexijevova klinika ani její razítko neexistovaly, já jsem byl zaměstnancem Vinohradské nemocnice jako primář na oddělení popálenin a právě v té době jsem jednal na jejím ředitelství. Zde nejde o pouhé opomenutí s přetočením či nepřetočením datového razítka, ale o těžké selhání celého falsifikačního týmu, který si neověřil potřebné skutečnosti. Když chcete lhát, musíte na to jít lépe, pánové. Měli jste to dobře spočítané, každých čtrnáct dní tu milion, tu tři, ale protáhli jste to příliš do minulosti a ta chamtivost se vám teď nevyplatí."

Během Alexijevovy řeči se ještě dvakrát ozvalo ultrazvukové cvrlikání podobné tomu prvému, ale Olda byl v pohotovosti, neváhal ani vteřinu a pokaždé na lavici mezi žalobce poslal další menší porci energie. Cvrlikání vždy ihned

umlklo.

Máte těch přístrojů víc, co? pomyslel si. Nevadí, přijdete o všechny.

Soudce chvíli pátravě zkoumal označený dokument.

"Můžete nějak dokázat, že vaše klinika devátého září ještě neexistovala?" zeptal se soudce Alexijeva.

V lavici vedle Oldy vstala Alexijevová.

"Mám ten výpis s sebou," vytáhla z kabelky jakýsi složený dokument. V nastalém tichu došla k soudcům a položila složený papír před ně.

Soudce papír rozevřel a nahlédl do něho. V síni byl trochu šum, ale jinak klid. Jen mezi advokáty žalobce to šumělo trochu víc, jak se polohlasem dohadovali.

"Tohle staví žalobu do úplně jiného světla," řekl soudce zamyšleně. "Ale také naši experti budou mít co vysvětlovat. Je to podobné smlouvě, uzavřené s někým, kdo je v té době už po smrti."

"Vážený soude!" vstal Alexijev. "Tímto podávám trestní oznámení pro padělání dokladů na všechny přítomné zástupce zmíněné firmy. Všichni museli vědět o tom, že nám žádné léky nedodali a přesto požadují jejich zaplacení. Pokud se tedy na falšování dokladů přímo nepodíleli, museli o tom alespoň dobře vědět. To se nevztahuje na jejich advokáty, protože ti mohou být stejně oklamáni jako naši znalci."

"To už bude předmětem jiného jednání," řekl zamračeně soudce. "Mimochodem, přece jen mě ale zajímá, od koho jste odebírali léky potřebné k provozu vaší kliniky?"

"Od nikoho," usmál se Alexijev. "Když se zeptáte lékaře, který léčí akupunkturou - vbodáváním jehliček do kritických bodů lidského těla - také vám řekne, že žádné léky nepotřebuje. Léčit se dá různými prostředky, naše metoda je prostě taková. Jisté malé množství léků pro zvláštní případy jsme nakupovali po lékárnách, ale bylo jich řádově za tisíce, rozhodně ne za miliony."

Během jeho prvních slov se opět ozval ďábelský ultrazvuk, ale jen krátce. Bavoři se nevzdávali, ale Olda byl také ve střehu. Dával pozor více na ně než na soudce. Měl k tomu ale pádný důvod. Neměl jistotu, že se spoléhají jen na své přístroje a nepoužijí něco horšího.

Soud ale po krátké poradě vynesl rozsudek.

"Žaloba proti Ivu Alexijevovi a jeho firmě Alexijevova klinika je neoprávněná. Žalující strana se proto odsuzuje k náhradě soudních výloh a rovněž k zaplacení škod, vzniklých neoprávněnou žalobou straně žalované."

"Naopak je nutné zahájit trestní stíhání zástupců žalující firmy pro trestný čin podvodu a padělání veřejné listiny."

Olda neustával v pozorném sledování bavorských žalobců. Dalo se očekávat, že přijmou rozsudek nejen se skřípěním zubů, ale podniknou i nějakou protiakci. Oddychl si až když vyšli všichni tři, ověření zástupcem sympatizujících, z budovy, zejména když je už nikdo další nenásledoval.

Spatřil jen několik vražedných pohledů, ale těmi nikdo nemohl uškodit ani jemu, ani jeho známým.

Útočiště

První cesta Alexijevových, Oldy, sestřiček i staré Gertrudy vedla na kliniku. Cestou se jen nakrátko zastavili v kavárně oslavit vyhraný soud. Všichni kromě Oldy si přitukli vínem, Olda dostal místo vína veliký zmrzlinový pohár.

Ke klinice dorazili ve výtečné náladě, ale tam je přivítala ledová sprcha.

Na místě nebyl jediný policista a budova se doslova hemžila podivnými chlapy, zřejmě bezdomovci, kteří si ve spěchu a chvatu odnášeli, co se ještě odnést dalo. Ti, na které nic nezbylo, se bavili alespoň vytloukáním oken a vyvracením dveří.

Mobilní telefon měla u sebe jen sestřička Hedvika. Zavolala na policejní tísňovou linku, ale tam se s ní začali zdoluhavě vybavovat: odkud volá, proč volá, zda je to tak nutné - všem se zdálo, že služba jen úmyslně zdržuje.

Policejní hlídka přijela až za čtvrt hodiny, ale vandalové se opačnou stranou mezi domy rozprchli, takže hlídka nemohla nikoho zajistit. Nejevila o to ani zájem, spíše se věnovala zdrcené skupince. Začala je vyslýchat, jako kdyby tu spoušť v domě měli na svědomí sami.

Alexijev policisty zdvořile požádal, aby zadokumentovali stav domu, jinak bude policii žalovat o náhradu škody. To asi neměl dělat, protože policisté ztratili i poslední zbytky dobrého chování, neochotně pořídili z dálky pár fotografií, na kterých nemohlo být skoro nic vidět, načež odjeli.

Skoro současně se na zahradu vrátili vandalové a chystali se pokračovat ve své zákazonosné zábavě.

"Zmizte, syčáci!" vykřikl na ně Olda.

"Á, chlapeček nám chce poroučet?" ušklíbl se ten nejodvážnější.

Olda neřekl nic. Vykořčil proti bandě otrapů, pět metrů od nejbližšího se proměnil v klubko modrých plamenů a nezmenšenou rychlostí krácel proti nim dál.

"Zmizte odsud, syčáci!" obrátil se na ně všesměrovou telepatí. "Ten oheň zblízka vyvolává infarkt, co zabije i slona a tygra. Uteče před ním hrůzou i nosorožec!"

Banda se okamžitě rozprchla jako při příjezdu policie. Pak už byl slyšet jen rychle se vzdalující dusot desítek nohou.

"Ti už se nevrátí!" kvitoval to Olda spokojeně. "Tohle zažene i tyrannosaura!"

"Horší je, že se ani vracet nemusejí," řekl Alexijev. "Není tu co rozbíjet, rozbíté je prakticky všechno."

Vstoupili vyvrácenými dveřmi do haly. Rozbité bylo opravdu všechno, vandalové stihli vytrhat i radiátory topení, něčím rozřezali podlahu a ze stěn a stropu místo lustrů a vypínačů trčely holé elektrické dráty. Jediné okno nezůstalo celé.

"No - snad aspoň střecha zůstala," utěšoval všechny Olda. "Ostatní je už jen věci peněz. Beztak jsem už včera plánoval přesunout kliniku do Útočiště - Irena mi to jistě potvrdí. Tady je to moc na ráně."

"Jak to, že policie před námi kliniku tak pečlivě hlídala a teď, když jsme vyhráli, ji najednou ponechala na pospas vandalům?" lamentovala Irena.

"Možná právě proto," pokrčil rameny Olda. "Hlídala ji pro Bavorsy, ale ne pro nás. Když jsme soud vyhráli, mohli sem naopak pozvat najatou bandu vandalů. Uvědomte si, máme proti sobě v této chvíli opravdové ďáblы."

"Ty už je zase vidíš všude, i kde nejsou!" mračil se Alexijev.

Olda mu musel popsat svůj souboj s ďábelskými pomocníky, kteří se pokoušeli pomocí ultrazvukových přístrojů ovlivnit soud.

"Jak to?" divil se Alexijev. "Ničeho takového jsme si přece nevšimli!"

"Já jediný mám speciální úpravu od Bisiáji," vysvětloval rychle Olda. "Umožňuje mi nejen vnímat tyhle prostředky, ale i odolávat jejich působení. Vy nic neslyšíte, ale přes podvědomí vás to ovlivňuje. Tomuhle pot'ouchlému podprahovému působení se lidé ještě bránit nedovedou."

Dívali se na něho ale všichni dost nedůvěřivě.

"Myslíš?" zkoušel ho zviklat Alexijev.

"Nepochybuje o tom," tvrdil svesepě Olda. "Do této chvíle jsem měl jen jakési nejisté, ničím nepodložené obavy. Teď mám, bohužel, krutou jistotu. Pustili se do nás ďáblové a i když jsme první bitvu vyhráli, jsme rozhodně tou slabší stranou."

"Můžeš nám aspoň zařídít tu úpravu, abychom vnímali podprahové působení?" zeptal se ho Alexijev.

"Nemohu," zavrtěl hlavou Olda. "Byly to příliš jemné úpravy a obávám se, že na ně nemám znalosti ani vybavení. Vlastně ani nevím, kde bych to měl hledat, je to něco velice miniaturního v očích a uších. Na to si ještě netroufnu."

"Takže je to zase jedna z unikátních vlastností, které můžeš využívat jen ty sám," řekl Alexijev zamračeně. "Dobrá, tudy cesta nevede. Máš nějaký návrh, co dál?"

"Mám," přikývl Olda. "Předně - neobnovovat kliniku. Na nezbytné opravy domu bych ještě věnoval nějaké zlato, ale dům bych potom doporučil prodat a odstěhovat se do Útočiště. Kliniku obnovíme tam. Budeme tam mít všechno co potřebujeme, zejména klid bez obtěžování."

Pak všem přednesl svůj plán, který dosud znala jen Irena Alexijevová.

"Co byste řekli cestovní kanceláři, nazvané Cesty za zdravím?" přednášel svou vizi. "Nabízela by léčebné zájezdy do exotických zemí spolu s ošetřením akutních stavů. Na Zemi by zůstalo jen pár lidí, kteří by se starali o kontakt s pacienty a jejich odesílání do Útočiště. My bychom je léčili, v tropickém podnebí by se rychle uzdravili a vraceli by se na Zem. O spojení kliniky s rehabilitačním střediskem snil přece už Ivo."

"Kdo by ale zůstal tady?" ptala se opatrně Alexijevová.

"Měli by to asi být lékaři," přemýšlel nahlas Olda. "Měli by umět dát lidem první ošetření a rozpoznat, koho k nám posílat a koho ne. Víte přece, že naše léčení některým pacientům škodí. Ti na Zemi budou muset vydržet případné ústrky od úřadů, možná i od ďáblů - předpokládám, že je nenechají na pokoji. Cestovní kancelář může být vybavená skromně, aby nebyl problém obnovit ji po každém vandalském útoku. A kdyby k nim docházelo častěji, byl by to důvod vyžadovat důslednější policejní ochranu."

"Dobrá - jak si představuješ dopravu do Útočiště?" chtěl vědět doktor Alexijev.

"Koupíme si autobus - možná bude stačit mikrobús," řekl Olda. "Na Útočišti bude v bezpečí a na Zemi bude pobývat jen krátkou dobu. Možná bychom mohli u Mělníka zakoupit menší pozemek a udělat si tam stabilní přechodové místo, abychom nemuseli víceméně náhodně využívat veřejné silnice."

Bylo to groteskní, když jim vykládal své vize ve zničeném domě. Ale poslouchali ho všichni napjatě, zkáza kolem mu dávala za pravdu. Jestli klinika ďáblům v jejich plánech překáží, budou proti ní útočit dál, ať už násilím, nebo intrikami.

"Je vidět, že jsi o tom už přemýšlel," přikývl Alexijev. "Zařídít tam novou kliniku i s rehabilitačním střediskem nevypadá nemožně a tady bychom tu kancelář také zvládli. Měl bych už předem zájemce o místa. Některé z mých známých jsem nepřesvědčil, aby se dali změnít přidáním idarchonu, ale spolupracovali by s námi. Ti by mohli zůstat v té fiktivní cestovní kanceláři."

"Ta cestovní kancelář ani příliš fiktivní nebude," podotkl Olda. "Bude nabízet cesty do exotických zemí - a Útočiště je dostatečně exotický svět, ne?"

"Musel bys ale nám všem dát tu bránu," připomněla mu Alexijevová. "Nemůžeš přece všechno dělat sám."

"Dostanete ji," řekl Olda. "Do této chvíle to nebylo nutné, ale když se dohodneme na Útočišti, bude slýrib potřebovat každý, kdo tam bude pobývat."

"V každém případě bude třeba co nejdřív upravit pár našich známých," uvažoval Alexijev. "Teď jsme jen tři dospělí. Vy děti budete muset zůstat na Zemi - jednak byste měli nejprve vystudovat, za druhé - nevím zda by bylo vhodné, abyste tak nakvap odešli z domova od rodičů. Lékařská fakulta není střední škola, budete s ní mít větší problémy. Mechanické vědomosti zvládáte neuvěřitelně snadno, ale tam s nimi nevystačíte, přece jen budete potřebovat aktivnější přístup. Medicína není jen biflování knižních znalostí."

"Samozřejmě," uznal Olda. "Ale nebojím se toho. Uvaž, s mimozemskou pomocí jsme zvládli i operace mozku. My tři budeme navíc působit i na další bývalé spolužáky, aby to také zkusili. Můžeme bydlet na Zemi u rodičů, ale na druhé straně máme všichni tři slýrib a můžeme na Útočiště docházet podle potřeby, třeba denně."

"Uvažoval jsi, co budeš dělat s Čertem a jeho štěňaty?" napadlo Irenu.

"Čert má vlastní slýrib, ale myslím si, že se bude držet u mě," řekl Olda. "Štěňata chci vzít do Útočiště, jakmile to bude možné. Měl by to být jejich domov. Zapojíme je do léčení a budeme se s nimi přátelit, i když bude lidských léčitelů dostatek."

"Myslíš, že budou mít něco z inteligence Čerta?" vyzvídal Alexijev.

"Bísíája tvrdila, že je to k telepatii nutné," pokřčil rameny Olda. "Jsou telepatická, mají tedy vyšší inteligenci. Pro nás to ale budou partneři, i když jejich inteligence není zas tak závažná. Budeme je muset víc než dosud zatáhnout do našeho životního stylu, nemůžeme dopustit jejich odcizení. To se nevyplácí ani mezi lidmi."

"A co když budou mít větší schopnosti než my?" nadhodil Alexijev. "Říkal jsi, že Čert se telepaticky domluví i přes hranice vesmírů. Nebudou ta štěňata stejná?"

"To je možné," nevyloučil to Olda. "Čert má skutečně telepatický orgán odlišný. Já umím klonovat jen co mám sám. Běžně to postačí, ale přes vesmírné hranice má Čert výhodu a jeho štěňata nám mohou sloužit jako most mezi vesmíry."

"Měli bychom je tam nastěhovat co nejdřív," mínila Irena.

Dohodli se tedy. Alexijev s Irenou se postarají o opravu kliniky, ale jen proto, aby ji mohli bez velkých ztrát prodat. Současně oni nebo jejich přátelé zřídí malou cestovní kancelář. Zpočátku nebude nijak nápadná, takových je všude spousta. Měli by ale získat ke spolupráci někoho, kdo má v té branži zkušenosti. I mezi cestovními kancelářemi je stálý konkurenční boj, ve kterém mohou čekat podraz z kterékoliv strany.

Alexijev se navíc chystal splnit slib a uvést Oldu a jeho kamarádky na lékařskou fakultu. Budou tam působit kuriózně, ale budou první vlašťovkou, jako když se na škole pokusili o předčasné složení maturity. Teď snad budou mít výhodu, že takovou zkoušku již jednou přestáli - jistě to vezme vítězně z plachet posměváčkům.

Domluvili se nakonec a rozešli se už skoro v pohodě.

Olda telepaticky přivolal Čerta. Přiletěl vzduchem, v zubech měl velkou prázdnou tašku, ale hned se hrnul k Oldovi pro podrbání za vzorné zajišťování spojení. Olda ho pochválil, ale požádal ho, aby Alexijevovým otevřel bránu a doprovodil je do Útočiště. Měli mít jeho speciální telepatii k dispozici, kdyby potřebovali na Zem někomu zavolat.

Psík se samozřejmě nadmul pýchou a důležitostí a horlivě slíbil všechno zařídit. Ve světě, kde jitřnice rostou na stromech, mu prý bude dobře. Hned otevřel bránu, aby s ním Alexijevovi mohli odletět.

Sestřičky a stará Gertruda se také rozloučily a šly domů, měly tu přece kde bydlet.

Také Olda se vypravil domů, aby všechno řekl mamince.

Zdemolovaná klinika zůstala opuštěná jako němý pomník lidského vandalizmu.

Jen lidského..?

Na návrat domů bylo ale brzy a Olda se pokusil zavolat Máňu a Jarču. Jednak jim chtěl sdělit, jak dopadl soud a co se stalo na klinice, jednak se s nimi chtěl poradit, co dál. Alexijev se chystal splnit slib a dovést je na lékařskou fakultu, takže se mohli těšit, že to tam projde hladce, lépe než ve škole.

Kamarádky našel u Hadrboleců, oslavovaly už bez rodičů včerejší maturitu. Mánini rodiče byli v práci, mladší sestřičky ve škole, takže děvčatům nikdo nepřekážel. Vedle Mániny pohovky stály na nízkém stolečku mísa bramborových lupínků, otevřená láhev vína a dvě skleničky. Samozřejmě Oldu bouřlivě přivítaly, Máňa mu hned přinesla třetí skleničku a přidělily mu na pohovce místo mezi sebou.

"Jedině ty's nám tu chyběl!" přivítala ho Jarča. "Teď jsme kompletní parta, to se musí oslavit! No - a taky ta matura!"

Trochu se zarazil, když mu nalily opravdové víno. Láhev už byla napůl prázdná, ani se neptal, kde ji sebraly. Vnutily mu plnou skleničku, aby je prý trochu dohonil.

"Na tu maturu!" zavelela Jarča. "A do dna!"

Víno mu napoprvé moc nechutnalo, ale vypil všechno a Jarča mu hned nalévala další. Olda se utěšoval, že láhev má také dno a už toho tam moc není.

"Hele, holky, mám pro vás špatné zprávy," pokusil se vzbudit jejich pozornost. "Tedy - dobré i špatné. Které chcete slyšet dřív?"

"Nejdřív ty dobré!" rozhodla Jarča. "Když už slavíme, ať je aspoň co!"

"Alexijev dneska vyhrál soud," řekl Olda. "Bavorákům nic platit nebude, naopak mu oni mají zaplatit škody..."

"Hurá!!!" vykřikla Jarča a z radosti se vrhla Oldovi kolem krku.

"Počkej!" vyvinul se jí Olda. "Teď ty horší zprávy! Kliniku vyrabovali vandalové, policie proti nim nehnula ani prstem. A ta nejhorší - pomocníci ďáblů se pokoušeli na soudu ovlivňovat lidi ultrazvukem."

"Hele, Oldo, zase vidíš nějaká strašidla!" mávla Jarča rukou znechuceně.

"To nebyla žádná strašidla!" trval na svém Olda. "Zničil jsem jim čtyři přístroje na ultrazvukové ovlivňování psychiky. Alexijev to nejspíš vyhrál jen díky tomu, že jim nic nefungovalo. Kdybych tam nebyl, mohlo to dopadnout naopak!"

"Prosím tě!" vyprskla Jarča. "Nebudeš přece tvrdit, že jsi všechno zachraňoval jen ty sám! Ultrazvuk přece nemůžeš slyšet!"

"Mám od Bísíáji upravené oči i uši," ujistil ji. "Takže slyším zvuky, které žádný člověk neslyší a vidím přechodové jevy, které lidem obvykle uniknou."

"Slyšel to vůbec někdo kromě tebe?" zeptala se ho stručně.

"Neslyšel," přikývl Olda.

"Tak vidíš!" rozesmála se Jarča. "Nikdo si ničeho nevšiml, jen ty. Nejspíš se ti to jen zdálo. Hoď to za hlavu, to bude dobré!"

"Není to dobré!" trval na svém Olda. "Ani nevíte, jak jsem rád, že nám vandalové kliniku zničili! Měli by ji moc na ráně. Dohodli jsme se s Alexijevem, že ji pro jistotu založíme v Útočišti, v té lokalitě u Mělníka, budeme tam přece aspoň trochu za větrem. S ďábly nebudou žádné žerty!"

"Hele, napij se radši, ať se ti to z hlavy vykourí!" popadla Jarča skleničku, druhou vtiskla do ruky Oldovi a přitukla si s ním. Máňa ji následovala a zase se napili.

"Co bude se zdejší klinikou?" zeptala se Máňa věcněji.

"Alexijev dá opravit škody a prodá ji," řekl Olda. "Místo ní založí malou cestovní kancelář Cesty za zdravím. Tam budou sbírat pacienty a posílat nám je do Útočiště. My je budeme léčit a vracet na Zem uzdravené."

"A bude to tak lepší?" pochybovala Máňa. "Nebude nás tam ohrožovat něco, co zabilo původní obyvatelé?"

"To už zjistila Irena," usmál se Olda. "Nám to snad nehrozí a lidem bez telepatie už vůbec ne. Ti původní obyvatelé totiž zemřeli na příliš dokonalou televizi!"

Musel jim pak vyprávět, co věděl od Alexijevové.

"No to je ale gól!" vyprskla Jarča. "Vyhynout na pitomou televizi!"

"Nám to snad nehrozí, ale příznám se, i u nás je spousta lidí vážným kandidátem na takovou... televizní smrt," řekl Olda.

"Možná," odvětila Jarča. "Takže - svět zvaný Útočiště teď patří nám!"

"Momentálně se o něj nikdo jiný nehlásí," přikývl Olda.

"A my tam budeme dojíždět?" zajímala se Máňa.

"Pokud tam nebudeme bydlet," přikývl Olda. "Jak už víte, bydlet se tam dá. Je to ještě lepší než jsme si mysleli. I když - asi bude lepší, když budeme ještě nějakou dobu bydlet u rodičů. Alexijevovi to taky říkají."

"Nevím!" pochybovala Jarča a zase všem dolila skleničky. Až teď si Olda všiml, že láhev vína je pořád stejně plná.

Nebo spíš - plnější než předtím. Takže láhve musely být dvě, druhá nejspíš stála na zemi vedle pohovky, ani si nevšiml, kdy je vyměnily. No nazdar, pomyslel si, dvě flašky vína, to s námi zamete!

"Já už se tak těším, až zpod jejich ochranných křídel zmizím!" pokračovala Jarča procítěně. "Pořád slyším: Tohle nesmíš, tamto se nesluší, tohle si slušné děvče nesmí dovolit, chceš, aby z tebe lidi udělali couru?... vážně už se těším na takový menší útulný studentský pokojíček na Útočišti... Stoleček, židlička, postýlka, možná nějaká skříňka, třeba i kobereček jako pelíšek pro Dana - co by mi tam chybělo?"

"Nevím, ale já budu muset našim pomáhat s Jiřkou a Terkou," zamyslela se Máňa. "Jsou to přece jen ségry, i když zatím moc malé. Až budou větší, vezmeme je mezi nás, všechno je naučíme a bude to v pohodě."

"Já naštěstí sourozence nemám," protáhla se Jarča. "Mám to aspoň jednodušší."

"Zařídít se tam nebude těžké," uvažoval Olda. "Místní roboti nám budou pomáhat a jsou nejspíš dokonalejší než si myslíme."

"Dobře, dobře - ale teď se na to napijeme!" řekla Jarča a zase všem dolila.

"Já už pít nebudu!" odstrčila najednou Máňa skleničku. "Nějak mi to nechutná, taky se mi už točí hlava. Dej si, Oldo, radši brambůrky, jsou vážně dobré."

Olda položil víno - taky mu moc nechutnalo. Brambůrky ale byly vynikající, vzal si jich plnou hrst. Jarča se tedy napila vína sama, ale pak položila skleničku a taky sáhla do misky s brambůrkami.

"Teď bych si dala třeba jitrnici," řekla zasněně. "Tam bude prima. Ráno vstaneš, skočíš si do lesa pro snídani - žádné fronty na košíky, ani u pokladny..."

"Tam žádné pokladny nejsou," dodal Olda. "Když něco potřebuješ, máš to hned, bez čekání a bez peněz."

"Hele, Olí, nepředělal bys mi Dana?" začala Jarča. "Teď je to tak pitomý pes, ale kdyby byl rozumnější, aspoň jako Čert..."

"Uvažovat o tom můžeme," přikývl Olda. Málem přitom vrazil hlavou do misky s brambůrkami, jak to přikývnutí přehnal. "Až Dan dostane idarchon, může s námi léčit. Chystáme se tam vzít Čertova štěňata, s těmi to bude jednodušší, ta už telepatická jsou. Uvidíme, jak se budou mezi sebou snášet psi s inteligencí."

"Na to se ještě napijeme!" navrhla Jarča.

"Hele - já už mám dost!" odmítla to Máňa. "Už se mi pěkně točí hlava. Tohle se nemá přehánět. Člověk má přestat v nejlepším, pak už se to jen zhoršuje."

"Tak si dám jen s Oldou," rozhodla ruce Jarča. "Přece mi nedáš košem, Olí! Máš z nás upito nejmní, to ještě sneseš!"

Dali si tedy spolu poslední skleničku. Jarča ji málem rozbila, když ji pokládala na stůl, zamotala se jí hlava a raději si rychle sedla, málem Oldovi na klín.

"Už jsi taky pěkně opitá!" komentoval to Olda. "Vidět nás tak Hrdinová, máme všichni třídní důtku!"

"A vidět nás Faustka, máme ředitelskou!" ušklíbala se Jarča. "No a co? Maturity se slavily dávno před námi a budou se slavit i po nás."

"Jo," souhlasil Olda. "Ale v osmnácti už se pít smí."

"My jsme výjimky!" narovнала se hrdě Jarča.

"Dobře," mávl rukou Olda. "Pro jednou se svět nezboří. Ale já už asi půjdu. Jen se stavím doma a poletím do Útočiště. Měli bychom to tam pořádně prohlédnout, než si tam začneme zvát pacienty."

"Počkej, co tě žene?" zdržovala ho Jarča. "Copak hoří?"

"Vydrž tu s námi ještě chvilku!" připojila se k ní Máňa. "Nebo chceš, abysme to dopily samy dvě? To je tak na otravu alkoholem!"

"Kolik flašek jste koupily?" zamračil se trochu Olda. "A kdo vám je prodal?"

"Hele - je to oslava, nebo výslech?" zarazila ho Jarča. "Když to chceš vědět, měly jsme dvě. Jedna by pro tři byla málo."

"To jste dopředu věděly, že přijdu?" vyzvídal, ale nechal se vmáčknout zpět mezi ně na pohovku, jen se ještě natáhl pro brambůrky. "A že jste se po mně ani nesháněly! Přišel jsem za vámi sám!"

"Náhodou jsme tě chtěly překvapit," ujišťovala ho Máňa. "Kdyby na každou z nás připadla celá flaška, bylo by to možná moc. Takhle je to ideální."

"Ideální?" usmál se Olda. "Skončíme pod stolem všichni tři."

"Dneska mi to vadit nebude," řekla Jarča. "Ať skončíme kde skončíme, aspoň na chvíli se můžeme cítit volně - jako ptáci!"

"Víc se cítím volný, když si jen tak létám," řekl Olda. "Samozřejmě ne na Zemi, ale v Útočišti - tam je ta pravá volnost! Nikdo na mě nečumí, nikdo si na mě neukazuje prstem, navíc je tam pořád teplo - co víc si můžeš přát?"

"Tak se na to napijeme - je to poslední víno, další není, leda by tady Olda udělal zázrak a proměnil ve víno obyčejnou vodu..." otočila Jarča dnem vzhůru poslední láhev.

"Tak na tu maturu!" zvedli všichni tři skleničky.

Dopili skoro současně.

"Víš, Olí, my jsme tě pomlouvaly, než jsi přišel, víš?" obrátila se na Oldu Jarča trochu vyzývavě. "Tvrdila jsem Manče, že jsi příliš načichlý andělstvím, než abys tady s námi... řekněme to decentně - popíjel. A že budeme muset oslavovat bez tebe, dokud se obě nezhuľákáme pod vobraz. Příjemně jsi mě překvapil, že netrháš partu."

"Myslíš, že jsem vám pomohl s těma dvěma láškama?" zeptal se Olda.

"No samo!" řekla Jarča.

"A co jsi o mě tvrdila ty?" otočil se Olda na Manču.

"Co by tvrdila!" chytila Jarča Oldu kolem krku. "Jen se tě nesměle zastávala."

"Neříkej!" obrátil se k ní. "To jsem se ale dočkal časů!"

Roztáhl ruce, vzal obě kolem ramen a trochu si je přitáhl k sobě. Jarča na to skoro čekala, ale ani Máňa se nevzepřela, tiskly se k němu z obou stran.

"Náhodou jsem se nespletla!" řekla Máňa. "Říkala jsem, že budeš chlastat..."

"Popíjet, Máni, popíjet!" opravila ji Jarča. "Buď trochu decentní..!"

"Říkala jsem, že s námi budeš chlastat jen proto, aby nás to nepoložilo úplně," dodala Máňa zarputile. "A nebudu říkat popíjet, když jsme prve říkaly chlastat!"

"Ale Máni!" udělala pohoršenou Jarča. "Decentně!"

"S tím chlastem jsi začala ty!" vyčetla Máňa Jarče. "Neříkám, že to nebyl dobrý nápad, ale - chceš to slyšet upřímně, Oldo?"

Podívala se na něho vyčkávavě.

"Upřímně?" rozesmála se Jarča. "Tak co? Jsi pro upřímnost, Oldo?"

"Proč ne?" opáčil Olda. "Jsem pro upřímnost!"

"My jsme se o tebe vsadily," řekla Jarča. "Vsadila jsem se s Máňou, že přijdeš s nějakými novými strašidly. Takže vedu jedna - nula."

"Ba ne," namítala Máňa. "To ještě není rozhodnutí! Nemusí to být strašidla!"

"Ale jistěže to jsou strašidla!" řekla Jarča. "Tady Máňa zase tvrdila, že nás přijdeš hned ze soudu pozvat do kliniky k dalšímu léčení - a to na celé čáře prohrála, v klinice se jen tak léčit nebude!"

"Pak je to jedna - jedna," řekl Olda. "Jestli jste si toho nevšimly, přišel jsem vás pozvat jako léčitelky do nové kliniky na Útočiště!"

Chvilí jim trvalo, než si to srovnaly v hlavě. Alkohol je přece jen zpomaloval.

"Jasně!" řekla Máňa. "Jedna - jedna! Neříkala jsem přece, do které kliniky!"

"No dobře!" zavrčela neochotně Jarča. "Neříkala jsi, do které... v té době ale byla jen jedna a tam už se léčit nebude!"

"Budeme to tam mít dál," řekl Olda. "Ale na druhou stranu, budeme tam lézat bez obav, že z toho někdo udělá senzaci. A v teplejším vzduchu než tady na Zemi."

"Hele, Olí, nech si ty plány na později!" zatvářila se Jarča kysele. "My ti je jistě schválíme, ale teď máme jiné starosti. Ještě jsme neskončili s oslavami, i když už žádné další víno nemáme. Celý tenhle den slavíme, ne?"

"Mohli bychom slavit i na Útočišti," napadlo Oldu.

"Tam by na nás dohlíželi Alexijevovi," udělala ztrápený obličej Jarča. "Víš přece, že to našim slíbili! Ti by nás určitě nenechali takhle popíjet!"

"A už vůbec ne chlastat!" dodal Olda lišácky.

"Už i ty?" povzdychla si Jarča. "Hele, Olí, poslouchej. Aby bylo konečně učiněno spravedlnosti zadost - když vidím, že se k tomu Máňa nemá, musím ti to říct sama. My dvě jsme se vsadily o více bodů. Některé jsou čistě mezi námi dvěma, ty je nemůžeš ani ovlivnit, ani rozsoudit, ale jednu sázku můžeš rozhodnout jenom ty..."

"Zkrátka jsme se vsadily, které z nás dáš první pusu!" řekla rychle Máňa.

Olda ztuhl, jak ho to překvapilo. Mrkl rychle nalevo napravo, ale visely na něm očima obě, napjatě jako nikdy. Nezdálo se mu, že by se potměšile usmívaly, naopak to obě zřejmě myslely vážně.

Co teď? Pomyslel si. Naštěstí hned dostal nápad.

"Jestli jste se vsadily o moji první pusu, prohrály jste," řekl. "Obě. První pusou ode mě dostala v půlce prázdnin Bisiája, když se loučila."

Jak je obě držel kolem ramen, přímo cítil, jak teď pro změnu obě ztuhly. Trochu je tím zřejmě zaskočil.

"To se nepočítá!" vzpamatovala se první Jarča. "Bisiája byla andělka. Nepočítají se přece ani pusy mámě a tátovi."

"Musí to být pusa, jakou dává kluk holce," přidala se Máňa. Zrudla přitom jako pivoňka, ale neodtáhla se od Oldy ani o centimetr, nechtěla ho zřejmě přenechat Jarče.

"A musí to být zrovna dneska?" sondoval alibisticky Olda.

"Jo," shodly se obě. Až se na sebe vyčítavě podívaly.

"No to mám na vybranou!" vzdychl si Olda. "Když dám jedné pusou, druhá mi na místě vyškrábe oči. A vůbec, nezdá

se vám oběma, že si na mě děláte velké nároky? Co víte například o Cilce? Nezmiňoval jsem se, že jsme si něco slíbili?" "Nám neutečeš!" řekla Jarča. "S Cilkou jsi nic neměl, přesněji řečeno, ona neměla nic s tebou, už jsme se jí na to obě ptaly. Chceš to slyšet upřímně? Prý už zvažovala, že bude muset poslechnout starého pana Prskavce a vzít si tě, aby nezahodila andělský dar, ale pak byla ráda, že na nic takového nepřistoupila. Beztak jsi byl pro ni mrňousek!" "A jeje!" zaúpěl Olda. "Vy jste se jí ptaly i na takové věci... to vypadá skoro jako dobře zorganizovaný hon! A pro vás mrňousek nejsem?"

"Jarča má pravdu, neutečeš nám," řekla Máňa. "Pro nás jsi přece akorát. Ale nic si z toho nedělej, je to jen sázka. Rozumiš? Nic víc. Zkus se na to podívat nezaujatě. Jedna z nás si prostě připiše bod - a to je všechno."

"Pak to ale není zrovna moc fér," zamračil se trochu na obě.

"Jak to myslíš?" zpozorněla Jarča.

"To jsem pro vás jen čárka do seznamu sázek?" řekl. "Vy to nemyslíte vážně? To se raději nesázejte! A já měl starost, abych některé moc neublížil!"

Znenadání si obě přitáhly k sobě, až se přímo před jeho obličejem srazily hlavami. Nebyl to silný náraz, bylo to jemné, ale obě přitom dostaly pusy, jenže - obě naráz.

"Udělejte si tu čárku obě," řekl a vstal. "Dostaly jste tu pusy současně. Ale když chcete upřímnost - zklamaly jste mě. S tímhle se nežertuje. Pan Prskavec se kdysi mě a Cilkou snažil přesvědčit, abychom se vzali. Myslel to naprosto vážně. Tvrdil, že by to byl jediný oprávněný sňatek z rozumu za poslední dvě tisíciletí. Báł se, že andělský dar promarníme, když se odloučíme a chtěl to nějak pojistit, ale nenapadlo ho nic lepšího než svatbou. Naštěstí se ukázalo, že to půjde jinak, že nebudeme na celém světě sami dva a nemusíme ten dar zahodit, ani když půjdeme každý svou cestou. Ale ani Cílka to nebrala na lehkou váhu jako vy dvě! Zklamaly jste mě."

"Ale, Olí," řekla rychle Jarča. "Neber si to tak!"

Olda se odrazil a přeletěl saltem stoleček. Nemusel je tak žádat, aby ho pustily, ale přece jen nechtěl zmizet bez rozloučení.

"Hele, holky," řekl už zase šibalsky, "až dáme dohromady kliniku na Útočišti, sejdem se tam, ne? A budeme spolu i na fakultě - netěšíte se? Já moc!"

Podívaly se nejprve jedna na druhou, pak zase na Oldu.

A rozesmály se.

Z Mánina pokojíku odešel značně neobvyklou cestou. Znenadání si otevřel okno do Útočiště a proskočil jím ven, děvčata se ani nestačila polekat. Okno se nacházelo ve výšce bytu Hadrbolecových v šestém patře, na Útočišti na tom místě žádná stavba nebyla a Olda musel okamžitě přejít na let pomoci idarchonu, ale to byl nevýznamný detail.

Zamířil směrem, kde byl jejich panelák. Tady v Útočišti měl na často používaných místech značky, takže se střefoval s přesností na pár metrů.

Vynořil se vysoko nad panelákem. Jejich byl nižší, takže jeho plochá střecha byla pod ním. Zamířil přes její okraj a vzal to dolů nejkratší cestou, volným pádem.

Ve chvíli, kdy míjel okraj střechy, se najednou zalekl hloubky pod sebou, až se v něm zvedl žaludek, ale jen nad tím v duchu mávl rukou.

Vzápětí s úlekem zjistil, že trávník pod ním se přibližuje nějak moc rychle. Zabral aby zabrzdil, ale nějak podcenil setrvačnost a ačkoliv na poslední chvíli zvýšil protitah, země mu vyletěla vstříc rychleji než čekal.

Dopadl tvrdě, nohy ho neunesly, podlomily se pod ním a jak dlouhý tak široký se rozplácl na trávník. Odřel si kolena, ruce, ale to nestačilo, praštil se i do obličeje, až měl najednou celou tvář od krve.

Sakra, víno! Uvědomil si. Když chlastáš, nelítej! Vynadal si sám sobě.

O levou ruku se nemohl opřít, strašně ho bolela, jakmile se jen pokusil zatížit ji. Fraktura, lekl se. Mohlo to být ale horší, tohle mi patří.

Pomalů se postavil, opíral se přitom jen o zdravou ruku. Byl strašně otřesený. Přes trávník se k němu hnál jakýsi chlap, asi mu chtěl pomoci. Naštěstí to nebylo nutné.

"Odkud jsi spadl?" spustil na něho, když doběhl.

"To nic..." snažil se to bagatelizovat Olda.

"Máš obličej samou krev, nedělej hrdinu!" drmolil chlap a tahal z kapsy mobilní telefon. "Zavolám ti sanitku!"

"Ne!" vzepřel se Olda. "Nikoho nevolejte! Je to zbytečné!"

"Zbytečné?" podíval se na něho chlap udiveně. "Co blázníš! Spadl jsi nejméně z druhého patra, já to viděl! Na to se musí podívat doktoři!"

"Spadl jsem ze sta metrů," řekl Olda. "Ale byl to řízený pád, já umím létat!"

"Jo, to potom vykládej doktorům!" řekl chlap. "Haló! Záchranka?"

V té chvíli mu mobil málem vypadl z ruky. Olda se odrazil a obrovským skokem se ocitl u vchodu, vzdáleného nejméně deset metrů.

"Nevolejte tam!" křičel na ochotného pomocníka. "Zaplatíte neoprávněné volání záchranky! Nechte to na mně, to nic není, já to zvládnou!"

Otevřel vchod klíčem a zmizel uvnitř. Chlap se do telefonu chvíli tak nesouvisle omlouval, že ho museli na dispečinku považovat buď za cvoka, nebo opilce.

Olda nečekal na výtah a vzal to po schodech, ale ne po nohou. Letěl zdola nahoru po spirále schodiště, až se zastavil na podestě přede dveřmi bytu. Postavil se na nohy, odemkl a vstoupil.

"Panebože!" vykřikla maminka. Šla se podívat, kdo vchází, takže na zkrvaveného syna narazila hned za dveřmi, ještě než se stačil umýt.

"Co jsi to dělal?" vyjekla zděšeně.

"To nic, mami," snažil se to zlehčit Olda. "Menší nehoda, to se spraví."

"Vždyť jsi samá krev!" upozornila ho na to, co sám dobře věděl.

"To bude dobrý, to se umeje," mávl rukou.

Hned se hrnul do koupelny, pustil vodu a začal si omývat ruce. Vodu nechal téci, aby stále přitékala čistá, jenže měl na sobě krve hodně, takže voda v umyvadle střídavě rudla a zase světlala.

"Co's to dělal?" opakovala nešťastně maminka.

"Švihl jsem sebou," řekl Olda. "To nic není, než to umeju, všechno se mi zahojí."

Nevěděla, co věděl on. Tacuky, orgán od chobotnicovitých mimozemšťanů, se mu postará o rychlé zhojení všech zranění. Bylo dobré, že odešel po svých. Znamenalo to, že žádné zranění nebylo nebezpečné, ale tacuky by zvládlo i horší rány.

Nemohl ovšem mamince přiznat, že jeho havárii zavinilo víno.

"Hele - už je to v pořádku!" ukázal jí obličej.

"No potěš! Ty vypadáš!" spráskla rukama.

Olda rychle mrkl do zrcadla. To měl udělat, než s takovou důvěrou ukázal mámě obličej. Věděl podle hmatu i podle toho, že zmizela bolest, že se mu všechny oděrky na obličeji zatáhly, ale v zrcadle by zjistil, že má všechny šrámy nepřírozně červené.

"To nic, to se srovná," mávl nad tím rukou. "Všechno se mi teď přece hojí stokrát rychleji než dřív. Do večera to vůbec nebude znát."

"A co děláš doma?" podivila se. "Máš snad být ve škole!"

"Se školou jsem skončil," řekl Olda.

"Počkej! To snad ne! Škola je přece povinná!" zarazila se.

"Jistě," souhlasil. "Už jsem ji ale vychodil. Maturitou povinná školní docházka končí. Tenhle týden jsem ji udělal, příští školní rok už budu chodit na lékařskou fakultu. Koukáš, co?"

Koukala. Ale spíš soucitně. Uvědomil si, že jí maturitní vysvědčení ani neukázal, takže mu to teď nemusí věřit. Bez pádného důkazu ho může považovat za vyšinutého. Ten papír je přece jen důležitý, uvědomil si.

"A hledme!" ozvalo se za ním.

Byl to docela příjemný, ale neznámý mužský hlas. Rychle se tím směrem otočil. Z kuchyně přicházel neznámý chlap v černém obleku. Švihák na první pohled. Černé vlasy, černý knírek, bradku do špičky a štíhlý obličej do trojúhelníku. Nejspíš nějaký manažer - a podle obleku ne ledajaký. Olda na něm viděl samé zlato - spona do kravaty, knoflíčky u saka, divný odznak na kravatě, připomínající čínské písmo, několik prstenů na rukou.

"Měla bys nás asi představit," řekl se shovívavým úsměvem. "Tohle je jistě tvůj syn Olda, nemýlím se?"

"Nemýlíte se," přikývl Olda zmařeně. "Já sem patřím!" dodal důrazně.

"Já už skoro taky," řekl chlap klidně. "Od příštího týdne mi budeš muset říkat tati. To se totiž bereme."

"Aha - to jste vy!" řekl Olda skoro klidně, ačkoliv to v něm vřelo. Tak tohle je ten chlap, co mu chce sebrat tátu! A ještě aby mu tak říkal! Táta je přece jen jeden!

"Víc neřekneš?" usmál se jeho nový táta trochu nadřazeně. "Těšil jsem se, že máš lepší vyřídilku!"

"Víc není třeba," řekl Olda.

Najednou měl pocit, že toho chlapa někde viděl. A ne dávno! Že by v autobusu? Ne, tam žádný takový podnikatel necestoval, tenhle jistě jezdí autem. Olda se přebíral vzpomínkami, podvědomě cítil, že to bude důležité.

"My už jsme se viděli, co?" předešel ho chlap. "Mám dobrou paměť na obličeje, tomu můžeš věřit. My dva se už známe."

"Možná," přikývl Olda.

V té chvíli si ale vzpomněl, kde toho chlapa viděl.

A nebylo to dávno.

Stačilo, aby si přesně vybavil pohled na lavici žalobců v soudní síni při jednání proti Alexijeově klinice. Ano, tenhle tam byl. Druhý zleva. Jeden ze zástupců žalující strany. Jeden z darebáků, co chtěli zničit Alexijeva. To by byl ale pěkný otec!

"Taky se na to pamatuji," řekl pomalu. "Nebylo to tak dávno."

"Viděl jsem tě!" řekl chlap jízlivě. "Seděl jsi tam s tou čubkou Alexijeovou, co?"

"Mám na ni jiný názor," odušil Olda. Navenek ještě vypadal klidně, ale jeho odpor vůči novopečenému otčímovi vzrůstal exponenciální křivkou.

"Měl jsi radost, že toho pitomce Alexijeva neskřípli?" ušklíbl se chlap. "Že jsi mu tam fandil, vid'! Bodejt', když jsi tam byl s tou jeho frajlí!"

Oldovi se zdál svým posupným, nadřazeným úšklebkem ještě odpudivější.

"Fandil," řekl Olda. "Zato vám to darebáctví nevyšlo, co? Taky dobře!"

"No tak, Oldo!" napomenula ho maminka úzkostlivě. "Nemůžeš přece s Johanem mluvit takovým tónem! Ať chceš nebo nechceš, bude to teď tvůj táta."

"To bych to schytl!" odsekl Olda. Maminky mu ale bylo líto. Určitě nevěděla, co si našla za kreaturu! Oldovi připadalo pochopitelné, že s ním cítila, ale - ona zaručeně nevěděla, co je to zač!

"Oldo!" zpřísnila hlas maminka. "Omluv se!"

"Neomluvími!" postavil se jí Olda otevřeně na odpor. "Mami, ty ani nevíš, kdo je ten pán? Nevíš, že patří k těm, co se nás pokusili zničit?"

"Do toho nemůžeš vidět!" pokusila se ho zarazit.

"Ty do toho nevidíš, mami!" vykřikl nešťastně. "Tenhle chlap je přece sluha těch nejhorších - sluha ďáblů! Zničili Alexijevovu kliniku, znemožnili nám pomáhat lidem, lžou a podvádějí, to ti nestačí?"

Rozhodl se odkrýt karty úplně - další skrývání podle něho nemělo smysl. Stalo se to nejhorší, co se mohlo stát. Jeho vlastní maminka si chce vzít - takovou krysu! To se nemělo stát!

"Mýlíš se, hochu!" ušklíbl se Johan. "Nikomu nesloužím! Naopak - já poručím, co se bude dít! A ty mě budeš taky poslouchat, rozumíš?"

Olda cítil, jako by se pod ním bořil svět.

"To bys musel být - ďábel sám!" řekl s netajeným odporem.

Ať je ten chlap jen člověk, přál si. Třeba si na pána jen hraje, třeba sám věří, že všem kolem sebe poručí, ale ve skutečnosti... I krysa může být lepší než samo vtělené zlo! Ať si sluha zla, bylo by to přece jen menší zlo než to nejhorší...

"Ďábel - tak bych to neřikal," usmál se jízlivě Johan. "To slovo není lichotivé a na tvém místě bych je tak lehkověrně nepoužíval. To slovo se neříká, rozumíš? Ale na druhou stranu - nejsem pouhý sluha! To mě docela uráží, podceňuješ!"

Olda rychle uvažoval. Takže - ďábel. Jeden z těch, před kým ho Bísíája varovala. Nemá proti němu naději, ďábel je silnější. Andělka by se mu možná postavila, ale i ona se do přímého střetnutí nehrnula, snažila se mu vyhnout, kam až to bylo možné. On ale Oldu obešel ze směru, odkud ho nečekal. Učedník andělů bude mít bratříčka - malého ďáblíka. To je konec! Nedá se proti tomu něco udělat? Mohl by ještě udeřit. Kosmická síla vyvolává potraty. Ale to by ublížil mamince, to přece ne! Co takhle unést ji tomuhle netvorovi přímo před očima do Útočiště a tam ji schovat, aby ji už nikdy nenašel!

Jenže - uvědomoval si - tím nic nevyřeší. Maminka přece neví, co je ten černý chlap zač, nemůže to tušit. Označení za ďábla chápe jako metaforu, neuvěří mu, že je to syrová skutečnost. Pro ni je to docela okouzující chlap, lepší než Oldův táta. Proto ho tak lehce vyměnila. Neoblouznil ji nakonec nějakou podprahovou fintou? I kdyby tomu bylo tak, není si toho vědomá a jakoukoliv Oldovu nepřátelskou akci proti Johanovi bude chápat jako zlovolnou, neoprávněnou, možná i zločinnou!

"Říkám, co cítím," řekl Olda pochmurně. "Nejsi ten, koho bych musel poslouchat. Naopak. Můj pravý táta mi vždycky říkal, abych si stál za pravdou."

"Ty mě budeš poslouchat!" řekl Johan - a Oldovi se zdálo, že syčí vzteky. Vlastně - ano, už je to tady! Ultrazvuk! Přímě proti Oldovi! No to se ale spletl!

Olda vyslal proti chlapovi středně silný náboj. Nebylo to znát, ale syčení okamžitě umklo. Chlap to ale zaregistroval a obličej se mu zachmuřil.

"Používáte rádi podprahové prostředky, že?" ušklíbl se Olda. "Tahle potůchlost na mě ale neplatí!"

"Jo ták - tos' byl ty?" pochopil Johan. "A já na tom soudu marně pátral, kdo nám to škodí! Čtyři zničené inhibitory a prohraný soud u těch českých lemplů! Skoro jsem si myslel, že je za tím ta čubka Alexijevová! Když dokázala donést klíčové doklady až na soud, to nebylo špatné, ale nebyl jsem si jistý a udeřit na nepravého by bylo horší než neudeřit vůbec. A ono to bylo tohle štěně! A pátý inhibitor v čudu! Můžeš si gratulovat, že jsem to nepoznal tam, to by ti jen tak neprošlo. Nemám rád, když se mi někdo staví do cesty!"

"Taky nemám rád, když někdo ničí moji práci!" odvětil Olda. "Na Alexijevově klinice mám podíl a vy jste se nám ji pokoušeli zničit! Proč?"

"Do toho ti nic není, chlapečku!" řekl Johan.

V té chvíli měl Olda pocit, že ho něco praštilo kladivem.

Odhodilo ho to stranou, až padl na podlahu. Padal bezvládně jako pytel brambor, nedokázal se proti tomu vůbec vzepřít, jako by v něm náhle všechny svaly zhadrovatěly. Prudce se udeřil do hlavy, před očima mu vylétly hvězdičky. To je konec, pomyslel si posledním zábleskem vědomí... Jak to říkala Bísíája? Jestli přežiješ první úder, snaž se utéci - pokud to ještě půjde...

Probral se ostrým štiplavým zápachem.

Skláněla se nad ním ustaraná maminka a snažila se ho probudit. Hned ale zjistil, že leží na pohovce ve svém pokoji, jenže - pevně přivázaný, takže se nemohl ani hnout.

Po tom úderu mu hučelo v hlavě, myšlenky mu létaly sem tam.

"Mami..." zašeptal. Maminka byla jediné, čemu tady věřil.

"Oldíku!" otřela mu čelo. "Cos to vyváděl?"

"Mami..." vzlykl. "Kde je ten..."

"Měl by ses mu omluvit, ošklivě jsi ho přivítal," domlouvala mu.

"On mě přivítal lépe?" vydechl vyčítavě.

"Obětavě tě ošetřoval," řekla mu. "Přišel jsi celý od krve, opilý jako kára, pohádal ses s Johanem a pak ses složil. Styd' se! Místo abys chodil do školy, opíjíš se s nějakou pochybnou partou! Kde ses tak namazal? Co si teď o tobě Johan pomyslí? Já ti ale ty kamarádky zatrhnu! To musí přestat, rozumíš?"

"Mami... rozvaž mě..." poprosil ji Olda.

"Teď ne," odmítla. "Až co řekne Johan. Ještě by sis ublížil."

Odmítla ho rozvázat!

S Oldou se zatočil svět. Maminka, které tak věřil, ho odmítla rozvázat, když je tu nablízko... ta příšera pekelná. Jak to?

"Mami... víš ty vůbec, kdo je Johan?" snažil se Olda sebrat všechny smysly.

"Johan je doktor," řekla. "A dobrý! Je tu na nějakém sympoziu, měl bys mu být vděčný, že se o tebe stará."

"Vděčný?" zaúpěl Olda. "Za co?"

"Za to, že se o tebe stará," opakovala přísně. "A taky to bude tvůj táta, nezapomeň na to. Už proto bys ho měl respektovat."

"Respektovat...!" zkrivil nesouhlasně obličej. "Jeho!"

"Ono ti totiž nic jiného nezbude," ozvalo se stranou.

Olda tam otočil hlavu. Byl to výkon, protože měl pořád svaly jako zhadrovatělé, jak ještě přetrvávaly účinky prvního úderu. O tom ale věděl jen on a Johan. Mamince se zdálo, že se prostě složil - ten chlap zřejmě poznal, že předtím pili, snadno to tedy svedl na alkohol. Pravda, alkohol mohl za havárii venku, proto Olda přišel od krve. Nemohl tím tomu ďáblu lépe posloužit!

"Podíváme se, co máš v sobě," broukal si spokojeně Johan a pomalu připravoval injekční stříkačku s podivnou bílou vodičkou. "Bolet to bude jen trochu, ale hodně se přitom dozvíme!"

"Mami - ať toho nechá!" zaúpěl Olda.

"To bude jen pro tvoje dobro!" opáčila maminka a stiskla mu ruku. "Nebude ho to bolet, že ne...?" odvážila se nesměle zeptat.

"Bolet ho to nebude, nanejvýš jako každá injekce," uklidňoval ji. "Je to obyčejná kontrastní látka, abych si ho mohl zrentgenovat."

"Tak vidíš!" obrátila se maminka na Oldu. "Nic ti to neudělá."

"Zrentgenovat?" vyjekl Olda. "Čím? Copak tu je někde rentgen?"

"Rentgen?" ušklíbl se Johan. "Mám jen trochu kobaltu, ale prosvítí i ocel."

"Radioaktivní kobalt?" vyjekl Olda. "Tím ublížíte tomu miminu! Vždyť je vaše!"

"Hele, nebuď moc chytrý," sykl Johan. "Neplet' se do věcí, do kterých ti nic není! Kdybys to dodržoval od začátku, měl bys možná naději. Teď už je na lítost pozdě."

Olda se bleskurychle rozhlédl.

Vedle dveří stál nepříliš velký kufr. Kdyby byl uvnitř radioaktivní kobalt, bude to nebezpečně zářit, i kdyby byl zbytek kufru olovo, uvažoval Olda. Ale k čemu potřebuje rentgen? Zřejmě něco ví o idarchonu a dalších orgánech, které má Olda v sobě! Kdyby ho chtěl jen zabít, měl k tomu dost času, ale - on chce víc, chce zjistit, co má Olda proti nim.

Některé orgány by mohl naklonovat i bez znalosti věci. Ovládat idarchon se sice musí učit a k tomu je nutná telepatie, ale na leccos by mohl přijít vlastním zkoumáním. Věnovat idarchon ďáblům jako dárek, ne, to by nebylo dobré!

Chlap skončil přípravy a blížil se s velikou injekční stříkačkou v ruce. Maminku asi nezachráním, pomyslel si Olda.

Snad ji ta bestie nechá na pokoji, když mu až dosud tak věrně a dobře sloužila - i když nejspíš nevědomky.

"Podržiš mi ho?" zeptal se Johan.

"Jistě," řekla a vstala, aby mu udělala místo.

Teď nebo nikdy! pomyslel si Olda.

Okno do světa Útočiště se otevřelo přímo proti jeho pohovce. Pohovka i s Oldou se nadvzdela a klouzavým pohybem vjela rovnou do vzduchu ve výšce druhého patra, na druhé straně vesmírného okna se převážila a začala padat. Olda přitom pocítil hrozný úder, opět jako kladivem do hlavy.

"Ty spratku!" křičel za ním Johan. "Doufáš, že mi utečeš? Kdepak! Neschováš se přede mnou nikde, ani v sousedních vesmírech ne! Najdu si tě, i kdyby..."

Pohovka s Oldou ale už byla na druhé straně - a zavřené mezivesmírné okno ut'alo jako sekerou ďáblu vyhrůžky i jeho neblahé působení.

Olda zbytkem vůle brzdil pád. Svaly měl bezvládné jako hadry, ale idarchon ještě cítil, ještě vzdoroval. Pohovka s přivázaným chlapcem narazila tvrdě do kamenité půdy, ozvalo se zapraštění, dvě dřevěné nohy se odlomily jakoby byly z cukru, ale zbytek lůžka náraz vydržel. Olda zůstal bezvládně ležet na šikmé matraci.

"Ivo! Ireno! Čerte!" zavolal telepaticky. Drželo ho v té chvíli při vědomí, že už na něho - snad - žádný ďábel nemůže.

Pak mu vyskočily před očima jiskřičky a uslyšel jakési hučení.

V Útočišti je v bezpečí...

© Praha 2004